

KEN FOLLETT

KLADIVO RÁJE

KNIŽNÍ KLUB

Ken Follett

KLADIVO RÁJE

KNIŽNÍ KLUB

(2)

Přeložil Richard Podaný

Copyright © Ken Follett, 1998
Copyright českého vydání © Euromedia Group k. s., 2000
Translation © Richard Podaný, 2000

ISBN 80-242-0279-4

1. ČÁST

ČTYŘI TÝDNY

Když ulehne ke spánku, vždycky v duchu vidí tu krajinu:

Vršky jsou porostlé borovým lesem hustým jako chlupy na medvědíh hřbetě. Nebe je v průzračném horském vzduchu tak modré, že když člověk vzhlédne, zabolí ho oči. Daleko od silnice najdete skryté údolí se strmými svahy a s ledovou říčkou dole ve strži. Tady, na místě ukrytém nepovolaným očím, vymýtili slunný jižní svah a teď na něm v úpravných řadách roste vinná réva.

Když si vzpomene na tu krásu, má pocit, že mu pukne srdce.

Po vinici pomalu chodí muži, ženy a děti; pečují o keřky. Jsou to jeho přátelé, jeho milenky, jeho rodina. Jedna z žen se zasměje. Je vysoká, má dlouhé tmavé vlasy a on má pro ni obzvláštní slabost. Žena zakloní hlavu, otevře ústa, jasný vysoký hlas se rozlehne údolím jako ptačí zpěv. Někteří muži si při práci tiše opakují mantry, modlí se k božstvům údolí a révy za dobrou úrodu. Dole u jejich nohou zbylo pár masivních pařezů, aby si často připomněli, jak děsivá práce to byla – tehdy před pětadvaceti lety, když tohle místo vybudovali. Půda je kamenitá, ale to je dobře, kameny drží teplo od slunce a zahřívají kořeny keřků vinné révy; chrání je před smrtící námrazou.

Za vinicí je chumel dřevěných stavení; jsou nízká, ale dobře postavená a odolávají rozmarům počasí. Z kuchyně a

jídelny stoupá kouř. Na mýtině žena učí chlapce, jak se vyrábějí sudy.

Je to svaté místo. Protože je chrání utajení a modlitby, uchovalo si čistotu a jeho obyvatelé jsou svobodní – zato svět tam venku je prolezlý zkažeností a pokrytectvím, chtivostí a špínou.

Najednou se ale vidění proměňuje.

S rychle plynoucím, chladným proudem říčky, který odjakživa kličkoval skrz osadu, se něco stalo. Jeho šumění utichlo, zvuk spěchající vody se vytrácí. Místo bílé pěny je tu najednou temná rovná hladina, tichá a klidná. I kraje jezírka se zdají být nehybné, jenže jakmile na chvíli odvrátí zrak, pozná, že se vodní plocha zvětšila. Brzy musí ustupovat do svahu.

Nechápe, proč si ostatní toho přílivu nevšimli. Černé jezírko už olizuje první řady vinice, ale oni si klidně pracují dál s nohama ve vodě. Voda obklíčí budovy a pak je pohltí. Oheň v kuchyni zhasne, po celém rostoucím jezeře plavou prázdné sudy. Proč neutíkají? ptá se sám sebe a najednou se mu hrdlo stáhne zděšením.

Teď už se nebe zatáhlo do temna litinovými mračny a lidi na vinici šlehá do šatů studený déšť. Přesto jen dál chodí mezi řádky, shýbají se, zase se narovnávají, usmívají se jeden na druhého a potichu spolu mírnými, nevzrušenými hlasy hovoří. On je jediný, kdo si nebezpečí všiml, a tak si uvědomí, že by měl aspoň sebrat jedno dvě děti, snad i tři, a zachránit je před utonutím. Zkusí se rozběhnout ke své dceři, ale zjistí, že mu nohy pevně uvázly v blátě a že se není s to pohnout; a naplní jej děs.

Na vinici už voda stoupala lidem po kolena, pak k pasu, pak ke krku. Chtěl by na ty, které má rád, zakřičet, povědět jim, že něco musejí začít dělat, a hned, co nejrychleji, v nejbližší chvílce, jinak zemřou, ale ačkoli Otevírá ústa a snaží se něco

vymáčknout z hrdla, nevyjde z něj žádný zvuk. Už se jej zmocnila naprostá hrůza.

Voda mu s plesknutím vstoupí do otevřených úst a začne ho dusit.

Potom se probudí.

Kapitola první

Muž, kterému říkali Kněz, si stáhl kovbojský klobouk do čela a zadíval se přes plochou a prašnou pouštní pláň jižního Texasu.

Jednotvárný, nízký a zelený porost keříků *mesquitos* a pelyňku sahal tak daleko do všech stran, kam dohlédl. Před ním projela auta mezi křovím hrbatou a hluboko zaříznutou, tři metry širokou stopu. Hispánští řidiči buldozerů, kteří tyhle cesty prorazili v surově přímých linkách, jim říkali *senderos*. Po straně cesty se v přesně padesátimetrových odstupech třepaly ve větru jasně růžové značkovací vlaječky na krátkých tyčkách z drátu. Po *senderu* se pomaličku sunul nákladňák.

Kněz bude muset ten nákladňák ukrást.

První auto ukradl, když mu bylo jedenáct; byl to úplně nový bílý Lincoln Continental, rok výroby 1961, který někdo zaparkoval před divadlem Roxy na losangeleské Jižní Broadwayi a v zapalování nechal klíčky. Kněz, kterému tehdy ještě říkali Ricky, sotva viděl přes volant. Byl tak vystrašený, že si div neucvrnkl do kalhot, ale odvezl auto o pár bloků dál a hrdě předal klíčky Jimmymu „Prasečákovi“ Rileymu, který mu dal pět doláčů, pak vzal holku na vyjížďku a na Pacifické pobřežní dálnici to auto zbořil. Tak se Ricky stal členem Prasečákova gangu.

Ale tenhle nákladňák, to nebylo obyčejné auto.

Dál se díval – a mohutný stroj za kabinou řidiče pomalu spustil k zemi masivní ocelovou desku, čtverec dva na dva

metry. Pak nastala přestávka a potom uslyšel hluboké zaburácení. Deska začala rytmicky bušit do země a kolem nákladáku se zvedl oblak prachu. Ucítil, jak se mu země pod nohama rozechvěla.

Byl to seismický vibrátor, stroj, který vysílá do zemské kůry rázové vlny. Kněz si nikdy neopatřil obzvláštní vzdělání v žádném oboru, kromě kradení aut ovšem, ale přesto byl nejchytřejším člověkem, s jakým se kdy sešel, a bylo mu naprosto jasné, jak stroj pracuje. Bylo to podobné jako sonar a radar. Rázové vlny se v půdě odrážejí od nerovností – třeba od skály nebo ložisek tekutiny – a po odrazu se vracejí zpátky na povrch, kde je zachytí přijímací přístroje zvané geofony, v hantýrce „konve“.

Kněz dělal právě s partou „konvařů“. Rozmístili přes tisícovku geofonů v přesných rozestupech, na mřížku, jejíž čtverce měřily kilometr. Vždycky, když seismický vibrátor udeřil, konve zachytily odrazy a ty pak zaznamenávala služba sedící v přívěsu, kterému říkali „psí bouda“. Všemi získanými daty později nakrmí superpočítač v Houstonu, který vyrobí třírozměrnou mapu toho, co je pod povrchem země. A mapu pak prodají naftařské společnosti.

Vibrace začaly znít výš, málem ječivě, připomínalo to rozjíždějící se stroje veliké zaoceánské lodi. Pak zvuk najednou ustal. Kněz doběhl po senderu k nákladáku a rukama si chránil oči před rozvířeným prachem. Otevřel dveře a vyšplhal do kabiny. Za volantem seděl černovlasý, podsaditý, asi třicetiletý chlapík. „Nazdar, Mario,“ řekl Kněz a usadil se vedle něj.

„Nazdar, Ricky.“

Na Knězově profesionálním řidičském průkazu (skupina B) stálo tohle jméno: Richard Granger. Průkaz byl padělaný, ale jméno bylo pravé.

Měl s sebou karton marlborek, protože právě ty Mario kouřil. Hodil ho na panel. „Hele, něco jsem ti přines.“

„Kámo, tos nemusel, nemusel jsi mi kupovat cigarety.“

„Každou chvíli z tebe nějakou vysomruju.“ Sebral z přístrojové desky otevřený balíček, jednu cigaretu si vyklepal a vsunul si ji do úst.

Mario se usmál. „Proč si jednoduše nekupuješ vlastní?“

„No neblbni, to si nemůžu dovolit.“

„Ty seš ale cvok, člověče,“ rozesmál se Mario.

Kněz si zapálil. Odjakživa uměl dobře vycházet s lidmi, dokázal je přimět, aby ho měli rádi. Po ulicích, kde vyrůstal, chodili lidi, kteří toho, kdo se jim nelíbil, jednoduše ztloukli – a on byl jako dítě zakrslý a slabý. A tak si vypěstoval pudový smysl pro to, jak poznat, co po něm lidé chtějí – lhostejnost, vřelost, humor, přijde na to –, a rychle jim to naservírovat. A na ropných polích chlapy držely pohromadě vtipy: obvykle výsměšné, někdy i chytré, často oplzlé.

Kněz tu sice dělal jen dva týdny, ale už si získal důvěru ostatních. Ale stále ještě nepřišel na to, jak ukrást seismický vibrátor. A musel to udělat v příštích pár hodinách, protože zítra mají nákladák převézt na novou lokalitu, jedenáct set kilometrů odsud, někam ke Clovisu v Novém Mexiku.

Zatím měl jen neurčitý plán, totiž že si stopne Maria a pojede s ním. Ta cesta bude trvat dva nebo tři dny – nákladák váží dvacet tun a po silnici smí jezdit jen šedesátkou. Někde Maria opije nebo tak něco a pak s autem zmizí. Pořád doufal, že ho napadne lepší plán, ale zatím ho inspirace nechávala na holičkách.

„Moje auto mele z posledního,“ řekl. „Moh bys mě zejtra hodit do San Antonia?“

Maria to překvapilo. „Ty nejedeš až do Clovisu?“

„Kdepak.“ Mávl rukou k jednotvárné pouštní krajině. „Eště se tu porozhlídnu,“ vysvětlil. „Člověče, ten Texas je tak nádhernej, že tu asi zůstanu nadosmrti.“

Mario pokrčil rameny. V jejich branži nebylo nic divného na tom, že lidi pořád přicházejí a odcházejí. „Jasně, vezmu tě.“

Brát spolucestující bylo proti nařízením společnosti, ale řidiči to dělali pořád. „Sejdeme se u skládky.“

Kněz přikývl. Skládka byla opuštěná proláklina plná rezavějících dodávek, rozmlácených televizí a hnijících matrací a ležela kousek za Liberty, nejbližším městem. Nikdo tam nebude a nikdo neuvidí, jak ho Mario bere do auta. Leda že by si místní kluci vyšli s dvaadvacítkou střílet hady. „V kolik?“

„Dejme tomu v šest.“

„Přinesu kafe.“

Kněz ten nákladák potřeboval. Závisel na tom jeho život. Svédily ho dlaně, jen Maria vyhodit hned teď a odjet. Ale to by nebylo k ničemu. Především je Mario skoro o dvacet let mladší než Kněz a nenechal by se vyhodit tak snadno. A pak, je potřeba, aby na krádež několik dnů nepřišli. Kněz potřeboval odjet s autem do Kalifornie a schovat je, to vše dřív, než dostanou policajti v celé zemi příkazy, aby hledali ukradený seismický vibrátor.

Vysílačka zapískala; služba ve psí boudě prověřila data z poslední série vibrací a nezjistila žádné závady. Mario zvedl desku, zařadil, odjel padesát metrů dál a zastavil přesně u další růžové vlaječky. Potom desku znovu spustil k zemi a vyslal signál, že je připraven. Kněz se na to pozorně díval, jako už mnohokrát, a dával si záležet, aby si zapamatoval, v jakém pořadí Mario pohybuje pákami a tiskne tlačítka. Kdyby později něco z toho zapomněl, nebude se mít koho vyptat.

Čekali na radiový signál ze psí boudy, který zahájí další sérii vibrací. Mohl to udělat i sám řidič, ale obvykle si služba raději všechno řídila sama a vydávala povel na dálku. Kněz dokouřil a vyhodil špačka oknem ven. Mario kývl ke Knězovu autu, zaparkovanému pár set metrů od nich na dvouproude asfaltce. „To je tvoje stará?“

Kněz se tam podíval. Hvězda vystoupila ze světla modré Hondy Civic, opírala se o kapotu a ovívala si slaměným kloboukem obličej. „Nojo,“ souhlasil.

„Ukážu ti fotku.“ Mario vylovil z kapsy džín starou koženou peněženku. Vytáhl z ní fotografii a tu podal Knězi. „To je Isabela,“ řekl hrdě.

Kněz si prohlédl hezkou, tak dvacetiletou Mexikánku ve žlutých šatech a s vlasy staženými žlutou páskou. Na klíně měla malé dítě a vedle nesměle postával tmavovlasý klučina. „To jsou tvý děti?“

Mario přikývl. „Ross a Betty.“

Kněz odolal pokušení se těm anglosaským jménům zasmát. „Pěkný děcka.“ Vzpomněl si na vlastní děti a div o nich Mariovi nezačal vykládat; na poslední chvíli si to zakázal. „Kde bydlej?“

„V El Pasu.“

Knězi začal v hlavě klíčit nápad. „A vídáš se s nima často?“

Mario zavrtěl hlavou. „Pořád jenom makám a makám, člověče. Šetříme na domek. Pěknej, s velkou kuchyní a s bazénem na dvorku. Zasloužej si to.“

Nápad dozrál. Kněz potlačil rozrušení a přinutil se mluvit lhostejně, jako když jen tak udržuje konverzaci. „Jasně, báječný domov pro báječnou rodinku, co?“

„Přesně.“

Vysílačka zase pípla a nákladák se začal otřásat. Jako když se v dálce valí zvuk hromu, jen to bylo pravidelnější. Začalo to hluboko v basech a pak zvuk pomalu stoupal a stoupal málem k ječení. Přesně po čtrnácti vteřinách to přestalo.

A jakmile bylo zase ticho, Kněz luskl prsty. „Teď jsem dostal nápad... ale ne, to asi ne.“

„Co?“

„Nevím, to by asi nešlo.“

„Ale co, sakra?“

„Jenom mě tak napadlo... no zkrátka, když máš tak pěknou ženu a bezvadný děti, že je to škoda, když se s nima málo vidíš.“

„To má bejt ten nápad?“

„Ne. Napadlo mě, že bych moh zavézt káru do Novýho Mexika místo tebe a ty bys zajel za nima, to je celý.“ Hlavně aby to neznělo moc horlivě, říkal si Kněz. „Ale to asi nepude,“ dodal naprosto nezúčastněným tónem.

„Kdepak, kámo, to nejde.“

„Asi ne. Ale hele, když vyjedeme zejtra spolu do San Antonia brzy ráno, moh bych tě vyložit na letišti a v El Pasu bys byl nejspíš v poledne. Pohrál by sis s děckama, dal by sis s paničkou oběd, přespal bys, ráno bys chytil letadlo a já bych tě nabral druhý den na letišti v Lubbocku... Jak daleko je Lubbock od Clovisu?“

„Sto čtyřicet kiláků. Možná sto šedesát.“

„Tak to bysme mohli bejt v Clovisu večer nebo nejhůř druhý den ráno a nikdo by ani nevěděl, že jsi nebyl celou cestu v autě.“

„Ale ty přece chceš jenom do San Antonia.“

Do hajzlu. Tak tohle Kněze nenapadlo; prostě si vymýšlel za pochodu. „Ale co, v Lubbocku jsem nikdy nebyl,“ řekl lehkomyslně. „Tam se narodil Buddy Holly.“

„Kdo je Buddy Holly, sakra?“

Kněz se dal do zpěvu: „Mám tě rád, Peggy Sue... Buddhy Holly se zabil dřív, než ty ses narodil, Mario. Měl jsem ho radši než Elvise. A neptej se mě, kdo je Elvis.“

„A ty bys to celý odšoféroval jenom kvůli mně?“

Kněz si úzkostně položil otázku, jestli Mario má podezření nebo jestli je jenom vděčný. „Jasně že jo,“ řekl mu Kněz. „Jestli ovšem budu moct hulit tvý marlborky.“

Mario užasle zavrtěl hlavou. „Ty seš báječnej chlap, Ricky. Ale když já nevím.“

Takže má podezření. Ale trochu načatý je a snad by se dal popostrčit k rozhodnutí. Kněz se snažil žoviálním chováním zakrýt svou skleslost. „No tak si to promysli,“ navrhl.

„Nechci přijít o práci, kdyby se něco stalo.“

„To máš pravdu.“ Kněz přemáhal netrpělivost. „Víš co, probereme to pak. Jdeš dneska večer do baru?“

„Jasně.“

„Tak co kdybys mi tam řekl, jak ses rozmyslel?“

„Tak jo, domluveno.“

Vysílačka zapípala na znamení, že všechno je v pořádku, a Mario posunul páku, kterou se deska zvedala od země.

„Musím se vrátit ke konvařům,“ řekl Kněz. „Musíme do tmy ještě natáhnout pár kilometrů kabelů.“ Vrátil rodinnou fotku a otevřel dveře. „Řeknu ti, kámo, že kdybych měl takhle pěknou holku, ani bych z domova rypák nevystřčil.“ Zašklebil se, seskočil dolů a zabouchl dveře.

Nákladák vyjel k další značce, Kněz se vydal od něj a kovbojskýma botama rozvířoval prach.

Když šel po senderu k autu, všiml si, že Hvězda netrpělivě a neklidně rázuje sem a tam.

Bývala slavná. Kdysi. A nakrátko. Na vrcholu éry hippies žila v San Francisku ve čtvrti Haight-Ashbury. Kněz ji tehdy neznal – konec šedesátých let strávil tak, že vydělával svůj první milion dolarů –, ale slyšel o ní spoustu řečí. Byla úžasně krásná, vysoká, tmavovlasá, měla pěknou, v pase přestípnutou postavu. Natočila desku, vlastně spíš jen recitovala básně za doprovodu psychedelické hudby, kterou vyluzovala skupina s názvem Déšť čerstvých sedmikrásek. Deska si vcelku dobře vedla v hitparádách a z Hvězdy byla na pár dní celebrita.

Ale legendu z ní udělala její nehorázná sexuální promiskuitnost. Vyspala se s kdekým, kdo se jí třeba jen na chvilku zalíbil: s nadrženými dvanáctiletými kluky i s překvapenými šedesátníky, s chlapci, kteří si až do té doby mysleli, že jsou homosexuálové, s dívkami, které až do té

doby neměly ponětí, že jsou lesbičky, s přáteli, které znala roky, s cizími lidmi, které potkala náhodou.

Ale to už bylo dávno. Teď jí chybělo jen pár týdnů do padesátých narozenin a ve vlasech byly vidět šedivé pramínky. Postavu měla pořád pěknou, i když vosí pas už zmizel: vážila osmdesát kilo. Ale pořád měla mimořádnou sexuální přitažlivost. Když vešla do baru, muži ji začali očumovat.

Dokonce i teď, když byla vyplašená a bylo jí horko, bylo na tom, jak rázovala sem a tam okolo starého laciného auta, něco velmi vzrušujícího; pohyby těla pod lehkou bavlnou šatů jako by zvaly. Kněz pocítil touhu po ní skočit hned tady na místě.

„Co se stalo?“ dotazovala se, sotva došel na doslech.

Kněz měl ve zvyku být vždy optimistický. „Vypadá to dobře,“ oznámil.

„To zní bídně,“ odtušila skepticky. Bylo jí jasné, že tomu, co říká, nejde tak doslova věřit.

Vyložil jí, jakou udělal Mariovi nabídku. „Nejkrásnější na tom je, že to padne na Maria,“ dodal.

„Jak to?“

„Mysli. Přiletí do Lubbocku, bude mě hledat, já nikde, nákladák taky ne. Dojde mu, že jsem ho napálil. Co udělá? Půjde snad do Clovisu a řekne firmě, že kvůli němu přišla o auto? Neřekl bych. Přinejlepším by ho vyhodili. V horším případě by ho mohli obvinít, že ho ukradl, a skončil by ve vězení. Vsadil bych se, že by ani do Clovisu nejel. Okamžitě by naskočil do letadla, letěl by do El Pasa, naložil do auta ženu a děti a zmizeli by. A to by policii naprosto přesvědčilo, že nákladák ukradl. A Rickyho Grangera by nikdo ani nepodezříval.“

Zamračila se. „Bezva plán, ale co když na to neskočí?“

„Myslím, že skočí.“

Její úzkost ještě víc zesílila. Plácla dlaní do špinavé střechy auta. „Do prdele, ale my ten všivej nákladák mít musíme!“

Byl stejně znepokojený jako ona, ale zatvářil se sebevědomě, aby to skryl. „Taky ho mít budeme. Jestli to nepůjde takhle, dostaneme ho jinak.“

Nasadila si slamák na hlavu, opřela se o auto a zavřela oči. „To doufám.“

Pohládl ji po tváři. „Chcete svézt, slečno?“

„Jistě. Zavezte mě do mého hotelového pokoje s klimatizací, prosím.“

„Ale nebude to zadarmo.“

Rozevřela oči jako nevinátka. „Budu muset udělat něco moc nemravného, pane?“

Vsunul jí ruku do výstřihu. „Jasně.“

„No nazdar,“ řekla a vysoukala si šaty až k pasu.

Nic pod nimi neměla.

Kněz se usmál a rozepnul si na leviskách poklopec.

„Co řekne Mario, jestli nás uvidí?“ napadlo ji.

„Bude žárlit,“ odpověděl Kněz a vstoupil do ní. Byli skoro stejně vysocí a lehkost, s jakou jim to šlo, svědčila o dlouholetém cviku.

Políbila ho na ústa.

Chvilku nato uslyšeli, jak se po silnici blíží auto. Oba vzhledli, ale nepřestali. Byl to nákladáček a vepředu seděli tři dělníci. Viděli, co se děje, a vřískali a halekali z okna celou tu dobu, co jeli kolem.

Hvězda na ně zamávala a zavolala: „Ahoj, kluci!“

Kněz se nahlas zasmál – a udělal se.

Krise vstoupila do závěrečné fáze přesně před třemi týdny.

Seděli u dlouhého stolu v jídelně a obědvali kořeněnou míchanci z čočky a jiné zeleniny s chlebem, čerstvým a ještě teplým z pece, když tu vešel Paul Beale s obálkou v ruce.

Paul láhvoval víno, které Knězova komuna vyráběla – ale dělal toho pro ně víc. Byl jejich spojením s vnějším světem, umožňoval jim s ním obchodovat, a přitom si udržet odstup.

Tenhle plešatý vousáč v koženém saku byl Knězovým přítelem už od šedesátých let, od dob, kdy oba byli čtrnáctiletí parchanti a okrádali v L.A. ožraly.

Knězi došlo, že Paul asi dostal dopis dneska dopoledne, okamžitě nasedl do auta a přivezl ho z Napy sem. Také mu došlo, co v dopise asi je, ale počkal si na Paulovo vysvětlení.

„Je to z katastrálního úřadu,“ oznámil Paul. „Adresa... paní Stella Higginsová.“ Podal dopis Hvězdě, která seděla u stolu proti Knězi. Stella Higginsová bylo její skutečné jméno, to, pod kterým si na podzim roku 1969 poprvé pronajala tenhle kousek země od ministerstva vnitra.

Všichni, kdo seděli kolem stolu, ztichli. Dokonce i děti vycítily v ovzduší strach a nejistotu a zmlkly.

Hvězda roztrhla obálku a vytáhla list papíru. Jediným pohledem jej přečetla. „Sedmnáctého června,“ ohlásila.

„Pět týdnů a dva dny ode dneška,“ vypadlo z Kněze. Takovéhle výpočty mu šly samy od sebe.

Několik lidí zoufale zaúpělo. Žena, které říkali Písnička, začala tiše poplakovat. Jeden z Knězových synů, desetiletý Ringo, se zeptal: „Ale proč, Hvězdo, proč?“

Kněz si všiml, že se po něm podívala Melánie, poslední přírůstek komuny. Byla to vysoká, štíhlá osmadvacetiletá žena. Vypadala moc hezky: měla bledou pokožku, dlouhé vlasy, rezavé jako mletá paprika, a tělo modelky. Její pětiletý syn, Dusty, seděl vedle ní. „Co je to?“ zeptala se Melánie vyděšeně. „Co se děje?“

Všichni ostatní věděli, že se to blíží, ale mluvit o tom bylo příliš ubíjející, a tak to Melánii ani neřekli.

„Budeme muset odejít z údolí,“ řekl Kněz. „Je mi to moc líto, Melánie.“

Hvězda jim přečetla, co je v dopise. „Níže uvedený pozemek bude po sedmém červnu pro bydlení nebezpečný, proto se Vaše nájemní smlouva tímto ukončuje k výše

uvedenému datu v souladu s bodem 9, část B, odstavec 2 Vaší nájemní smlouvy.“

Melánie vstala. Bledá, hezká tvář jí zrudla a najednou se zkřivila vztekem. „Ne!“ zaječela. „To ne! To mi nemůžou udělat – sotva jsem vás našla! Nevěřím tomu, je to lež.“ Její vztek se obrátil proti Paulovi. „Lháři!“ rozkřičela se. „Ty zasranej lháři!“

Její syn se dal do pláče.

„Hele, sklapni, jo?“ ozval se Paul uraženě. „Já jsem tu jenom za pošťáka, do hajzlu!“

Všichni se rozkřičeli jako na povel.

Kněz několika kroky došel k Melánii. Objal ji a tiše jí promluvil do ucha. „Vylekala jsi Dustyho. Posad' se. Nedivím se, že jsi rozčilená. Navztekal nás to všichni.“

„Řekni mi, že to není pravda,“ prosila.

Kněz ji jemně přinutil, aby si sedla. „Je to pravda, Melánie. Je to pravda.“

Když se utišili, Kněz řekl: „No tak, teď umyjeme nádobí a vrátíme se k práci.“

„A proč?“ zeptal se Dolina. Byl hlavní vinař. Nepatřil mezi zakladatele, přišel k nim až v osmdesátých letech, protože ho svět obchodu otrávil. Po Knězi a Hvězdě byl nejdůležitější osobou ve skupině. „Na vinobraní tu už nebudeme,“ pokračoval. „Musíme do pěti týdnů odejít. Tak proč pracovat?“

Kněz si jej změřil svým hypnotickým Pohledem, kterým dokázal vylekat všechny kromě těch s nejsilnější vůlí. Počkal, až se v místnosti rozhostí ticho, aby to slyšeli všichni. A konečně řekl: „Protože zázraky se dějí.“

V texaském městečku Shiloh místní vyhláška zakazovala prodej alkoholických nápojů, ale hned za čarou, kde končil jeho katastr, byl bar Mravkolev, v němž točili levné pivo, kde hrála country kapela a kde měli servírky ve vypasovaných

džínách a ve vysokých kovbojských botách. Kněz přišel sám. Nechtěl, aby se tu Hvězda ukazovala a riskovala, že si někdo zapamatuje její obličej. Byl by radši, kdyby do Texasu nemusela jet vůbec. Ale potřeboval někoho, kdo by mu pomohl odvézt seismický vibrátor domů. Pojedou ve dne v noci, budou se střídat u volantu, budou brát prášky, aby zůstali vzhůru. Chtěli se domů dostat dřív, než stroj začnou pohřešovat.

Litoval té neopatrnosti, které se dopustili dnes odpoledne. Mario viděl Hvězdu z dobrých čtyř set metrů a ti tři dělníci ji zahlédli jen letmo, jak jeli kolem, ale ona je velmi zapamatovatelná a oni by ji nejspíš dokázali snadno popsat: vysoká běloška, trochu při těle, s dlouhými černými vlasy...

Kněz ještě před tím, než dorazil do Liberty, změnil svůj vzhled. Nechal si narůst houštinu vousů a knír a dlouhé vlasy si stáhl do pevného uzlu, který schovával pod kloboukem.

A stejně, pokud bude všechno probíhat podle jeho plánu, nikdo se po jeho a Hvězdině popisu pídít nebude.

Když dojel k Mravkolvovi, Mario už tam byl, seděl u stolu s pěti nebo šesti konvaři a s šéfem, Lennym Petersenem, který řídil celý seismický výzkum.

Aby to nevypadalo, že se do toho moc hrne, dal si Kněz láhev piva Lone Star, chvíli postával u baru, usrkával přímo z láhve a povídal si s barmankou; teprve pak zašel k Mariovu stolu.

Lenny byl plešatějící muž s červeným nosem. Před dvěma týdny přijal Kněze do práce. Kněz tehdy strávil v tomhle baru celý večer, umírněně popíjel, choval se ke členům pracovní skupiny přátelsky, nasával po troškách jejich profesní slang a hlasitě se smál Lennyho žertům. Druhý den po ránu zašel za Lennym do polní kanceláře a zeptal se, jestli by pro něj neměl práci. „Vezmu tě na zkoušku,“ odpověděl Lenny.

Víc ani Kněz nepotřeboval.

Byl zvyklý pracovat tvrdě, rychle se učil a s úkoly se snadno vypořádával, a tak jej už za pár dní brali jako řádného člena party.

Ted' se posadil a Lenny mu s tím svým tahavým texaským přízvukem řekl: „Ricky, ty prý s námi nejedeš do Clovisu.“

„To je pravda,“ kývl Kněz. „Na to, abych odsud zmizel, se mi až moc líbí zdejší počasí.“

„Tak to už mi nezbývá než říct, a úplně upřímně, než že to byla fakt velká pocta a radost tě poznat, i když tak na krátko.“

Ostatní se zakřenili. Takovéhle popichování bylo v partě obvyklé. Podívali se na Kněze a čekali protiúder.

Kněz se zatvářil slavnostně: „Lenny, ty jsi tak milej a hodnej kluk, že ti dám ještě jednu šanci. Vezmeš si mě?“

Všichni se rozesmáli. Mario poplácal Kněze po zádech.

Lenny nasadil znepokojený výraz: „Však víš, že si tě vzít nemůžu, Ricku, a už jsem ti říkal proč.“ Udělal dramatickou pauzu a všichni se předklonili, aby jim neutekla pointa. „Jsem lesba.“

Rozburácel se smích. Kněz se posmutněle usmál, jako že přiznává porážku, a poručil džbán piva pro celý stůl.

Rozhovor se stočil na baseball. Většina z nich fandila Houston Astros, ale Lenny byl z Arlingtonu, a tak se držel Texas Rangers. Kněz se o sport nezajímal, proto jen netrpělivě vyčkával a tu a tam si přisadil nějakou neutrální poznámkou. Ostatním bylo hodně do řeči. Dodělali práci včas, dostali dobře zaplaceno, byl páteční večer. Kněz upíjel pivo jen pomalu. Nikdy nebyl velký piják; jestli něco nesnášel, tak ztrácel nad sebou vládu. Sledoval, jak se Mario propíjí ke dnu. Když jim číšnice Tammy přinesla další džbán, Mario se toužebně zadíval na její ňadra pod kostkovanou košilí. *Jen si dělej chutě, Mario – zítra večer už můžeš být v posteli se svoji ženou.*

Asi po hodině Mario odešel na záchod.

Kněz se vydal za ním. *Do háje s tím čekáním, je čas to rozseknout.*

Stoupl si vedle Maria a nadhodil: „Mám dojem, že Tammy má dneska černý prádlo.“

„Jak to víš?“

„Kousek jsem zahlíd, když se naklonila nad stůl. Mám krajkový podprsenky docela rád.“ Mario si vzdychl.

Kněz pokračoval: „Máš rád ženský v černém spodním prádle?“

„V červeným,“ řekl Mario bez zaváhání.

„Nojo, červená je taky bezva. Říká se, že když si ženská vezme červený spodní prádlo, tak to znamená, že tě opravdu chce.“

„To jako fakt?“ Mariův pivní dech se k němu trochu přiblížil.

„Nojo, někde jsem to slyšel.“ Kněz si zatáhl zip. „Hele, já budu muset jít. Žena na mě čeká v motelu.“

Mario se usmál a otřel si pot z čela. „Teda kámo, viděl jsem vás dneska odpoledne.“

Kněz s hranou lítostí potřásl hlavou. „To je prostě moje slabost. Pěkný tvářičce nedokážu odmítnout.“

„Vy jste to *dělali* přímo na silnici, sakra!“

„Nojo. Když se svojí ženou nějaký čas nejseš, tak jí to začne hodně chybět, chápeš, ne?“ *Tak krucinál, Mario, už se konečně chyt!*

„Asi jo. Poslechni... to s tím zejtrkem...“

Kněz zadržel dech.

„Jestli bys teda pořád ještě chtěl, jak jsi říkal...“

Ano! Ano!

„Tak já to беру.“

Kněz odolal nutkání ho obejmout. „Ta nabídka pořád platí, že jo?“ pokračoval Mario znepokojeně.

„Jasně že jo.“ Kněz mu položil ruku kolem ramen a společně vyšli z toalety. „Na co by měl člověk kámoše, no ne?“

„Díky, člověče, fakt díky.“ Mariovi se v očích zaleskly slzy.
„Ty seš výbornej chlap, Ricky.“

Umyli mísy z pálené hlíny a dřevěné lžíce ve velkých neckách s teplou vodou a pak je utřeli utěrkou vyrobenou ze staré flanelové košile. „No tak prostě začneme někde jinde!“ ozvala se Melánie. „Seženeme si kus půdy, postavíme sruby, zasadíme révu, budeme vyrábět víno. Proč ne? Nic jiného jste celé ty roky nedělali.“

„Tak nějak,“ řekl Kněz. Položil mísu na polici a lžíci dal do krabice. Na chvilku jako by byl zase mladý, silný a plný nevyčerpatelné energie jako poník, najednou zase cítil jistotu, že se dovede vypořádat s jakýmkoli dalším problémem, který život přinese. Rozpomněl se na jedinečnou vůni těch dob: čerstvě nařezané fošny; Hvězdino mladé tělo, celé zpocené od kopání hlíny; zvláštní pach jejich vlastní marihuany, kterou si pěstovali na lesní mýtině; závratná sladkost lisovaných hroznů. Pak se zase vrátil do přítomnosti a posadil se ke stolu.

„Celé ty roky,“ zopakoval po ní. „Pronajali jsme si tuhle parcelu od vlády skoro zadarmo a oni pak na nás zapomněli.“

Hvězda ho doplnila: „Nikdy, za celých těch devětadvacet let, nám nezvýšili pachtovné.“

„Vymýtili jsme les díky naprosto dobrovolné práci třiceti nebo čtyřiceti mladých lidí, kteří se chtěli dřít dvanáct nebo i čtrnáct hodin denně jen kvůli ideálům,“ pokračoval Kněz.

Paul Beale se ušklíbl. „Když si na to vzpomenu, bolí mě záda ještě dneska.“

„Révu jsme dostali taky za hubičku, od jednoho hodného vinaře z Napy, který chtěl podpořit mladé lidi, aby dělali něco konstruktivního a jen celý den neposedávali a nefetovali.“

„Starouš Raymond Dellavalle,“ kývl Paul. „Teď už je po smrti, Bůh mu požehnej.“

„Ale hlavně, a to je nejdůležitější, jsme byli ochotni žít v chudobě, napůl o hladu, spát na podlaze, mít děravé boty, a to

všechno po devět dlouhých let, než jsme měli první víno, které se dalo prodat.“

Hvězda zvedla z podlahy jedno děcko a utřela mu nos: „Taky jsme se nemuseli starat o žádné děti.“

„Přesně tak,“ souhlasil Kněz. „A začít znovu můžeme jediné tehdy, pokud dokážeme zopakovat všechny tyhle podmínky.“

Melanie se s tím nehodlala smířit. „Musí být nějaké řešení!“

„Jedno je,“ vzdychl Kněz. „Vymyslel to Paul.“

Paul přikývl. „Můžete založit akciovou společnost, půjčit si od banky čtvrt milionu dolarů, najmout si dělníky a vůbec ze sebe udělat bandu nenažraných kapitalistů, co se zajímá jenom o ziskovou marži.“

„A to by bylo totéž jako se vzdát úplně,“ zakončil Kněz.

Když Kněz a Hvězda v sobotu ráno v Liberty vstali, byla ještě tma. Kněz došel do restaurace, která byla hned vedle motelu, pro kávu. A když se vrátil, Hvězda ve světle lampičky na nočním stolku pečlivě studovala autoatlas. „Měl bys dneska dopoledne Maria vysadit na mezinárodním letišti v San Antoniu kolem půl desáté, nejhůř v deset. Pak bys z města vyjel po mezistátní číslo 10.“

Kněz se do autoatlasu ani nepodíval. Mapy ho jen mátly. Stačí, když bude na tabulích hledat I-10. „Kde se sejdeme?“

Hvězda přemýšlela. „Pojeď asi tak hodinu před tebou.“ Zapíchla prst do mapy. „Takových pětadvacet kilometrů za letištem je na desítce nějaké Leon Springs. Zaparkuju auto tak, abys ho určitě hned uviděl.“

„To by šlo.“

Byli napjatí a rozrušení. Krádež Mariova nákladáku, to byl teprve první krok celého plánu, ale zato ten rozhodující: záviselo na něm všechno ostatní.

Hvězda si dělala hlavu s praktickými problémy. „A co uděláme s hondou?“

Kněz to auto koupil před třemi týdny za tisíc dolarů v hotovosti. „Prodávat se bude těžko. Jestli najdeme autobazar, mohli bychom ji střelit za pět stovek. Když ne, najdeme za mezistátkou nějaké místo v lese a tam ji schováme.“

„Můžeme si to dovolit?“

„Peníze ochuzují.“ Kněz citoval jeden z Pěti paradoxů, jejichž autorem byl guru jejich komuny Bahrám.

Kněz věděl, kolik peněz mají, a věděl to do posledního centu, ale všechny ostatní udržoval v nevědomosti. Většina členů komuny dokonce ani neměla ponětí, že mají bankovní účet. A už vůbec nikdo nevěděl o Knězově nouzové rezervě, deseti tisících dolarech ve dvacetidolarovkách; byly zevnitř přilepeny páskou ke staré, omlácené akustické kytarě, která visela na hřebíku na zdi jeho srubu.

Hvězda pokrčila rameny. „Nedělala jsem si s nimi hlavu pětadvacet let, tak teď s tím sotva začnu.“ Sundala brýle na čtení.

Kněz se na ni usmál. „V brýlích ti to sluší.“

Střelila po něm pohledem a zcela nečekaně se zeptala: „Těšíš se, až zase uvidíš Melánii?“

Kněz a Melánie byli milenci.

Vzal Hvězdu za ruku. „Jistě,“ odpověděl.

„Jsem ráda, že jsi s ní. Vypadáš tak šťastně.“

Knězi najednou bleskla hlavou vzpomínka na Melánii. Ležela tváří dolů křížem přes postel, spala, do srubu se prodíralo ranní slunce. On seděl, popíjel kávu, pozoroval ji a vychutnával pohledem jemnost její bledé pokožky, dokonalou křivku zadku; líbilo se mu, jak její dlouhé rusé vlasy visí dolů jako smotané klubko. Za chvíličku ucítí kávu, převrátí se, otevře oči – a on se pak vrátí do postele a pomiluje se s ní. Zatím si ale jen užíval těch představ, dělal si plány, jak se jí bude dotýkat, jak ji bude vzrušovat, pochutnával si na tom šťavnatém okamžiku jako na sklence dobrého vína.

Vidina zmizela a on znovu byl v levném texaském motelu a pozoroval Hvězdinu devětačtyřicetiletou tvář. „To s Melánií... nejsi z toho smutná, že ne?“ zeptal se.

„Manželství je ta nejhorší nevěra,“ ocitovala další z Paradoxů.

Přikývl. Nikdy jeden po druhém nepožadovali, aby byl věrný. Na počátku se odmítala oddávat jedinému milenci Hvězda. A později, když překročila třicítku a uklidnila se, Kněz vyzkoušel její velkomyslnost tím, že se za její přítomnosti naparoval před spoustou jiných dívek. Ale i když stále věřili v zásadu volné lásky, v posledních několika letech toho ani jeden z nich v praxi nevyužíval.

Melanie tedy pro Hvězdu znamenala cosi jako otřes. Ale to bylo v pořádku. Jejich vztah byl stejně až příliš usedlý. Kněz měl velmi nerad, když někdo začal být s to předvídat, co on udělá. Miloval Hvězdu, ale špatně skrývaná úzkost v jejím pohledu mu dodávala příjemný pocit, že ji ovládá.

Pohrávala si s polystyrénovou nádobou na kávu. „Jenom mě tak napadá, jak to bere Květina,“ utrousila. Květina byla jejich dcera; třináctiletá a tudíž nejstarší dítě v komunitě.

„Nevyrostla v nukleární rodině,“ namítl. „Neudělali jsme z ní otroka buržoazních konvencí. To je na komunitě to hlavní.“

„Asi jo,“ souhlasila Hvězda, ale nestačilo jí to. „Jenom bych byla nerada, kdyby tě ztratila, to je všechno.“

Pohládl ji po ruce. „To se nestane.“

Stiskla mu prsty. „Díky.“

„Musíme jít,“ řekl a vstal.

Těch pár věcí, co měli, už nacpali do tří igelitových tašek z obchodu. Kněz je vzal a odnesl je ven k hondě. Hvězda šla za ním.

Účet zaplatili už včera večer. Recepce byla zavřená; nikdo se nedíval, jak si Hvězda sedá za volant a jak v kalném ranním světle odjíždějí.

Shiloh bylo městečko se dvěma ulicemi a s jediným semaforem v místě, kde se protínaly. Takhle brzy v sobotu ráno nejezdilo moc aut. Hvězda přešla přes křižovatku a zamířila ven z města. Ke skládce dorazili pár minut před šestou.

U silničky nebyla žádná cedule, nebyla tu ohrada ani brána – stranou jen vedla stezka, kterou mezi pelyňkem rozjezdila kola dodávek a nákladáků. Hvězda po ní jela do mírného kopce. Skládka byla v dolíku a ze silnice na ni nebylo vidět. Zaparkovala vedle dýmající haldy svinstva. Maria ani jeho seismický vibrátor nebylo nikde vidět.

Knězi bylo jasné, že Hvězda si pořád dělá starosti. Měl bych ji uklidnit, pomyslel si znepokojeně. Především právě dneska si nemůže dovolit rozptylovat se. Kdyby se něco nepovedlo, bude muset být připravena zareagovat s jasnou myslí.

„Květina mě neztratí,“ řekl jí.

„To je dobře,“ odpověděla opatrně.

„Zůstaneme spolu všichni tři. A víš proč?“

„Proč?“

„Protože se máme rádi.“

Spatřil, jak se uvolňuje a z tváře jí mizí napětí. Bránila se slzám. „Děkuju ti,“ řekla.

Uklidnilo ho to. Dal jí to, co chtěla. Teď už bude v pořádku.

Políbil ji. „Mario tu bude každou chvíli. Musíš už jet. Ať máš nějaký náskok.“

„Ty nechceš, abych tu počkala, než přijede?“

„Neměl by tě zahlídnout moc zblízka. Nemůžeme vědět, co se všechno stane, a já nechci, aby tě dokázal identifikovat.“

„Tak dobře.“ Kněz si vystoupil.

„Počkej,“ řekla, „nezapomeň si tu kafe pro Maria.“ Podala mu papírový sáček.

„Díky.“ Vzal si ho a zabouchl dveře auta.

Vykroužila rozmáchlou zatačku a odjela pryč tak rychle, až se od pneumatik vznesl oblak texaského pouštního prachu.

Kněz se rozhlédl. Připadalo mu ohromující, že tak malé městečko vyrobí tak strašně moc odpadků. Prohlížel si zkroucená jízdní kola a docela zánovní kočárky, flekaté gauče a staromódní ledničky a přinejmenším deset vozíků ze supermarketu. Byla to také poušť tvořená spoustou starých obalů: uviděl kartonové krabice od hi-fi věží, lehké tvarované kusy polystyrenu, které vypadaly jako abstraktní skulptury, papírové pytlíky a igelitové tašky a kusy alobalu a průhledné fólie a spoustu umělohmotných nádob obsahujících kdysi látky, které Kněz nikdy nepoužíval – přelivy a zvlhčovače pleti a kondicionéry a aviváže a tonery do faxů. Spatřil pohádkový zámek z růžového plastu, nejspíš dětskou hračku, a rozmařilá rozevlátost té složité stavby ho ohromila.

V Údolí Stříbrné řeky nikdy tolik odpadků neměli. Dětské kočárky ani ledničky nepoužívali a jen zřídka kupovali něco, co by k nim dorazilo v obalu. Když děti zatoužily po pohádkovém zámku, zapojily fantazii a udělaly si ho ze stromu nebo ze sudu nebo z hromady fošen.

Přes okraj pahorku vykouklo rozmazané narudlé slunce; Knězův dlouhý stín se položil až přes rezavějící noční stolek. Připomnělo mu to svítání nad zasněženými štíty Sierry Nevady; až bolestně pocítil bodnutí touhy po chladném, čistém horském vzduchu.

Už brzy, už brzy.

U nohou se mu něco zatřpytilo. Lesklý kovový předmět byl napůl zahrabaný v zemi. Kněz líně špičkou boty odrýpal hlínu, pak se sklonil a zvedl tu věc. Byl to těžký hasák. Vypadal docela nový. Kněze napadlo, že Mariovi by se mohl hodit: pro velkou a těžkou mechaniku seismického vibrátoru je to ta pravá velikost. Ale k nákladáku bude přirozeně patřit spousta náradí a taky hasáky a klíče hodící se na všechny matice použité při jeho konstrukci. Mario žádný odhozený

hasák nepotřebuje. Taková už je společnost založená na plýtvání.

Kněz hasák zase upustil.

Zaslechl auto, ale na velký nákladák to nevypadalo. Podíval se nahoru. Po chvilce se přes kopec přehoupala dodávka; nadskakovala na hrbolaté uježděné cestě. Byl to Dodge Ram s popraskaným předním sklem. Mariovo auto. Knězi se úzkostí udělalo zle. Co to má znamenat? Mario měl přijet v nákladáku. Jeho vlastní auto mu na sever odveze někdo z kamarádů, leda by se ho tady rozhodl prodat a v Clovisu si koupit jiné. Něco se muselo stát. „Do prdele,“ ucedil. „Do prdele.“

Když ale Mario zaparkoval a vystoupil z dodávky, potlačil vztek a zděšení. „Přines jsem ti kafe,“ řekl a podal Mariovi sáček. „Co se děje?“

Mario pytlík neotevřel. Smutně zavrtěl hlavou. „Já to nemůžu udělat, člověče.“

Do prdele.

„Fakt si moc vážím toho, co jsi mi navrhnul, ale musím to odmítnout.“

Co se to sakra děje?

Kněz zaskřípal zuby a přinutil se, aby jeho hlas zněl nevzrušeně. „A co se stalo, že sis to rozmyslel, kámo?“

„Když jsi včera večer odešel z baru, Lenny mi udělal pěkně dlouhou přednášku o tom, kolik ta kára stojí a jak nesmím nikoho vozit a brát žádný stopaře a jak na mě spoléhá a tak.“

Úplně Lennyho vidím, jak dělá psí oči a je celý rozněžnělý – nejspíš tě málem dohnal k slzám, Mario, ty zatracenej pítomej zkurvysynu.

„Však to znáš, Ricky. Tohle je dobrej flek, sice makačka a přesčasy, ale vysokej plat. Nechci o něj přijít.“

„Jasný, žádný problém,“ přinutil se Kněz k lehkému tónu. „Pokud mě tedy pořád chceš vzít do San Antonia.“ Po cestě mě snad něco napadne.

Mario zavrtěl hlavou. „Radši ne, po tom, co mi říkal Lenny. Nevezmu do nákladáku nikoho. Proto jsem přijel ve svém autě, abych tě moh hodit zpátky do města.“

A co mám teď dělat, prokrista!?

„Tak co... jedeš se mnou?“

A potom co?

Kněz si vystavěl zámek z písku a teď se díval, jak se v mírném vánku Mariova probuzeného svědomí a provinilosti chvěje a začíná se rozpadat. Prožil v téhle rozpálené prašné poušti dva týdny, odváděl idiotskou, bezcennou práci, vyházel stovky dolarů za letenky a motely a hnusné rychlé občerstvení.

Neměl čas začít s tím znovu.

Do kritického dne už zbývaly jen dva týdny a jeden den.

Mario se zamračil. „Tak dělej, člověče, musíme jet.“

„Já se tohohle místa nevzdám,“ řekla Knězi Hvězda toho dne, kdy dostali dopis. Seděla vedle něj na koberci jehličí, na kraji vinice, bylo to o přestávce v půli odpoledne, pili studenou vodu a jedli hrozinky vyrobené z loňských hroznů. „Není to jenom vinice nebo jenom údolí nebo jenom komuna – je to můj celý život. Tehdy dávno jsme sem přišli, protože jsme věřili, že naši rodiče vytvořili pokřivenou a zkaženou a otrávenou společnost. A měli jsme pravdu, proboha!“ Západem jí zrudla tvář a Kněz si pomyslel, že je pořád krásná. „No jen se podívej, co se děje s venkovním světem,“ řekla hlasitěji. „Násilí a ohavnost a znečištění, prezidenti lžou a porušují zákony, nepokoje, zločiny, chudoba. A my jsme tu celou tu dobu, celé ty roky žili v míru a harmonii, bez peněz, bez sexuální žárlivosti, bez konformistických pravidel. Říkali jsme, že člověk potřebuje jenom lásku, a oni že jsme naivní, jenže my jsme měli pravdu a oni se mýlili. Víme, že jsme našli správný životní styl – dokázali jsme to.“ Najednou vyslovovala velmi pečlivě; výslovnost ji občas takhle zradila a náhle bylo

poznat, že pochází ze slušné a zámožné rodiny. Už její otec se ale svého původu vzdal a strávil celý život jako lékař chudých na předměstí. Hvězda po něm zdělila idealismus. „Udělal bych cokoli, abych náš domov a způsob života zachránila,“ pokračovala. „Zemřela bych, kdybych věděla, že pak tu naše děti budou moct žít dál.“ Mluvila už klidněji, ale vyslovovala se jasně, nemilosrdně, rozhodně. „Kvůli tomu bych i zabíjela. Rozumíš mi? Udělal bych naprosto cokoli.“

„Slyšíš mě vůbec?“ ozval se Mario. „Tak chceš hodit do města nebo ne?“

„Jasně,“ řekl Kněz. *Jasně, ty vystrašenej parchante, ty podesranej ubožáku, ty špíno mizerná, jasně, že chci.*

Mario se otočil.

Kněz sklouzl pohledem k hasáku, který před pár minutami upustil na zem.

V hlavě se mu zrodil nový plán, celý, do poslední podrobnosti.

Než Mario udělal tři kroky ke svému autu, Kněz se sklonil a sebral hasák.

Byl asi pětáctýřicet centimetrů dlouhý a vážil snad dvě, dvě a půl kila. Většinu váhy tvořila hlavice, dvě nastavitelné čelisti, kterými se svírají masivní šestiúhelníkové hlavy šroubů. Byl z ocele.

Podíval se za Maria, na stezku vedoucí k silnici. Nikoho nespatriil.

Žádní svědci.

Kněz pokročil vpřed ve chvíli, kdy se Mario natáhl po klice dveří své dodávky.

Najednou mu hlavou něco velmi nepříjemně problesklo: fotka hezké mladé Mexikánky ve žlutých šatech, s dítětem na klíně a dalším vedle sebe; jeho odhodlání se na zlomek vteřiny otřásl, protože pocítil drtivou váhu viny, kterou obtěžká životy jich všech.

Potom zahlédl něco horšího: temnou vodní hladinu, jak pomalu stoupá a pohlcuje vinici a utápí muže a ženy a děti, kteří ošetřují révu.

Rozběhl se k Mariovi a napřáhl hasák.

Mario právě otevíral dveře auta. Musel koutkem oka něco zahlédnout, protože když už byl Kněz téměř u něj, strachy vyjekl, rozevřel dveře dokořán a zčásti se jimi zaštitil.

Kněz udeřil do dveří a ty vrazily do Maria. Byly to velké, těžké dveře, a tak Maria srazilo stranou. Oba muži se zapotáceli. Mario ztratil rovnováhu a klesl na kolena tváří k boku dodávky. Baseballová kšiltovka se znakem Houston Astros spadla na zem. Kněz se převážil dozadu, těžkopádně se posadil na kamenitou zemi a upustil hasák. Ten dopadl na umělohmotnou dvoulitrovku od koly a odskočil asi metr od něj.

„Ty jeden potrhlej –“ zalapal po dechu Mario, vztyčil se na jedno koleno a sáhl po klice, aby mohl tomu svému těžkému tělu pomoci do stoje. Levá ruka se ocitla uvnitř dveřního rámu. A jak se tak namáhavě zvedal, Kněz – pořád usazený na zadku – skrčil nohu a pak kopl patou do dveří tak silně, jak dokázal. Dveře praštily Maria přes prsty a zase odskočily. Mario vykřikl bolestí, padl na koleno a zhroutil se na bok dodávky.

Kněz vyskočil.

Hasák se v ranním světle stříbrně leskl. Chmátl po něm. Podíval se na Maria a jeho srdce se naplnilo vztekem a nenávisť k tomu člověku, který zničil jeho pečlivě vypracovaný plán a ohrozil jeho způsob života. Popošel k Mariovi a napřáhl hasák.

Mario se k němu napůl otočil. Na mladé tváři se mu usadil výraz naprostého údivu, jako kdyby nedokázal pochopit, co se to děje. Otevřel ústa – a ještě než těžký nástroj dopadl, stačil říct tázavým tónem: „Ricky...?“

Těžká hlavice hasáku se Mariovi s nechutným čvachtavým zvukem zabořila do lebky. Černé a lesklé vlasy byly husté, ale nevypadalo to, že mu to pomůže. Skalp se roztrhl, lebka zapraštěla, hasák se zabořil do měkkého mozku.

Ale Mario nezemřel.

Kněz se vyděsil.

Mario měl pořád otevřené oči a díval se na Kněze. Popletený a zrazený výraz se téměř nezměnil. Vypadalo to, že se snaží doříct, co říkat začal. Zvedl ruku, jako by na sebe chtěl upozornit.

Kněz zhrozně ustoupil o krok. „Ne!“ uklouzlo mu.

Mario řekl: „Člověče...“

Kněze už zděšení zcela ovládlo. Znovu zvedl hasák. „Tak už chcípni, ty parchante!“ zařval a znovu Maria udeřil.

Tentokrát se hasák zabořil ještě hlouběji. Vytáhnout ho ven, to bylo jako vyprostit něco z měkkého bláta. Kněz spatřil na nastavitelných čelistech nástroje šmouhy šedé mozkové hmoty a udělalo se mu zle. Žaludek se mu obrátil; polkl a zatočila se mu hlava.

Mario pomalu padl naznak a pak bez hnutí ležel opřený o zadní kolo. Paže bezvládně ležely a čelist klesla, ale pořád byl naživu. Díval se Knězi přímo do očí. Z hlavy se mu řinula krev; stékala přes tvář až do rozepnutého límce kostkované košile. Jeho pohled Kněze děsil. „Tak už umři,“ zaprosil. „Pro lásku Boží, Mario, prosím tě umři.“

Nic se nestalo.

Kněz couval. Připadalo mu, že Mariovy oči žebrají, aby ho dorazil, ale nedokázal ho už udeřit. Nebyla v tom žádná logika; prostě nebyl s to hasák zdvihnout.

Potom se Mario pohnul. Ústa se rozevřela, tělo se napjalo, z hrdla vyšel přidušený výkřik.

To už Kněz nevydržel. Zařval také; pak se vyřítil k Mariovi a bil jej, znovu a znovu, na totéž místo, pohled mu zastřela hustá mlha hrůzy tak, že svou oběť sotva viděl.

Potom křik utichl a záchvat ustal.

Kněz odstoupil a upustil hasák na zem.

Mariovo mrtvé tělo se pomaličku sunulo na bok, dokud ta věc, která bývala jeho hlavou, neudeřila o zem. Šedý mozek se začal vsakovat do vyschlé půdy.

Kněz padl na kolena a zavřel oči. „Všemohoucí Bože, odpusť mi,“ vzdychl.

Klečel a třásl se. Měl strach, že kdyby je otevřel, uvidí, jak se Mariova duše vznáší k nebi.

Pro uklidnění si začal předříkávat svou mantru: „*Lei, tor, pur-doi-kor...*“ Neměla žádný smysl; právě proto mělo konejšivý účinek, když se na ni zcela soustředil. Rytmem se mantra podobala dětské říkance, na kterou si pamatoval z dětství:

*Chodí pešek okolo
nedívej se na něho
Kdo se na něj koukne
toho pešek bouchne*

Když si takhle předzpěvoval, často sklouzl od mantry k říkance. Zabírala stejně dobře.

Důvěrně známé slabiky jej začaly konejšit a on myslel na to, jak vzduch vstupuje do jeho chřípí, nosními cestami putuje do hltanu, prochází hrdlem a klesá do hrudi, pak proniká až do nejzazších sklípků plic – a potom vykoná celou tu cestu opačným směrem: plíce, hrdlo, ústa, nos, nosní dírky a zase ven. Pokud se soustředil na trasu, kterou se ubírá jeho dech, do mysli se mu nedostalo nic jiného – žádné představy, žádné zlé sny, žádné vzpomínky.

Když po několika minutách vstal, srdce měl chladné a na tváři se mu usadil odhodlaný výraz. Očistil se ode všech citů: nepocítoval žádnou lítost a žádný soucit. Vražda zmizela kdesi

v minulosti a z Maria se stala hromada odpadků, které je třeba odklidit.

Zvedl kovbojský klobouk, ometl z něj prach a nasadil si ho na hlavu.

Našel za zadním sedadlem dodávky soupravu s nástroji. Vzal si šroubovák a odstranil zepředu i zezadu poznávací značky. Přešel až do zadní části skládky a zahrabal je do haldy dýmajících odpadků. Pak vrátil šroubovák do soupravy.

Sklonil se k tělu. Pravou rukou chytil pásek Mariových džín. Levou zkroutil kostkovanou látku košile. Zvedl tělo ze země. Když se mu váha přenesla na zádové svaly, zasténal; Mario byl těžký.

Dveře dodávky byly otevřené. Kněz Mariem několikrát rytmicky zhoupal sem a tam a pak nejsilnějším máchnutím poslal tělo dovnitř. Přistálo na sedačce; podpatky trčely otevřenými dveřmi ven a hlava visela ze sedačky dolů tam, kde má spolujezdec nohy. Z hlavy odkapávala krev.

Hodil dovnitř k tělu hasák.

Chtěl vyčerpat z nádrže auta palivo. K tomu potřeboval dlouhou tenkou trubičku.

Otevřel kapotu, našel ostřikovač a urval ohebnou umělohmotnou hadičku, která vedla z nádržky k tryskám pod čelním sklem. Sebral plastovou dvoulitrovku od koly, které si předtím všiml, pak obešel dodávku a odšrouboval víčko palivové nádrže. Zavedl hadičku dovnitř a nasál, až ucítil chuť benzínu; pak vsunul konec hadičky do láhve od koly. Začala se pomalu plnit palivem.

Benzin se dál rozléval po zemi i potom, když on už došel ke dveřím dodávky a vyprázdnil celou láhev od koly na Mariovu mrtvolu.

Zaslechl motor auta.

Podíval se na nehybné tělo v autě, celé zmáčené benzinem. Kdyby v téhle chvíli někdo přijel, nemohl by nic udělat ani říct, nic, čím by zakryl svou vinu.

Prkenný klid jej opustil. Začal se chvět, umělohmotná láhev mu vyklouzla z prstů; sesunul se na zem a schoulil se jako vyděšené děcko. Rozklepaně se díval na cestu od silnice. Jede sem snad nějaké ranní ptáče s vyřazenou myčkou nádobí nebo s plastikovou prolézačkou, ze které děti odrostly, nebo se staromódním šatníkem po zesnulém dědečkovi? Hluk motoru se blížil a sílil – a Kněz zavřel oči.

„Lei, tor, pur-doi-kor...“

Zvuk začal utichat. Auto minulo odbočku ke skládce a pokračovalo dál po silnici. Prostě někdo jel kolem.

Připadal si jako hlupák. Vstal a znovu se ovládl. „Lei, tor, pur-doi-kor...“

Ale byl tak vylekaný, že si raději pospíšil.

Znovu naplnil láhev od koly a zběžně polil benzinem sedačky a celý vnitřek auta. Ze zbytku paliva vylil cestičku po zemi k zadku auta a pak poslední trošku vychrstl na jeho bok poblíž otvoru nádrže. Hodil láhev dovnitř a ustoupil.

Všiml si, že na zemi se válí Mariova kšiltovka se znakem Houston Astros. Vzal ji a hodil ji dovnitř k tělu.

Z džín vytáhl krabičku zápalek, jednou škrtl a zapálil jí všechny ostatní; prudce hořící krabičku pak hodil do vnitřku auta a rychle ustoupil.

Zasyčel plamen a objevil se oblak černého dýmu; z vnitřku vozu se ve vteřině stala sálající pec. Chvilku nato se oheň přeplazil po zemi k místu, kde se z hadičky zastrčené do nádrže pořád ještě lil benzin. Ozval se další výbuch, jak chytila celá nádrž, a dodávka se zakolébala. Chytila i zadní kola a plamen začal olizovat olejnatě se lesknoucí šasi.

Vzduch se naplnil nechutným pachem, který skoro připomínal škvařící se maso. Kněz ztěžka polkl a ustoupil ještě víc.

Po několika vteřinách oheň trochu zmírněl. Dál pomalu hořely jen pneumatiky, sedačky a Mariovo tělo.

Kněz ještě pár minut pozoroval plameny; potom se odvážil přijít blíž a snažil se dýchat jen mělce, aby se mu smrad nedostal do nosu. Nahlédl dovnitř. Mrtvola a polštářování se spekly do ohavné černé masy popela a roztavené umělé hmoty. Až to vychladne, auto nebude k rozeznání od jiných vraků, které pro legraci zapálili místní kluci.

Věděl, že všech stop po Mariovi se nezbavil. Při zběžném pohledu se nepřijde na nic, ale kdyby dodávku zkoumala policie, nejspíš by našli sponu z Mariova pásku, zubní plomby, snad zuhelnatělé kosti. Kněz si uvědomil, že jednou se Mario musí vrátit jako duch pomsty. Zatím udělal vše, co bylo v jeho silách, aby důkazy o svém zločinu skryl.

Ted' musí ukrást Mariův nákladák.

Odvrátil se od hořícího těla a šel pryč.

Uvnitř komuny v údolí Stříbrné řeky byla ještě menší skupinka, která si říkala Jedlíci rýže. Bylo jich sedm; všichni, kdo zbývali z těch, co přežili zoufalou zimu mezi roky 1972 a 1973 – tehdy je odřízl blizzard a po celé tři týdny nejedli nic než hnědou rýži uvařenou v rozpuštěném sněhu. Toho dne, kdy přišel dopis, zůstali Jedlíci rýže dlouho vzhůru, seděli v jídelně, popíjeli víno a pokuřovali marihuanu.

Písnička, které tehdy v roce 1972 bylo patnáct a sotva utekla z domova, hrála na kytaru nějaké bluesové riffy. Někteří členové skupiny v zimě vyráběli kytary. Ty, co se povedly nejvíc, si nechávali, ostatní vozil Paul Beale do jednoho obchodu v San Francisku, kde se prodávaly za vysoké ceny. Hvězda zpívala na Písniččinu melodii zastřeným, důvěrným kontraaltem a slova si vymýšlela za pochodu: „Tím mizerným vlakem nepojedu...“ Odjakživa měla ten nejrajcovnější hlas na světě.

Melánie seděla s nimi, i když k Jedlíkům rýže nepatřila, protože Knězi se ji nechtělo vyhazovat – a ostatní Knězova rozhodnutí nikdy nezpochybňovali. Tichounce plakala a po

tvářích se jí koulely dolů slzy jako hrachy. Pořád dokola opakovala: „Sotva jsem vás našla.“

„Ještě jsme to nevzdali,“ řekl jí Kněz. „Musí existovat nějaký způsob, jak kalifornského guvernéra přimět, aby změnil rozhodnutí, sakra.“

Dubina, tesař, svalnatý černochoch asi stejně starý jako Kněz, utrousil zamyšleně: „Víte, vyrobit si jadernou bombu není tak těžké.“ Býval u námořní pěchoty, ale pak při výcviku zabil důstojníka, uprchl a od té doby byl tady. „Kdybych měl nějaké plutonium, zvládnou to za den. Mohli bychom pak guvernéra vydírat – jestli neudělá, co chceme, pošleme Sacramento ke všem čertům.“

„To ne!“ řekla Aneth. Kojila dítě. Chlapci byly tři roky; Kněz měl pocit, že je na čase ho odstavit, ale Aneth si myslela, že by se mu to mělo dovolit, dokud má chuť. „Svět se přece nedá zachraňovat bombami.“

Písnička přestala zpívat. „Jenže my se nesnažíme zachránit svět. To jsem vzdala v roce 1969, když tisk na celém světě udělal z hnutí hippies hloupý vtip. Dneska nechci nic než zachránit tohle, to, co tady máme, náš život, aby naše děti mohly vyrůstat v míru a lásce.“

Kněz, který myšlenku vyrobit jadernou bombu už zvážil a zavrhl, se ozval: „Nejtěžší je sehnat plutonium.“

Aneth si odtáhla dítě od prsou a poplácala je po zádech. „Nechte toho,“ řekla. „S tím nechci mít nic společného. Je to svinstvo!“

Hvězda začala znovu zpívat: „Vlakem, vlakem, tím mizerným vlakem...“

Dubina se ale nevzdal. „Mohl bych si najít práci v jaderné elektrárně a přijít na to, jak se dá překonat jejich bezpečnostní systém.“

„Chtěli by po tobě životopis,“ namítl Kněz. „Co bys jim asi tak řekl, že jsi dělal posledních pětadvacet let? Jaderný výzkum v Berkeley?“

„Řekl bych jim, že jsem žil s bandou potrhlíků, co teď potřebují vyhodit do vzduchu Sacramento, tak jsem si přišel pro trochu toho posranýho radioaktivního matroše, no ne?“

Ostatní se zasmáli. Dubina se zase posadil a snažil se zpívat Hvězdě druhý hlas: „Ne, ne, tím mizerným vlakem nepojedu...“

Kněz se nad tím žertováním ošklíbl. Jemu do smíchu nebylo. Srdce měl plné vzteku. Věděl ale, že z nezávazného rozhovoru se někdy rodí dobré nápady, a tak je nechal mluvit.

Aneth políbila dítě na temeno a řekla: „Mohli bychom někoho unést.“

„A koho?“ chtěl vědět Kněz. „Guvernér má nejspíš aspoň šest goril.“

„A co ta jeho pravá ruka, ten... Albert Honeymoon?“ Ozvalo se souhlasné mumlání: Honeymoona všichni nenáviděli. „A nebo co takhle předsedu správní rady Coastal Electric?“

Kněz přikývl. To by mohlo zabrat.

V těchhle věcech se vyznal. Bylo to už dávno, co žil na ulici, ale pravidla si pamatoval: plánuj pečlivě, tvař se chladnokrevně, oběť vyděs tak, že sotva dokáže myslet, jednej rychle a ještě rychleji se vypař. Jenže přece jen něco mu dělalo starosti. „Je to... je to moc přízemní,“ namítl. „Řekněme, že se podaří unést nějakého hlavouna. No a co? Když chceme lidi vyděsit, tak nemůžeme takhle polehoučku. Musíme je vylekat k smrti.“

Zakázal si mluvit dál. *A když je na kolenou, brečí a dělá si do kalhot a škemrá a prosí, abys mu už neubližoval, pak teprve řekneš, co chceš; a on je celý vděčný, div že tě nemá rád za to, že jsi mu konečně řekl, co musí udělat, aby bolest přestala.* Jenže někomu, jako je Aneth, se tyhle věci říkat nedají.

V té chvíli znovu promluvila Melánie.

Seděla na podlaze zády opřená o Knězovu židli. Aneth jí podala velký joint, který koloval. Melánie si setřela slzy, pořádně si potáhla a podala ho Knězi. Pak vyfoukla oblak dýmu a řekla: „Poslechněte, v Kalifornii je deset patnáct míst, kde jsou zlomy v zemské kůře pod tak příšerným tlakem, že by stačilo docela malé připostrčení nebo tak něco, aby tektonické kry sklouzly jedna po druhé – a pak prásk! Jako když obr uklouzne na oblázku. Oblázek je docela malý, ale obr je tak veliký, že když upadne, země se rozechvěje.“

Dubina přestal zpívat jen na tak dlouho, aby se stačil zeptat: „Melánie, holka, o čem to do háje mluvíš?“

„Mluvím o zemětřesení,“ oznámila mu.

Dubina se zasmál. „Nepojedu, nepojedu, tím mizerným vlakem...“

Kněz se nesmál. Něco mu řeklo, že tohle je důležitá věc. Tiše, ale naléhavě promluvil. „Cos to řekla, Melánie?“

„Zapomeňte na únosy a zapomeňte na bomby,“ navrhla. „Co radši vyhrožovat guvernérovi zemětřesením?“

„Nikdo nemůže vyvolat zemětřesení,“ namítl Kněz. „K tomu, aby se země dala do pohybu, by byla potřeba strašná spousta energie.“

„V tom se právě pleteš. Mohla by stačit docela malá síla, pokud by ovšem byla použita na správném místě.“

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se Dubina.

„Studovala jsem to. Mám magisterský titul ze seismologie. Teď jsem měla přednášet na univerzitě. Jenže jsem se provdala za svého profesora a bylo po kariéře. Vyhodili mě u doktorských zkoušek.“

Mluvila zahořkle. Kněz s ní o tom už mluvil a věděl, že to cítí jako újmu. V komisi, přes kterou neprošla, byl i její manžel. Když došla řada na ni, musel odejít, což Knězi připadalo zcela přirozené, ale Melánie měla pocit, že to mohl nějak zařídit, aby uspěla. Kněz usoudil, že na doktorský titul asi opravdu nebyla dobrá, ale Melánie byla ochotna uvěřit

čemukoli, jen tomuhle ne. A tak jí řekl, že muže zasedající v komisi příliš vystrašila její kombinace krásy a chytrosti, takže se spikli, aby ji ponížili. Za to, že jí dovolil, aby tomuhle věřila, jej přímo zbožňovala.

„Můj manžel – vlastně brzy už můj bývalý manžel –,“ navázala Melánie, „vypracoval teorii o spouštěcích tlakových mechanismech zemětřesení. Na jistých bodech linie zlomu vzrůstá po celá desetiletí tlak na velmi vysokou úroveň. A pak stačí vyslat do zemské kůry relativně velmi slabou vibraci, aby se kry posunuly, všechna ta nahromaděná energie se uvolnila a došlo k zemětřesení.“

Kněze to zaujalo. Zachytil Hvězdin pohled. Zachmuřeně přikývla. Věřila v neobvyklé věci. Odjakživa bylo základem jejího pohledu na svět, že bizarní teorie bude ta nejpravdivější, nezvyklý životní styl bude ten nejšťastnější a zcela šílený plán se vydaří tam, kde rozumné návrhy selžou.

Kněz si prohlížel Melániinu tvář. Vypadala nepozemsky. Díky bledé pokožce, ohromujícím zeleným očím a rudým vlasům připomínala krásného mimozemšťana. Hned, když ji potkal, se jí zeptal: „Nejste náhodou z Marsu?“

Ví, o čem to mluví? Byla trochu v rauši, ale někdy lidé mívají ty nejlepší nápady, právě když jsou pod vlivem drogy. „Když je to tak jednoduché,“ nadhodil, „jak to, že to ještě nikdo neudělal?“

„Neřekla jsem, že by to bylo jednoduché. Musíš být seismolog, abys věděl, kde přesně je kra pod kritickým tlakem.“

Knězovy myšlenky se najednou rozběhly úprkem. Když je člověk v těžkém maléru, někdy pomůže udělat něco tak prapodivného, tak dokonale nečekaného, že překvapení nepřítele ochromí. „A jak bys chtěla vyslat do zemské kůry tu vibraci?“ dotazoval se Melánie.

„To by právě bylo to nejtěžší,“ řekla.

Nepojedu, nepojedu, nepojedu...

Kněz se pěšky vracel do Shiloh a najednou si uvědomil, že jako posedlý myslí na to, jak zabil: na to, jak se hasák zabořil do Mariova měkkého mozku, na výraz na jeho tváři, na krev odkapávající pod sedadlo auta.

To není dobře. Musí zůstat klidný a ve střehu. Pořád ještě nemá seismický vibrátor, který zachrání komunu. Říkal si, že zabít Maria bylo to nejlehčí. Teď bude muset utáhnout Lennyho na vařené nudli. Jenže jak?

Zvuk auta ho vrátil do přítomnosti tak drsně, až sebou trhl.

Přijíždělo zezadu a mířilo k městečku.

V téhle krajině nikdo nechodí pěšky. Téměř každého by napadlo, že se mu asi porouchalo auto. A většina lidí by zastavila a nabídla se, že ho svezí.

Kněz se snažil vymyslet si důvod, proč by v sobotu v půl sedmé ráno měl jít pěšky do městečka.

Nic ho nenapadlo.

Vzýval to božstvo, ať už to byl kdokoli, které mu vnučko nápad zabít Maria, ale všichni bozi mlčeli.

Dobrych osmdesát kilometrů za jeho zády nebylo jedno jediné místo, odkud by mohl přicházet – kromě toho místa, o kterém nesměl mluvit, kromě skládky, kde na sedadle vyhořelé dodávky leželo Mariovo tělo proměněné v popel.

Auto se přiblížilo a zpomalilo.

Kněz odolal touze narazit si klobouk do čela.

Co tady dělám?

Zašel jsem si do pouště pokochat se přírodou.

To jo, dívat se na křoví a na chřestýše.

Porouchalo se mi auto.

A kde je? Neviděl jsem ho.

Zašel jsem se vychcat.

Tak daleko?

I v chladném ranním vzduchu se začal potit.

Auto pomalu projelo kolem něj. Byl to Chrysler Neon, poslední model, zelená metalíza s texaskou značkou. Uvnitř byl jen jeden muž. Všiml si, že řidič si jej zkoumavě prohlíží v zrcátku. Aby tak polda mimo službu...

Zmocnila se ho panika, musel potlačit chuť otočit se a utíkat.

Auto zastavilo a kousek couvlo. Řidič spustil okénko. Byl to mladý Asiat v obleku. „Nazdar, kámo, chceš někam hodit?“ zeptal se.

Co mu jenom řeknu? „Ne, díky, rád se procházím.“

„Jsem celej od prachu,“ řekl Kněz a podíval se dolů na džíny. *Upad jsem na prdel, když jsem se snažil zabít jednoho chlápka.*

„A kdo by v týhle končině nebyl?“

Kněz si nastoupil. Třásl se mu ruce. Zapnul si pás, čistě jen proto, aby něco dělal a mohl skrýt úzkost.

Auto se rozjelo a řidič začal: „Co tady proboha děláš bez káry?“

Právě jsem utlouk svého přítele Maria hasákem.

Kněze v poslední chvíliče přece jen jedna povídačka napadla. „Pohádal jsem se se ženou,“ začal. „Zastavil jsem, vylez jsem ven a chvíli jsem se procházel. Nenapadlo mě, že se sebere a ujede mi.“ Poděkoval neznámému božstvu, které mu znovu doprálo inspiraci. Ruce se mu přestaly třást.

„A nebyla to ta pěkná černovláska v modrý hondě, co jsem minul asi tak dvacet třicet kilometrů odsud?“

Proboha, chlape, co máš místo mozku: databázi?

Muž se usmál: „Když člověk takhle jezdí po poušti, zajímá ho každý auto.“

„Ne, to nebyla ona,“ zavrtěl hlavou Kněz. „Moje žena jela v mý dodávce, sakra.“

„Žádnou dodávku jsem neviděl.“

„To je dobře. Snad teda neobjela daleko.“

„Nejspíš zaparkovala na nějaký cestě k farmě, může si oči vyplakat a vzdychá po tobě.“

Kněz se úlevně usmál. Takže tu povídačku zbaštil.

Auto dojelo na kraj městečka. „A co ty?“ zeptal se Kněz. „Co tady děláš tak brzy v sobotu ráno?“

„Já jsem se se ženou nepohádal, já jedu k ní domů. Bydlím v Laredu. Dělán do keramiky – obklady, sošky, kachlíky s nápisem Dětský pokoj a tak. Moc pěkný věci.“

„Fakt?“ *Jak se taky dá promarnit život.*

„Prodáváme je hlavně v dragstorech.“

„Dragstor v Shiloh ještě nebude mít otevřeno.“

„Stejně dneska nepracuju. Ale moh bych se stavit na snídani. Že bys mi něco doporučil?“

Kněz by byl radši, kdyby cesták městečkem projel bez zastavení, takže pak by neměl příležitost někomu vykládat o tom, jak blízko skládky nabral vousatého stopaře. Ale když pojedje po hlavní ulici, stejně Línou Zuzi uvidí, tak je zbytečné mu lhát. „Je tam restaurace.“

„A jak vařej?“

„Maj docela dobrou kukuřici. Je to hned za světlama. Můžeš mě tam vyložit.“

Za chvilku auto zajelo na šikmé parkovací místo před restaurací. Kněz cestákovi poděkoval a vystoupil. „Nech si chutnat,“ zavolal na něj při odchodu. *A hlavně se proboha s nikým nedávej do řeči.*

Polní kancelář firmy Ritkin Seismex, malé společnosti zabývající se seismickým výzkumem, pro kterou pracoval, byla kousek od restaurace. Polní proto, že byla ve velikém přívěsu postaveném na prázdném parkovišti. Mariův seismický vibrátor stál hned vedle Lennyho brusinkově rudého Pontiaku Grand Am.

Kněz se zarazil a chvilku se na nákladák jen díval. Měl deset kol a obrovské terénní pneumatiky vypadaly jako dinosauří krunýři. Pod vrstvou texaské špíny byl jasně modrý

lak. Až ho zalechtalo pokušením naskočit do něj a odjet. Prohlédl si mohutné mechanické součásti vzadu, silný motor a masivní ocelovou desku, nádrže a hadice a válce a ciferníky. *Dokázal bych ten krám nastartovat za minutu i bez klíčů.* Jenže kdyby auto ukradl teď, během pár minut by ho hledali všichni dálniční policajti v Texasu. Musí být trpělivý. *Rozechvěju zemi – nikdo mi v tom nezabrání.*

Vešel do přívěsu.

V kanceláři bylo živo. U počítače stáli dva dozorčí konvařských part a z tiskárny pomalu vylézala barevná mapa kraje. Dneska sesbírají měřiče a začnou se přesouvat do Clovisu. Zeměměřič se s někým telefonem hádal španělsky a Lennyho sekretářka Diana si odškrtávala v nějakém seznamu.

Kněz prošel otevřenými dveřmi do zadní místnosti. Lenny pil kávu a u ucha měl telefon. Po včerejším pijáckém výkonu měl oči podlité krví a tvář přepadlou. Přivítal Kněze sotva znatelným pokývnutím.

Kněz zůstal stát u dveří a čekal, až Lenny domluví. Srdce měl až v krku. Věděl tak zhruba, co bude říkat. Jenže skočí mu Lenny na špek? Na tom záviselo všechno.

Po chvíli Lenny zavěsil. „Nazdar, Ricky, neviděl jsi dneska ráno Maria?“ zeptal se otráveně. „Měl vyjet už před půlhodinou.“

„Jo viděl jsem ho,“ kývl Kněz. „Hrozně nerad ti nosím špatný zprávy takhle brzy po ránu, ale nechal tě plavat.“

„O čem to mluvíš?“

Kněz mu vyložil to, co mu v náhlém osvětlení blesklo hlavou těsně před tím, než sebral hasák a vydal se za Mariem. „Stejskalo se mu po ženě a dětech tak hrozně, že nased do tý svý dodávky a odjel.“

„Do háje. To je teda paráda. A jak to víš?“

„Dneska brzy ráno projel kolem mě po ulici a měl namířeno do El Pasa.“

„Proč mi sakra nezavolal?“

„Asi se styděl, že tě nechává ve štychu.“

„Kdyby tak jel až za hranici a nezastavil, dokud se neutopí v moři, parchant.“ Lenny si hřbetem ruky promnul oči.

Kněz začal improvizovat. „Poslechni, Lenny, musíš ho chápat, má mladou ženu a děti.“

„Chápat? Děláš si srandu? U mě je vyřízenej.“

„On tuhle práci fakt potřebuje.“

„A já zase potřebuju někoho, kdo by dovez tu zatracenou soupravu až do Novýho Mexika.“

„Šetří si na barák s bazénem.“

Lenny začal mluvit uštěpačně. „Přestaň, Ricky, nebo se rozbřečím.“

„A co to udělat takhle.“ Kněz polkl a ze všech sil se snažil mluvit nezúčastněně. „Když mi slíbíš, že Mariovi necháš jeho místo, odvezu ti ten mizernej nákladák až do Clovisu.“ Zadržel dech.

Lenny se na Kněze jen upřeně díval a mlčel.

„Sám přece víš, že Mario není špatnej kluk,“ pokračoval Kněz. *Hlavně nedrmol, to zní nervózně; snaž se vypadat úplně uvolněně!*

„A ty máš profesionální řidičák na třídu B?“ zeptal se Lenny.

„Od svejch jedenadvaceti.“ Kněz vytáhl peněženku, vyndal z ní průkaz a hodil ho na stůl. Byl to padělek. Hvězda měla podobný. I ten její byl padělaný. Paul Beale věděl, kde takovéhle věci sehnat.

Lenny si papíry prohlédl, pak se na něj podíval a podezřívavě řekl: „O co ti jde? Já myslel, že do Novýho Mexika nechceš?“

Netancuj *kolem toho, Lenny, a řekni ano nebo ne!* „Pět set dolarů navíc by se mi docela hodilo.“

„Já vážně nevím...“

Ty ksindle, já kvůli tomu zabil člověka, tak dělej!

„Udělal bys to za dvě stě?“

Jistě! Díky. Díky! Předstíral, že váhá. „Dvě stě je za tři dny práce dost málo.“

„Jsou to dva dny, nejvejš dva a půl. Dobře, dám ti dvě stě pade.“

Jak chceš. Jenom už naval klíčky! „Poslechni, já to udělám tak jako tak, ať mi dáš kolik chceš, protože Mario je dobrej kluk a já mu chci pomoci. Takže mi prostě zaplať to, co si za tu práci zasloužím.“

„No dobře, ty parchante vychytralá, tak tři stovky.“

„Na to si plácne.“ *A já dostanu seismický vibrátor.*

„A díky, že jsi mi s tím píchnul,“ dodal Lenny. „Fakt si toho vážím.“

Kněz se snažil vítězně se nerozzářit. „Nojo.“

Lenny otevřel zásuvku, vyndal list papíru a hodil ho na stůl. „Takže už jenom vyplníš tenhle formulář na pojištění.“

Kněz strnul.

Neuměl číst ani psát.

Vylekaně se na formulář díval.

Lenny se netrpělivě ozval: „No tak si to proboha vem, není to žádněj chřestýš.“

Je mi moc líto, ale já tomu nerozumím ani zbla, všechny ty čárečky a kudrlinky si skáčou po papíře a já je nedokážu přinutit, aby postály!

Lenny se zadíval do stěny a promluvil k neviditelnému obecnstvu: „A ještě před chvilkou bych byl přísahal, že ten chlap je vzhůru.“

Lei, tor, pur-doi-kor...

Kněz pomalu natáhl ruku a vzal si formulář.

„Co na tom bylo tak těžkýho?“ chtěl vědět Lenny.

„Ale nic,“ řekl Kněz, „jenom jsem myslel na Maria. Myslíš, že je v pořádku?“

„Puť ho z hlavy. Vyplň to a vyjed'. Ať už je ta kára v Clovisu.“

„Tak jo.“ Kněz vstal. „Vypíšu to venku.“

„Fajn, aspoň se můžu věnovat zbylejším sedmapadesáti svinskejším problémům.“

Kněz vyšel z Lennyho kamrlíku ven do hlavní kanceláře.

Tohleto jsi zažil už stokrát, tak se uklidni, přece víš, jak se s tím vypořádat.

Zůstal stát za Lennyho dveřmi. Nikdo si ho nevšímal, všichni měli napilno.

Podíval se na formulář. Velká písmena musejí trčet nahoru jako stromy z křoví. Pokud naopak visejí dolů, máš to vzhůru nohama.

Měl formulář vzhůru nohama. Otočil ho.

Někdy formuláře mívaly velké X vytištěné hodně tučně anebo jakoby tužkou nebo červeným inkoustem na místě, kam má člověk napsat svoje jméno; tenhle ale žádný tak snadný orientační bod neměl. Kněz tak trochu uměl napsat svoje jméno. Chvilku mu to zabralo a věděl, že čmáře, ale dokázal to.

Jenomže nedokázal napsat vůbec nic jiného.

Jako kluk byl tak chytrý, že číst ani psát nepotřeboval. Uměl z hlavy sčítat rychleji než kdokoli jiný, i když psané číslíčky nepoznával. Paměť ho nezrazovala nikdy. Vždycky dokázal lidi přimět, aby udělali to, co po nich chce, aniž jim cokoli psal. Ve škole se dokázal vyhnout čtení nahlas. Když došlo na písemnou zkoušku, někdy přiměl nějakého spolužáka, aby to udělal za něj, a když ne, byl s to si najít tisíc výmluv; učitelé nakonec vždycky jen krčili rameny a říkali, že když dítě opravdu odmítá pracovat, oni je nijak nutit nemůžou. Získal si pověst lenocha, a když se blížila krize, nějaký čas chodil za školu.

Později řídil vzkvétající velkoobchod s alkoholem. Nikdy nenapsal dopis, všechno vyřizoval telefonem nebo osobně. Udržel v hlavě desítky telefonních čísel a později si pořídil sekretářku, která hovory spojovala místo něj. Věděl přesně, kolik peněz je v příruční pokladně a kolik v bance. Pokud mu

prodejce předložil psanou objednávku, řekl jen: „Já vám řeknu, co potřebuju, a vy to vyplníte.“ Na daně a jednání s úřady měl účetního a právníka. Když mu bylo jedenadvacet, vydělal milion dolarů. V době, kdy potkal Hvězdu a připojil se ke komuně, už o všechny přišel, ale ne proto, že byl ngramotný: proto, že okradl své zákazníky a neplatil daně a půjčil si peníze od mafie.

Vyplnit formulář na pojištění by mělo být snadné.

Posadil se před psací stůl Lennyho sekretářky a usmál se na ni. „Diano, zlato, ty dneska vypadáš nějak unaveně.“

Vzdychla si. Byla to baculatá blondýna po třicítce, provdala se za nějakého dělníka a měla s ním už tři dospívající děti. Neomalené nabídky chlapů z part, kteří chodili do přívěsu, rázně a rychle odmítala, ale Kněz věděl, že zdvořilost a lichotky má ráda. „Ricky, dneska se na mě navalilo tolik práce, že bych potřebovala mít dvě hlavy.“

Zatvářil se schlíple. „To je bída, protože já jsem tě zrovna chtěl poprosit, jestli bys mi s něčím nepomohla.“

Zaváhala a pak se ztrápeně usmála. „A copak to je?“

„Já tak hrozně škrábu, že jsem chtěl, abys místo mě vyplnila tenhle formulář. Ale moc nerad ti přidělávám práci, když jí máš tolik.“

„A co takhle udělat obchod?“ Ukázala na úhlednou hromádku pečlivě oštítkováných lepenkových krabic, která stála u zdi. „Já ti pomůžu s formulářem a ty místo mě odnosiš všechny tyhle složky do té zelené dodávky, co stojí venku.“

„Domluveno,“ řekl Kněz vděčně. Podal jí formulář.

Podívala se do něj. „Ty pojedeš s Mariovým autem?“

„Jo, Mariovi se zastesklo po domově a odjel do El Pasa.“

Zamračila se. „To mi k němu vůbec nesedí.“

„Mně taky ne. Snad je v pořádku.“

Pokrčila rameny a sáhla po peru. „Tak nejdřív celé jméno a datum narození.“

Kněz jí říkal, na co se ptala, a ona vyplnila všechny kolonky. Bylo to snadné. Proč tak ztratil nervy? Asi to bylo prostě tím, že ten formulář nečekal. Lenny ho překvapil a on na chvílku podlehl strachu.

Se zakrýváním téhle své slabiny měl zkušenosti. Dokonce věděl, jak využívat služeb knihoven. Právě tak získal informace o seismických vibrátorech. Zašel si do ústřední knihovny na ulici I na předměstí Sacramenta – byla to velká budova plná lidí, kde si nejspíš jeho tvář nikdo nezapamatuje. V recepci mu řekli, že oddělení vědy je ve druhém patře. Došel tam, a když se podíval na dlouhé uličky mezi knihami a na lidi sedící u obrazovek počítačů, nakrátko se jej zmocnila úzkost. Potom si všiml, že se na něj přátelsky dívá knihovnice asi tak jeho věku. „Hledám informace o seismickém výzkumu,“ řekl s vřelým úsměvem. „Můžete mi pomoci?“

Zavedla ho napravo k jedné polici, vybrala knihu – a když ji k tomu trochu připostrčil, dokonce mu našla i příslušnou kapitolu. „Zajímá mě hlavně, jak vyvolávají rázové vlny,“ vysvětlil. „Tak nevím, jestli v téhle knize ta informace je.“

Prolistovala ji s ním. „Vypadá to, že se to dělá třemi způsoby,“ řekla potom. „Podzemním výbuchem, shazováním břemen nebo seismickým vibrátorem.“

„Seismickým vibrátorem?“ řekl – a v očích se mu zablýsklo jen docela nepatrně. „Co to je?“

Ukázala mu fotografii. Kněz na ni ohromeně zíral. „Mně to připadá jako obyčejný nákladák,“ řekla knihovnice.

Knězi to připadalo jako zázrak.

„Můžete mi tyhle stránky ofotit?“ požádal ji.

„Jistě.“

S trochou chytrosti se to zkrátka vždycky dalo zařídit tak, aby čtení a psaní obstaral někdo jiný.

Diana vyplnila dotazník, napsala nad řadu teček veliké X, podala mu papír a řekla: „Tady to podepiš.“

Vzal si pero a pracně psal. „R“ ve slově Richard bylo jako striptýzová tanečnice s velkým poprsím, která vykopává jednou nohou. „G“ ve jménu Granger mu připomínalo sekáček s velikou okrouhlou čepelí a krátkou rukojetí. Kromě R a G dělal jen vlnovku podobnou hadovi. Hezky to nevypadalo, ale lidi to brali. Zjistil si, že spousta lidí se podepisuje úplným klikyhákem: díky Bohu, že nikdo nevyžaduje, aby podpis byl čitelný.

Právě proto musel být padělaný řidičák na jeho vlastní jméno: bylo jediné, které dokázal napsat.

Vzhlédl. Diana se na něj zvědavě dívala, protože ji překvapilo, jak pomalu píše. Když si všimla, že se na ni dívá, zrudla a uklouzla pohledem.

Vrátil jí formulář. „Díky za pomoc, Diano, moc mi to píchlo.“

„Rádo se stalo. Klíče od auta ti dám, jak Lenny dotelefonuje.“ Klíče byly v šéfově kanceláři.

Kněz si vzpomněl, že jí slíbil vynosit krabice. Vzal jednu a vyšel s ní ven. Zelená dodávka stála na parkovišti a kufr měla otevřený. Naložil krabici a vrátil se pro další.

Pokaždé, když byl vevnitř, se podíval na psací stůl. Formulář tam ležel pořád; žádné klíče neviděl.

Když naložil všechny krabice, znovu se posadil před sekretářku. Visela na telefonu, mluvila s někým o rezervaci pokojů v motelu v Clovisu.

Kněz zaskřípal zuby. Je téměř u cíle, klíčky má skoro v ruce, ale musí poslouchat nějaké kecy o ubytování! Přinutil se sedět klidně dál.

Konečně zavěsila. „Zajdu k Lennymu pro ty klíče,“ prohodila. A odešla s formulářem do zadní kanceláře.

Vešel tlustý řidič buldozeru, kterému říkali Chew. Přívěs se pod úderý jeho těžkých bagančat celý roztřásl. „Hele, Ricky,“ ozval se Chew, „já nevěděl, že seš ženatej.“ Zasmál se. Ostatní muže v kanceláři to zaujalo, a tak se po nich ohlédl.

Do prdele, co zase je tohle? „A kde ses to dozvěděl?“ zeptal se Kněz.

„Před chvílí jsem tě viděl, jak u Zuzi vystupuješ z auta.

A pak jsem byl na snídani a mluvil jsem s tím chlápkem, co tě svez.“

Vem to čert, co ti všechno napovídal?

Diana vyšla z Lennyho kanceláře a v ruce držela kroužek s klíči. Kněz by po něm nejraději chňapl, ale předstíral, že ho víc zajímá hovor s Chewem.

„Zuzi dělá fakt báječný omelety, to teda jo,“ pokračoval Chew. Zvedl nohu a vypustil prd, pak se rozhlédl a spatřil, že ve dveřích stojí sekretářka. „Promiň Diano. No, a ten mladej mi vyprávěl, jak tě naložil u skládky.“

Do hajzlu!

„A že jsi šel pěšky sám po poušti v půl sedmý a říkal jsi mu, jak ses pohádal se ženou a zastavil jsi auto a vystoupil jsi.“ Chew se rozhlédl po ostatních a zjistil se, že ho pozorně sledují. „A pak prej nastartovala a ujela ti!“ Zešíroka se zazubil a ostatní se rozesmáli.

Kněz vstal. Nechtěl, aby si zapamatovali, že toho dne, kdy Mario zmizel, byl u skládky. Potřeboval tenhle hovor ukončit. Zatvářil se ublíženě. „Něco ti řeknu, Chew. Kdybych se já někdy dozvěděl něco o tvejch soukromých záležitostech, a obzvlášť takovejch trochu choulostivejch, tak ti slibuju, že bych o tom nevyřvával na celou kancelář. Co ty na to?“

„No no, nebuď tak přecitlivělej,“ ucedil Chew.

Ostatní se zatvářili, jako že se stydí. Nikdo už o tom nebude chtít mluvit.

Nastalo trapné ticho. Kněz nechtěl odcházet v tak mizerné náladě, a tak řekl: „No dobrý, Chew, nic ve zlém.“

„Nemyslel jsem to špatně, Ricky,“ pokrčil Chew rameny.

Napětí opadlo.

Diana podala Knězi klíčky od seismického vibrátoru.

Sevřel je do pěsti. „Díky,“ kývl na ni a snažil se, aby na jeho hlase nebylo poznat radostné vzrušení. Nemohl se dočkat, až už odsud vypadne a bude sedět za volantem. „Tak nazdar vespolek. Uvidíme se v Novém Mexiku.“

„A jezdí opatrně, jasný?“ zavolala za ním Diana, když už byl u dveří.

„To rozhodně,“ slíbil jí Kněz. „Na to se můžeš spolehnout.“

Vyšel ven. Slunce už bylo vysoko a začínalo být tepleji. Odolal pokušení vítězně se kolem nákladáku roztančit. Vylezl do kabiny a nastartoval. Podíval se na ručičky měřiče paliva. Mario musel včera večer nabrat plnou. Nákladák je připraven k jízdě.

Vyjel z parkoviště a už se neubráníl úsměvu.

Projel městečkem, nabral rychlost a zamířil na sever, stejnou cestou, kudy jela Hvězda v hondě.

Když se blížil k odbočce na skládku, zmocnil se ho zvláštní pocit. Představil si, jak Mario stojí vedle silnice a šedivá hmota mozku mu odkapává z díry v hlavě. Byl to hloupý, pověřivý nápad, ale nedokázal se ho zbavit. Stáhl se mu žaludek. Na chvíli pocítil slabost, snad až příliš velkou, než aby dokázal řídit. Pak se zase sebral.

Mario nebyl první muž, kterého zabil.

Jack Kassner byl polda a okradl Knězovu matku.

Knězova matka byla děvka. Porodila ho, když jí bylo všehovšudy třináct. A když bylo Rickymu patnáct, pracovala se třemi dalšími ženami v bytě nad pornografickým knihkupectvím na Sedmé ulici, v ohavné a špinavé předměstské čtvrti Los Angeles. Jack Kassner dělal detektiva v mravnostním a jednou měsíčně si chodil pro peníze, které mu platily za to, že je nechává na pokoji. Obyčejně si ho k tomu ještě nechal zadarmo vykoupit. Jednou se mu podařilo zahlédnout, jak Knězova matka vyndává peníze na úplatek pro něj z krabice v zadní místnosti. Ještě tu noc parta z mravnostního udělala v bytě razii a Kassner ukradl patnáct set

dolarů, což byly v šedesátých letech velké peníze. Knězově matce nevadilo, že stráví pár dnů v chládku, ale to, že přišla o všechny našetřené peníze, ji zlomilo. Kassner jim řekl, že jestli si budou stěžovat, hodí jim na krk obvinění z přechovávání drog a nechá je zavřít na dva roky.

Kassner měl pocit, že od tří šlapek a jednoho usmrkance mu nic nehrozí. Ale hned příští večer, když stál na záchodě baru Blue Light na Broadwayi a ždímal z měchýře svých pár piv, mu malý Ricky Granger vrazil do zad dvanáct centimetrů dlouhou čepel nože ostrého jako žiletka; snadno prošla černým mohérovým sakem a bílou nylonovou košilí a skončila v ledvinách. Kassner měl takové bolesti, že ani nebyl s to sáhnout po pistoli. Ricky poldu rychle bodl ještě několikrát, když už ležel na mokrému betonu a zvracel krev. Pak si opláchl nůž pod kohoutkem a odešel.

Když si na to Kněz vzpomněl, ohromilo ho, s jak mrazivou jistotou jeho mladší, patnáctileté já jednalo. Trvalo to jenom patnáct nebo dvacet vteřin, ale za tu dobu mohl na záchod kdokoli vejít. Přesto tehdy necítil ani strach, ani stud, ani vinu.

Jenom se potom začal bát tmy.

V těch dobách ale mnoho času ve tmě netrával. V bytě jeho matky se obyčejně svítilo celou noc. Ale někdy, když byla noc klidnější, třeba takhle v pondělí, se vzbudil chvilku před svítáním a zjistil, že všichni spí a je zhasnuto; pak jej sevřela slepá a nerozumná hrůza a on se potuloval po pokoji, vrážel do chlupatých stvoření a dotýkal se podivných klouzavých povrchů, až konečně našel vypínač a pak seděl na kraji postele, přerývaně dýchal a potil se, pomaličku se vzpamatoval a docházelo mu, že tou klouzavou věcí bylo zrcadlo a tím chlupatým stvořením jeho bunda s beránčí podšívkou.

Bál se tmy, dokud nepotkal Hvězdu.

Vzpomněl si na píseň, která byla toho roku, kdy se poznali, hitem, a začal zpívat: „Smoke on the water...“ Vybavil si, že to hráli Deep Purple. To léto si jejich desku přehrával kdekdo.

Moc dobrá apokalyptická píseň, když už si člověk něco chce zpívat v kabině seismického vibrátoru.

*Kouř na vodě
oheň na obloze...*

Minul odbočku ke skládce a jel dál, dál na sever.

„Uděláme to dneska večer,“ řekl Kněz. „Oznámíme guvernérovi, že za čtyři týdny ode dneška bude zemětřesení.“

Hvězda zapochybovala. „Ještě ani určitě nevíme, jestli je to možné. Snad bychom spíš mohli nejdřív zkusit všechny jiné možnosti a teprve pak vydat ultimátum.“

„To ne, sakra!“ vyrazil Kněz. Ten návrh ho znepokojil. Věděl, že skupinu musí někdo vést. Potřeboval si je podřídit. Musejí se dostat do úzkých, do nebezpečí, musejí pocítit, že není cesty zpátky. Jinak si hned zítra začnou vymýšlet důvody, proč by se měli bát a proč by z toho měli vycouvat.

Vyhazov už dostali. Dopis přišel dneska a všichni jsou rozčilení a zoufalí. Hvězda vypadala zachmuřeně a odhodlaně; Melánie se vztekala; Dubina byl ochoten vyhlásit světu válku; Paul Beale se vracel ke své staré přirozenosti pouličního grázla. Písnička skoro nemluvila, ale ona byla bezmocným dítětem skupiny a bude následovat ostatní. Jen Aneth je proti, ale její odpor bude slabý, protože ona je slabá osobnost. Dokáže rychle vznášet námitky, ale ještě rychleji zase vycouvá.

Kněz sám věděl zcela jistě, že jestli přestane tohle místo existovat, skončí i jeho život.

„Ale při zemětřesení by mohli umřít lidi,“ ozvala se Aneth.

„Povím ti, jak to uděláme,“ uklidňoval ji Kněz. „Nejspíš provedeme menší, neškodný otřes, zřejmě někde v poušti, čistě abychom předvedli, že to dokážeme.“

A když pak pohrozíme druhým zemětřesením, guvernér začne vyjednávat.“

Aneth se zase začala věnovat dítěti.

„Já souhlasím s Knězem,“ řekl Dubina. „Uděláme to dneska večer.“

Hvězda se vzdala. „Jak tu hrozbu doručíme?“

„Měl by to být anonymní telefonát nebo dopis, řekl bych. Každopádně musí být nevysledovatelný.“

Ozvala se Melánie: „Mohli bychom to poslat na nějaké internetové stránky. Když použijeme můj laptop a mobil, nikdo nás určitě nenajde.“

Kněz viděl počítač poprvé v životě, když k nim přišla Melánie. Tázavě střelil pohledem po Paulu Bealeovi, který se v těchhle věcech vyznal. Paul přikývl: „Prima nápad.“

„Tak dobrá,“ schválil to Kněz. „Přines to.“

Melánie odešla.

„Jak ten vzkaz podepíšeme?“ napadlo Hvězdu. „Potřebujeme jméno.“

„Něco, co by vyjadřovalo, že jsme mírumilovná skupina, kterou jen dohnali ke krajním prostředkům,“ navrhl Písníčka.

„Už vím,“ řekl Kněz. „Budeme si říkat Kladivo ráje.“

Bylo krátce po půlnoci, prvního května.

Jakmile Kněz dojel na kraj San Antonia, začal být napjatý. Podle původního plánu měl až k letišti řídit Mario. Teď byl ale Kněz sám; vjel do bludiště nájezdů obklopujícího město a začal se celý potit.

Nedokázal číst v mapě.

Když musel jet po silnici, kterou neznal, vždycky s sebou brával Hvězdu, aby mu říkala kudy. Ona a ostatní Jedlíci rýže

věděli, že neumí číst. Po neznámých silnicích jel sám naposledy tehdy koncem podzimu v roce 1972, když utíkal z Los Angeles a náhodou dorazil do komuny žijící v údolí Stříbrné řeky. Tehdy by mu skutečně udělalo radost, kdyby zemřel. Teď ale chtěl žít.

Potíže mu dělaly dokonce i tabule. Když zastavil a chvíli se soustředil, dokázal rozlišit mezi slovy „Východ“ a „Západ“ a „Jih“ a „Sever“. A přes svou pozoruhodnou schopnost počítat z paměti nedokázal číst čísla, leda když se na ně dlouho díval a usilovně přemýšlel. S námahou byl s to poznat znaky pro dálnici číslo deset: jedna tyčka a kruh. Jenže na tabulích toho byla ještě spousta jiného, co pro něj neznamenal nic, a všechno ho to mátlo a pletlo.

Pokoušel se zachovat klid. Bylo to ale těžké. Rád měl všechno pod kontrolou. A pocit bezmoci a zmatení, který přicházel, když se na silnici ztratil, ho rozrušoval. Podle slunce věděl, kterým směrem je sever. Když se mu zdálo, že jede špatně, zajel k nejbližší pumpě nebo obchodu a vyptal se na cestu. Dělal to strašně nerad, protože lidé si seismického vibrátoru museli všimnout – byla to veliká souprava a soustrojí na zadní části vypadalo dost nezvykle – a hrozilo i to, že si zapamatují jeho. Musel to riziko ale podstoupit.

A ani to mu vždycky nepomohlo. Pumpaři říkali třeba „No to je lehký, pojedete pořád po dálnici Corpus Christi, až uvidíte nápis Brooksova letecká základna...“

Kněz se přinutil zachovat klid, dál se vyptával a skrýval zděšení a úzkost. Hrál před nimi přátelského, ale přitroublého tiráka, takového, kterého hned zítra pustí z hlavy. A konečně se dostal ze San Antonia po správné dálnici a vysílal modlitby a poděkování všem bohům, kteří by snad mohli naslouchat.

Za pár minut poté projížděl městečkem a s úlevou spatřil u MacDonalda zaparkovanou modrou hondu.

Celý vděčný Hvězdu objal. „Co se proboha stalo?“ dělala si starosti. „Čekám na tebe už kolik hodin!“

Rozhodl se nepovědět jí, že zabil Maria. „Ztratil jsem se v San Antoniu.“

„Toho jsem se bála. Když jsem projížděla, překvapilo mě, jak složitý systém nájezdů tam je.“

„Nejspíš nebude ani z poloviny tak složitý jako kolem San Franciska, jenže San Francisco znám.“

„No hlavně že jsi tady. Objednáme si kafe a ty se uklidníš.“

Kněz si koupil burgera s fazolemi; dostal k němu zdarma umělohmotnou figurku klauna a pečlivě ji uložil do kapsy pro svého šestiletého syna Smíška.

Když se rozhodli vyrazit, za volant si sedla Hvězda. Měli v úmyslu jet bez zastavení až do Kalifornie. Bude to trvat aspoň dva dny a dvě noci, možná i víc. Jeden bude spát, druhý řídit. A pro boj s ospalostí měli pár tabletek amfetaminu.

Hondu nechali na parkovišti u MacDonalda. Když vyjízděli na silnici, Hvězda podala Knězi papírový pytlík: „Mám pro tebe dárek.“

Uvnitř byly nůžky a elektrický holicí strojek na baterie.

„Teď se můžeš zbavit těch mizerných vousů,“ řekla.

Usmál se. Otočil si k sobě zpětné zrcátko a dal se do stříhání. Vlasy mu rostly rychle a byly husté; vousy a knír mu dělaly tvář kulatější, než byla. Teď se postupně vynořoval jeho vlastní obličej. Nůžkami ostříhal vousy až na strniště a pak si na ně vzal strojek. Nakonec si sundal kovbojský klobouk a rozvázal si vlasy z uzlu.

Vyhodil klobouk oknem a podíval se na sebe do zrcátka. Vlasy ustupovaly z vysokého čela a ve vlnách padaly kolem vyhublé tváře. Měl zahnutý nos a propadlé tváře, ale ústa byla smyslná – to už mu řeklo mnoho žen. Nejvýmluvnější ale bývaly jeho oči. Tmavě hnědé, skoro černé; lidé říkali, že jsou naléhavé a pronikavé a že by mohl mít hypnotické schopnosti. Kněz věděl, že tím, co ženu zaujme, nejsou oči samotné, ale naléhavost pohledu: to ta ji přesvědčí, že se muž soustředí výhradně na ni a na nic jiného. Totéž ovšem dokázal

i s muži. Nasadil svůj Pohled i teď, když se na sebe díval do zrcátka.

„Moc pěkný klučina,“ řekla Hvězda – výsměšně, ale i mile a s citem.

„A moc chytrý,“ dodal Kněz.

„Asi ano. Každopádně jsi nám sehnal tenhle stroj.“ Kněz přikývl. „A to jsem sotva začal.“

Bylo pondělí brzy ráno; agentka FBI Judy Maddoxová seděla v soudní síni v patnáctém patře Federální budovy na sanfranciské Golden Gate Avenue číslo 450 a čekala.

Soudní síň měla světlé dřevěné obklady. To měly novější sály všechny. Obyčejně to bývaly místnosti bez oken, a tak se je architekti světlými barvami snažili trochu projasnit. Aspoň si to myslela. Stejně jako většina lidí pracujících v policejním a soudním aparátu trávila v soudních síních hodně času.

Měla starosti. V soudních síních vůbec často bývala ustaraná. Na přípravu případu padly měsíce, někdy i roky práce, ale přesto se nedalo odhadnout, jak to dopadne u soudu. Obhájce může být nadaný nebo neschopný, soudcem může být stejně tak moudrý muž s pronikavým pohledem jako senilní starý popleta. Porota se může skládat z inteligentních, zodpovědných občanů, ale taky to může být banda ubožáckých mizerů, kteří by měli sami být za mřížemi.

Obžalovaní byli čtyři: John Parton, Ernest „Berňák“ Dias, Foong Li a Foong Ho. Bratři Foongové byli vysoko postavení mafiáni, ostatní dva jejich zaměstnanci. Ve spolupráci s hongkongskou triádou vybudovali síť, která prala špinavé peníze vydělané v Severní Kalifornii na drogách. Judy trvalo rok, než přišla na to, jak to dělají, a další rok, než to prokázala.

Když dělala na případu asijských zločinců, měla jednu velkou výhodu: sama vypadala jako Orientálka. Její otec byl Ir

a měl zelené oči, ale ona se zvedla spíš po nebožce matce, která byla Vietnamka. Judy byla štíhlá a tmavovlasá a měla mírně šikmé oči. Čínští gangsteři středního věku, na jejichž případech pracovala, neměli ani stín podezření, že tahle drobná a hezká poloviční Asiatka je špičkovou agentkou FBI.

Pracovala se zástupcem státního návladního, kterého nezvykle dobře znala. Jmenoval se Don Riley a ještě před rokem spolu žili. Bylo mu šestatřicet, stejně jako jí, byl zkušený, energický a chytrý jako čert.

Myslela si, že případ, který předložili, je naprosto neprůstřelný. Jenže obvinění si najali nejlepší z těch sanfranciských právnických firem, které se zabývaly obhajobou bohatých zločinců, a její právníci vypracovali chytrý, agresivní systém obhajoby. Především zpochybnili důvěryhodnost svědků, kteří přirozeně sami pocházeli ze zločineckého prostředí, a haldy důkazní dokumentace, které Judy shromáždila, šikovně využívali, aby zmátli a otrávilí porotu.

A teď by si ani Judy, ani Don netroufli odhadovat, jak to dopadne.

Judy měla obzvlášť důvody dělat si s touhle kauzou hlavu. Její bezprostřední nadřízený, šéf Oddělení pro boj s asijským organizovaným zločinem, měl brzy odejít do důchodu – a ona se ucházela o jeho místo. Věděla, že nejvyšší šéf sanfranciské pobočky, výkonný zvláštní agent (ve zkratce VZA), ji v tom podpoří. Měla ale soupeře: Marvin Hayes byl také vysoce hodnocený agent a patřil do její věkové kategorie. A i Marvin měl mocného přímluvce: jeho nejlepším přítelem byl zástupce výkonného zvláštního agenta, který zodpovídal za všechny týmy zabývající se organizovaným zločinem a ekonomickou a finanční kriminalitou.

Povyšování mělo na starosti personální oddělení, ale postoje VZA a ZVZA měly velkou váhu. Střetnutí mezi Judy a Marvinem Hayesem se blížilo.

Moc to místo chtěla. Chtěla to v FBI dotáhnout daleko – a rychle. Byla dobrou agentkou, byla by výbornou šéfkou oddělení – a jednoho dne by z ní byl nejlepší VZA, jakého kdy pobočka měla. Byla na FBI hrdá, ale věděla, že by to dokázala dělat ještě lépe: za ní by se rychleji zaváděly nové technologie, třeba vyšetřování pomocí síťových soustav řízení – a hlavně by se zbavila agentů, jako je Marvin Hayes.

Hayes byl klasický exemplář policajta ze staré školy: byl líný, vyžíval se v násilí a neměl žádné skrupule. Nedostal do chládku tolik lotrů jako Judy, ale podařilo se mu víc větších úlovek. Vynikal totiž v umění přilepit se k vyšetřování, které evidentně spěje k úspěšnému zakončení, a naopak rychle vycouvat z takového, které jde od desíti k pěti.

VZA Judy naznačil, že pokud dneska u soudu vyhraje, dostane to místo ona, ne Marvin.

Kromě Judy byla u líčení i většina ostatních, kdo na případu Foongových pracovali: šéf jejího oddělení, další dva agenti, kteří s ní spolupracovali, lingvista, sekretářka a dva detektivové od sanfranciské městské policie. K jejímu překvapení ale nepřišli ani ZVZA, ani VZA. Je to přece velký případ a je významný pro ně pro oba! Udělalo se jí trochu mdlo. Napadlo ji, jestli se snad v úřadě neděje něco, o čem ona neví. Rozhodla se, že vyjde ven a zavolá si. Ale než se dostala ke dveřím, soudní zřízenec vešel do síně a oznámil, že porota se brzy vrátí. Znovu se posadila.

Chvilku poté se vrátil Don; byl cítit cigaretami. Když se rozešli, začal znovu kouřit. Povzbudivě jí stiskl rameno. Usmála se na něj. Vypadal hezky, byl nakrátko ostříhaný, měl tmavě modrý oblek, bezvadnou košili a temně rudou kravatu od Armaniho. Ale tělo už mlčelo a žádné poplašné zvonky se v něm neozývaly: už necítila touhu pocuchat mu vlasy, posunout kravatu nakřivo a rukou vklouznout pod bílou košili.

Vrátili se obhájci, policisté přivedli k ohrádce obžalované, pak vešla porota; nakonec se ze svých komnat vynořil i soudce. Posadil se.

Judy si pod stolem stiskla palce.

Soudní zřízenec vstal. „Ptám se členů poroty: dospěli jste k rozhodnutí?“

Nastalo naprosté ticho. Judy si uvědomila, že nervózně škube nohou. Nechala toho.

Vstal hlavní porotce, čínský majitel obchodu. Judy strávila mnoho hodin přemítáním o tom, jestli bude soucítit s obviněnými, z nichž dva jsou Číňané, nebo jestli je spíš bude nenávidět za to, že pošpinili čest jeho národa. „Ano, dospěli,“ řekl klidně hlavní porotce.

„A shledali jste obžalované vinnými nebo nevinnými?“

„Vinnými v rozsahu obžaloby.“

Na vteřinku bylo ticho, než všichni tu informaci vstřebali. Judy zaslechla zezadu od lavice obžalovaných zaúpění. Odolala nutkání vyjeknout radostí. Podívala se na Dona: usmíval se na ni od ucha k uchu. Draze zaplacení obhájci si začali sbírat papíry a snažili se nedívat se jeden druhému do očí. Dva reportéři vstali, rychle odešli a spěchali k telefonům.

Soudce, hubený, asi padesátiletý muž s věčně podmračenou tváří, poděkoval porotě a oznámil, že rozsudek bude vynesena za týden.

Dokázala jsem to, pomyslela si Judy. Vyhrála jsem, dostala jsem ty mizery do vězení, povýšení mám v kapse. Vedoucí oddělení zvláštní agentka Maddoxová, no prosím, a to v pouhých šestatřiceti, co chcete, zkrátka úspěšná a na vzestupu.

„Povstaňte, prosím,“ řekl zřízenec.

Soudce odešel.

Don Judy objal.

„Odvedl jsi báječnou práci,“ řekla mu. „Díky.“

„Taky jsem od tebe dostal báječný případ,“ namítl zdvořile.

Poznala, že se ji chystá políbit, a tak o krok couvla. „Zkrátka jsme se oba významenali,“ zakončila to.

Obrátila se ke svým kolegům, obešla si je jednoho po druhém, potřásla jim rukama, objímala je a děkovala jim za práci. Potom k nim došli zástupci obhajoby. Šéfoval jim David Fielding, partner právnické firmy Brooks a Fielding. Byl to ctihodně vyhlížející šedesátník. „Gratuluji ke zcela zaslouženému vítězství, slečno Maddoxová,“ řekl jí.

„Děkuji. Bylo to těsnější, než jsem čekala. Než jste se do toho pustil, myslela jsem si už, že to mám v kapse.“

Přijal kompliment: mírně sklonil pečlivě učesanou hlavu. „Vaše příprava byla dokonalá. Máte právnické vzdělání?“

„Studovala jsem právnickou fakultu na Stanfordu.“

„Myslel jsem si, že určitě máte doktorát práv. No nic, kdyby vás někdy práce pro FBI přestala bavit, zajděte prosím za mnou. V mojí firmě byste do roka mohla vydělávat třikrát tolik, než máte teď.“

Zalichotilo jí to, ale snad i trochu ponížilo, a tak odpověděla rázně. „Skvělá nabídka, ale radši bych dál dostávala zločince do vězení, ne z něj ven.“

„Obdivuji váš idealismus,“ uklouzl jí a dal se do hovoru s Donem.

Judy došlo, že se chovala až moc povýšeně. Věděla, že tuhle chybu dělává. Ale co, čert ho vem, ona stejně to místo u Brookse a Fieldinga nechce.

Vzala si aktovku. Těšila se, že se o pocit z vítězství podělí s VZA. Sanfranciská pobočka FBI byla ve stejné budově jako soud, jen dvě patra níž. Když už se chystala k odchodu, Don ji chytil za paži. „Nezajdeš se mnou na večeři?“ navrhl. „To by se mělo oslavit.“

Neměla nic domluveného. „Jistě.“

„Zařídím rezervaci a zavolám ti.“

Když odcházela ze síně, vzpomněla si na ten pocit, který měla před chvilkou, totiž že se ji chystá políbit. Měla si raději vymyslet nějakou omluvu.

Když vcházela na chodbu pobočky FBI, znovu ji napadlo, proč si vlastně VZA a ZVZA nepřišli k soudu poslechnout verdikt. V kancelářích nepanovala žádná nezvyklá činorodost. Koberci vyložené chodby byly tiché. Automat na rozvoz pošty, vlastně vozík s motorkem, vrčel a podle programu putoval ode dveří ke dveřím. Na policejní složku dost extravagantní. Rozdíl mezi FBI a obyčejným policejním okrskem byl asi jako mezi tovární halou a sídlem ústředí velké firmy.

Zamířila ke kanceláři VZA. Milton Lestrangle pro ni měl odjakživa slabost. Od začátku podporoval nábor žen jako agentek – dnes už jich bylo deset procent. Někteří VZA měli ve zvyku vyštěkávat rozkazy jako generálové, ale Milton byl vždycky klidný a zdvořilý.

Jakmile vešla do přijímací kanceláře, došlo jí, že se něco stalo. Na jeho sekretářce bylo poznat, že plakala. „Lindo, tobě něco je?“ zeptala se Judy. Sekretářka, žena středního věku, která obvykle bývala chladná a výkonná, se rozplakala nahlas. Judy se vydala k ní, že ji utěší, ale Linda na ni mávla rukou a ukázala jí, ať jde do šéfovy kanceláře.

Judy vešla.

Byla to velká místnost, luxusně zařízená, s velikým psacím stolem a s naleštěným konferenčním stolem. Za Lestrangleovým stolem seděl bez saka a s povolenou kravatou jeho zástupce, Brian Kincaid, veliký, podsaditý chlapík s hustými šedivými vlasy. Podíval se na ni. „Pojď dál, Judy.“

„Co se proboha stalo?“ dotazovala se. „Kde je Milt?“

„Mám špatnou zprávu,“ řekl, ale dvakrát smutně se u toho netvářil. „Milt je v nemocnici. Zjistili, že má rakovinu slinivky.“

„Proboha.“ Judy se posadila.

Lestrangle šel do nemocnice včera – tvrdil, že jen na obvyklou prohlídku, ale jistě už věděl, že něco není v pořádku.

„Půjde na operaci,“ pokračoval Kincaid, „budou mu dělat nějaké přemostění střev nebo co, každopádně tu nějakou dobu nebude – přinejlepším.“

„Chudák Milt!“ Judy z toho byla celá pryč. Myslela si, že je to chlap na vrcholu sil: v kondici, rázný, dobrý šéf. A teď mu najdou nějakou vražednou nemoc. Ráda by udělala něco, co by mu pomohlo, ale cítila se zcela bezmocná. „Jessica je asi s ním, ne?“ zeptala se. Jessica byla Miltova druhá manželka.

„Ano, a dneska přiletí z Los Angeles jeho bratr. Tady v kanceláři –“

„A co jeho první žena?“

Kincaid se zatvářil uraženě. „Nic o ní nevím. Mluvil jsem jenom s Jessikou.“

„Někdo by jí to měl říct. Kouknu se, jestli někde nemám její číslo.“

„Jak chceš.“ Kincaid chtěl ty osobní záležitosti co nejdřív ukončit a začít mluvit o práci. „Tady v kanceláři došlo přirozeně k jistým změnám. Po dobu Miltovy nepřítomnosti jsem byl jmenován zastupujícím VZA.“

Judy se sevřel žaludek. „Gratuluju,“ řekla a snažila se udržet nevýrazný tón hlasu.

„Přeložil jsem tě do oddělení vnitřního terorismu.“

Judy to nejdřív jen překvapilo. „A proč?“

„Myslím, že ti to bude sedět.“ Zvedl telefon a řekl Lindě: „Požádej Matta Peterse, ať sem hned přijde.“ Peters byl vedoucím oddělení VT.

„Ale já jsem zrovna vyhrála se svojí kauzou,“ namítla Judy rozhořčeně. „Dostala jsem dneska bratry Foongovy do vězení!“

„Bravo. Ale na mém rozhodnutí se tím nic nemění.“

„Počkej, počkej. Přece víš, že se ucházím o místo šéfa oddělení pro boj s asijským organizovaným zločinem.

Když mě z něj teď přeložíš jinam, bude to vypadat, jako bych měla nějaké potíže.“

„Myslím si, že by sis měla opatřit širší zkušenosti.“

„A já si zase myslím, že chceš, aby se šéfem asijského stal Marvin.“

„To máš pravdu. Myslím si, že Marvin je na to místo ten nejlepší.“

Ty podrazáku, pomyslela si Judy. Sotva tě udělají šéfem, nejdřív ze všeho použiješ pravomoci k tomu, abys obstaral kamarádíčkoví povýšení. „To nemůžeš udělat,“ namítla. „Máme nějaké pracovní právní zákony, které zajišťují rovný přístup pro obě pohlaví.“

„No prosím, jen si podej stížnost,“ odsekl Kincaid. „Marvin má na tu práci lepší kvalifikaci než ty.“

„Dostala jsem za mříže o hodně víc zločinců než on.“

Kincaid se shovívavě usmál a vynesl svůj trumf. „Jenže on dělal dva roky na ústředí ve Washingtonu.“

To má pravdu, pomyslela si zoufale Judy. Ona nikdy ve washingtonském ústředí nepracovala. Nebyla to nezbytná podmínka, ale zkušenosti z ústředí se braly u možného vedoucího jako velmi žádoucí. Takže odvolávat se na pracovní zákony o rovném přístupu k pohlavím by jí nepomohlo. Všichni věděli, že je lepší agentka, ale Marvin vypadal líp aspoň v papírech.

Judy se bránila slzám. Dva roky se dřela jako ras, dosáhla velkého vítězství v boji proti organizovanému zločinu – a teď s ní místo odměny tenhle šmejd zamete.

Vešel Matt Peters. Byl to podsaditý chlapík kolem pětáctyřiceti, plešatý, měl na sobě košili s krátkým rukávem a kravatu. Stejně jako Marvin Hayes měl blízko ke Kincaidovi. Judy si začala připadat jako v obklíčení.

„Gratuluju k tomu případu,“ řekl jí Peters. „Jsem rád, že tě budu mít ve svém oddělení.“

„Díky.“ Na nic jiného se Judy nezmohla.

„Matt má pro tebe novou práci,“ ozval se Kincaid.

Peters měl v podpaží složku a tu teď podal Judy. „Guvernér dostal teroristickou výhrůžku od skupiny, která si říká Kladivo ráje.“

Judy otevřela desky, ale stěží dokázala vnímat, co se tam píše. Třásla se vztekem a připadala si dokonale zbytečná. Aby to skryla, přinutila se mluvit o novém případě. „Co požadují?“

„Zastavení stavby nových elektráren v celé Kalifornii.“

„Jaderných?“

„Všech. Dali nám čtyři týdny na rozmyšlenou. Tvrdí, že jsou radikální složkou hnutí Zelená Kalifornie.“

Judy se snažila soustředit se. Zelená Kalifornie je legální ekologická nátlaková skupina a sídlí v San Francisku. Těžko věřit, že ti by se pustili do něčeho podobného. Ale každá taková organizace může přitahovat i cvoky. „A čím vyhrožují?“

„Zemětřesením.“

Zvedla hlavu. „Děláte si ze mě legraci?“

Matt zavrtěl plešatou hlavou.

Byla tak naštvaná a nervózní, že se ani nesnažila to, co říká, nějak mírnit. „To je blbost,“ řekla přímo. „Nikdo nemůže vyvolat zemětřesení. To by nám rovnou mohli vyhrožovat sněhovou kalamitou.“

Pokrčil rameny. „Prověř to.“

Judy věděla, že vysoko postavení politici dostávají výhrůžky den co den. FBI se vzkazy od šílenců zabývala jen tehdy, když na nich bylo něco nezvyklého. „Jak tu hrozbu doručili?“

„Objevila se na jedné internetových stránkách prvního května. Všechno to máš v deskách.“

Podívala se mu přímo do očí. „Musí na tom být něco, co jsi mi neřekl. Tahle hrozba je přece naprosto nedůvěryhodná.“ Podívala se na hodinky. „Dneska je pětadvacátého. Kašlali jsme na tu výhrůžku tři a půl týdne. Proč nám dělá starosti teď, čtyři dny před termínem?“

„Na internetu si to přečetl John Truth. Asi jen tak surfoval, co já vím. Možná zoufale potřeboval čerstvou senzaci. Každopádně o tom mluvil v pátek večer ve svém pořadu a spousta lidí mu pak volala.“

„Jasně.“ John Truth byl kontroverzní rozhlasový moderátor. Jeho pořad se vysílal ze San Franciska, ale přenášeli ho po celé Kalifornii. Judy začala být ještě naštvanější. „Takže John Truth přinutil guvernéra, aby s tím teroristickým vzkazem něco dělal. Guvernér to vyřešil tak, že zavolal FBI a požádal, ať to vyšetříme. Takže teď musíme pátrat po věci, které dohromady nikdo nevěří.“

„Tak nějak.“

Judy se důkladně nadechla. A pak promluvila ke Kincaidovi, ne k Petersovi, protože věděla, že tohle je jeho práce. „Tahle pobočka se pokoušela dostat bratry Foongovy za mříže dvacet let. Já jsem to dneska dokázala.“ Mluvila pořád hlasitěji. „A vy mi teď chcete dát takovej šmejď?“

Kincaid vypadal, že je sám se sebou moc spokojený. „Jestli chceš u nás dělat, musíš umět brát s tím dobrým i to nepříjemné.“

„To už jsem se naučila dávno, Briane!“

„Neječ.“

„To jsem se naučila,“ pokračovala o něco méně hlasitě, „před deseti lety, když jsem byla nová a nezkušená a můj šéf nevěděl, jak moc se na mě může spolehnout. Tehdy mi dávali případy, jako je tohle – a já jsem je brala vděčně a dělala jsem na nich svědomitě a dokázala jsem, že si zasloužím pořádnou práci, sakra!“

„Deset let, to není nic,“ namítl Kincaid. „Já jsem tu pětadvacet roků.“

Pokusila se jít na něj rozumně. „Podívej, před chvílí tě udělali šéfem. A co jsi udělal jako první? Dal jsi jednomu ze svých nejlepších agentů případ, který by se hodil pro začátečníka. Každému bude jasné, o co ti jde. Lidi si budou myslet, že si zaujatý.“

„Máš pravdu, sotva jsem to místo dostal. A ty už mi vykládáš, jak mám co dělat. Vrať se do práce, Maddoxová.“

Upřeně se na něj dívala. Přece ji jen tak nevyhodí.

„Jednání je u konce,“ ucedil.

Judy už to nevydržela. Vztek překypěl.

„Nejen tohle jednání,“ sykla. Vstala. „Vyser si voko, Kincaide.“

Na tváři se mu objevil nevěřící výraz.

„Dávám výpověď,“ řekla Judy.

A pak odešla z kanceláře.

„Tos mu fakt řekla?“ dotazoval se otec.

„Nojo. Věděla jsem, že bys mi to neschvaloval.“

„Tak v tom ses nemýlila.“

Seděli v kuchyni a popíjeli zelený čaj. Judin otec byl detektivem sanfranciské policie. Odvedl spoustu práce jako policista v civilu. Byl dobře stavěný, na svůj věk si držel velmi dobrou formu, měl jasně zelené oči a šedivějící vlasy si svazoval do ohonu.

Blížil se k důchodu a bál se toho. Policejní práce byla celý jeho život. Nejradši by zůstal policajtem až do sedmdesátky. Proto ho děsila myšlenka, že jeho dcera chce odejít, ačkoli nemusí.

Judini rodiče se poznali v Saigonu. Otec byl u armády v těch dobách, kdy se americkým vojákům vyslaným do Vietnamu ještě říkalo „vojenští poradci“. Matka pocházela ze středně zámožné vietnamské rodiny. Judin dědeček pracoval

na vietnamském ministerstvu financí jako účetní. Otec si nevěstu odvezl domů a Judy se narodila už v San Francisku. Jako malá říkala rodičům vietnamsky, tedy ne tati a mami, ale „bo“ a „me“. Ostatní poldové se toho chytili, a tak jejímu otci kdekdo říkal Bo Maddox.

Judy ho zbožňovala. Když jí bylo třináct, matka se zabila v autě. Judy pak na „bo“ hodně visela. Před rokem, když se rozešla s Donem Rileym, se nastěhovala do otcova domu – a dodnes neviděla důvod, proč by to tak nemělo zůstat.

Vzdychla. „Aspoň uznej, že neztrácím nervy často.“

„Jenom když jde o něco opravdu důležitého.“

„Ale když jsem jednou Kincaidovi řekla, že odejdu, tak myslím, že to vážně udělám.“

„Když jsi ho tak znectila, asi budeš muset.“

Judy vstala a dolila oběma čaj. Pořád to v ní vřelo vztekem. „Když on je takový příšerný pitomec.“

„To rozhodně, když právě přišel o tak dobrou agentku.“ Bo usrkl čaj. „Ale ty jsi ještě hloupější – zbavila ses báječného místa.“

„Dostala jsem dneska lepší nabídku.“

„Od koho?“

„Od advokátní firmy Brooks a Fielding. Mohla bych si vydělávat třikrát tolik než u FBI.“

„Hájit mafiány, aby se nedostali za katr!“ odfrkl pohoršeně Bo.

„Každý má právo na odpovídající obhajobu.“

„A co kdyby sis radši vzala Dona Rileyho a měla děti? Vnoučata, to je ono – aspoň bych měl co dělat v důchodu.“

Judy sebou trhla. Bo se od ní nikdy nedozvěděl, jak to s jejím rozchodem s Donem doopravdy bylo. Skutečnost byla prostá – měl milenku. Cítil se provinile a svěřil se Judy. Stýkal se s kolegyní jen krátce a Judy se mu snažila odpustit, ale od té doby už k němu necítila to, co předtím. Už nikdy nezatoužila se s ním pomilovat. A ostatně ji nepřitahoval ani

nikdo jiný. Jako kdyby uvnitř ní cvakl nějaký vypínač a její chuť na sex zmizela.

Bo o tom nic nevěděl. Pro něj Don Riley pořád byl ideální manžel: hezký, inteligentní, úspěšný, navíc z branže.

„Don chtěl, abych to s ním šla někam oslavit, ale myslím, že to zruším,“ řekla Judy.

„No, stejně to není můj styl, radit ti, koho si máš vzít,“ usoudil Bo s provinilým úsměvem. Vstal. „Radši už půjdu. Večer děláme razii.“

Neviděla ráda, když pracoval v noci. „Snědl jsi něco?“ zeptala se starostlivě. „Nemám ti aspoň udělat vajíčka, než půjdeš?“

„Ne, díky, holčičko. Dám si pak sendvič.“ Natáhl si koženou bundu a políbil ji na tvář. „Mám tě moc rád.“

„Ahoj.“

Sotva za ním zabouchly dveře, zazvonil telefon. Volal Don. „Zamluvil jsem stůl v Masas,“ hlásil.

Judy vzdychla. Tahle restaurace byla moc fajn. „Done, hrozně mě mrzí, že tě zklam, ale radši nepůjdu.“

„To myslíš vážně? Musel jsem vrchnímu prakticky prodat vlastní sestru, abych sehnal rezervaci tak narychlo.“

„Nějak se na to slavení necítím. Dneska v práci se stalo... něco špatného.“ Pověděla mu o tom, že Lestrangle má rakovinu a Kincaid jí dal práci pro pitomce. „Takže odejdu z Úřadu.“

Donem to otrásl. „Tomu nemůžu věřit! Ty přece FBI miluješ.“

„Bývávalo.“

„To je příšerné!“

„Není to tak hrozné. Stejně je už na čase, abych začala pořádně vydělávat. Však víš, že na právech jsem byla premiantka. Měla jsem lepší výsledky než spousta lidí, co dneska vydělávají hory peněz.“

„No jasně, pomůžeš vrahovi dostat se z oprátky, pak o tom napíšeš knihu a ta ti vydělá milion dolarů... Jsi to ještě ty? Mluvím pořád s Judy Maddoxovou? Haló!“

„Když já nevím, Done. Mám toho plnou hlavu a určitě nemám náladu vyrazit si do města.“

Chvilku bylo ticho. Judy věděla, že Don se smíruje s nevyhnutelným. Po chvilce se ozval: „Tak dobře, ale budeš mi to muset vynahradit. Co zítra?“

Judy neměla sílu se s ním dohadovat znovu. „Jistě,“ souhlasila.

„Díky.“

Zavěsila.

Zapnula televizi, nakoukla do lednice a přemýšlela, jestli má něco sníst. Neměla ale hlad. Vyndala si plechovku piva a otevřela si ji. Dívala se na televizi dobré dvě tři minuty, než jí došlo, že pořad je ve španělštině. Usoudila, že nechce ani to pivo. Vypnula televizi a vylila pivo do výlevky.

Přemítala, jestli má jít do Evertons, oblíbeného baru agentů FBI. Obyčejně se tam ráda jen tak poflakovala, pila pivo, jedla hamburgery a poslouchala historky mazáků. Teď ale nevěděla jistě, jestli bude vítána, obzvlášť jestli tam bude Kincaid. Už se začínala cítit jako cizinec.

Rozhodla se, že sepíše závěrečnou zprávu. Zajde do kanceláře a napíše ji na počítači. Radši vypadnout a něco dělat, než sedět doma a užírat se.

Vzala si zbraň, pak zaváhala. Agenti jsou ve službě čtyřicet hodin denně a jejich povinností je nosit zbraň s sebou všude – kromě soudní síně, vězení a kanceláře. *Jenomže já už nejsem agent, tak nemusím být ozbrojená.* Potom si to rozmyslela. *Kruci, kdybych třeba viděla loupež a musela bych jet dál, protože nemám zbraň, připadala bych si jako hlupák.*

Byla to standardní pistole používaná FBI – SIG-Sauer P228. Obyčejně měla třináct devítimilimetrových nábojů, ale Judy si navykla vždycky stáhnout závěr, vpustit první náboj do

komory, pak vyndat zásobník a vložit do něj jeden náboj navíc, takže jich bylo čtrnáct. Také měla pětirannou brokovnici Remington 870. Jako všichni agenti se jednou za měsíc chodila cvičit ve střelbě, obvykle na šerifskou střelnici v Santa Ritě. Čtyřikrát ročně ji přezkušovali. Nikdy neměla se střeleckými zkouškami potíže: měla dobré oko, pevnou ruku a rychlé reflexy.

Jako většina agentů mimo střelnici jaktěživa zbraň nepoužila.

Agenti FBI jsou především vyšetřovatelé. Jsou velmi kvalifikovaní a dobře placení. Nejsou cvičeni pro boj. Nebylo nic neobvyklého, když se někdo za celých pětadvacet let služby v Úřadu nedostal do jediné přestřelky, ba dokonce ani rvačky. Přesto na to museli být připraveni.

Judy uložila zbraň do tašky přes rameno. Měla na sobě *áo dai*, tradiční vietnamský oděv podobný dlouhé haleně, s nízkým stojáčkem a s rozparky na bocích, ke kterému se vždycky nosily pytlovité kalhoty. Byl to její oblíbený oděv, protože byl tak pohodlný – ale také dobře věděla, že v něm vypadá hezky: bílá látka zdůrazňovala její černé vlasy padající na ramena a medovou barvu pokožky a přiléhavá halena lichotila její křehké postavě. Obyčejně si tyhle šaty do kanceláře nebrala, ale bylo už pozdě večer – a stejně dává výpověď.

Vyšla ven. Chevrolet Monte Carlo měla zaparkovaný u obrubníku. Auto patřilo FBI a jí vůbec nebylo líto, že o ně přijde. Jako obhájce ve věcech trestních si pořídí něco dráždivějšího – třeba jedno z těch evropských sportovních autíček, snad Porsche nebo MG.

Dům jejího otce stál v Richmondu. Žádná luxusní čtvrť, ale kde jste to viděli, aby poctivý polda zbohatl. Judy se rozjela do centra. Bylo už po špičce a provoz byl slabý, a tak dorazila k Federální budově za pár minut. Zaparkovala v podzemní garáži a vyjela výtahem do dvanáctého patra.

Ted', když se rozhodla odejít z Úřadu, jí kanceláře začaly připadat tak důvěrně známé, až málem podlehla nostalgii. Šedivý koberec, spořádaně očíslované místnosti, psací stoly a registračky a počítače – sami svědkové moci té dobře financované organizace, její sebedůvěry a pracovního odhodlání. Takhle pozdě už pracovalo jen pár lidí. Vešla do oddělení pro boj s asijským organizovaným zločinem. Nikdo tam nebyl. Rozsvítila, posadila se ke stolu a spustila počítač.

Když chtěla začít psát závěrečnou zprávu, najednou měla v hlavě jako vymeteno. O jejím životě před vstupem do FBI se toho nedalo mnoho říct: jen samá škola a pak dva otravné roky u pojišťovny Mutual American Insurance. Měla by sepsat přesnou zprávu o svých deseti letech v FBI, o úspěších, o pokroku, kterého dosáhla. Místo souvislého líčení jí ale paměť dodávala jen nesouvislé útržky: chlap odsouzený za mnohonásobné znásilnění, který jí z lavice obžalovaných děkoval, že ho dostala do vězení, kde už nikomu nebude moct ublížit; firma s milým názvem Investiční společnost Biblí svatá, která pomohla desítkám vdov a vdovců od úspor; nebo jak se tehdy ocitla v jedné místnosti s mužem, který unesl dvě malé děti, a přesvědčila ho, aby jí odevzdal zbraň...

O tomhle všem asi u Brookse a Fieldinga bude sotva vyprávět. Ti potřebují Perryho Masona, ne Wyatta Earpa.

Rozhodla se, že nejdřív napíše výpověď.

Uvedla datum a pak vyťukala: „Zastupujícímu výkonnému zvláštnímu agentovi.“

Pak pokračovala: „Briane, tímto žádám o rozvázání pracovního poměru.“

Zabolelo to.

Dala FBI deset let života. Jiné ženy se vdaly a měly děti nebo založily vlastní podniky nebo napsaly román nebo obepluly svět na plachetnici. Ona se zakousla do úkolu stát se vynikajícím agentem. Ted' to všechno zahodí za hlavu. Do očí

jí při tom pomyšlení vstoupily slzy. *Co jsem to za blázna, že sedím sama v kanceláři a brečím nad počítačem?*

Potom vešel Simon Sparrow.

Tenhle svalnatý chlapík s pečlivě ostříhanými krátkými vlasy a s knírem byl o rok nebo dva starší než Judy. Stejně jako ona byl oblečen dost pohodlně – do tříslově nažloutlých kalhot a sportovní košile s krátkým rukávem. Měl doktorát z lingvistiky a strávil pět let na Ústavu behaviorálních věd ve školícím středisku FBI ve virginském Quantiku. Specializoval se na jazykovou analýzu výhrůžných dopisů.

Měl Judy rád a ona měla ráda jeho. S mužskými pracovníky oddělení mluvil po chlapsku, o fotbalu, zbraních a autech, ale když byli s Judy sami, pouštěl se do hovoru o oblečení a špercích, jako by byl její kamarádka.

Měl v ruce složku. „Ta tvoje zemětřesná výhrůžka je prostě *fascinující*,“ řekl. Oči se mu leskly nadšením.

Odfrkla si. Musel si přece všimnout, že je naštvaná, jenom takticky předstírá, že to nezpozoroval.

„Chtěl jsem ti to nechat na stole, ale dobře že jsem tě tu chytil,“ pokračoval.

Musel dělat dost dlouho, aby tu zprávu dokončil, a Judy neměla chuť mu to nadšení kazit a říkat mu, že dává výpověď. „Sedni si,“ vybídla ho a uklidnila se.

„Gratuluju k tomu výsledku u soudu!“

„Díky.“

„Musíš mít ohromnou radost.“

„Měla bych. Jenže hned potom jsem se pohádala s Brianem Kincaidem.“

„Jo s tím.“ Simon odbyl šéfa prezíravým mávnutím. „Když se mu mile omluvíš, bude ti to muset odpustit. Nemůže si dovolit o tebe přijít, na to jsi až moc dobrá.“

Tohle nečekala. Obvykle býval Simon vstřícnější. Skoro jako kdyby to už věděl. Ale jestli ví o hádce, musí taky vědět, že dala výpověď. Tak proč jí nosí tu zprávu?

„Pověz mi, co jsi vyčetl z té hrozby,“ navrhla zmateně.

„Na nějakou dobu mě to úplně popletlo.“ Podal jí vytištěnou výhrůžku v té podobě, jak se poprvé objevila na internetu. „V Quantiku z toho měli taky těžkou hlavu,“ dodal. Judy bylo jasné, že o těchto věcech se s Ústavem behaviorálních věd radí vždycky.

Tu zprávu už viděla; byla ve složce, kterou jí dal Matt Peters. Prohlédla si ji znovu.

1. května

GUVERNÉRU STÁTU

Ahoj!

Říkáš, že ti záleží na životním prostředí a že ti dělá starosti znečištění, ale nikdy s tím nic neuděláš; tak my ti ukážeme.

Konzumní společnost otravuje planetu, protože je moc nenažraná a ty to teď musíš zastavit!

Jsmo Kladio ráje, radikální odnož hnutí Zelená Kalifornie. Nařizujeme ti, zcela a okamžitě zastav stavbu elektráren. Už žádné nové elektrárny. Tečka. Nebo!

Nebo co, ptáš se?

Nebo přesně čtyři týdny ode dneška vyvoláme zemětřesení. Dej si pozor! Myslíme to vážně!

Kladio ráje

Nic moc jí to neříkalo, ale věděla, že Simon dokáže vydolovat skryté významy z kdejakého slova a čárky.

„Co jsi z toho vyčetla?“ zeptal se.

Chvilku si to promýšlela. „Vidím studenta s umaštěnými vlasy a v sepraném tričku s nápisem Guns'nRoses, jak sedí u

počítače a fantazíruje o tom, že ho svět poslouchá, místo aby na něj kašlal jako obvykle.“

„No, o moc víc vedle už jsi být nemohla,“ řekl Simon s úsměvem. „Je to nevzdělaný a špatně placený muž kolem čtyřicítky.“

Judy ohromeně potřásla hlavou. Odjakživa ji ohromovalo, jak Simon dokáže vyvozovat závěry z důkazů, které ona ani neviděla. „Jak to víš?“

„Podle výběru slov a větné stavby. Podívej se už na ten pozdrav. Bohatší lidé přece nezačínají dopis Ahoj, ti napíší Vážený pane. A člověk s vyšším vzděláním by nenapsal samotné Nebo! bez slovesa, napsal by třeba Nebo uvidíš!“

Judy přikývla. „Takže hledáme pana z Nemanic, kterému je kolem pětácti. To vypadá naprosto jasně. Co tě v tom případě tak zmátlo?“

„Protikladné indikace. Ve zprávě jsou zase jiné prvky, které ukazují na mladou ženu patřící ke střední třídě. Především nedělá moc pravopisných chyb. A hned v první větě je středník, což bývá doklad jistého vzdělání. A o tom, že jde o ženu, svědčí častý výskyt vykřičníků – nezlob se, Judy, tak to prostě je.“

„A jak víš, že je mladá?“

„Protože starší pisatel by nejspíš napsal konsumní místo konzumní nebo by odděloval spřežky, které se podle nového pravopisu píšou dohromady, například zcela a ne z cela. Kromě toho už samotná volba internetu naznačuje, že půjde o někoho mladého a vzdělaného.“

Prohlížela si Simona. Snaží se ji zaujmout schválně, aby tu výpověď nedala? Jestli to je tak, nezabere to. Pokud něco nesnášela, tak měnit rozhodnutí, když už k němu jednou dospěla. Ale záhada, kterou jí předložil, ji fascinovala. „Chceš snad říct, že to napsal někdo s rozštěpenou osobností?“

„Ale kdepak. Je to prostší. Napsali to dva lidé: muž diktoval, žena psala.“

„Chytrý kluk!“ Judy už za tou hrozbou začínala vidět dva lidi. Byla jako lovecký pes, který ucítil zvěř: napjatá, ve střehu. Hon, který měl teprve začít, jí už teď uváděl krev do varu. *Přímo ty lidi cítím, chci vědět, kde jsou, určitě je dokážu chytit.*

Jenže jsem dala výpověď.

„Hlavně si kladu otázku, proč diktoval,“ navázal Simon. „Nebylo by to nic divného u vysokého úředníka nebo manažera, který je zvyklý na sekretářku, ale tohle je obyčejný človíček.“

Simon mluvil klidně, jako kdyby to byla jen spekulace, ale Judy věděla, že jeho intuice mívají dobrý podklad. „Máš nějakou teorii?“

„Tak mě napadlo, jestli není negramotný.“

„Může být prostě líný.“

„To je pravda.“ Simon pokrčil rameny. „Prostě mě to tak napadlo.“

„No dobře,“ navázala Judy, „takže jsme došli k tomu, že je to studentka, která se nějak dostala do moci chlapa z ulice. Červená Karkulka a zlý vlk. Ona sama je možná v nebezpečí, ale je ohrožen i někdo jiný? Hrozba zemětřesením mi připadá neskutečná.“

Simon potřásl hlavou. „Myslím, že to musíme brát vážně.“

Judy už nedokázala skrývat zvědavost. „Proč?“

„Jak víš, při analýze výhrůžek postupujeme podle motivace, úmyslu a výběru cíle.“

Judy přikývla. To byl úplný základ řemesla.

„Motivace je buď emocionální, nebo praktická. Jinými slovy: dělá to pachatel jen proto, aby si ulevil, nebo proto, že něco chce?“

Judy měla pocit, že odpověď je jednoznačná. „Když se na to tak dívám, řekla bych, že tihle lidé mají specifický záměr. Chtějí, aby se přestalo se stavbou elektráren.“

„Správně. A to znamená, že v podstatě nikomu ublížit nechtějí. Doufají, že dosáhnou svého už samotnou hrozbou.“

„Kdežto původce hrozby emočního typu by radši pár lidí pozabíjel.“

„Přesně tak. A dál. Úmysl je buď politický, nebo zločinný, nebo jde o duševně narušenou osobnost.“

„V tomhle případě politický – aspoň na povrchu.“

„Správně. Politické postoje mohou být i zástěrkou pro jednání někoho, kdo je v zásadě šílenec, ale z tohohle ten pocit nemám. Co ty?“

Judy pochopila, kam tím míří. „Chceš mi říct, že ti lidé jsou racionální. A přitom vyhrožovat zemětřesením je šílenost!“

„K tomu se ještě vrátíme pak, ano? Nakonec máme výběr cíle. Ten je buď specifický, nebo náhodný. Specifický je, když chceš zabít prezidenta; náhodný, když tě vezme rapl a vletíš do Disneylandu se samopalem. Když vezmeme tu hrozbu zemětřesením vážně, třeba jen pro účely debaty, musíme uznat, že by zabilo spoustu lidí bez výběru, takže jde o náhodný výběr cíle.“

Judy se předklonila. „No dobrá, takže praktický úmysl, politická motivace, náhodná volba cíle. Ale co z toho podle tebe plyne?“

„Příručka by řekla, že ti lidé buď smlouvají, nebo se snaží získat publicitu. Já bych řekl, že smlouvají. Kdyby si chtěli udělat reklamu, nedali by výzvu na nějaké málo navštěvované internetové stránky – šli by přes televizi nebo přes noviny. To ale neudělali. Takže si myslím, že jednoduše chtěli začít jednat s guvernérem.“

„Jestli si mysleli, že guvernér si takovéhle vzkazy čte, jsou naivní.“

„Souhlasím. Tihle lidé, to je prazvláštní spojení rafinovanosti a nevědomosti.“

„Ale berou to vážně.“

„Jasně, a mám i další důvod tomu věřit. Jejich žádost – aby byla zmražena výstavba nových elektráren – nepatří mezi ty, které by si člověk vybral jako záminku. Na to je příliš praktická. Kdyby si člověk vymýšlel, bude žádat něco bizarního, třeba zákaz domovních klimatizací v Beverly Hills.“

„Tak co to proboha je za lidi?“

„To nevíme. Typický amatérský terorista hrozbu stupňuje. Začne výhrůžnými telefonáty a anonymními dopisy; pak píše do novin a televizních stanic; pak se začne motat kolem vládních budov a vymýšlet si. A když se konečně ukáže u Bílého domu s výbušným darečkem v igelitové tašce, na počítačích FBI už je o něm spousta údajů. Tihle ale ne. Nechal jsem lingvistickou charakteristiku porovnat se všemi teroristickými výhrůžkami, o kterých jsou záznamy v Quantiku, a nic. Tihle jsou noví.“

„Takže o nich nic nevíme?“

„Víme toho spoustu. Jednoznačně žijí v Kalifornii.“

„Jak to víš?“

„Vzkaz je adresován guvernérů státní. Kdyby byli z jiného státu, nepsali by guvernérů státní Kalifornie.“

„Co ještě?“

„Jsou Američané a není sebemenší náznak, že by patřili k nějaké etnické skupině: jazyk nemá žádné rysy příznačné pro Američany afrického, asijského nebo hispánského původu.“

„Jednu věc jsi vynechal,“ utrousila Judy.

„Kterou?“

„Straší jim ve věži.“

Zavrtěl hlavou.

„Ale no tak, Simone!“ naléhala Judy. „Myslejí si, že dokážou vyvolat zemětřesení. Musejí být blázni!“

„Nevím nic o seismologii, ale zato se vyznám v psychologii,“ trval paličatě na svém. „A představa, že tihle lidé jsou duševně nemocní, mi nesedí. Mají všech pět pohromadě,

myslejí to vážně a mají přesný záměr. A to znamená, že jsou nebezpeční.“

„To neberu.“

Vstal. „Jsem přetaženej. Nechceš zajít na pivo?“

„Dneska ne, Simone, ale díky. A díky taky za tu zprávu. Jsi třída.“

„To si piš. Tak ahoj.“

Judy si dala nohy na stůl a prohlížela si boty. Teď už věděla jistě, že Simon se ji snažil přesvědčit, aby výpověď nedávala. Kincaid si snad myslí, že to je případ pro blbečka, ale Simon dal jasně najevo, že podle něj by Kladivo ráje mohlo hrozbu myslet vážně a že je skupinu třeba vypátrat a zneškodnit.

A v tom případě by její kariéra u FBI nemusela nutně být u konce. Mohla by triumfovat právě na případu, který jí dali jako záměrnou urážku. Ona by z ní vyšla jako hvězda a Kincaid jako idiot. Ta představa byla lákavá.

Spustila nohy dolů a podívala se na obrazovku. Protože se nějakou dobu nedotkla kláves, naskočil spořič obrazovky. Byla to její fotografie, pořízená, když jí bylo sedm; chyběly jí na ní zuby a umělohmotný klips držel vlasy, aby nepadaly do čela. Seděla otci na klíně. Tehdy ještě sloužil na ulicích a měl na sobě uniformu sanfranciského policisty. Vzala mu čepici a pokoušela si ji nasadit na hlavu. Tu fotku pořídila její matka.

Představila si sama sebe, jak pracuje pro Brookse a Fieldinga, jezdí si v porschi a chodí k soudu obhajovat lidi, jako jsou bratři Foongové.

Klepla do mezerníku a spořič obrazovky zmizel. Místo něj se objevilo to, co předtím stačila napsat: „Briane, tímto žádám o rozvázání pracovního poměru.“ Ruce nad klávesnicí se zachvěly. Dlouho bylo ticho, pak řekla nahlas: „Ale co, sakra.“ Potom větu vymazala a napsala: „Chtěla bych se ti omluvit za tu hrubost...“

Nad mezistátní silnicí číslo osmdesát vycházelo slunce. Kněžův Plymouth Cuda z roku 1971 jel k San Francisku a dělal takový hluk, až to vypadalo, jako by jel stopadesátkou, ne devadesátkou.

Když tohle auto koupil, bylo nové a on byl na vrcholu své obchodnické slávy. A když se pak jeho velkoobchod s alkoholem zhroutil a daňový úřad se ho chystal dát zatknout, utekl jenom s oblekem, který měl na sobě – náhodou to byl námořnický modrý oblek se širokými klopami a plandavými kalhotami –, a s autem. Obojí pořád měl.

Za éry hippies se se ctí dalo vlastnit jediné auto, a to volkswagen „Brouk“. Hvězda říkávala, že v tom svém řvavě žlutém plymouthu vypadá jako pasák. A tak auto opatřili psychedelickými malůvkami: na střeše se otáčely planety, po víku kufru šplhaly květiny, na kapotě sahala indická bohyně osmi rukama až někam na blatníky – to vše v purpurové a růžové a tyrkysové. Za čtvrtstoletí barvy vybledly, až byly matně hnědé, ale při pohledu zblízka se kresby daly pořád rozeznat. Z auta se mezitím stala sběratelská rarita.

Vyjel ve tři ráno. Melánie celou cestu prospala. Hlavu si mu položila do klína a ty své báječně dlouhé nohy složila na ošoupaném černém čalounění. Za jízdy si pohrával s jejími vlasy. Narodila se sice až v době, kdy se Beatles už rozpadli, ale vlasy měla jako ze šedesátých let – dlouhé, rovné, s pěšinkou uprostřed.

Kluk taky spal, natažený přes celé zadní sedadlo, pusu měl otevřenou. Knězův ovčák, Duch, ležel vedle něj. Pes se ani nepohnul, jen pokaždé, když se Kněz ohlédl dozadu, pootevřel jedno oko.

Knězi bylo úzko.

Říkal si, že by měl být v pohodě. Je to jako za starých časů. Zamlada vždycky v něčem jel, vždycky tu byla nějaká levárna, nějaký plán, nápad, jak vydělat peníze – nebo ukrást peníze –, uspořádat mejdan nebo vyvolat rvačku. Pak objevil mír a klid. Někdy ale měl pocit, že jeho život se stal až přespříliš poklidným. Krádež seismického vibrátoru probudila jeho starší já. Vedle sebe má pěknou holku, brzy ho čeká boj – měl by se cítit nabuzenější, než se cítil za celé roky.

Přesto si dělal starosti.

Riskuje krk. Chvástal se, že kalifornský guvernér udělá, co on po něm chce, slíbil, že vyvolá zemětřesení. Pokud se mu to nepovede, je po něm. Ztratí všechno, co miloval, a jestli ho chytí, zůstane až do stáří ve vězení.

Ale on není obyčejný člověk. Odjakživa věděl, že není jako ostatní. Pro něj pravidla neplatí. On dokáže i věci, na které by druzí ani nepomysleli.

A už teď je v půli cesty k cíli. Ukradl seismický vibrátor. Zabil kvůli tomu člověka, ale dokázal se s vraždou vypořádat: žádné následky, jen tu a tam zlý sen, ve kterém Mario vstane v hořící dodávce a s hořícími šaty a rozmlácenou, zkrvavenou hlavou se belhá ke Knězi.

Nákladák byl teď ukryt v odlehlém údolí v podhůří Sierry Nevady. Dneska Kněz zjistí, kde přesně je třeba ho umístit, aby došlo k zemětřesení.

A tuhle informaci jim dá Melániin manžel.

O Sanandreaském zlomu toho Michael Quercus ví nejvíc ze všech lidí – aspoň to tvrdí Melánie. Všechny údaje, které nashromáždil, má na počítači. Kněz mu chtěl ukrást záložní disk.

Musí to udělat tak, aby Michael nikdy nepřišel na to, co se stalo.

K tomu potřeboval Melánii. Proto si tolik dělal hlavu. Zná ji jen pár týdnů. Věděl, že i za tu krátkou dobu se stal dominantou jejího života; jenže nikdy nepodstoupila zkoušku, jako je tahle. Byla za Michaela provdaná šest let. Mohla by najednou začít litovat, že jej opustila; mohla by si uvědomit, jak moc jí chybí myčka nádobí a televize; mohlo by jí dojít, jak nebezpečné a nezákonné je to, co s Knězem dělají; zkrátka se nedalo předvídat, co někdo tak zahořklý a zmatený a neklidný udělá.

Její pětiletý syn se probudil.

První se pohnul Duch; Kněz zaslechl, jak drápy škrábly po kožence. Pak se ozvalo dětské zívnutí.

Dustin, kterému říkali Dusty, byl nešťastné dítě. Trpěl spoustou alergií. Kněz nikdy žádný z jeho záchvatů neviděl, ale Melánie mu to vylíčila: Dusty se neovladatelně rozkašle, vypoulí oči a po těle mu naskočí vyrážka. Melánie nosila s sebou silné léky, ale říkala, že i ty potlačují projevy alergie jen částečně.

Dusty se začal drbat.

„Mami, já mám žízeň,“ ozval se.

Melánie se probudila. Posadila se rovně, protáhla se, Kněz mrkl po siluetě jejích prsou pod těsným tričkem. Otočila se: „Napij se vody, Dusty, láhev máš u sebe vzadu.“

„Já nechci vodu,“ zakňoural. „Já chci pomerančovej džus.“

„Žádný džus nemáme, krucinál,“ vyštěkla.

Dusty se rozbřečel.

Melánie byla jako matka dost nervní a pořád měla strach, že něco dělá špatně. Byla posedlá starostí o synovo zdraví, takže to s péčí o něj přeháněla, ale zároveň byla tak napjatá, že se na něj často utrhovala. Čekala najisto, že jednou se otec pokusí jí chlapce vzít, a tak ji děsila představa, že udělá něco, kvůli čemu by ji mohl označit za špatnou matku.

Kněz se do toho vložil: „Týjo, co to na nás zezadu letí?“
Řekl to vylekaným hlasem.

Melánie otočila hlavu. „To je jenom tirák.“

„To si myslíš ty. Je to maskovaný jako tirák, ale ve skutečnosti je to bojová vesmírná loď z Kentaura s fotonovými torpédama. Dusty, třikrát zaťukej na zadní sklo, tím se aktivuje naše tajná magnetická výzbroj. Dělej!“

Dusty zaťukal na sklo.

„Jestli bude chtít odpálit torpéda, zjistíme to podle toho, že se rozsvítí oranžové světlo nad blatníkem na levoboku. Radši dávej pozor, Dusty.“

Tirák se k nim rychle blížil a po chvilce vyhodil levý blinkr a chystal se je předjet.

„Střílí, střílí,“ vyjekl Dusty.

„Tak jo, já se budu snažit udržet magnetický štít a ty zatím řiď palbu! Ta flaška s vodou je maskovaná laserová puška!“

Dusty chmátl po láhvi a začal pusou napodobovat výstřely. Duch se přidal a zuřivě štěkal na předjíždějící nákladák. Melánie se rozesmála.

Za chvíli byl tirák daleko před nimi a vrátil se do pomalejšího pruhu. „No tedy,“ vydechl Kněz. „Máme kliku, že jsme z toho vyšli se zdravou kůží. Myslím, že teď už toho nechají.“

„A je tu těch Kentauřanů víc?“ dotazoval se dychtivě Dusty.

„Držte s Duchem hlídku u zadního skla – budete mi hlásit, co vidíte, jo?“

„Tak jo.“

Melánie se na něj usmála a tiše řekla: „Díky. Ty to s ním tak umíš...“

Já to umím s každým: s muži, se ženami, s dětmi, se zvířaty. Mám charisma. Nenarodil jsem se s ním – naučil jsem se to. Je to prostě umění přimět druhé, aby udělali to, co po nich chci. Dovedu ledaco – přesvědčit věrnou manželku, aby byla

nevěrná, ale taky přimět děcko s vyrážkou, aby přestalo kňourat. Hlavní je osobní kouzlo.

„Pověz mi, který výjezd je náš.“

„Je tam šipka na Berkeley.“

Nevěděla, že neumí číst. „Bude jich tam nejspíš víc. Prostě mi řekni, kde mám zabočit.“

Za pár minut sjeli z dálnice a dostali se do univerzitního městečka. Knězi bylo jasné, že Melánie je stále napjatější. Věděl, že středobodem její nenávisti ke společnosti a jejího zklamání životem je vlastně ten člověk, kterého před půl rokem opustila. Vedla Kněze přes několik křižovatek na Euklidovu třídu, na níž stály skromné domky a obytné domy, kde si nejspíš pronajímali byty postgraduální studenti a mladší zaměstnanci univerzit.

„Asi bych měla jít dovnitř sama,“ ozvala se.

To v žádném případě. Na to není Melánie dost pevná. Kněz si nebyl jist, jestli jí může zcela věřit, i když je s ní, natož kdyby byla sama. „Ne,“ řekl jen.

„Ale možná bych –“

Nechal vystoupit na povrch kratičký záblesk vzteku.

„Ne!“

„No dobře, dobře,“ zamumlala spěšně a kousla se do rtu.

„Hele, tady bydlí táta!“ ozval se rozrušeně Dusty.

„Přesně tak, miláčku,“ kývla Melánie. Ukázala na přízemní budovu se štukovou omítkou a Kněz před ní zaparkoval.

Melánie se obrátila k Dustymu, ale Kněz ji předešel. „Zůstane v autě.“

„Ale já nevím, jestli je tu úplně bezpečno, a –“

„Má tu psa.“

„Mohl by dostat strach.“

Kněz se obrátil k Dustymu. „Poručíku, zajdeme teď s kapitánkou maminkou do vesmírného přístavu a já chci, abyste s praporčíkem Duchem drželi na vesmírné lodi stráž.“

„A uvidím tátu?“

„Samozřejmě. Ale potřebujeme si s ním nejdřív chvilku promluvit sami. Myslíte, že tu strážní službu zvládnete?“

„To si piš!“

„Příslušník vesmírné flotily odpovídá Podle rozkazu, pane!, ne To si piš.“

„Podle rozkazu, pane!“

„Výtečně. Jdeme na to.“ Kněz vystoupil z auta.

Melánie vystoupila také, ale pořád se tvářila zmateně. „Proboha, ať se Michael nedozví, že jsme jeho syna nechali samotného v autě.“

Kněz neodpověděl. *Moje milá, tobě snad záleží na tom, aby ses Michaela nedotkla, ale já na to zvysoka seru.*

Melánie si vzala ze sedačky kabelku a pověsila si ji přes rameno. Došli po cestičce ke dveřím budovy. Melánie stiskla bzučák a držela ho.

Řekla Knězi, že její manžel je noční pták. Rád dělá pozdě do noci a pak dlouho vyspává. Proto se rozhodli přijít k němu před sedmou ráno. Kněz doufal, že Michael bude příliš vyjukaný a rozespálý, než aby ho napadlo přemýšlet, jestli jejich návštěva nemá nějaký tajný účel. Kdyby je začal podezřívát, mohlo by být nemožné disk ukrást.

Čekali, až se Michael ozve, a Kněz si vzpomněl, co mu Melánie říkala kromě toho, totiž že co se týče práce, je hotový maniak. Celé dny jezdí po Kalifornii, sbírá data z měřicích přístrojů, které sledují nepatrné geologické posuny v Sanandreakém zlomu i na ostatních zlomových liniích. Přes noc pak láduje data do počítače.

K tomu, aby ho opustila, ji ale přiměla ta událost s Dustym. Už dva roky byli oba, ona i kluk, vegetariáni, jedli jen rostlinnou potravu a to, co koupili v obchodech se zdravou výživou. Melánie byla přesvědčena, že přísná dieta omezuje počet Dustyho alergických záchvatů, Michael k tomu byl skeptický. A pak jednoho dne přišla na to, že Michael Dustymu koupil hamburger. Brala to, jako kdyby dítěti dal

jed. Když o tom vyprávěla, ještě se třásla vzteky. Hned ten večer odjela a Dustyho vzala s sebou.

Kněz měl dojem, že s tou ochranou proti alergickým záchvatům by mohla mít pravdu. Komuna se držela vegetariánství už od počátku sedmdesátých let, kdy to ještě lidé považovali za výstřední. Kněz zpočátku o užitečnosti téhle diety pochyboval, ale oceňoval na ní disciplínu a to, že je odlišovala od vnějšího světa. Víno pěstovali bez chemikálií prostě proto, že si žádný postřik nemohli dovolit; udělali tedy z nouze ctnost a označovali víno jako „organické“, načež se ukázalo, že to byl dobrý obchodní tah. Nemohl si ale pomoci, musel uznat, že členové komuny jsou po pětadvaceti letech života v ní parta pozoruhodně zdravých lidiček. Jen velmi vzácně se stávalo, že někdo potřeboval lékařskou péči tak náročnou, aby si ji nemohli poskytnout navzájem. Kněz měl dojem, že k tomu dochází nejvýš jednou ročně. Takže se nechal přesvědčit. Ale na rozdíl od Melánie nebyl zdravou výživou posedlý. Měl rád ryby, a když tu a tam nechtě snědl kousek masa v polévce nebo v sendviči, odbyl to pokrčením ramen. To kdyby Melánie zjistila, že jí omeletu s houbami udělali na živočišném tuku, šla by ji vyzvrátit.

Z reproduktorku se ozval nabručený hlas: „Kdo je?“

„Melánie.“

Uslyšeli zabzučení a dveře se otevřely. Kněz šel za Melánií dovnitř a ke schodům. Dveře bytu ve druhém poschodí byly otevřené. A v nich stál Michael Quercus.

Kněze překvapilo, jak vypadá. Čekal vyzábělý profesorský týpek, nejspíš plešatějícího chlápka v hnědém obleku. Quercusovi bylo tak pětatřicet. Byl vysoký a atletický, měl černé krátké kudrny a na tvářích černé strniště.

Měl jen ručník obtočený kolem pasu, takže si Kněz všiml, že má svalnatá, široká ramena a ploché břicho. Museli být moc pěkný pár.

Michael se ozval, sotva Melánie vystoupila po schodech. „Dělal jsem si hrozné starosti – kde jsi proboha byla?“

„To se nemůžeš trochu oblíct?“ vyhnula se odpovědi Melánie.

„Neřekla jsi, že máš společnost,“ odsekl chladně. Pořád stál ve dveřích. „Tak odpovíš mi nebo ne?“

Knězi bylo jasné, že sotva zadržuje dlouho se hromadící vztek.

„Proto jsem tady, abych ti to vysvětlila,“ řekla Melánie. Dělal jí dobře, že Michael zuří. *Pěkně pokurvené manželství.* „Tohle je můj přítel, Kněz. Můžeme dál?“

Michael po ní vztekle střelil pohledem. „Doufám, že to bude hodně dobré vysvětlení, Melánie.“ Otočil se a vešel dovnitř.

Melánie a Kněz šli za ním do předsíně. Otevřel dveře do koupelny, z věšáku sundal tmavomodrý bavlněný župan a navlékl si jej; dával si na čas. Sundal si ručník a zavázal župan na pásek. Pak je zavedl do obývacího pokoje.

Bylo jasné, že ho používá i jako pracovnu. Kromě pohovky a televize tu byl i počítačový monitor, na stole ležela klávesnice a v hluboké polici poblikávala řada elektronických přístrojů. Někde v těch světle šedých krabicích je uložena informace, kterou Kněz potřebuje. Měl pocit, jako by ho napínali na skřípec. Bez pomoci se k tomu jaktěživ nedostane. Je závislý na Melánii.

Jednu stěnu téměř celou pokrývala obrovská mapa. „Co je sakra tohle?“ zeptal se.

Michael ho sjel pohrdavě pohledem a neodpověděl. Zastoupila ho Melánie. „To je Sanandreaký zlom.“ Ukázala prstem. „Začíná sto padesát kilometrů odsud, u majáku v Punta Arenas v okrese Mendocino, pak vede jihovýchodně, protíná Los Angeles a zabíhá do vnitrozemí až k San Bernardinu. Je to trhlina v zemské kůře a je dlouhá jedenáct set kilometrů.“

Melánie už Knězi o Michaelově práci vyprávěla. Zaměřoval se na výpočet tlaku na různých místech zlomových linií. Zčásti se jednalo o zachycování a přesné měření drobných pohybů v zemské kůře, zčásti o odhady množství nahromaděné energie založené na době, která uplynula od posledního zemětřesení. Dostal za svou práci řadu akademických poct. Před rokem ale odešel z univerzity a udělal se sám pro sebe; nabízel stavebním firmám a pojišťovnám poradenské služby týkající se rizika zemětřesení.

Melánie se skvěle vyznala v počítačích a pomohla Michaelovi se softwarem. Naprogramovala počítač, aby zálohoval data každý den mezi čtvrtou a šestou ráno, když Michael spal. Vysvětlila Knězi, že v té době se všechna data z počítače překopírují na optický disk. Když Michael dopoledne počítač zapnul, vzal disk z mechaniky a dal ho do ohnivzdorného kontejneru. I kdyby se počítač zhroutil a dům vyhořel, vzácná data by se zachovala.

Pro Kněze to byl pravý div, že se údaje o Sanandreaském zlomu vejdou na tak malý předmět, ale pro něj nebyly o moc menším divem ani knihy. Musel jednoduše věřit tomu, co mu říkala. Důležité bylo, že s Michaelovým diskem Melánie dokáže najít místo, kde je třeba umístit seismický vibrátor.

Ted' jen potřebovali vystrnadit Michaela z místnosti na dost dlouho, aby Melánie stačila vyndat optický disk z mechaniky.

„Poslechni, Michaele,“ řekl Kněz, ukázal na mapu a počítače a upřel na Michaela Pohled, „jaký máš z tohohle všeho pocit?“

Lidé většinou znervózňeli, když je Kněz obdařil Pohledem a položil jim osobní otázku. A někdy byli vyvedení z míry tolik, až odpověděli tak, že se z toho dalo ledaco usoudit. Vypadalo to, že Michael je imunní. Jen se na Kněze nepřítomně podíval: „Nemám z toho žádný pocit, používám

to.“ Pak se zase otočil k Melánii: „Tak řekneš mi už, proč jsi zmizela?“

Arogantní parchant.

„Je to úplně jednoduché,“ začala. „Jeden známý půjčil mně a Dustymu svůj srub v horách.“ Kněz jí nakázal, ať neříká ve kterých horách. „Někdo mu tam na poslední chvíli zrušil podnájem.“ Mluvila tónem, který naznačoval, že naprosto nechápe, proč musí něco tak prostého vysvětlovat. „Nemůžeme si dovolit jezdit na dovolenou, tak jsem po tom skočila.“

V té době ji potkal Kněz. Potulovali se s Dustym po lese a úplně se ztratili. Melánie byla z města a nedokázala ani najít cestu podle slunce. Kněz si toho dne vyšel lovit lososy. Bylo nádherné jarní odpoledne, prosluněné a příjemné. Seděl zrovna na břehu a potahoval z jointu, když tu uslyšel plakat dítě.

Věděl, že to není žádné z dětí žijících v komuně, protože ty by poznal po hlase. Šel po zvuku a našel Melánii a Dustyho. Melánie měla slzy na krajíčku. „Díky Bohu! Už jsem si myslela, že tu umřeme!“ řekla Knězi, když ho uviděla.

Dlouho se na ni upřeně díval. Vypadala s těmi dlouhými rusými vlasy a zelenýma očima trochu zvláštně, ale měla vypasované džíny a nahoře triko držené jen páskem kolem krku a připadala mu k nakousnutí. Když je člověk sám v divočině a najednou takhle narazí na dámu v nesnázích, je v tom cosi magického. Kdyby tam nebylo děcko, Kněz by se ji snad pokusil rovnou povalit na pružnou zemi vedle řítícího se potoka, vyloženou borovým jehličím.

Právě tehdy se jí zeptal, jestli není z Marsu. „Ne, z Oaklandu,“ odpověděla.

Kněz věděl, kde jsou ty sruby, které pronajímají turistům. Vzal rybářský prut a zavedl ji přes les k nim po stezkách a vršcích, které tak důvěrně znal. Byla to dlouhá procházka, a

tak s ní po cestě rozmlouval, chápavě se vyptával, tu a tam se povzbudivě usmíval – a všechno se o ní dozvěděl.

Byla naprosto a dokonale v úzkých.

Opustila manžela a nastěhovala se k baskytaristovi nějaké hotrockové kapely, jenže ten ji po pár týdnech vyhodil. Neměla se ke komu vrátit: otec už byl po smrti a matka žila v New Yorku s chlápkem, který se Melánii jednou, když u nich přespávala, snažil dostat do postele. Využila pohostinnosti svých přátel až na doraz a popůjčovala si od nich tolik peněz, kolik si mohli dovolit. Její kariéra byla v háji, a tak začala pracovat v supermarketu; rovnala zboží do polic a Dusty byl celý den sám u sousedky. Žila v tak špinavém slumu, že syn měl jeden alergický záchvat za druhým. Potřebovala se přestěhovat někam, kde je čistý vzduch, ale nemohla mimo město sehnat práci. Byla zády ke zdi a naprosto zoufalá. Ve chvíli, kdy jí známý nabídl ten srub, se zrovna snažila spočítat, kolik prášků na spaní by bylo potřeba, aby předávkovala a zabila sebe i Dustyho.

Kněz měl rád lidi, kteří jsou v maléru. Věděl, jak na ně. Stačilo, aby jim nabídl to, po čem touží, a stali se z nich jeho otroci. O to víc mu neseděli sebevědomí a soběstační lidé, kteří se těžko dají ovládat.

Ke srubu dorazili tak na svačinu. Melánie udělala těstoviny a salát a pak Dustyho uložili do postele. Sotva kluk usnul, Kněz ji svedl a pomiloval na dece. Jen se třásla potlačovanou touhou. V sexu se vybily všechny zadržované city; milovala se s ním, jako kdyby to byla její poslední šance, škrábala ho po zádech a kousala do ramen a tiskla si jej hluboko dovnitř, jako kdyby chtěla, aby v ní zmizel celý. Kněz snad nikdy nic tak vzrušujícího nezažil.

A teď si ten její nafoukaný, hezoučkový profesůrek stěžoval. „Jenže to už je pět týdnů. Nemůžeš prostě s mým synem zmizet na měsíc a ani nezavolat!“

„Mohl jsi zavolat ty mně.“

„Nevěděl jsem, kde jsi!“

„Mám mobil.“

„Zkoušel jsem to. Nikdo to nebral.“

„Vypnuli ho, protože jsi nezaplatil paušál. Přece jsme se dohodli, že ho budeš platit.“

„O pár dnů jsem to prošvih, co má být! Museli to pak hned zase zapnout.“

„No tak to jsi musel volat, zrovna když to vypnuli.“

Kněze to rozčilovalo, protože takovéhle rodinné hádky ho rozhodně blíž k disku nedostanou. *Musím Michaela dostat pryč z místnosti, nějak, jakkoli.* Skočil jim do řeči: „Co kdybychom si všichni dali kafe?“ Chtěl, aby Michael odešel do kuchyně a udělal kávu.

Michael ukázal palcem přes rameno. „Poslužte si.“

Do hajzlu.

Michael znovu oslovil Melánii. „Je úplně jedno, proč jsem se já nemohl spojit s tebou. Prostě jsem nemohl. Měla jsi mi zavolat ty, a ještě předtím, než jsi odvezla Dustyho pryč z města.“

„Poslechni, Michaele, musím ti říct ještě něco.“

Michael se zatvářil zoufale a pak vzdychl. „Radši se posadíme.“ A usadil se za psací stůl.

Melánie zapadla ke kraji pohovky a složila si nohy pod tělem tak navyklým pohybem, až Knězi došlo, že to je její obvyklé místo. Kněz se usadil na boční opěradlo pohovky, protože nechtěl sedět níž než Michael. *Sám ani nepřijdu na to, kde na všech těch přístrojích hledat diskovou mechaniku. Tak dělej, Melánie, dostaň toho svého manžílka pryč, sakra!*

Tón, kterým Michael promluvil, svědčil o tom, že podobných scén už s Melánií pár zažil. „Tak dobře, jen to na mě odpal. Co to je tentokrát?“

„Přestěhuju se do hor natrvalo. Bydlím teď s Knězem a s dalšími lidmi.“

„Kde?“

Odpověděl mu Kněz. Nechtěl, aby se Michael dozvěděl, kde žijí. „Je to v okrese Del Norte.“ Tenhle okres, kraj se sekvojovými lesy, je na severním okraji Kalifornie. Ve skutečnosti sídlila komuna v okrese Sierra, v podhůří Sierry Nevady, poblíž východních hranic státu. A obě místa byla daleko od Berkeley.

Michael se zatvářil uraženě. „Nemůžeš si Dustyho odvézt a žít s ním stovky kilometrů daleko od jeho otce!“

„Mám k tomu důvody,“ trvala na svém Melánie. „Za posledních pět týdnů Dusty neměl jeden jediný záchvat. V horách je úplně zdravý, Michaele.“

„Bude to asi čistým vzduchem a vodou,“ dodal Kněz. „Není tam žádné znečištění.“

Michael to viděl velmi skepticky. „Lidem s alergií obvykle svědčí pouště, ne hory.“

„Nech si už zas to svoje obvykle,“ vyjela Melánie. „Do pouště se odstěhovat nemůžu, na to nemám peníze. Tohle je jediné místo, kde je Dusty zdravý a já si to můžu dovolit!“

„Kněz za tebe platí nájem?“

Jen do toho, ty sráči, urážej si mě, mluv o mně, jako kdybich tu nebyl; já si budu dál šukat tu tvoji pěknou paničku.

„Je to komuna,“ odtušila Melánie.

„Proboha, Melánie, s kým ses to zase spustila? Nejdřív ten šmíráckej kytarista –“

„Počkej, počkej, Blade nebyl žádná šmíra –“

„– a teď zase nějaká zoufalá hipícká komuna!“

Melánie se do hádky tak ponořila, že zapomněla, proč jsou tady. *Ten disk, Melánie, ten disk, sakra! Kněz je znovu přerušil.* „Co kdybyste se zeptal rovnou Dustyho, jak se mu to líbí?“

„Taky že se zeptám.“

Melánie střelila po Knězi ukřivděným pohledem.

Nevšímal si jí. „Je venku, v mém autě.“

Michael začal soptit vzteky. „Vy jste nechali mého syna venku v autě?“

„Nic se mu nemůže stát, je s ním můj pes.“

Michael zpražil Melánii pohledem. „Co se to s tebou sakra děje?“

„Co kdybyste pro něj skočil?“ navrhl Kněz.

„Do prdele, nepotřebuju vaše dovolení, jestli můžu jít za vlastním synem! Dejte mi klíče.“

„Není zamčeno,“ odtušil Kněz mile.

Michael se vyřítíl ven.

„Říkala jsem ti, abys mu nepovídal, že Dusty je venku,“ rozječela se Melánie. „Proč jsi to udělal?“

„Abych ho odsud dostal, sakra. Seber honem ten disk.“

„Ale jeho to strašně rozzuřilo!“

„Vztekal se už předtím!“ Kněz si uvědomil, že tohle je k ničemu. Mohla by ztratit nervy natolik, že by nedokázala udělat, co po ní chce. Vstal. Vzal ji za ruce, pomohl ji vstát a upřel na ni Pohled. „Nemusíš se ho bát. Teď jsi se mnou. Já tě ochráním. Buď klidná. Říkej si svou mantru.“

„Ale –“

„Říkej si ji.“

„Lat hú, dat sú.“

„Říkej si ji pořád.“

„Lat hú, dat sú, lat hú, dat sú.“ Pomalu se uklidňovala.

„A teď ten disk.“

Přikývla. Pořád si potichoučku opakovala svou mantru a sklonila se k řadě přístrojů vyrovnaných na polici. Stiskla tlačítko a ze štěrbin vyskočil plochý umělohmotný čtvereček.

Kněz si už dříve všiml, že v podivném světě počítačů znamená „disk“ nebo „disketa“ vždy něco hranatého.

Otevřela kabelku a vyndala z ní jiný, podobný. „Sakra!“ sykla.

„Co je?“ řekl neklidně Kněz. „Co se děje?“

„Změnil značku!“

Kněz se podíval na oba disky. Připadaly mu stejné. „A v čem je rozdíl?“

„Podívej, ten můj je Sony a ten jeho Philips.“

„Všimne si toho?“

„Nejspíš ano.“

„Do háje.“ Nutně potřebovali, aby se Michael nedozvěděl, že mu někdo ukradl data.

„Zřejmě začne pracovat, sotva odejdeme. Vyhodí disk z mechaniky, pak vezme z ohnivzdorné schránky další, podívá se na ně a všimne si, že jsou každý jiný.“

„A určitě si to spojí s námi.“ Kněze se začala zmocňovat panika. Všechno se mu hrouť pod rukama.

„Mohla bych koupit disk Philips a vrátit se sem jindy,“ navrhl Melánie.

Kněz zavrtěl hlavou. „Nechci to už opakovat. Mohlo by to znovu selhat. A čas utíká. Termín je za tři dny. Má zásobní disky?“

„Měl by je mít. Občas se nějaký pokazí.“ Rozhlédla se. „Kde asi budou?“ Bezmocně postávala uprostřed místnosti.

Kněz měl chuť úzkostí se rozkřičet. Něčeho podobného se děsil. Melánie se úplně složila a už jim zbývá jen minuta nebo dvě. Musí ji rychle uklidnit. „Melánie,“ řekl jí a silou se přinutil, aby mluvil potichu a konejšivě, „máš v ruce dva disky. Dej je oba do kabelky.“

Mechanicky ho poslechla.

„Teď zavři kabelku.“

Zavřela ji.

Kněz zaslechl, jak praskly domovní dveře. Michael se už vrací. Kněz ucítil, že mu na zátylku vyráží pot. „Mysli: když jsi tu bydlela, kam si Michael obvykle tyhle věci dával?“

„Do zásuvky.“

„A dál?“ *Probud' se, holka!* „Kde je?“

Ukázala na laciný bílý prádelník u zdi.

Kněz trhnutím otevřel zásuvku. Spatřil balíček žlutých bloků, krabičku levných propisek, pár archů bílého papíru, nějaké obálky – a otevřenou krabičku s disky.

Zaslechl Dustyho hlas. Zřejmě se ozýval z předsíně.

Roztřesenými prsty vytáhl disk z krabičky a podal ho Melánii. „Je to ono?“

„Ano, to je Philips.“

Kněz zavřel zásuvku.

Michael vešel a Dustyho držel v náručí.

Melánie strnula s diskem v ruce.

Propána, Melánie, dělej něco!

„Táto, já jsem v horách nekašlal,“ řekl Dusty.

Michael si všimal jen syna. „Vážně?“ řekl.

Melánie se vzpamatovala. Když se Michael sklonil a posadil Dustyho na pohovku, přikrčila se k mechanice a vložila do ní disk. Přístroj mírně zapředl a spolkl disk, jako když had žere potkana.

„Nekašlal jsi? Ani jednou?“ dotazoval se Michael.

„Nene.“

Melánie se napřímila. Michael ji neviděl.

Kněz zavřel oči. Ta úleva byla neskutečná. Dokázali to. Dostali Michaelova data – a on se to nikdy nedozví.

„A nekašleš ani kvůli tomu psovi?“ pokračoval ve výslechu Michael.

„Kdepak, Duch je moc čistotnej pes. Kněz ho koupe v potoce a on pak vyleze ven a oklepe se a je to, jako když prší!“ Dusty se při té vzpomínce radostně rozesmál.

„Mluví pravdu?“ obrátil se k nim jeho otec.

„Přece jsem ti to říkala, Michaeli.“

Řekla to dost roztřeseně, ale Michael si toho zřejmě nevšiml. „No dobře, dobře,“ ozval se smířlivě. „Když to Dustymu tak moc pomáhá, tak zkrátka musíme něco vymyslet.“

Ulevilo se jí. „Díky.“

Kněz se sotva znatelně usmál. Hotovo. Jeho plán se dostal přes další klíčovou fázi.

Ted' už musejí jen doufat, že Michaelův počítač se neporouchá. Kdyby se to stalo a on by se pokoušel získat data z posledního optického disku, přišel by na to, že je prázdný. Ale Melánie říkala, že se to stává jen vzácně. Je tedy jen mizivá pravděpodobnost, že k tomu dojde právě dnes. A v noci počítač zase bude automaticky zálohovat a přehraje prázdný disk Michaelovými daty. Zítra touhle dobou už bude nemožné poznat, že disky někdo vyměnil.

„Oceňuji aspoň to, že jste sem přijeli to se mnou probrat,“ řekl Michael.

Kněz věděl, že Melánie by s manželem jednala mnohem raději telefonicky. Ale to, že se stala členkou komuny, bylo dokonalou záminkou, proč Michaela navštívit. Kdyby mu jen tak zavolali, určitě by mu to bylo podezřelé. Takhle Michaela ani nenapadne se divit, proč přijeli.

Kněz věděl jistě, že Michael není podezřívavý člověk. Je chytrý, ale vůbec ne lstivý. Nemá schopnost nahlédnout pod povrch věcí a zjistit, co se doopravdy děje v srdci jiného člověka.

Kněz sám měl téhle vlastnosti na rozdávání.

„Přijedu ti Dustyho ukázat tak často, jako to půjde,“ řekla Melánie.

Kněz jí viděl až do ledví. Dostala, co chtěla, a tak je teď na Michaela miloučká, hlavičku sklání ke straně a příjemně se usmívá – ale nemiluje ho. Už ne.

Michael, to je něco jiného. Zlobí se na ni, že ho opustila, to je jasné. Ale pořád k ní něco cítí. Ještě to nepřekonal, aspoň ne zcela. Pořád napůl touží, aby se vrátila. Kdyby nebyl tolik hrdý, poprosil by ji o to.

Kněz pocítil žárlivost.

Nenávidím tě, Michaele.

Mám ještě práci? napadlo Judy, když se v úterý ráno probudila.

Včera řekla, že dává výpověď. Ale to byla vzteklá a zklamaná. Dneska věděla jistě, že FBI opustit nechce. Představa, že stráví život obhajováním zločinců, ne jejich chytáním, ji deprimovala. Ale nerozmyslela si to pozdě? Včera večer nechala Brianu Kincaidovi vzkaz na stole. Přijme její omluvu? Anebo bude na její výpovědi trvat?

Bo se vrátil v šest ráno a ona mu ohřála trochu *pho*, vietnamské polévky, která se jí ke snídani. Potom si vzala svoje nejlepší oblečení – temně modrý kostým od Armaniho s krátkou sukní. Vypadala v něm zároveň rafinovaně, autoritativně i sexy. *Jestli dostanu padáka, ať u toho aspoň vypadám tak, abych jim chyběla.*

Když došla do práce, byla celá strnulá napětím. Zaparkovala v garážích pod Federální budovou a výtahem vyjela do poschodí, kde sídlilo FBI. Šla rovnou do kanceláře VZA.

Brian Kincaid seděl za velkým psacím stolem, na sobě měl bílou košili a červené kšandy. Podíval se na ni. „Dobré ráno,“ řekl chladně.

„Do –“ Měla sucho v ústech. Polkla a zkusila to znovu. „Dobré ráno, Briane. Našel jsi můj vzkaz?“

„Ano, našel.“

Bylo jasné, že jí to nehodlá usnadnit ani o kousek.

Jenže ona nedokázala přijít na to, co by měla říkat jiného, a tak se na něj jen dívala a čekala.

Konečně se ozval. „Tu omluvu přijímám.“

Podklesla jí úlevou kolena. „Děkuju.“

„Můžeš si přestěhovat věci do kanceláře oddělení vnitřního terorismu.“

„Tak jo.“ Lidi už dopadli hůř, napadlo ji. V oddělení VT kromě toho byla řada lidí, které měla ráda. Začala se cítit líp.

„Hned začni dělat na případu Kladivo ráje. Potřebujeme něco, co by se dalo říct guvernérovi.“

Judy to překvapilo. „Ty se s ním máš sejít?“

„S šéfem jeho sekretariátu.“ Podíval se na vzkaz položený na stole. „Nějaký pan Albert Honeymoon.“

„O tom jsem něco slyšela.“ Honeymoon byl guvernérovou pravou rukou. Judy si uvědomila, že případ začal nabývat na významu.

„Hlášení mi dej zítra večer.“

Vzhledem k tomu, jak málo toho měla do začátku, to rozhodně nebylo dost času, aby s tím pokročila. Zítra je středa. „Ale lhůtu dali do pátku.“

„Schůzka s Honeymoonem je ve čtvrtek.“

„Seženu něco konkrétnějšího, abys mu měl co dát.“

„Můžeš mu to dát sama. Pan Honeymoon trvá na tom, že se chce sejít s člověkem, který je přímo u zdroje – přesně tak to říkal. V úřadě guvernéra v Sacramentu máme být v poledne.“

„No teda. Tak jo.“

„Nějaké otázky?“

Zavrtěla hlavou. „Rovnou se na to vrhnu.“

Když odcházela, cítila úlevu z toho, že pořád má svou práci, ale oznámení, že bude podávat hlášení rovnou guvernérovu důvěrníkovi, ji nenadchlo. Za pouhé dva dny ty lidi, co hrozbu poslali, pravděpodobně nechytí, takže je odsouzena hlásit mu, že nic nemá.

Vybrala ze stolu v asijském oddělení všechny věci a odnesla je přes chodbu do oddělení vnitřního terorismu. Její nový šéf, Matt Peters, jí přidělil stůl. Znala všechny agenty; gratulovali jí k výkonu v kauze bratří Foongů, ale jen tlumenými hlasy: všichni věděli, že se včera pohádala s Kincaidem.

Peters jí pro práci na případu Kladiva ráje přidělil mladšího agenta. Byl jím Radža Chan, hind s doktorským titulem a se zvykem rychle mluvit. Bylo mu šestadvacet. Judy to udělalo radost. Radža sice neměl moc zkušeností, ale byl inteligentní a bystrý.

Udělala mu výklad o případu a poslala ho poptat se do sídla hnutí Zelená Kalifornie. „Buď milý,“ poradila mu. „Řekni jim, že je s tím vůbec nespojujeme, ale musíme si to prověřit.“

„A co hledám?“

„Jeden pár: muž bez vzdělání asi kolem pětácti, který by mohl snad být negramotný, a vzdělanou ženu kolem třicítky, kterou ten muž pravděpodobně ovládá. Ale nemyslím, že tam něco najdeš. To by bylo až moc lehké.“

„A dál?“

„Nejlepší by bylo sehnat seznam všech placených zaměstnanců hnutí i dobrovolných spolupracovníků, prohnat to počítačem a zjistit, jestli někdo z nich má záznamy o kriminální nebo podvratné činnosti.“

„Máš to mít,“ kývl Radža. „Co budeš dělat ty?“

„Doplním si znalosti o zemětřeseních.“

Judy jedno větší zemětřesení zažila.

Došlo k němu v Santa Rose, způsobilo škody za šest milionů dolarů – na tenhle druh katastrofy nic moc – a bylo poznat na relativně malém území zhruba o padesáti tisících čtverečních kilometrech. Maddoxovi tehdy bydleli v okrese Marin severně od San Franciska a Judy byla v první třídě.

Dnes věděla, že to bylo jen slabé zemětřesení. Ale tehdy jí bylo šest a připadalo jí to jako konec světa.

Nejdřív se ozval hluk, jako když jede vlak, ale hrozně blízko, ona se okamžitě probudila, v jasném ranním světle se rozhlížela po ložnici, hledala zdroj toho rámusu a byla vystrašená k smrti.

Potom se dům začal chvět. Lampa s růžovým stínidlem se na stropě začala houpat sem a tam. Kytice nejkrásnějších pohádek, kniha, kterou měla odloženou na nočním stolku, nadskočila, jako kdyby byla sama kouzelná, a když spadla, otevřela se na Palečkovi, kterého jí Bo včera večer četl. Na umakartovém vršku toaletního stolku se roztančil kartáč na vlasy a makeupová souprava na hraní. Panenky sedící v jedné řadě se naráz vrhly z police dolů, jako kdyby se chtěly potápět v koberci. Judy napadlo, jestli neožily jako ty hračky v pohádce. Konečně se jí vrátil hlas, a tak se rozvřeštěla: „Tatííí!“

Uslyšela z vedlejšího pokoje, jak otec zaklel, pak se ozvalo žuchnutí, to když spustil nohy na podlahu. Hluk i chvění byly pořád horší a horší; zaslechla, jak matka vykřikla. Bo doběhl ke dveřím Judina pokoje, ale nešly otevřít. Zaslechla další žuchnutí, jak se je pokusil vyrazit ramenem. Byly ale vzpříčené pevně.

Pak se roztříštilo okno, střepy se sypaly dovnitř a padaly na křeslo, kde měla na ráno přichystané úhledně složené školní šaty: šedivou sukni, bílou halenku, zelený svetr s věčkem, námořnický modré kalhotky a bílé ponožky. Dřevěný houpací kůň se rozkolíbal tak, že za chvíli padl na domek pro panenky a rozbil maličkou střechu; Judy věděla, že střecha jejich domu, toho skutečného, by se mohla roztřístit právě tak snadno. Ze zdi spadl zarámovaný obrázek růžolícího mexikánského chlapce a udeřil ji do hlavy. Vykřikla bolestí.

A potom se dal do pohybu prádelník se zásuvkami.

Byl to starý kus nábytku z borového dřeva a s vybroušeným předkem, který matka koupila v bazaru a natřela na bílo. Měl tři zásuvky a stál na krátkých nohách zakončených lvími tlapami. Nejdřív to vypadalo, že bude na těch svých nožkách jen neklidně tancovat na místě. Pak začal ukračovat do strany, jako když někdo nervózně postává ve dveřích a neví, jestli má jít dál. A nakonec vyrazil k ní.

Znovu zaječela.

Dveře ložnice zapraštěly, jak se je Bo snažil vyrazit.

Prádelník se k ní po kouskách přibližoval. Zadoufala, že ho třeba zastaví koberec, ale on ho jednoduše lvími tlapami hrnul před sebou.

Postel nadskočila tak nečekaně, že z ní spadla.

Prádelník dokráčel až docela blízko k ní a zastavil se. Prostřední zásuvka se vysunula jako rozevřená tlama, která se ji chystá spolknout. Rozječela se tak vysoko, jak jen mohla.

Dveře se roztříštily a dovnitř vpadl Bo.

A pak chvění přestalo.

Ještě teď, po třiceti letech, si dokázala vybavit tu hrůzu, která ji zachvátila, tu jistotu, že svět se celý rozpadne. Celé roky potom se bála zavírat dveře ložnice – a ze zemětřesení měla strach dodnes. V Kalifornii není nic zvláštního ucítit, jak se země mírně rozechvěla, ale ona si na to nikdy doopravdy nezvykla. A když pocítila, že země se dává do pohybu – nebo když spatřila v televizi záběry zhroucených budov –, děs, který jí naplnil všechny žíly jako droga, nebyl děsem z toho, že bude rozdrčena nebo že uhoří: byla to slepá, instinktivní panika malého děvčátka, kterému se najednou rozpadá celý svět.

Když večer vcházela oblečená do hedvábných pouzdrových šatů a se šňůrou perel, které jí dal k Vánocům Don, když ještě spolu žili, do luxusního interiéru restaurace Masas, byla ještě pořád trochu nervózní.

Řekla Donovi, že Brian Kincaid přijal její omluvu a dovolil jí stáhnout výpověď.

„To musel,“ kývl Don. „Kdyby ji přijal, bylo by to totéž, jako kdyby tě sám vyhodil. A kdyby hned první den ve funkci přišel o jednoho z nejlepších lidí, neukázal by se v moc dobrém světle.“

„Asi máš pravdu,“ řekla Judy, ale pomyslela si, že teď po bitvě je pro Dona snadné být generálem.

„Jistě, že mám pravdu.“

„Uvědom si, že Brian je PMP.“ To byla zkratka z „polibte mi prdel“ a v práci tak označovali člověka, který už má nárok na tak opulentní penzi, že může v pohodě odejít, prakticky kdykoli se mu to hodí.

„Jasně, ale má svou hrdost. No jen si představ, jak na ústředí vysvětluje, proč tě nechal jít. Řekla mi, abych si vysral voko, poví jim. A Washington na to: A co, jseš snad kněz? Ještě nikdy jsi podobné slovo od agenta neslyšel? To tak.“ Don zavrtěl hlavou. „Kdyby tu omluvu odmítl, udělal by ze sebe idiota.“

„Nejspíš ano.“

„Ale hlavně jsem vážně rád, že spolu můžeme brzy zase na něčem dělat.“ Pozdvihl sklenku. „Přijijme si na spoustu dalších skvělých trestních řízení, ve kterých se vyznamená báječná sestava Riley – Maddoxová.“

Ťukla si s ním a upila vína.

Při jídle mluvili o případu, vraceli se k chybám, kterých se dopustili, k tomu, jaká překvapení jim uchystala obhajoba, ke chvílím napětí a triumfu.

Když už byli u kávy, Don se zeptal: „Chybím ti?“

Judy se zamračila. Bylo by kruté říct, že ne, a kromě toho to nebyla pravda. Jenže ona mu nechtěla dávat žádnou falešnou naději. „Některé věci mi chybějí,“ usoudila. „Mám ráda tvůj vtip a chytrost.“ Taky jí v noci chybělo teplo těla, které by leželo vedle ní, ale to mu nehodlala říct.

„Mně chybí to, jak jsme si povídali o práci,“ řekl.
 „Já si teď o ní můžu povídat s Bo.“
 „Ten mi chybí taky.“
 „Má tě rád. Myslí si, že jsi ideální manžel –“
 „Jsem! Rozhodně jsem!“
 „– pro policajtku.“
 Don pokrčil rameny. „I tak bych to bral.“
 Judy se ušklíbla. „Možná by ses měl oženit s Bo.“
 „Ha ha.“ Zaplatil účet. „Judy, něco jsem ti chtěl říct.“
 „Poslouchám.“
 „Myslím, že jsem zralý na to stát se otcem.“
 Bůhvíproč ji to rozčílilo. „A co mám asi dělat? Křičet hurá a roztáhnout nohy?“
 Vyvedlo ho to z rovnováhy. „Ale já... já jen myslel, že chceš, abych se nějak zavázal...“
 „Zavázal? Done, já nechtěla nic jiného, než aby sis odepřel špásování se sekretářkou. Ani to jsi nedokázal!“
 Zatvářil se sklíčeně. „No dobře, jen se nevztekej. Snažím se ti jenom naznačit, že jsem se změnil.“
 „A ode mě čekáš, že k tobě zase přiběhnu, jako kdyby se nic nestalo?“
 „Myslím, že ti ještě pořád nerozumím.“
 „To asi nebudeš nikdy.“ Ale jeho pokora ji přece jen trochu uklidnila. „Víš co, zavezu tě domů.“ Když spolu žili, vždycky po večeri řídila.
 V trapném tichu odešli z restaurace. Promluvil, teprve když seděli v autě. „Myslel jsem si, že bychom si o tom aspoň mohli promluvit.“ Pan právník. Vždy je třeba vyjednávat.
 „To můžeme.“ *Jenže jak bych ti mohla říct, že k tobě nic necítím?*
 „To s Paulou... byla to nejhorší chyba, jakou jsem kdy udělal.“
 Věřila mu. Nebyl opilý, jen měl trošku upito a líp se mu říkalo, co opravdu cítí. Vzdychla. Přála mu, aby byl šťastný.

Měla pro něj slabost a velmi nerada viděla, že trpí. Bolelo to i ji. Napůl toužila dát mu to, co chce.

„Bývalo nám spolu docela fajn,“ ozval se a přes hedvábní ji pohladil po stehně.

„Jestli mě budeš osahávat při jízdě, zastavím a vyhodím tě,“ oznámila mu.

Věděl, že by to dokázala udělat. „Jak myslíš.“ Stáhl ruku.

Po chvíli jí napadlo, že snad neměla být tak hrubá. Nebylo to tak špatné, mít jeho ruku na stehně. Don nebyl zrovna skvělý milovník – měl dost nadšení, ale málo představitivosti. Ale lepší než nic – a nic, to byl přesný popis jejího sexuálního života od té doby, co jej opustila.

Proč jsem si nenašla chlapa? Nechci zestárnout sama. Jsem snad nějaká vadná? Nejsem, sakra.

Zanedlouho zaparkovala před jeho domem. „Díky, Done,“ řekla. „Díky za báječnou kauzu a za báječnou večeři.“

Naklonil se, že ji políbí. Nastavila mu tvář, ale políbil ji na rty; nechtěla dělat scény, a tak mu to dovolila. Nepřestával s tím, a tak se odtáhla sama. „Zajdi na chvíli ke mně,“ navrhl. „Udělám cappuccino.“

Zatvářil se tak roztouženě, že její odhodlání málem povolilo. Copak by to bylo tak těžké? říkala si. Dala by si zbraň k němu do sejfu, vypila by velkou sklenici brandy, která by ji rozechřála, pak by strávila noc v náručí slušného muže, který ji zbožňuje. „Ne,“ řekla pevně. „Dobrou noc.“

Dlouho ji upřeně pozoroval psím pohledem. Uklouzla očima – nervózně a s lítostí, ale odhodlaně.

„Dobrou noc,“ řekl konečně. Vystoupil a zabouchl dveře.

Judy se rozjela. A když se podívala do zrcátka, spatřila, jak stojí na chodníku a zdvihá ruku k pozdravu. Na křižovatce zahnula – a znovu se začala cítit osamělá.

Když dorazila domů, Bo se díval na Conana O'Briena a kuckal se smíchy. „Ten chlap mě odrovná,“ vyrazil. Dívali se, jak

řeční, pak začaly běžet reklamy a Bo vypnul televizi. „Dneska jsem vyřešil vraždu,“ pochlubil se. „Co ty na to?“

Judy věděla, že má na stole spoustu nevyřešených případů. „Kterou?“

„Tu vraždu a znásilnění, co k ní došlo na Telegraph Hillu.“

„Kdo to udělal?“

„Jeden chlap, co už je ve vězení. Přednedávnem ho zadrželi, protože v parku otravoval holky. Měl jsem trochu podezření, tak jsem prohledal jeho byt. Měl tam policejní želízka stejná jako ta, co našli na mrtvole, ale pořád zapíral a nemohl jsem ho zlomit. Dneska jsem dostal z laboratoře rozbor DNA. Shoduje se se spermatem nalezeným na těle oběti. Když jsem mu to řekl, přiznal se. Vyřízeno.“

„Bravo!“ Políbila ho na temeno.

„A co ty?“

„No, práci ještě pořád mám, ale jestli ještě mám i kariéru, to se teprve ukáže.“

„Nech toho, jasně že máš kariéru.“

„Nevím. Když mě za to, že jsem dostala Foongovy do kriminálu, degradovali, co se mnou udělají, až mi něco nevyjde?“

„Je to ústup jen o kousek. A jen na čas. Dostaneš se z toho, slibuju.“

Usmála se a vzpomněla si na časy, kdy si myslela, že na světě není nic, co by její táta nedokázal. „Ale s případem jsem moc nepokročila.“

„Včera sis stejně myslela, že to je úplná pitomost.“

„Dneska už mi to tak docela nepřipadá. Lingvistická analýza prokázala, že ti lidé, ať už je to kdokoli, jsou nebezpeční.“

„Ale zemětřesení přece způsobit nemůžou.“

„To nevím jistě.“

Bo nakrčil obočí. „Ty myslíš, že to je možné?“

„Většinu dne jsem strávila právě tím, že jsem se snažila na tohle přijít. Mluvila jsem se třemi seismology a dostala jsem tři různé odpovědi.“

„To je u vědců normální.“

„Chtěla jsem od nich, aby mi jednoznačně řekli, že to není možné. Jenomže jeden řekl, že to je nepravděpodobné, druhý, že pravděpodobnost je zanedbatelně malá – a třetí zase, že by to šlo provést jadernou bombou.“

„A mohli by ti lidi... jak si to vlastně říkají?“

„Kladivo ráje.“

„Mohli by mít jadernou zbraň?“

„Vyloučeno to není. Jsou chytrí, mají specifický záměr, myslí to vážně. Ale proč tedy mluví o zemětřesení? Proč nám rovnou nevyhrožují tou bombou?“

„Nojo,“ souhlasil Bo zamyšleně, „to by přece bylo stejně hrozné – a mnohem uvěřitelnější.“

„Jenže kdo může říct, jak jejich mozek funguje?“

„Co budeš dělat dál?“

„Zbyl mi ještě jeden seismolog, nějaký Michael Quercus. Ti druzí říkali, že je trochu samotář, ale na příčiny zemětřesení je prý největší autorita.“

Už se o rozhovor s Quercusem snažila. Pozdě odpoledne u něj zvonila. Řekl jí do mluvítko, ať si s ním domluví schůzku.

„Možná jste neslyšel dobře,“ naléhala. „Jsem od FBI.“

„A to znamená, že si žádné schůzky nemusíte předem domlouvat?“

Potichu ucedila nadávku. Je přece služebník spravedlnosti, a ne nějaký cesták. „Obyčejně ano,“ řekla do mřížky mikrofону. „Lidi většinou uznají, že naše práce je příliš důležitá, než abychom mohli počkat.“

„Ne, tak to není,“ odsekl. „Lidi z vás většinou mají strach, proto vás přijmou bez ohlášení. Zavolejte mi. Jsem v seznamu.“

„Jsem tu v záležitosti týkající se veřejné bezpečnosti, pane profesore. Řekli mi, že vy jste právě ten oborník, od kterého můžu sehnat životně důležitou informaci. Tu potřebuji, abych mohla chránit lidi. Lituji, že jsem neměla příležitost zavolat a domluvit si schůzku, ale když už jsem tady, ocenila bych, kdybyste mi pár minut věnoval.“

Nic se neozvalo a jí po chvíli došlo, že zavěsil.

Vracela se do práce a vztek s ní jen lomcoval. Nedomlouvala si schůzky dopředu: to agenti dělávali jen zřídka. Byla radši, když se jí podařilo lidi nachytat nepřipravené. Téměř každý, s kým mluvila, měl co skrývat. Čím méně času jim dala na přípravu, tím byla větší možnost, že udělají chybu a něco jim uklouzne. Jenže Quercus, ať ji to rozzuřovalo jakkoli, měl pravdu: neměla pražádné právo to z něj vymáhat.

Překonala svou hrdost, zavolala mu a domluvila si s ním schůzku na zítřek.

Rozhodla se, že Bo to nebude říkat. „Nejvíc ze všeho potřebuju někoho, kdo by mi to vysvětlil vědecky, ale tak, abych mohla sama dospět k úsudku, jestli teroristé můžou vyvolat zemětřesení.“

„A potřebuješ ty lidi, co si říkají Kladivo ráje, najít a obvinít. Nějaký pokrok?“

Zavrtěla hlavou. „Radža mluvil s kdekým z hnutí Zelená Kalifornie. Profilům pachatelů tam nikdo neodpovídá a nikdo tam nemá záznam za kriminální nebo podvratnou činnost. Po pravdě řečeno, není na nich vůbec nic podezřelého.“

Bo přikývl. „Pachatel málokdy mluví pravdu o tom, kdo je. Nenech se tím odradit. Děláš na tom teprve den a půl.“

„To je pravda – ale do termínu, který stanovili, zbývají jen dva dny. A ve čtvrtek musím jet do Sacramenta a podat hlášení v úřadu guvernéra.“

„Tak to abys zítra radši začala brzy ráno.“ Zvedl se z gauče.

Oba vyšli do patra. Judy se u dveří své ložnice zarazila. „Pamatuješ si na to zemětřesení, když mi bylo šest?“

Přikývl. „Na kalifornské poměry nic moc, ale tebe to příšerně vystrašilo.“

Judy se usmála. „Myslela jsem si, že přišel konec světa.“

„Otřesy musely trochu pohnout celým domem, protože se ti zapříchly dveře. Málem jsem si vyhodil rameno, než jsem je vyrazil.“

„Myslela jsem si, že to ty jsi ty otřesy zastavil. Věřila jsem tomu pak ještě roky.“

„A potom ses bála toho prádelníku, co se tak líbil mamince. Chtěla jsi, aby šel z domu.“

„Myslela jsem si, že mě chtěl sežrat.“

„Nakonec jsem ho rozštípal na podpal.“ Bo se najednou tvářil smutně. „Chtěl bych se tam vrátit a prožít to všechno znovu.“

Věděla, že mluví o její matce. „Jasně,“ řekla jen.

„Dobrou noc, holčičko.“

„Dobrou, Bo.“

Když Judy v pátek ráno jela přes Bay Bridge k Berkeley, napadlo ji, jak asi Michael Quercus vypadá. Podle nepříjemných způsobů by to mohl být mrzutý profesor, nahrbený a ošuntělý, zlostně pokukující přes brýle, které mu věčně padají z nosu. A nebo takový ten vypasený univerzitní strejda v proužkovaném obleku, který se culí jen na lidi, z nichž by mohl kápnout nějaký dar pro školu, ale pro toho, z koho nemá žádný užitek, má jen nadřazenost a lhostejnost.

Zaparkovala na Euklidově třídě, ve stínu pod magnólií. Když stiskla zvonek, přepadla ji děsivá myšlenka, jestli si zase nenajde nějakou výmluvu a nezbaví se jí; jakmile ale řekla své jméno, ozval se bzučák a dveře se otevřely. Vyšla do druhého patra k jeho bytu. Bylo otevřeno. Vešla. Byt byl malý a asi

levný: nejspíš moc nevydělává. Prošla předsíní a ocitla se v obývacíku a pracovně zároveň.

Seděl u psacího stolu, na sobě měl olivově zelené kalhoty, vysoké boty a modrou polokošili. A nebyl to ani přihrbný profesor, ani vypasený akademik. Byl to fešák chlap: vysoký, urostlý, hezký, s vysloveně sexy kudrnatými vlasy. Rychle si jej zařadila do kategorie těch lidí, kteří jsou tak velcí a hezcí a sebevědomí, až si myslí, že si můžou dělat prakticky cokoli.

I on vypadal překvapeně. Mírně vyvalil oči. „Vy jste ta agentka od FBI?“

Pevně mu stiskla ruku. „Čekal jste někoho jiného?“

Pokrčil rameny. „Jako Efrem Zimbalist moc nevypadáte.“

Zimbalist byl herec, který hrál v mnohadílném televizním seriálu *Lidé od FBI* inspektora Lewise Erskina. „Dělám u FBI už deset let,“ řekla Judy mile. „Dovedete si představit, pokolikáté tenhle vtip slyším?“

K jejímu překvapení se zazubil od ucha k uchu. „Omlouvám se. Dostala jste mě.“

To už je lepší.

Všimla si fotografie v rámečku, která stála na psacím stole. Byla na ní pěkná zrzka s dítětem v náručí. Lidi si vždycky rádi povídají o svých dětech. „Kdo to je?“ zeptala se.

„Nikdo, kdo by vás měl zajímat. Přejdeme k věci?“

Takže na přátelský tón můžeme zapomenout.

Vzala ho za slovo a položila rovnou hlavní otázku. „Potřebuju vědět, jestli by teroristická skupina mohla vyvolat zemětřesení.“

„Objevila se nějaká výhrůžka?“

Otázky mám klást já. „Vy jste o tom neslyšel? Mluvílo se o ní v rádiu. Neposloucháte pořad Johna Truthe?“

Zavrtěl hlavou. „A myslí to vážně?“

„Právě to potřebuju zjistit.“

„Ovšem. Takže stručná odpověď: ano.“

Judy pocítila záchvěv strachu. Quercus to řekl tak jistě. Doufala, že dostane přesně opačnou odpověď. „A jak by to mohli udělat?“ zeptala se.

„Třeba vzít jadernou bombu, dát ji na dno hluboké důlní jámy a odpálit ji. Ale vy byste asi radši chtěla slyšet realističtější scénář.“

„Jasně. Představte si, že byste chtěl zemětřesení způsobit vy.“

„Já bych jistě mohl.“

Judy napadlo, jestli se jenom nevytahuje. „Vysvětlíte mi, jak.“

„Dobrá.“ Sáhl za stůl a vytáhl krátkou dřevěnou plaňku a obyčejnou cihlu. Bylo jasné, že je tam má právě kvůli podobným demonstracím. Položil plaňku na stůl a cihlu dal na ni. Pak zvedal jeden konec plaňky, dokud cihla nezačala klouzat po svahu dolů. „Cihla klouže, když přitažlivá síla převýší tření, které ji drží na místě,“ vysvětlil. „Zatím je to jasné?“

„Ovšem.“

„Zlomy, jako je Sanandreaský, jsou taková místa v zemské kůře, kde se dvě těsně přiléhající kry pohybují různými směry. Představte si dva ledovce, které se třou o sebe. Pohyb není plynulý: v jisté chvíli se zaklesnou. A když se to stane, roste tlak; roste pomalu, ale jistě, po celá desetiletí.“

„A jak to vede k zemětřesením?“

„Stane se něco, co tu nahromaděnou energii uvolní.“ Zvedl znovu jeden konec plaňky. Tentokrát se ale zarazil těsně před tím, než cihla začala klouzat dolů. „Mnohé úseky Sanandreaského zlomu jsou právě takové: můžou sklouznout každou chvíli, každé desetiletí. Vezměte si tohle.“

Podal Judy světlé, třiceticentimetrové pravítko z umělé hmoty.

„A teď klepněte do plaňky kousek od cihly.“

Sotva to udělala, cihla se dala do pohybu.

Quercus ji chytil a zastavil. „Když plaňku nakloním, stačí jen mírné klepnutí, aby se cihla rozhýbala. A v těch místech Sanandreaského zlomu, kde se nahromadil obrovský tlak, by zase mohl stačit jen mírný otřes, aby se kry vymanily ze zaklesnutí. Pak začnou klouzat po sobě – a nahromaděná energie rozechvěje zemi.“

Snad byl Quercus protiva, ale jakmile se dal do výkladů o svém oboru, byla radost ho poslouchat. Myslel zcela jasně a své myšlenky vysvětloval lehce a bez povýšenosti. Judy došlo, že i přes pochmurný námět výkladu ji rozhovor s ním těší – a ne jen proto, že vypadá tak pěkně. „A právě to se děje při většině zemětřesení?“

„Já jsem přesvědčen, že ano, i když někteří seismologové by s tím zcela nesouhlasili. Jsou přirozené vibrace, které čas od času probíhají zemskou kůrou. Většinu zemětřesení pravděpodobně způsobí to, že dojde k té pravé vibraci na tom pravém místě a v ten pravý čas.“

Jakpak tohle všechno vysvětlím Honeymoonovi? Ten bude chtít jednoduché odpovědi: ano, pane, ne, pane. „A jak by to mohlo pomoci našim teroristům?“

„Potřebují něco jako tohle pravítko a museli by vědět, kde klepnout.“

„A co by ve skutečnosti mohlo jako to pravítko posloužit? Jaderná bomba?“

„Nic tak účinného nepotřebují. Je třeba jen vyslat do zemské kůry rázovou vlnu, nic jiného. Kdyby zcela přesně věděli, kde je zlom zranitelný, zvládli by to s dobře umístěnou náloží dynamitu.“

„Kdyby to vážně chtěli udělat... k dynamitu se může dostat kdekdo.“

„Ale exploze by musela nastat pod zemí. A řekl bych, že vydolovat šachtu by byl pro teroristickou skupinu trochu problém.“

Judy napadlo, jestli ten muž bez vzdělání, kterého jí vyličil Simon Sparrow, nepatří k obsluze vrtné soupravy. Takoví lidé jistě potřebují speciální licenci. Když se podívají do registru, mohli by brzy získat seznam všech takových oprávnění v celé Kalifornii. Určitě jich mnoho nebude.

„Rozhodně by potřebovali vrtnou soupravu,“ pokračoval Quercus, „zkušenost v zacházení s ní – a pak taky záminku, aby k vrtům získali povolení.“

Samé řešitelné problémy. „Je to vážně tak jednoduché?“ dotazovala se Judy.

„Poslechněte, já ani netvrdím, že by to určitě zabralo. Jenom že by mohlo. Tohle se nikdo nedozví, dokud to nezkusí. Můžu se snažit vyložit vám, jak tyhle věci fungují, ale riziko už budete muset zvážit sama.“

Judy přikývla. Když včera večer říkala Bo, o co jí jde, použila téměř stejná slova. Možná se Quercus někdy chová otravně, ale jak by řekl Bo, i takové člověk tu a tam potřebuje. „Takže zcela rozhodující je vědět, kde nálož umístit?“

„Ano.“

„Kdo tuhle informaci má?“

„Univerzity, státní geodetický ústav... a já. Vyměňujeme si informace.“

„Má k tomu přístup každý?“

„Utajované to není, ale bez jistého vědeckého vzdělání si ta data nevyložíte.“

„Takže někdo z té teroristické skupiny by musel být seismolog.“

„Ano. Mohl by to být i student.“

Judy pomyslela na vzdělanou třicetiletou ženu, která podle Simonovy teorie zprávu psala. Mohla by mít vysokou školu, ale ne doktorát. Kolik lidí v Kalifornii studuje geologii? Jak dlouho může trvat, než je člověk všechny vyhledá a vyslechne?

„A je tu ještě jeden faktor,“ pokračoval Quercus. „Pevninský příliv. Masa oceánu se přesunuje podle gravitačního působení Měsíce – a na pevninu působí tytéž síly. Dvakrát denně nastává seismické okno, okamžik, kdy je kvůli právě tomuto působení zemská kůra pod obzvláštním tlakem; v té chvíli je nejpravděpodobnější, že vypukne zemětřesení, a tedy také nejsnadnější je vyvolat. A to je moje odbornost. Jsem jediný, kdo provedl rozsáhlé výpočty a stanovil seismická okna pro zlomové linie v Kalifornii.“

„Mohl by někdo tyhle údaje od vás získat?“

„Živím se tím, že je prodávám.“ Omluvně se usmál. „Ale jak vidíte, nezbohatl jsem z toho. Mám smlouvu s jednou velkou pojišťovnou a ta mi platí rentu, ale to je naneštěstí všechno. Kvůli mým teoriím o seismických oknech se ze mě stal něco jako samotář. A Amerika je země korporací a spolků. Samotáře nesnáší.“

Tahle sebekritika Judy překvapila; začínal se jí líbit víc. „Někdo by se mohl údajů zmocnit bez vašeho vědomí. Nedošlo u vás v poslední době k vloupání?“

„Nejen v poslední době – nikdy.“

„Nemohl data někdo zkopírovat... přítel, příbuzný?“

„Myslím, že ne. V tomhle pokoji se v mojí nepřítomnosti nikdo nevyskytuje.“

Sáhla na stůl po fotografii. „To je vaše žena nebo přítelkyně?“

Nasadil ublížený výraz a vzal jí rámeček z ruky. „Se ženou jsem se rozešel a přítelkyni nemám.“

„Tak?“ Judy už věděla všechno, co vědět potřebovala. Vstala. „Vážím si toho, že jste si na mě našel čas, pane profesore.“

„Prosím, říkejte mi Michael. Moc rád jsem vás poznal.“

Překvapilo ji to.

„Rychle chápete,“ dodal. „Tím je to přirozeně zábavnější.“

„Já... ovšem.“

Doprovodil ji ke dveřím a potřásl jí rukou. Měl veliké ruce, ale tiskl ji překvapivě jemně. „Kdybyste potřebovala vědět ještě něco, rád vám pomůžu.“

Odvážila se ho popíchnout. „Pokud si ovšem domluvíme schůzku předem, že?“

Neusmál se. „Správně.“

Jela zpátky přes záliv a přemítala o tom, že nebezpečí je nyní jasné. Je možné, že teroristická skupina by mohla být s to vyvolat zemětřesení. Potřebovali by přesné údaje o místech zlomové linie, kde je kritický přetlak, a snad i o seismických oknech, ale oboje se dá sehnat. Pak by také museli mít někoho, kdo data dokáže vyložit. A nějaký prostředek, jak vyslat do zemské kůry rázovou vlnu. To by bylo nejtěžší, ale ani to není vyloučeno.

Zkrátka se před ní rýsoval nemilý úkol povědět guvernérovu poradci, že ta příšerná věc je zcela možná.

Kněz se ve čtvrtek probudil hned s úsvitem.

Obvykle vstával brzy ráno, a to celý rok. Nikdy nepotřeboval mnoho spánku, leda po nějaké zvlášť divoké oslavě, a to se teď stávalo málokdy.

Ještě jeden den.

Z úřadu guvernéra přicházelo jen rozčilující mlčení. Chovají se, jako kdyby žádná hrozba ani nebyla. A zrovna tak i celý svět, kam oko dohlédne. V rozhlasovém zpravodajství, které Kněz poslouchal v autě, o Kladivu ráje padla jen tu a tam letmá zmínka.

Jenom John Truth je vzal vážně. Den co den to ve svém rozhlasovém pořadu předhazoval guvernérovi. Až do včerejška na to guvernér reagoval jedinež prohlášeními, že případem se zabývá FBI. Včera večer ale Truth řekl, že na dnešek slíbil guvernér rozsáhlejší prohlášení.

To rozhodne o všem. Pokud bude smířlivé a dá mu aspoň stín naděje, že guvernér bude žádost zvažovat, Kněz bude spokojený. Pokud bude neústupné, Kněz bude muset vyvolat zemětřesení.

Jestlipak to opravdu dokážu, napadlo ho.

Melánie mluvila o zlomové linii a o tom, co bude potřeba, aby se dala do pohybu, velmi přesvědčivě. Ale nikdo to ještě nikdy nezkoušel. I ona sama připouštěla, že stoprocentně jistá si tím být nemůže. A co když to nevyjde? Nebo co když to vyjde, jenže je při tom chytí? Co když to vyjde, ale

zemětřesení je zabije – kdo se postará o zbytek komuny a o děti?

Překulil se. Melánie měla hlavu položenou na polštáři vedle něj. Prohlížel si její zklidnělý obličej. Měla velice bledou pokožku a téměř průsvitné řasy. Přes tvář jí padal pramínek dlouhých rusých vlasů. Trošku poodtáhl přikrývku a podíval se na její těžká a měkká ňadra. Zapřemýšlel, jestli ji má vzbudit. Vsunul ruku pod deku a pohladil ji, přešel jí dlaní přes břicho a zatoulal se do trojúhelníku zrzavých chloupků pod ním. Zavrtěla se, polkla, pak se obrátila a odtáhla se.

Posadil se. Byl v domku s jediným pokojem, který byl jeho domovem posledních pětadvacet let. Kromě postele stála ještě před krbem stará pohovka a v rohu byl stůl s tlustou žlutou svíčkou ve svícnu. Elektřinu neměli.

Na počátku většina členů komuny bydlela v takovýchhle domcích, jen děti spaly všechny v jednom větším srubu. Po letech se ale vytvořily stálé dvojice, které si pak vybudovaly větší příbytky s oddělenými ložnicemi pro děti. Kněz a Hvězda si nechali své původní domky pro jednoho, ale trend směřoval jinam. Je lepší neprotivit se tomu, co je nevyhnutelné. Tomu se Kněz naučil právě od Hvězdy. Teď kromě původních patnácti srubů stálo i šest rodinných domů. Komuna se nyní skládala z pětadvaceti dospělých a deseti dětí, když nepočítáme Melánii a Dustyho. Jeden srub byl prázdný.

Znal místnost stejně důvěrně jako vlastní dlaň, ale poslední dobou jako by si dobře známé předměty opatřily novou auru. Roky po nich přejížděl pohledem a nevšímal si jich: Knězův portrét, který Hvězda namalovala k jeho třicetinám; složitě zdobená vodní dýmka, kterou tu zanechala jedna mladá Francouzka jménem MarieLouise; vratká polička, kterou vyrobila Květina v rámci truhlářské výuky; bedna od ovoce, do které si ukládal šaty. Teď, když možná bude muset odejít, mu všechny ty věci do poslední připadaly neobyčejné a zázračné; od pouhého pohledu na ně se mu stahovalo hrdlo.

Ten pokoj byl jako rodinné album, v němž každý snímek vyvolá řetěz vzpomínek: Ringovo narození; ten den, kdy se Smíšek málem utopil v řece; milování s dvojčaty Jane a Elizou; teplý, suchý podzim, kdy měli první sklizeň; chuť ročníku 89. Když si to všechno prohlížel a vzpomněl si na lidi, kteří mu to všechno chtějí vzít, vztek, který uvnitř něj vřel jako vitriol, se ho zmocnil zcela.

Vzal si ručník, vklouzl do sandálů a vyšel ven nahý. Jeho pes, Duch, ho přivítal tichým odfrknutím. Bylo jasné ráno, vzduch byl štiplavý, vysoko na modrém nebi se potulovalo pár mráčků. Slunce se ještě nevynořilo zpoza hor a údolí leželo ve stínu. Venku ještě nikdo jiný nebyl.

Sešel z kopce dolů k chumlu stavení a Duch šel za ním. V komuně sice ještě stále panovala silná pospolitost, ale lidé si přece jen domky zútulnili a odlišili od ostatních. Jedna žena vysázela kolem srubu květiny a keříky: Kněz jí pak proto dal jméno Zahrádka. Dolina a Básnička, kteří žili spolu, dovolili dětem, aby pomalovaly vnější stěny srubu: výsledkem byla patlanina jásající všemi možnými barvami. Muž, kterému říkali Pomalej, protože byl retardovaný, si vybudoval křivolakou verandu a na ni umístil vratkou, podomácku vyrobenou houpací židli.

Kněz věděl, že spouště lidí by jejich domov nepřipadal nijak krásný. Cestičky byly blátivé, domky křivolaké a rozestavené zcela náhodně. Nikdo se nenamáhal postavit budovy podobného určení pohromadě: srub pro děti stál hned vedle stodoly, truhlářská dílna trůnila uprostřed obytných srubů. Záchody každý rok marně přemísťovali; ať je dali kam chtěli, když bylo horko, vždycky je bylo cítit. Přesto jej všechno, co viděl, hřálo u srdce. A když se podíval ještě dál a spatřil lesnaté svahy stoupající strmě od lesknoucí se řeky až někam k modravým štítům Sierry Nevady, od nádhery toho výhledu jej až zabolelo.

Kdykoli se na to vše poslední dobou podíval, myšlenka, že by to mohl ztratit, jím projela jako bodnutí nožem.

U řeky stála na hromadě hlíny dřevěná bedna s mýdlem, levnými holicími násadkami a zrcátkem. Namydlil si tvář a oholil se, potom si vlezl do studené vody a celý se umyl. Pak se rychle vydrbal hrubým ručníkem.

Neměli žádný rozvod vody. Když byla zima a na mytí se v řece byl moc velký mráz, celá komuna se koupala najednou, dvakrát týdně; v jídelně ohřáli ve velkých sudech vodu a navzájem se umyli. Bylo to docela rajcovné. V létě ale měly právo na teplou vodu jen malé děti.

Vyšel zpátky do vršku a rychle se navlékl do džín a pracovní košile – jako vždycky. Pak se vydal k jídelně a vstoupil dovnitř. Dveře nebyly zamčené a ani být nemohly, protože u nich žádné dveře neměly zámek. Udělal hraničku s polínky navrch a pak zapálil oheň; dal na něj vodu na kávu a vyšel zase ven.

Rád se po vesnici procházel, když ostatní byli ještě v postelích. A jak tak kráčel kolem jejich stavení, šeptal jejich jména: „Měsíc. Čokoláda. Chechta.“ Všechny po řadě si představil, jak leží a spí: Jablíčko, tlustou dívku, jak leží na zádech s otevřenou pusou a chrápe; Štávu a Aljašku, dvě ženy ve středním věku, které žijí spolu; děcka ve velkém srubu – jeho vlastní děti Květinu, Ringa a Smíška, Melániina Dustyho, dvojčata Bublinu a Hoblinu s růžovými tvářičkami a s pocuchanými vlasy...

Moji lidé.

Kéž by tu mohli žít navždy.

Prošel kolem kůlny, kde měli rýče a motyky a nůžky na prostřihování révy; pak minul betonový kruh, ve kterém v říjnu vyšlapovali hrozny, a posléze i stodolu, kde ve velkých dřevěných sudech zráló víno z poslední úrody: pomaličku se usazuje a čistí a už brzy bude zralé ke stočení a lahvování.

Zastavil se před chrámem.

Byl na něj velmi hrdý. O tom, že postaví svatostánek, mluvili od samotného počátku. Po mnoho let se to zdálo být nespílitelným snem. Pořád byla na práci spousta jiných věcí – vymýtít další kus lesa, vysadit další révu, postavit stodoly, založit zeleninovou zahradu, zřídit rozdělovnu zboží a zorganizovat pro děti výuku. Před pěti lety to ale začalo vypadat, že tuhle fázi už komuna překonala. Kněz si poprvé nemusel dělat starostí, jestli budou mít dost jídla na celou zimu. A neměl už pocit, že by je jediná špatná sklizeň mohla zničit. Na seznamu naléhavých úkolů, který nosil v hlavě, skoro nic nezbylo. A tak oznámil, že přišel čas vybudovat chrám.

Tady stojí.

Pro Kněze znamenal nesmírně mnoho. Byl to důkaz toho, že komuna vyžrála. Že už nežijí z ruky do úst. Že už se bez potíží nakrmí a ještě jim zbude čas a prostředky na stavbu místa zasvěceného modlitbě. Že už nejsou jen parta hipíků ženoucích se za idealistickým snem. Jejich sen je uskutečnitelný; prokázali to. Chrám je zhmotněním jejich triumfu.

Vešel dovnitř. Byla to prostá dřevěná stavba s jediným střešním oknem a bez nábytku. Když se sem šli modlit, posedali si všichni se zkříženýma nohama rovnou na prkennou podlahu. Stavení sloužilo i jako škola a debatní sál. Jedinou výzdobou byla vlajka, kterou vyrobila Hvězda. Kněz nemohl přechít, co je na ní vyšito, ale věděl to:

Meditace je život; vše ostatní je rozptýlení

Peníze ochuzují

Manželství je ta nejhorší nevěra

Když nikomu nic nepatří, všem nám patří všechno I

Dělej, co dělat chceš, to je jediný zákon

To bylo Pět Bahrámových paradoxů. Kněz jim řekl, že je zná od indického guru, u kterého se učil v Los Angeles, ale ve skutečnosti si je sám vymyslel. *Na chlapa, co ani neumí číst, to není zlé.*

Na několik minut zůstal stát ve středu místnosti, oči měl zavřené, paže mu bezvládně visely podél boků; soustředil energii. Na tomhle už nic falešného nebylo. Meditačním technikám se naučil od Hvězdy; opravdu zabíraly. Cítil, že jeho mysl se pročišťuje stejně jako víno v sudech. Modlil se, aby se srdce guvernéra Mika Robsona obměkčilo, aby guvernér ohlásil zmrazení výstavby nových elektráren. Představil si elegantního guvernéra v tmavém obleku a bílé košili, jak sedí na koženém křesílku za naleštěným psacím stolem; v jeho vidění guvernér řekl: „Rozhodl jsem se, že těm lidem dám, co chtějí – ne jen proto, abych zabránil zemětřesení, ale protože beztoho je to rozumné.“

Po několika minutách Kněz načerpal dost nové duchovní síly. Cítil, že je zcela ve střehu, věří si a dokáže se soustředit.

Vyšel ven a rozhodl se zajít na vinici.

Původně tu žádný vinohrad nebyl. Když sem přišla Hvězda, bylo tu jen údolí a v něm pobořená lovecká chata. Po tři roky se komuna potácela od krize ke krizi, zmítaly jí hádky, ubíjely ji bouře, při životě ji držely jen peníze, které vyžebrali při výpadech do měst. Potom přišel Kněz.

Netrvalo mu ani celý rok, než se stal uznávaným a rovným spoluvůdcem s Hvězdou. Nejdřív ze všeho přeorganizoval a zefektivnil výjezdy za žebrotou. Do měst, třeba do Sacramenta nebo Stocktonu, pokaždé dorazili v sobotu ráno, kdy jsou vždycky ulice plné lidí, co jdou po nákupech. Každý dostal jeden roh. A každý měl svou metodu: Aneth měla říkat, že potřebuje na autobus, aby se mohla vrátit k rodičům do New Yorku, Písnička brnkala na kytaru a loudila, Pomalejš jen říkal, že už tři dny nejedl, Kostlín rozesmával lidi nápisem „Co vám budu lhát? Je to na pivo“.

Ale žebření bylo jen prvním krokem. Hipíci pod Knězovým vedením vybudovali na svahu terasová políčka, odklonili potok, aby je zavlažoval, a zasadili révu. Obrovská námaha je přetavila v těsně semknutou partu a díky vínu už později nemuseli žebrot. Jejich chardonnay teď vyhledávali znalci.

Kněz kráčet mezi úhlednými řádky. Mezi révou rostly bylinky a květiny, částečně proto, že byly k užitku a krásné, ale hlavně aby přitahovaly sluníčka a vosy, které sežerou mšice a další škůdce. Nepoužívali žádné chemikálie: spoléhali na přírodní metody. Pěstovali například jetel, protože ten hromadí ze vzduchu dusík, a když se zaoře do půdy, je z něj přírodní dusíkaté hnojivo.

Réva už rašila. Byl konec května a každoroční hrozba mrazíků, které by zničily nové letorosty, byla za nimi. V téhle fázi ročního cyklu hlavně vyvazovali letorosty k vedení, aby lépe rostly a byly chráněné proti poryvům větru.

Kněz se něco o vinařství dozvěděl v té době, kdy se živil obchodem s alkoholickými nápoji, a Hvězda je studovala z knih, ale nebyli by dokázali nic, nebýt starého Raymonda Dellavalla, dobromyslného vinaře, který jim podle Knězových dohadů pomáhal proto, že by si byl přál, aby byl sám jako mladý trochu odvážnější a dobrodružnější.

Knězova vinice komunu zachránila, ale komuna zase Knězi zachránila život. Dorazil sem jako uprchlík – utíkal před mafií, před losangeleskou policií a ještě před bernákem. Byl ožrala, závislý na kokainu, osamělý, zlomený, se sebevražednými sklony. Dojel do komuny po prašné cestě podle vágních pokynů, které dostal od nějakého stopaře, a pak se toulal po lese, dokud nenarazil na skupinku nahatých hipíků, jak sedí na zemi a prozpěvují. Dlouho se na ně jen ohromeně díval, nechával se očarovat mantrou a dokonalým klidem, který jako by se vznášel vzhůru, podobný kouři z táboráku. Jeden dva se na něj pousmáli, ale rituál nepřerušili.

Nakonec se svlékl, pomalu, jako u vytržení, odhodil oblek, růžovou košili, polobotky a červenobílé trenýrky. A když byl nahý, sedl si mezi ně.

Tady našel mír, novou víru, práci, přátele, milenky. V okamžiku, kdy by neváhal sjet se svým žlutým Plymouthem Cuda 440-6 ze skály, mu komuna dala smysl života.

Nikdy už nebude mít jinou existenci. Tohle místo je všechno, co má, a on rád zemře při jeho obraně.

To se může klidně stát.

Dneska večer si poslechne pořad Johna Truthe. Pokud guvernér bude chtít přistoupit na vyjednávání nebo vydá nějaké jiné prohlášení, určitě to v pořadu zazní.

Když došel až ke konci vinohradu, rozhodl se, že si zajde zkontrolovat seismický vibrátor.

Vyšel na kopec. Nebyla tam žádná silnice, jen udusaná cesta vinoucí se lesem. Autem se nedalo dojet až do vesnice. Půl kilometru za domy dorazil na hlinitou mýtinu. Pod stromy stál jeho starý plymouth, ještě starší minibus volkswagen, Melániino oranžové subaru a dodávka patřící komunitě, tmavozelený Ford Ranger. Odsud se hlinitá cesta klikatila tři kilometry lesem, šplhala na vršky a zase klesala dolů, tu mizela v blátě a tam zase brodila přes potok, až nakonec vyústila do dvouproude asfaltové okresky. Do nejbližšího města, Silver City, to po ní bylo patnáct kilometrů.

Jednou ročně komuna strávila celý den tím, že všichni kulili sudy do kopce a lesem až na tuhle mýtinu, kde je pak skládali do nákladáku Paula Bealeho, který je odvezl do jeho lahvozny v Napě. To byl v jejich kalendáři velký den, a tak potom večer vždycky slavili a nazítří si dali den volna, aby si ten úspěšný rok nějak připomněli. Obřad se konal vždycky až osm měsíců po vinobraní, takže už by měl přijít co nevidět. Kněz se rozhodl, že letos budou slavit až den poté, co guvernér změní rozhodnutí a údolí bude zachráněno.

Za to, co stržil za víno, kupoval Paul Beale potraviny pro komunu a zboží do rozdělovny: šaty, sladkosti, cigarety, papírnické zboží, knihy, vložky, zubní pastu, všechno, co potřebovali. Pro chod systému nebyly potřeba peníze. Přesto si Kněz vedl účty a co zbylo navíc, každý rok ukládal na bankovní konto, o kterém věděli jen Hvězda a on.

Z mýtiny zamířil Kněz asi kilometr po cestě, procházel kalužemi a štrachal se v suchém listí a pak zabočil na neviditelnou stezku mezi stromy. Nezbyly tu žádné rýhy po pneumatikách, protože vysokou vrstvu jehličí ležící na zemi pečlivě umetl. Došel k proláclině a zastavil se. Neviděl nic než haldu zeleně: nalámané větve a odrostky vyrvané i s kořeny se vršily do výšky pěti metrů jako hranice na podpal. Když se chtěl ujistit, že nákladák je pořád na svém místě pod maskováním, musel hromadu obejít zprava a odstrčit pár větví.

Rozhodně si nemyslel, že by sem mohl zabrousit někdo, kdo auto hledá. Neexistovalo žádné vysledovatelné spojení mezi Rickym Grangerem, kterého si firma Ritkin Seismex v Jižním Texasu najala do týmu „konvařů“, a touhle odlehlou vinicí v kalifornském okrese Sierra. Jenže se občas stávalo, že nějakí turisté naprosto sejdou z cesty a zatoulají se na pozemek komuny – stejně jako se to stalo Melánii –, a v tom případě by jim docela určitě bylo náramně divné, proč taková drahá hromada strojů parkuje někde v lese. A tak Kněz a Jedlíci rýže dřeli dvě hodiny jako otroci, dokud nákladák neukryli. Kněz byl naprosto přesvědčen, že to auto by nebylo poznat ani ze vzduchu.

Dostal se ke kolu a kopl do pneumatiky jako nějaký podezřívavý strejda, který si kupuje ojeté auto. Zabil kvůli téhle káře člověka. Na chvilku se v duchu zatoulal k Mariově pěkné ženě a dětem a položil si otázku, jestli už si uvědomili, že se Mario nějak dlouho nevrací domů. Potom tu myšlenku zase zahnal.

Potřeboval se ujistit, že auto je připravené zítra ráno vyjet. Začínal být nervózní už při pouhém pohledu na ně. Cítil silné nutkání vyrazit hned, už dneska, okamžitě, jen aby to napětí pominulo. Oznámil ale termín zemětřesení – a načasování bude velmi důležité.

Přesto bylo čekání nesnesitelné. Napadlo ho, že by mohl vylézt do kabiny a nastartovat, čistě aby se ujistil, že je všechno v pořádku; to by ale byl nesmysl. Začíná ztrácet nervy. S autem bude všechno v pořádku. Radši by je měl nechat být až do zítřka.

Odsunul další kus maskování a podíval se na ocelovou desku, která bije do země. Pokud Melániin plán vyjde, právě ona vyvolá zemětřesení. V jejich úmyslu byl velký kus spravedlnosti. Použijí nahromaděnou sílu země, aby přinutili guvernéra pečovat o přírodu. Země zachrání zemi, půda půdu. Knězi to připadalo správné, ba přímo svaté.

Duch vydal hluboké zaštěknutí, jako kdyby něco zaslechl. Asi to bude králík. Přesto Kněz nervózně vrátil větve na místo a vydal se pryč.

Došel lesem na cestu a zamířil k vesnici.

V prostředku cesty se udiveně zastavil. Když šel opačným směrem, překračoval silnou spadenou větev. Teď byla odsunuta stranou. Duch neštěkal na králíky. Někdo tu je. On sám nic nezaslechl, ale zdejší hustý porost zvuky rychle tlumí. Kdo to je? Sledoval ho někdo? A viděl ho snad, jak si prohlíží seismický vibrátor?

Jak se blížili domů, Duch nápadně ožil. A když došli k mýtině s auty, Kněz zjistil, proč.

Na bahnitě půdě hned vedle jeho plymouthu parkovalo policejní auto.

Knězi se div nezastavilo srdce.

Tak brzy! Jak jej mohli vystopovat až sem tak brzy?!

Bezmocně se na hlídkový vůz díval.

Bílý Ford Crown Victoria se zeleným pruhem podél boků, se stříbrnou šesticípou šerifskou hvězdou na dveřích, se čtyřmi anténami, na střeše nosič s modrými, červenými a oranžovými světly.

Bud' klidný. Všechno přejde.

Policisté tu nemusejí být kvůli seismickému vibrátoru. Mohli se po cestě vydat čistě ze zvědavosti. Ještě se to sice nestalo, ale možné to je. A je i spousta dalších myslitelných vysvětlení. Můžou hledat nějakého ztraceného turistu. Anebo si může zástupce šerifa hledat tiché místo ke schůzkám se sousedovou manželkou.

Ani by nemuseli zjistit, že tu nějaká komuna je. Třeba ji nehledají. Když pomaličku vycouvám do lesa...

Pozdě. Sotva mu ta myšlenka bleskla hlavou, zpoza kmene stromu se vynořil policista.

Duch se zuřivě rozštěkal.

„Tiše,“ poručil Kněz a pes zmlkl.

Policajt měl na sobě šedozelelou uniformu místní policie, na levé klopě vesty se blýskala hvězda, na hlavě měl klobouk a kolem boků pás s pistolí.

Uviděl Kněze a zamával.

Kněz zaváhal, potom pomalu zdvihl ruku a pozdrav opětoval.

A pak nevolky došel k autu.

Nenáviděl poldy. Většinou jsou sami zloději a lumpové a psychopati. Používají uniformu a postavení jen k tomu, aby zakryli skutečnost, že jsou horší zločinci než lidé, které zatýkají. Ale přinutil se ke zdvořilosti, jako kdyby byl nějaký pitomeček z předměstí, který věří tomu, že policie je od toho, aby ho chránila.

Dýchal už klidně, svaly na tváři se uvolnily, usmál se. „Nazdárek.“

Polda byl sám. Byl mladý, snad pětadvacet nebo třicet, a měl krátké, světle hnědé vlasy. Uniforma se mu už teď začínala zakulacovat: za deset let bude mít pivní panděro.

„Jsou tu poblíž nějaký domy?“ zeptal se polda.

Kněz by mu rád zalhal, ale po kratičkém zvážení usoudil, že by to bylo příliš nebezpečné. Stačilo, aby polda šel pár set metrů správným směrem, a narazil by na domy. A kdyby zjistil, že mu lhali, jeho podezření by vzrostlo. A tak mu Kněz řekl pravdu. „Kousek odsud je vinařské družstvo Stříbrná řeka.“

„O tom slyším prvně.“

Nebyla to náhoda. V telefonním seznamu měli jako adresu dům Paula Bealeho v Napě. Nikdo z členů komuny se nezaregistroval k volbám. Nikdo neplatil daně, protože nikdo neměl žádné příjmy. Vždycky žili potajmu. Hvězdina hrůza z publicity pocházela ještě z dob, kdy hnutí hippies zničila právě přehnaná pozornost médií. A navíc spousta členů komuny měla důvod se skrývat. Někteří měli dluhy, jiné hledala policie. Dubina dezertoval z armády, Písnička utekla před strýcem, který ji pohlavně zneužíval, Aneth její manžel mlátil a vyhrožoval jí, že pokud od něj odejde, najde si ji, ať se schová kamkoli.

Komuna dál fungovala jako skrýš – a na útěku byli i někteří z těch, kdo přišli později. Jediný způsob, jak se o ní něco dozvědět, bylo promluvit si s lidmi, jako byl Paul Beale – s lidmi, kteří tu nějakou dobu žili a pak se vrátili do vnějšího světa. Jenže ti tajemství velmi bedlivě střežili.

Nikdy tu žádný policista nebyl.

„Jak to, že jsem o tom nikdy neslyšel?“ dožadoval se policajt. „Dělám tu už deset let.“

„Je to maličký hnízdo,“ řekl Kněz.

„Vy jste majitel?“

„Ne, jenom tam dělám.“

„A co tu teda děláte, vyrábíte víno?“

Ty jsi mi ale myslitel, chlapče. „Jo, to jste to vystih.“ Polda si nevšiml, že je to míněno ironicky. „Co vás sem tak brzy po ránu vede?“ navázal Kněz. „Tady k žádnému zločinu nedošlo od té doby, co se Charlie ožral a hlasoval pro Jimmyho Cartera,“ zazubil se. V komuně žádný Charlie nebyl. Prostě se jen snažil udělat takový vtip, jaký by se poldovi mohl líbit.

Tenhle ale udržel vážnou tvář. „Hledám rodiče děvčete, které tvrdí, že se jmenuje Květina.“

Kněze se zmocnil úděsný strach; najednou ucítil chlad jako v hrobce. „Proboha! Co se stalo?“

„Zadrželi jsme ji.“

„Nic jí není?“

„Není zraněná nebo tak něco, jestli se ptáte na tohle.“

„Díky Bohu. Už jsem si myslel, že se jí stala nějaká nehoda.“ Kněz se začínal vzpamatovávat z šoku. „Jak to, že je ve vězení? Myslel jsem si, že je doma, v posteli!“

„Vypadá to, že není. Co s ní máte společného?“

„Jsem její otec.“

„Tak to se mnou budete muset jet do Silver City.“

„Do Silver City? Jak dlouho tam už je?“

„Jen přes noc. Nechtěli jsme ji tam tak dlouho držet, ale nějakou dobu odmítala říct, kde bydlí. Vzdala to teprve asi před hodinou.“

Knězi se sevřelo srdce, když pomyslel na svou holčičku, jak ji tam drží a ona se snaží zachovat tajemství komuny, dokud se nesloží. Do očí mu vhrkly slzy.

„Ale i tak jsem vás sotva našel,“ pokračoval polda. „Nakonec mi ukázala cestu taková parta raplů s flintama, co žijou asi osum kilometrů níž v údolí.“

Kněz kývl. „V Los Alamos.“

„Jo. A maj tam velikou ceduli s nápisem: Neuznáváme jurisdikci vlády USA. Sráči.“

„Ty znám,“ řekl Kněz. Byla to krajně pravicová paramilitární skupina, která obsadila velkou starou farmu na

opuštěném místě. Teď ji ti blázni hájili supermoderními palnými zbraněmi a snili o tom, jak odrážejí čínskou invazi. Naneštěstí to byli nejbližší sousedi komuny. „A proč je Květina ve vazbě? Provedla něco?“

„Obyčejně to tak bejvá,“ ucedil polda sarkasticky.

„Co udělala?“

„Chytili ji, jak krade v obchodě.“

„V obchodě?“ Proč by děcko, které si může cokoli vzít zadarmo v rozdělovně, provádělo něco takového? „A co chtěla ukrást?“

„Velikej barevnej plakát Leonarda DiCapria.“

Kněz by nejraději poldovi vrazil facku, ale tím by Květině nepomohl, a tak mu místo toho poděkoval, že přijel, a slíbil, že se do hodiny s matkou Květiny ukážou v šerifově úřadovně v Silver City a dceru si vyzvednou. Polda spokojeně odjel.

Kněz zašel za Hvězdou. Její srub sloužil komunitě zároveň jako ošetřovna. Hvězda žádné lékařské vzdělání neměla, ale její otec byl lékař a matka zdravotní sestra; hodně od nich odkoukala. Jako malá byla zvyklá, že otec doma přijímá akutní případy, a dokonce i pomáhala u porodů. V pokoji měla spousty krabic s obvazy, láhví s mazáním, aspirinů, léků proti kašli a antikoncepce.

Když ji Kněz probudil a řekl jí, co se stalo špatného, začala být hysterická. Nenáviděla policii skoro tak, jako on. V šedesátých letech ji policajti při demonstraci zmlátili pendreky, pak jí dva tajní z drogového prodali špatnou drogu a na okrsku ji znásilnili páni detektivové. Vyletěla z postele, rozkřičela se a začala do něj tlouct. Podržel ji za zápěstí a pokoušel se ji uklidnit.

„Musíme tam hned jet a dostat ji ven!“ ječela.

„Správně,“ kývl. „Takže se laskavě obleč.“

Přestala sebou zmítat. „Dobře.“

„Říkala jsi mi, že tě sbalili už ve třinácti,“ nadhodil, když si natahovala džíny.

„Jo, a odpornej starej seržant s cigárem v koutku huby mi sahal na kozy a říkal, že ze mě vyroste moc pěkná slečna.“

„Když tam něco provedeš a zatknou tě taky, Květině to moc nepomůže,“ poznamenal.

Už se znovu ovládala. „Máš pravdu. Musíme se pro její dobro těm hajzlům vlichotit.“ Učesala se a nahlédla do zrcátka. „Stačí. Jsem připravená do toho hořkého sousta kousnout.“

Kněz byl odjakživa toho názoru, že pro jednání s policií je nejlepší být slušně oblečen. Vzbudil Dolinu a půjčil si svůj starý modrý oblek. Teď to byla součást majetku komuny a Dolina ho měl jako poslední, když musel k soudu, protože jeho žena, kterou opustil už před dvaceti lety, se s ním konečně odhodlala rozvést. Kněz si navlékl sako přes pracovní košili a uvázal si pětadvacet let starou růžovozelenou kravatu. Polobotky už dávno ochodili, a tak si zase nazul sandály. Pak s Hvězdou nasedli do plymouthu.

„Jaktože si nikdo z nás nevšiml, že přes noc nebyla doma?“ zeptal se Kněz, když se dostali na okresku.

„Zašla jsem jí večer popřát dobrou noc, ale Perla mi řekla, že si zrovna odskočila.“

„Mně to napovídala taky! Perla určitě ví, co se děje, a kryje ji!“ Perla byla dcerou Doliny a Básničky, bylo jí dvanáct a s Květinou byly nejlepší kamarádky.

„Zašla jsem tam pak ještě jednou, ale všechny svíčky už byly zhasnuté a byla tma, tak jsem je nechtěla budit. Nikdy by mě nenapadlo –“

„A proč by taky mělo? Celý život jsou děcka pořád na stejném místě – není důvod si myslet, že jsou najednou někde jinde.“

Dojeli do Silver City. Úřadovna šerifa byla hned vedle soudu. Vešli do pochmurné chodby vyzdobené žlutnouchými

fotografiemi dávno hledaných vrahů. U okna byla recepce s interkomem a bzučákem. Oslovil je policista v khaki košili a se zelenou kravatou. „Přejete si?“

„Jmenuju se Stella Higinsová a jdu si sem pro svou dceru,“ řekla Hvězda.

Policista je zpražil pohledem. Knězi došlo, že si je měří tak pohrdavě, protože si nemyslí nic dobrého o jejich rodičovské zodpovědnosti. Řekl ale jen odměřeně. „Okamžik, prosím,“ a zmizel ve dveřích.

Kněz potichu promluvil. „Měli bychom vypadat jako počestní občané respektující zákon a děsit se z toho, že má naše dcera potíže s policií. K policistům máme jen tu nejhlubší úctu. A je nám hrozně líto, že jsme tak těžce pracujícím lidičkám nadělali potíže.“

„Jasný,“ sykla Hvězda.

Dveře se otevřely a policista je vpustil dovnitř. „Pán a paní Higinsovi.“ Kněz ho neopravil. „Pojďte se mnou, prosím.“ Zavedl je do konferenční místnosti se šedivým kobercem a nevýrazným moderním nábytkem.

Květina na ně už čekala.

Jednou z ní bude nádherná a smyslná žena jako z její matky, ale ve třinácti je to pořád jen vyčouhlá nesmělá holka. Teď byla nakvašená, ale zároveň měla slzy na krajíčku. Vypadalo to ale, že jí nic není. Hvězda ji mlčky objala a Kněz ji po chvíli napodobil.

„Tys byla přes noc ve vězení, zlatíčko?“ vyptávala se Hvězda.

Květina zavrtěla hlavou. „U jedněch lidí doma.“

Zástupce šerifa jim to vysvětlil. „V tomhle jsou kalifornské zákony velice přísné. Nezletilí nesmějí být internováni ve stejné budově jako zločinci. Takže máme dohodu s pár lidmi z města, že se postarají o mladé provinilce a vezmou je k sobě přes noc. Květina byla u slečny Waterlowové, zdejší učitelky, je to shodou okolností šerifova sestra.“

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Kněz Květiny.

Zamračeně přikývla.

Trochu se mu ulevilo. Ale co, sakra, dětem se stávají horší věci.

„Posaďte se, prosím,“ vybídl je policista. „Mám na starosti dohled nad podmínečně propuštěnými a také péči o nezletilé pachatele.“

Posadili se.

„Květina je obviněna z toho, že zcizila v obchodě s hudebninami Stříbrný disk barevný plakát v ceně devět dolarů devadesát devět centů.“

„Já to nechápu,“ oslovila Hvězda svou dceru. „Proč jsi chtěla ukrást plakát nějakého mizerného herce, proboha?“

Květině se najednou vrátila řeč. „Prostě jsem ho chtěla, a co? Chtěla jsem ho!“ zaječela. A pak se rozplakala.

„Rádi bychom si dceru odvezli domů co nejdřív,“ požádal Kněz policistu. „Co pro to musíme udělat?“

„Pane Higgins, je mou povinností uvést, že za trestný čin, kterého se vaše dcera dopustila, je maximální sazba uvěznění až do věku jedenadvaceti let.“

„Proboha!“ neudržel se Kněz.

„Při prvním poklesku bych ovšem tak tvrdé potrestání nežádal. Měla Květina už někdy nějaké podobné potíže?“

„Nikdy.“

„To, co udělala, vás překvapuje?“

„Ano.“

„Jsme z toho celí pryč,“ přidala se Hvězda.

Policista jim položil pár otázek týkajících se života rodiny, aby zjistil, jestli má Květina dobrou péči. Kněz většinu otázek zodpověděl tak, aby to vypadalo, že jsou prostí lidé, kteří pracují v zemědělství. Neřekl nic o životním stylu komuny a o jejich víře. Policista chtěl vědět, kam chodí děvče do školy, a Kněz mu vysvětlil, že při vinici je třída pro děti dělníků.

Zdalo se, že odpovědi policistu uspokojily. Květina jen musela podepsat prohlášení, ve kterém se zavázala dostavit se za čtyři týdny, v deset dopoledne, k soudnímu projednávání. Policista požádal o podpis ještě jednoho z rodičů a Hvězda se podepsala. Nemuseli ani složit žádnou kauci. Ani ne za hodinu byli venku.

„To neznamená, že jsi špatná, Květino,“ ozval se Kněz, jakmile byli před budovou. „Udělala jsi hloupost, ale máme tě rádi pořád stejně jako dřív. Tohle si hlavně uvědom. A o té věci si promluvíme až doma.“

Vraceli se na vinici. Kněz nějakou dobu nebyl s to přemítat o ničem jiném, než jak se daří jeho dceři, ale jakmile byla v pořádku doma, začal uvažovat o širších důsledcích jejího zatčení. Ještě nikdy na sebe komuna neupoutala pozornost policie. K žádné krádeži nedošlo, protože neuznávali soukromý majetek. Občas se někdo popral, ale s takovými věcmi se komuna vždycky vypořádala sama. Nikdy tu ještě nikdo nezemřel. Neměli ani telefon, aby mohli zavolat policii. Nikdy neporušili žádné zákony kromě těch o užívání drog – a v tom byli velmi diskrétní.

Teď se ale dostali na mapu.

A stalo se to v té nejhorší možné chvíli.

Nemohl s tím dělat nic jiného, než být ještě o mnoho opatrnější. Rozhodl se, že to Květině nebude vyčítat. V jejím věku byl profesionálním zlodějem a trestní rejstřík se mu zaplňoval už tři roky. Pokud je vůbec nějaký rodič, který ji pochopí, tak je to on.

Zapnul autorádio. V celou vysílali zprávy. Ta poslední se týkala hrozby zemětřesením. „Dnes dopoledne se guvernér Mike Robson sejde s agenty FBI k rozhovoru o teroristické skupině Kladiovo ráje, která poslala výhrůžku, že vyvolá zemětřesení,“ řekl moderátor. „Mluvčí FBI uvedl, že zkoumají zcela vážně všechny výhrůžky, ale před setkáním nevydají žádné prohlášení.“

Kněz odhadl, že guvernér oznámí své rozhodnutí až po jednání s lidmi u FBI. Škoda, že v rozhlase neřekli, v kolik hodin ke schůzce dojde.

Domů dojeli v půlce dopoledne. Z kruhu zaparkovaných aut na mýtině zmizel Melániin vůz: vzala Dustyho do San Franciska na víkend k otci.

Ve vinařství vládla zaražená nálada. Většina lidí plela na vinohradě, ale pracovali bez obvyklých písniček a žertů. Holly, matka jeho synů Ringa a Smíška, dusila u jídelny se zachmuřeným výrazem cibule, Pomalej, který měl odjakživa schopnost vycítit náladu, se tvářil vystrašeně a škrábal nové brambory ze zeleninové zahrádky. Dokonce i Dubina, jejich truhlář, se skláněl nad ponkem a řezal nějaké plaňky v naprostém tichu.

Jakmile uviděli, že Kněz a Hvězda se vrací s Květinou, všichni ukončili práci a zamířili ke chrámu. Když nastala krize, vždycky se tam scházeli a probírali ji. Pokud šlo o méně významnou záležitost, obvykle to počkalo na večer, ale tohle bylo příliš důležité, než aby to šlo odkládat.

Když už Kněz i s rodinou mířil ke chrámu, zastavili je Dolina, Básnička a jejich dcera Perla.

Dolina, pomenší chlapík s upravenými krátkými vlasy, byl z celé skupiny nejkonvenčnější. Byl pro ně životně důležitý, protože byl zkušený vinař a kvalita vína z každé sklizně závisela hlavně na něm. Kněz měl ale někdy pocit, že bere komunu, jako kdyby to byla obyčejná vesnice. Dolina a Básnička byli prvním párem, který si postavil rodinný srub. Básnička měla tmavší pokožku a mluvila s francouzským přízvukem. Byla od přírody divoká – Kněz to věděl, protože s ní mnohokrát spal –, ale s Dolinou jako by trochu zdomácněla. Dolina byl jedním z mála členů komuny, kteří by si, pokud by museli odejít, pravděpodobně byli s to znovu zvyknout na život venku. Kněz měl pocit, že to by většina z

nich nedokázala: skončili by ve vězení, v ústavní péči nebo v márnici.

„Něco vám musíme ukázat,“ oznámil Dolina.

Kněz si všiml, že obě děvčata po sobě střelila pohledem. Květina se na Perlu zadívala vyčítavě, Perla se zatvářila vyděšeně a provinile.

„Co zase?“ děsila se Hvězda.

Dolina je zavedl do prázdného srubu. Používali ho jako studovnu pro starší děti. Vevnitř stál hrubý stůl, pár židlí a skříňka s knihami a tužkami. Ve stropě byly padací dveře a za nimi nízké podkroví pod šikmou střechou. Teď byl poklop otevřený a v otvoru stál žebřík.

Kněz s hrůzou pochopil, že ví, co se bude dít.

Dolina zapálil svíčku a vylezl po žebříku nahoru. Kněz a Hvězda lezli za ním. V podkrovním prostůrku v poblikávajícím světle svíčky spatřili tajnou holčičí skrýš: krabice plnou levné bižuterie, kosmetiky, módních hadříků a časopisů pro teenagery.

„Učili jsme je, aby všechny tyhle věci považovaly za bezcenné,“ řekl Kněz.

„Jezdily do Silver City stopem,“ ozval se Dolina. „Jenom za poslední měsíc třikrát. A ve městě se z džín a z pracovních košilí převlékaly do těchhle šatů.“

„Co tam dělaly?“ zeptala se Hvězda.

„Poflakovaly se po ulicích, povídaly si s klukama a kradly v obchodech.“

Kněz sáhl do krabice a vytáhl přiléhavé modré tričko s oranžovým pruhem. Bylo z nylonu a připadalo mu tenké. Šmejď. Přesně takové oblečení, jakým pohrdal: neposkytuje žádné teplo ani ochranu, jen ukrývá krásu lidského těla pod vrstvou ohavnosti.

S tričkem v ruce zase slezl po žebříku dolů. Hvězda a Dolina slezli za ním.

Obě dívky se tvářily zahanbeně.

„Zajdeme do chrámu a probereme to v celé skupině,“ řekl Kněz.

Když tam dorazili, uvnitř už byli všichni ostatní včetně dětí. Seděli po turecku na podlaze a čekali.

Kněz si sedl doprostřed jako vždycky. Debaty byly teoreticky demokratické a komuna neměla žádné vůdce, ale v praxi ovládali všechna setkání on a Hvězda. Kněz dovedně směřoval debatu k závěru, po kterém prahl, obyčejně spíš tím, že pokládal otázky, ne tím, že by něco sám tvrdil. Když se mu nějaký názor líbil, podněcoval debatu tak, aby vyzněla v jeho prospěch; když chtěl nějaký návrh zavrhnout, ptal se, jak můžou vědět jistě, že to půjde. A když se rozhovor vyvinul proti němu, předstíral, že se nechal přesvědčit, a teprve později rozhodnutí zvrátil.

„Kdo chce začít?“ optal se.

Promluvila Aneth. Bylo jí čtyřicet, měla mateřské sklony a věřila spíš v sílu přesvědčování než v odsudek. „Snad by mohly začít Květina a Perla a říct nám, proč chtěly jezdit do Silver City.“

„Abysme se viděly s lidma,“ řekla Květina vyzývavě.

„To myslíš kluky, ne?“ usmála se Aneth.

Květina pokrčila rameny.

„No, to se určitě dá pochopit,“ pokračovala Aneth. „Ale proč jste musely krást?“

„Abysme vypadaly pěkně!“

Hvězda si zoufale povzdychla. „Co je špatného na šatech, co nosíte obyčejně?“

„Mami, to nemyslíš vážně,“ řekla Květina kousavě.

Hvězda se předklonila a dala jí pohlavek.

Květina zalapala po dechu. Na tváři se jí udělala červená skvrna.

„Neodvažuj se se mnou mluvit tímhle tónem,“ řekla Hvězda. „To tebe chytili, když jsi kradla, a já jsem ,tě musela

dostat z vězení, tak laskavě nemluv, jako bych ten blbec byla já.“

Perla se rozplakala.

Kněz vzdychl. Mělo mu dojít, že se tohle stane. Na šatech z rozdělovny není nic špatného. Mohly si tam vzít modré, černé nebo tříslivé džíny, keprové pracovní košile, bílá, šedivá, červená a žlutá trička, silné vlněné svetry na zimu nebo nepromokavé pláště pro práci za deště. Jenže stejné šaty nosí všichni, a to už po celé roky. Je jasné, že děti zatouží po něčem odlišném. Sám Kněz před pětatřiceti lety ukradl „bítlsáckou“ kazajku, bylo to na San Pedro Street a ten butik se jmenoval Rave.

„Perlo, *chérie*, tobě se tvoje šaty nelíbí?“ zeptala se Básnička dcery.

„Chtěly jsme vypadat jako Melánie,“ ozvalo se mezi vzlyky.

„Aha,“ řekl Kněz a všechno mu bylo jasné.

Melánie ještě pořád chodila v oblečení, které si sem přivezla: nosila krátké vestičky, pod kterými byl vidět kus břicha, dále nosila minisukně a vypasované šortky, módní botky a pěkné čepice. Vypadala jako ze škatulky a moc sexy. Žádný div, že si z ní holky udělaly módní vzor.

„O Melánii si musíme promluvit.“ Dolina se to odvážil říct, ale velmi smířlivým tónem. Všichni byli celí nesví, když říkali cokoli, co by se dalo vyložit jako kritika Kněze.

Kněz se ocitl v defenzivě. Melánii sem přivedl on, on byl jejím milencem. A pro plán je životně důležitá. Jedině ona dokáže interpretovat data z Michaelova disku, která si už zkopírovala na laptop. Kněz nemohl připustit, aby se obrátili proti ní. „Nikdy jsme ty, kdo se k nám přidají, nenutili, aby změnili oblékání,“ namítl. „Nejdřív vždycky nosí svoje staré šaty, tak to platilo odjakživa.“

Slovo si vzala Aljaška. Bývala učitelkou a sem přišla se svou milenkou, Šťávou, před deseti lety, když v jejich městečku vyšlo najevo, že jsou lesbičky, a sousedi jim dělali peklo.

„Nejde jenom o šaty. Neodvede ani moc práce.“ Štáva kývla na souhlas.

„Vidím ji den co den v kuchyni, jak umývá nádobí a peče koláče,“ namítl Kněz.

Aljaška se zatvářila trochu ustrašeně, ale nevzdala se. „Možná nějaké lehčí domácí práce. Ale na vinici nedělá. Je tu jako na návštěvě.“

Hvězda si uvědomila, že útok míří na Kněze, a postavila se za něj. „Takových jsme tu měli víc. Vzpomínáte si, jaká byla Holly, když sem přišla?“

Holly byla trochu jako Melánie: hezká dívka, kterou nejdřív přitahoval Kněz a až potom sama komuna.

Holly se omluvně usmála. „To uznávám. Byla jsem líná. Ale potom mi začalo vadit, že neodvádím svůj díl práce. Nikdo mi nic neříkal. Prostě jsem si uvědomila, že budu šťastnější, když si odpracuju svoje.“

Ozvala se Zahrádka. Dřív silně fetovala a teď, ve svých pětadvaceti, vypadala na čtyřicet. „Melánie má na holky špatný vliv. Povídá si s nimi o popu a o televizi a o podobném svinstvu.“

„Je jasné, že až se Melánie vrátí ze San Franciska, musíme to s ní probrat,“ řekl Kněz. „Určitě ji hrozně zklame, až se dozví, co Květina a Perla udělaly.“

Dolinu to neuspokojilo. „Ale spouště lidí vrtá hlavou...“

Kněz se zamračil. Začíná to vypadat, že je tu skupinka, která už o tomhle mluvila za jeho zády. *Bože, copak ještě budu muset čelit vzpouře?* Dovolil, aby byla jeho nespokojenost poznat na tónu hlasu. „Ano? Copak spouště lidí vrtá hlavou?“

Dolina polkl. „Ten její mobil a počítač.“

Do údolí nešlo žádné elektrické vedení, takže spotřebičů na elektřinu měli pomálu; a co se týče televizí nebo videa, vypěstovali si za ty roky cosi jako puritánství. Když si chtěl Kněz poslechnout zprávy, musel do auta. Začali na cokoli

napájeného elektřinou zahlížet. Melánie si za své vybavení (počítač dobíjela ve veřejné knihovně v Silver City, potajmu, ze zásuvky určené pro vysavač) už vykoledovala nejen nesouhlasný pohled. Teď proto na Dolinovu stížnost několik lidí zareagovalo souhlasným přikývnutím.

Měli velmi dobré důvody, aby si Melánie mobil a počítač nechala. Jenže Dolinovi to Kněz vysvětlit nemohl. Dolina nepatřil mezi Jedlíky rýže. Byl už léta plnoprávným členem skupiny, ale Kněz nemohl zcela spoléhat na to, že plán se zemětřesením schválí a bude podporovat. Mohl by ztratit nervy.

Kněz si uvědomil, že to musí ukončit. Začínalo se mu to vymykat z rukou. S nespokojenci je třeba jednat jednotlivě, ne při kolektivní debatě, kdy se navzájem podporují.

Ale než stačil cokoli říct, vložila se do rozhovoru Básnička. „Knězi, děje se snad něco? Něco, co jsi nám neřekl? Nikdy jsem nepochopila, proč jste museli s Hvězdou odjet na dva a půl týdne.“

„Teda to je ale projev nedůvěry!“ podpořila Kněze Písnička.

Knězi došlo, že se mu skupina rozpadá. Bylo to přirozeně tím, že brzy budou muset z údolí odejít. Po zázraku, o kterém trousil narážky, zatím nikde ani stopy. Všichni jen sledují, jak se jejich svět blíží zániku.

„Mám dojem, že jsem to všem řekla,“ ozvala se Hvězda. „Umřel mi strýc a nechal záležitosti v nepořádku. Já jsem jeho jediná zbylá příbuzná, tak jsem musela právníkům pomoci to urovnat.“

Tak dost.

Kněz dobře věděl, jak takový protest zadusit. „Myslím, že o těch věcech debatujeme ve špatné atmosféře,“ ozval se rázně. „Souhlasí se mnou někdo?“

Souhlasili všichni, jak jinak. Většinou i přikývli.

„Co s tím uděláme?“ Kněz se zadíval na svého desetiletého syna, rozvážného tmavovlasého chlapce. „Co ty na to, Ringo?“

„Budeme společně meditovat,“ řekl hoch. Stejně by odpověděli i všichni ostatní.

Kněz se rozhlédl. „Souhlasí všichni s Ringovým názorem?“
Souhlasili.

„Takže se připravíme.“

Každý zaujal svou oblíbenou pozici. Někteří si lehli na záda, jiní se stočili do embryonální polohy, jeden dva leželi jako při spánku. Kněz a pár dalších dál seděli po turecku, s překříženými nohama, ruce měli volně položené na kolenou, oči zavřené a tváře pozdvižené k nebi.

„Malíček na vaší levé noze je zcela uvolněný,“ pronesl Kněz tichým, naléhavým hlasem. „Uvolněte i prsteníček, prostředníček, ukazováček, palec. Uvolněte celé chodidlo... kotník... lýtko.“ Pomalu postupoval a popsal celé tělo. Místnost se ponořila do klidu kontemplace. Lidé začali dýchat pomaleji a stejnoměrně, těla spočívala stále klidněji, na tvářích se rozhostil pokoj patřící k meditaci.

Konečně Kněz hlubokým hlasem vyslovil jedinou slabiku:
„Om.“

Kongregace jednohlasně odpověděla. „Ommmm...“

Moji lidé.

Kéž by tu mohli žít navždy.

Schůzka v guvernérově úřadovně byla naplánována na pravé poledne. Sacramento, hlavní město státu, je dvě hodiny jízdy autem ze San Franciska. Judy vyrazila z domova ve tři čtvrtě na deset, aby se vyhnula dopravní špičce ve městě.

Poradce, se kterým se měla setkat, Al Honeymoon, byl velmi známou figurkou kalifornské politiky. Oficiálně byl šéfem guvernérova sekretariátu, ale v praxi mu dělal sekerníka. Pokaždé, když Robson potřeboval prosadit, aby nová dálnice vedla skrz nějaký pěkný kousek přírody, aby vyrostla nová jaderná elektrárna nebo aby vyletěla tisícovka státních zaměstnanců – nebo když chtěl podrazit věrného přítele –, vyslal na špinavou práci Honeymoonu.

Pracovali spolu už dvacet let. Když se poznali, byl Robson jen státním kongresmanem a Honeymoon právě absolvoval práva. Pro roli zlého muže byl Honeymoon vybrán proto, že je černoš; guvernér ostrovtipně usoudil, že novináři si dají setsakra pozor, než aby psali o černém jako o lumpovi. Zlaté časy liberalismu, kdy tohle platilo, už sice byly dávno pryč, ale Honeymoon mezitím vyzrál v šikovného a zcela nelítostného politického manipulátora. Nikdo ho neměl rád, ale fůra lidí z něj měla strach.

Judy na něj v zájmu Úřadu potřebovala udělat dobrý dojem. Nestávalo se často, aby se politici osobně zajímali o případ FBI. Judy věděla, že to, jak se s úkolem vypořádá, na

dlouhou dobu ovlivní Honeymoonův vztah k Úřadu a k policejním a právním složkám vůbec. Osobní zkušenost má vždy větší váhu než zprávy a statistiky.

FBI se velmi rád stavěl všemocným a bezchybným. Jenže ona s případem pokročila tak nepatrně, že na tuhle strunu hrát prostě nepůjde, speciálně před takovým nafoukancem, jako je Honeymoon. A stejně to není její styl. Měla jednoduše v plánu chovat se jako schopný agent a vyzařovat sebedůvěru.

A měla ještě jiný důvod přát si, aby dobře zapůsobila. Potřebovala, aby guvernér Robson ve svém prohlášení otevřel možnost, že vláda s Kladivem ráje zahájí vyjednávání. I pouhý náznak, že guvernér hodlá jednat, je může přimět, aby věc odložili. A kdyby zareagovali další výzvou, Judy by to mohlo poskytnout další vodítka pro pátrání po jejich totožnosti. V této chvíli nedokázala vymyslet žádnou jinou metodu, díky níž by je mohla chytit. Všechny ostatní směry vyšetřování skončily na mrtvém bodě.

Měla pocit, že přesvědčit guvernéra, aby jim tuhle šanci dal, nebude lehké. Nebude chtít působit dojmem, že naslouchá teroristickým výhrůžkám, především ze strachu, aby tím nedodal odvahy dalším podobným. Ale dá se to přece nastrojit tak, aby v prohlášení bylo něco, co bude jasné jen pro členy Kladiva ráje.

Nevzala si své šaty od Armaniho. Instinkt jí napověděl, že Honeymoon bude příznivě nakloněn spíš někomu, kdo k němu přijde takříkajíc v pracovním, proto si oblékla ocelově šedý kalhotový kostým, černé vlasy si svázala do úhledného uzlu a na boku měla pouzdro se zbraní. A aby to nebylo zase až moc strohé, vzala si perlové náušnice, které zvýrazňovaly její dlouhý krk. Nikdy neuškodí vypadat pěkně.

Napadlo ji, jestli se líbila Michaelu Quercusovi. Je to fešák; škoda, že je takový protiva. Její matce by se zamlouval. Judy si vzpomínala, co matka říkala: „Mám ráda muže, kteří dovedou převzít odpovědnost.“ Quercus se obléká elegantně,

ale takovým nenápadným způsobem. Napadlo ji, jak to asi vypadá pod jeho šaty. Třeba je porostlý tmavými chloupky jako opičák; neměla chlupaté muže ráda. A třeba je bledý a měkký, ale to asi ne, vypadá v kondici. Uvědomila si, že si ho představuje nahého, a rozzlobila se sama na sebe. *Jestli něco potřebuju nejmíň ze všeho, tak takovýhle nakvašený idol pro osamělá rána.*

Rozhodla se, že si zavolá a zařídí parkování. Navolila na mobilu číslo a dovolala se Honeymoonovu tajemníkovi. „Mám v poledne schůzku s panem Honeymoonem, tak mě napadlo, jestli se dá zaparkovat přímo u Kapitolu. Ještě nikdy jsem v Sacramentu nebyla.“

„Přímo u budovy žádné parkoviště pro návštěvníky není,“ řekl jí mladík. „Ale ve vedlejší budově jsou garáže.“

„Kde to přesně je?“

„Vjezd je na Desáté ulici mezi ulicemi K a L. A Kapitol je na Desáté mezi L a M. Je to opravdu kousíček. Jenže ta vaše schůzka není v poledne, ale v půl dvanácté.“

„Cože?“

„Schůzku máte naplánovanou na půl dvanáctou.“

„Někdo to změnil?“

„Ne, paní, od začátku měla být v půl dvanácté.“

Judy začínala zuřit. Když dorazí pozdě, udělá špatný dojem ještě dřív, než poprvé otevře ústa. Začíná se to pěkně kazit.

Ovládla hněv. „Asi někdo musel udělat chybu.“ Podívala se na hodinky. Kdyby jela jako šílenec, snad tam za hodinu a půl může být. „Nevadí, vyjela jsem s předstihem,“ zalhala. „Budu tam včas.“

„Výtečně.“

Šlápła na plyn a dívala se, jak tachometr šplhá ke sto šedesátce. Ještě štěstí, že není moc velký provoz. A takhle ráno většina aut míří opačným směrem, do San Franciska.

Kdy se má schůzka konat, to jí řekl Brian Kincaid, takže on přijede taky pozdě. Jeli zvlášť proto, že on má ještě jednu

schůzku, v úřadovně FBI v Sacramentu. Judy vytočila její číslo a dovolala se sekretářce tamního VZA. „Lindo, tady Judy. Mohla bys zavolat Brianovi a povědět mu, že guvernérův poradce nás čeká v půl dvanácté, ne v poledne?“

„To nejspíš ví, ne?“ odtušila Linda.

„Ne, neví. Řekl mi, že tam mám být ve dvanáct. Zkus ho chytit a upozornit ho na to.“

„Jasně.“

„Díky.“ Judy odložila telefon a soustředila se na řízení.

Za pár minut uslyšela policejní sirénu.

Podívala se do zrcátka a spatřila povědomý tříslový nátěr vozu Kalifornské dálniční hlídky.

„Do háje, to je prostě neskutečný,“ sykla.

Sjela ke krajnici a prudce zabrzdila. Hlídkový vůz zastavil za ní. Otevřela dveře.

Ozval se hlas z reproduktoru. „Zůstaňte ve voze.“

Vytáhla odznak FBI, podržela ho na délku natažené paže, aby ho policajt viděl, a začala vylézat.

„Zůstaňte ve voze!“

Všimla si v hlase trošky strachu a spatřila, že policista je sám. Vzdychla. Dokázala si docela dobře představit, že nějaký zelenáč vytáhne bouchačku a z čiré nervozity ji zastřelí.

Držela odznak, aby byl dobře vidět. „FBI,“ křičela. „Podívejte se na to, proboha!“

„VRAŤTE SE DO VOZU!“

Podívala se na hodinky. Půl jedenácté. Celá rozechvělá rozčilením se posadila do auta. Dveře nechala otevřené.

Čekání trvalo k zešílení dlouho.

Konečně k ní policista došel. „Zastavil jsem vás, protože jste jela rychlostí sto padesát osm kilometrů v hodině a –“

„Podívejte se laskavě na tohle,“ nastrčila mu odznak. „Co to je?“

„Proboha! To je odznak FBI! Jsem agentka, mám naléhavé poslání a vy mě zdržujete!“

„Nojo, když vy ale nevypadáte –“

Vyskočila z auta, až se vyděsil, a začala mu šermovat prstem před obličejem. „Nepovídejte mi, že nevypadám na agenta, do háje. Když nepoznáte ani odznak FBI, jak byste asi chtěl vědět, jak vypadá takový agent?“ Založila si ruce v bok a sako se odhrnulo tak, že uviděl pouzdro se zbraní.

„Můžu vidět váš řidičský průkaz, prosím?“

„Nemůžete, sakra. Teď se seberu a pojedu do Sacramento tou vaší rychlostí sto padesát osm kilometrů v hodině, pochopil jste?“ Vlezla si zpátky do auta.

„To nesmíte,“ oznámil jí.

„Stěžujte si svému kongresmanovi,“ zavrčela, zabouchla dveře a rozjela se.

Přejela do rychlého pruhu, zrychlila znovu na sto šedesát a podívala se na hodinky. Ztratila asi pět minut. Pořád ještě to může stihnout.

S tím policistou jí ale ujely nervy. Možná to řekne nadřízenému a ten si bude na FBI stěžovat. A Judy třeba dostane i důtku. Jenže kdyby se k němu chovala zdvořile, ještě teď by tam stála. „Do prdele,“ ulevila si procítěně.

Na předměstskou odbočku do Sacramento se přiřítila v jedenáct dvacet. V jedenáct dvacet pět vjížděla do garáží na Desáté. Pár minut hledala volné místo. Pak seběhla po schodech dolů na ulici.

Sacramentský Kapitol je palác z bílého kamene, podobný svatebnímu dortu, stojí uprostřed úpravných zahrad a cestičky lemují obrovské palmy. Hrnula se po mramorové chodbě k velikým dveřím s rytým nápisem „GUVERNÉR“. Zastavila, párkrát vydýchala a mrkla na hodinky. Přesně jedenáct třicet. Stihla to. Úřad nebude vypadat nekompetentně.

Otevřela dvojité dveře a vešla.

Ocitla se v rozlehlé hale, které zpoza obrovského psacího stolu vládl tajemník. U jedné stěny stála řada židlí a ona

překvapeně spatřila, že Brian Kincaid tu už je, čeká, vypadá velmi úhledně a uvolněně, na sobě má nažehlený šedivý oblek a bílé vlásky má pečlivě ulízané. Zkrátka ani trochu nevypadá jako někdo, kdo sem musel ozlomkrk spěchat. Najednou si uvědomila, že je zpocená.

Všimla si, že když ji Kincaid zahlédl, na chvíličku se mu na tváři objevil překvapený výraz; rychle jej ale potlačil.

„A... Ahoj, Briane,“ vykoktala.

„Dobré ráno.“ Uhnul pohledem.

A nepoděkoval jí za to varování, že schůzka se koná dřív.

„Kdypak jsi dorazil?“ zeptala se.

„Je to pár minut.“

To znamená, že správný termín schůzky znal. Ale jí řekl, že to bude o půl hodiny později. Opravdu ji chtěl schválně poplést? Něco tak... tak dětinského.

Než stačila dospět k závěru, z bočních dveří se vynořil mladý černoš. „Agent Kincaid?“ oslovil Briana.

Brian povstal. „To jsem já.“

„A vy jste jistě agentka Maddoxová. Pak Honeymoon vás oba přijme.“

Šli za ním po chodbě a pak za roh. „Téhle části budovy říkáme Podkova,“ ozval se tajemník, „protože guvernéřův úřad je na třech stranách čtverce.“

V půlce druhé strany vešli do další haly, v níž seděly dvě sekretářky. Na kožené pohovce seděl nějaký mladík se složkou v ruce. Judy usoudila, že už dospěli ke vstupu do guvernéřových kanceláří. Ještě pár kroků a pozvali je do Honeymoonovy svatyně.

Honeymoon byl vysoký muž s šedivějícími krátkými vlasy. Sundal si sako šedivého proužkového obleku, takže byly vidět černé šle. Vyroloval si sice rukávy k loktům, ale zato hedvábnou kravatu si nechal v límečku pevně přitaženou. Odložil půlobloučkové brýle se zlatou obroučkou a vstal. Měl zachmuřenou tvář s ostrými rysy, jako kdyby si pěstoval

nepřístupný a přísný výraz. Kdyby nebyl až příliš pěkně oblečen, mohl by být vyšším policejním důstojníkem.

Vzhledem sice vzbuzoval bázeň, ale choval se velmi zdvořile. Potřásl jim rukama. „Vážím si toho, že jste sem přijeli až ze San Franciska.“

„Maličkost,“ odtušil Kincaid.

Posadili se.

Honeymoon přešel rovnou k věci. „Jak hodnotíte situaci?“

„Na vaši přímou žádost, pane,“ odpověděl Kincaid, „je tu agentka, která případ vyšetřuje, takže vám podá zprávu sama. Judy?“

„Obávám se, že zatím jsme je ještě nechytili,“ začala Judy. A hned si vynadala za ten omluvný tón. *Bud' pozitivní!* „Máme naprostou jistotu, že nejsou nijak napojeni na hnutí Zelená Kalifornie – to byl jen nešikovný pokus vyrobit falešnou stopu. Nevíme, kdo jsou, ale přesto vám o nich můžu povědět několik důležitých věcí.“

„Prosím,“ vybídl ji Honeymoon.

„Tak za prvé: lingvistická analýza výhrůžky napovídá, že nemáme co do činění s jedincem, ale se skupinou.“

„Přinejmenším teda aspoň se dvěma lidmi,“ ozval se Kincaid.

Střelila po něm pohledem, ale nepodíval se na ni.

„Tak co tedy, dvojice nebo skupina?“ štěkl nakvašeně Honeymoon.

Judy cítila, že rudne. „Vzkaz diktoval muž a zapisovala žena, takže přinejmenším dva jsou. Jestli je jich víc, nevíme zatím jistě.“

„Dobrá. Ale mluvte prosím přesně.“

Nezačalo to dobře.

„Druhá věc,“ pokračovala Judy. „Ti lidé nejsou duševně nemocní.“

„Aspoň ne klinicky,“ skočil jí znovu do řeči Kincaid. „Ale úplně normální určitě nejsou.“ A rozesmál se, jako kdyby řekl něco náramně duchaplného.

Judy jej v duchu proklela za to, že podkopává její snahu. „Pachatele násilných trestných činů můžeme rozdělit do dvou velkých skupin, totiž na organizované a neorganizované. Ti neorganizovaní jednají podle momentální situace, používají ty zbraně, které jim padnou do ruky – a cíle si vybírají náhodně. Jedině oni jsou ti praví šílenci.“

Honeymoona to začalo zajímat. „A ta druhá skupina?“

„Organizovaní pachatelé plánují, zbraně nosí s sebou a napadají ty oběti, které předem zvolili podle určitých logických kritérií.“

„Jsou jenom praštění trochu jinak,“ plácl Kincaid.

Judy se pokoušela si jej nevšímat. „Takoví lidé mohou být nenormální, ale nejsou žádní cvoci. Můžeme je brát jako racionální bytosti a pokusit se předvídat, co udělají.“

„V pořádku. A Kladivo ráje patří k organizovaným pachatelům.“

„Podle jejich výhružného vzkazu rozhodně.“

„Velmi výrazně spoléháte na lingvistickou analýzu,“ řekl Honeymoon skepticky.

„Je to velmi účinný nástroj.“

Znovu se ozval Kincaid. „Není to žádná náhražka za pečlivou vyšetřovací práci. V tomto případě ale nic jiného nemáme.“

Z toho se dalo usoudit, že se museli k lingvistické analýze vrátit, protože Judy selhala v terénu. Judy zoufale bojovala dál. „Máme co do činění s lidmi, kteří to myslí vážně. Což znamená, že pokud nebudou s to vyvolat zemětřesení, mohou se pokusit o něco jiného.“

„Například?“

„Zvolit nějakou obvyklejší teroristickou hrozbu. Odpálit bombu, vzít rukojmí, zavraždit někoho známého.“

„Samozřejmě pokud jsou toho schopni,“ řekl Kincaid. „A zatím nemáme nic, co by to prokazovalo.“

Judy se zhluboka nadechla. Musí mu to říct, není zbytlí. „Přesto nemohu vyloučit možnost, že by skutečně mohli zemětřesení způsobit.“

„Cože?“ neudržel se Honeymoon.

Kincaid se pohrdavě zasmál.

„Není to pravděpodobné, ale je to myslitelné,“ pokračovala Judy paličatě. „Řekl mi to přední kalifornský odborník profesor Quercus. Kdybych vám to neoznámila, zpronevěřila bych se svým povinností.“

Kincaid se zapřel v křesílku a zkřížil nohy. „Judy vám dala ty jednoduché odpovědi,“ řekl velice důvěrným tónem. „Teď bych vám možná měl říct, jak se to jeví člověku mého věku a s mou zkušeností.“

Judy na něj jen zírala. *Za tohle tě dostanu, Kincaide, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám. Celou tuhle schůzku jsi použil jen k tomu, abys mě odrovnal. Ale co když opravdu dojde k zemětřesení, ty hajzle? Co povíš pěkného pozůstalým?*

„Pokračujte, prosím,“ vyzval Kincaida Honeymoon.

„Ti lidé nemůžou vyvolat zemětřesení a na elektrárny zvysoka kašlou. Mně instinkt říká, že je to nějaký kluk, který chce zapůsobit na svoji holku. Vylekal guvernéra, FBI kvůli němu běhá jako potrefená, ta věc se dostala do rádia a John Truth o ní mluví den co den. Najednou je z něj někdo a slečinka ho za to miluje!“

Judy se cítila naprosto ponížená. Kincaid ji nechal říct, co zjistila, a pak to všechno dokonale zpochybnil. Je jasné, že si to předem naplánoval; taky už zcela věřila tomu, že jí schválně řekl špatný čas schůzky a doufal, že přijde pozdě. Účelem toho všeho bylo jen zdiskreditovat ji a zároveň to nastrojit tak, aby Kincaid z toho vyšel čistý jako lilium. Udělalo se jí zle.

Honeymoon najednou vstal. „Poradím guvernérovi, aby na hrozbu nijak nereagoval. Oběma vám děkuji.“

Judy si uvědomila, že je pozdě, že už nemůže požadovat, aby si nechali otevřená dvířka k jednání s teroristy. Propásla pravou chvíli. A stejně by jakýkoli její návrh Kincaid zesměšnil. Cítila se zoufale. *Co když je ta hrozba skutečná? Co když to opravdu mohou udělat?*

„Když budete cokoli potřebovat, stačí říct,“ řekl Kincaid.

Honeymoon se zatvářil lehce pohrdavě. Sotva potřeboval nabídku, aby se neostýchal využívat služeb FBI. Přesto jim zdvořile potřásl rukama.

A za chvíli už byli oba venku.

Kráčeli kolem Podkovy a pak po chodbě do mramorové vstupní haly. Judy mlčela. V hale se Kincaid zastavil. „Docela ses držela, Judy. Nedělej si s tím hlavu.“ Nedokázal skrýt samolibý úšklebek.

Byla pevně rozhodnuta nedat najevo, jak moc je vyvedená z míry. Nejraději by se na něj rozječela, ale přinutila se ke klidu. „Svoji práci jsme odvedli.“

„Jasně. Kde parkuješ?“

„V garáži, támhle přes ulici,“ ukázala palcem.

„Já na druhé straně. Zatím nashle.“

„Tak jo.“

Judy se dívala, jak odchází, pak se otočila a vydala se na druhou stranu.

Když přecházela ulici, uviděla cukrárnu. Zašla dovnitř a koupila si čokoládové bonbony.

Cestou zpátky do San Franciska celou krabici vyjedla.

Kněz potřeboval trochu tělesné námahy, aby se z toho napětí nezbláznil. Po schůzce v chrámu zašel na vinici a začal plít. Byl horký den, a tak se brzy zpotil a svlékl si košili.

Hvězda pracovala vedle něj. Asi tak po hodině se podívala na hodinky. „Co si udělat přestávku?“ navrhl. „Můžeme si zajít poslechnout zprávy.“

Došli ke Knězovu autu, posadili se a zapnuli rádio. Text zpráv byl doslova stejný jako předtím. Kněz samou nervozitou zaskřípal tuby. „Sakra, guvernér přece něco říct musí, a brzy!“

„Ale nečekáme, že to vzdá hned, že ne?“ nadhodila Hvězda.

„To ne, ale myslel jsem si, že v tom prohlášení bude něco pro nás, aspoň náznak toho, že je ochotný k ústupkům. Do háje, ten návrh zmrazit výstavbu nových elektráren přece není zas tak praštěný. V Kalifornii jsou nejspíš miliony lidí, kteří by s tím souhlasili.“

Hvězda přikývla. „Proboha, v tom zasaném Los Angeles se už teď kvůli znečištění sotva dá dýchat! Nemůžu uvěřit, že lidi vážně chtějí žít právě takhle.“

„Jenže se nic neděje.“

„No co, stejně jsme od začátku počítali s tím, že aby nás brali vážně, bude potřeba demonstrace.“

„Nojo.“ Kněz zaváhal a pak vykoktal: „Asi mám hlavně strach z toho, že to nebude fungovat.“

„Myslíš seismický vibrátor?“

Znovu zaváhal. S nikým kromě Hvězdy by takhle otevřeně nemluvil, a i tak už napůl litoval, že se začal svěřovat. „Myslím to celé,“ řekl. „Mám hrůzu z toho, že žádné zemětřesení nevyvoláme a budeme vyřízení.“

Uvědomil si, že ji to tak trochu vyděsilo. Navykla si u něj na to, že při všem, co dělá, projevuje naprostou sebedůvěru. Jenže ještě nikdy se nepustil do něčeho tak těžkého.

Vraceli se na vinohrad. „Udělej dneska večer něco pro Květinu,“ požádala ho.

„Co jako?“

„Buď s ní. Dělej s ní něco. Pořád si hraješ jenom s Dustym.“

Dustymu je pět. S takovým klukem je vždycky legrace. Všechno ho fascinuje. Květině je třináct, což je věk, kdy vám všechno, co dělají dospělí, připadá jako naprostá pitomost. Kněz se to už už chystal říct, ale pak si najednou uvědomil, že Hvězda má pro tuhle prosbu i jiný důvod.

Myslí si, že zítra taky můžu zemřít.

Bylo to jako rána do žaludku. Samozřejmě věděl, že plán na vyvolání zemětřesení je nebezpečný, ale když o tom přemítal, zvažoval jen, co hrozí jemu jako jedinci a že by komuna zůstala bez vůdce. Nedomyslel to až k tomu, že Květina by ve třinácti zůstala na světě úplně sama.

„A co bych s ní měl dělat?“

„Chce se naučit hrát na kytaru.“

To byla pro Kněze novinka. Sám nebyl obzvláštní kytarista, ale folkové písničky a jednoduché bluesové riffy svedl – rozhodně to stačilo, aby mohl někoho naučit základům hry. Pokrčil rameny. „Tak dobře, večer začneme s učením.“

Dali se znovu do práce, ale po pár minutách je přerušil Pomalej, který se zubil od ucha k uchu a hulákal: „No né, dívejte, kdo přišel!“

Kněz se podíval na druhou stranu vinohradu. Čekal, kdy už přijede Melánie. Vezla Dustyho k otci do San Franciska. A je jediná, kdo je s to Knězi říct zcela přesně, kde má použít

seismický vibrátor. Dokud se nevrátí, nebude mu dobře po těle. Ale na její návrat je ještě brzy – a stejně, kdyby to byla ona, Pomalej by tolik nevyváděl.

Kněz uviděl, jak po svahu dolů kráčí muž a vedle něj jde žena s dítětem v náručí. Zamračil se. Často se stávalo, že do údolí nezabrousil vůbec nikdo po celý rok. Dneska ráno tu měli toho poldu – a teď zase tihle. Jsou to ale cizí lidé? Přimhouřil oči. Mužova houpavá chůze mu připadala strašně povědomá. „Propána, není to Kostlín?“ ozval se, když se skupinka přiblížila.

„Jasně, to je on!“ souhlasila Hvězda potěšeně. „Ježíšku na křížku!“ A spěchala příchozím vstříc. Duch se přidal ke všeobecnému nadšení, běžel s ní a štěkal.

Kněz šel za ní pomaleji. Kostlín – skutečným jménem Billy Owens – patřil k Jedlíkům rýže. Jenže mu vyhovoval ten stav věcí, jaký byl před Knězovým příchodem. To, že zpočátku žila komuna z ruky do huby, se mu líbilo.

V permanentní krizi si přímo liboval, až na pár hodin denně býval opilý, sjetý nebo oboje. S dovedností šílence hrál blues na foukací harmoniku a při žebrání byl zdaleka nejjobratnější ze všech. Ke komuně se nepřidal, aby našel práci, disciplínu a každodenní modlitbu. A když po několika letech začalo být naprosto jasné, že režim zavedený Knězem a Hvězdou vydrží natrvalo, Kostlín se sebral a šel. Od té doby ho neviděli. A najednou, po více než dvaceti letech, se vrací.

Hvězda ho objala, pevně ho stiskla a políbila na ústa. Kdysi to mezi nimi na nějakou dobu bylo velice vážné.

V těch dobách spali s Hvězdou všichni muži patřící ke komuně, ale pro Kostlína měla obzvláštní slabost. Kněz se díval, jak se Kostlín k Hvězdě ochotně tiskne, a pocítil bodnutí žárlivosti.

Když se zase pustili, dostal Kněz příležitost zaznamenat, že Kostlín nevypadá dobře. Vždycky byl pohublý, ale teď vypadal, jako kdyby umíral hlady. Měl rozježené vlasy a

vousy, ale vousy byly bez lesku a vlasy jako kdyby vypadávaly po celých chumáčích. Na sobě měl špinavé džíny a tričko a na jedné z kovbojských holínek mu chyběl podpatek.

Přišel, protože je v maléru.

Kostlín jim představil ženu; jmenovala se Debbie. Byla o hodně mladší než on, určitě pod pětadvacet, a byla sice vyzáblá, ale hezká. Nesla asi osmnáctiměsíčního chlapce. Ona i dítě se Kostlínovi vychrtlostí skoro vyrovnali.

Byl právě čas oběda. Zavedli Kostlína do jídelny. Navařili hrnec perlových krupek ochucených bylinkami ze zahrady. Debbie jedla hltavě a nakrmila i dítě, zato Kostlín si vzal jen pár lžic a pak si zapálil cigaretu.

Začali zeširoka rozkládat o starých časech. „Povím vám svoji oblíbenou vzpomínku,“ řekl Kostlín. „Jednou odpoledne, bylo to támhle na vršku, mi Hvězda vysvětlila, co to je cunnilingus.“ Ozval se smích. Trošku nucený smích, ale Kostlínovi to nedošlo. Pokračoval dál. „Bylo mi dvacet a neměl jsem ani páru, že lidi něco takového dělají. Byl jsem celej pryč! Tak mě to nechala vyzkoušet. Ta chuť! Jo!“

„Tys toho nevěděl víc,“ ozvala se Hvězda. „Vzpomínám si, jak jsi mi říkal, že nechápeš, proč tě někdy ráno bolí hlava; musela jsem ti vysvětlit, že to je vždycky, když se večer před tím opiješ do němoty. Nevěděl si, co znamená slovo kocovina.“

Obratně změnila námět. Za starých časů bylo naprosto normální dělat u stolu vtipy o cunnilingu, ale od Kostlínova odchodu se mnoho změnilo. Nikdy nikdo přímo nenavrhl, aby rozmlouvali slušněji, došlo k tomu zcela přirozeně, s tím, jak děti chápaly stále víc.

Kostlín byl nervní, hlučně se chechtal a ze všech sil se snažil chovat se přátelsky. *Něco bude chtít. A brzy mi řekne, co to je.*

Když sklídili stůl a dali se do mytí nádobí, Kostlín si vzal Kněze stranou. „Něco bych ti chtěl ukázat. Pojď se mnou.“

Kněz pokrčil rameny a šel.

Za chůze Kněz vytáhl pytlík marihuany a balíček cigaretových papírků. V komuně obyčejně trávu přes den nekouřili, protože při práci na vinici by pak byli pomalí a leniví, ale Kněz cítil, že za tak neobvyklého dne prostě potřebuje utišit nervy. Šli do kopce, pak zmizeli mezi stromy – a jemu se s lehkostí prozrazující dlouhou praxi objevil mezi prsty joint.

Kostlín si olízl rty. „A nemáš něco, co by... trochu větší pecku?“

„Co teď bereš, Kostlíne?“

„Občas trochu hnědýho cukříčku, chápeš, čistě abych si pročistil hlavičku.“

Heroin.

Takže tak. Z Kostlína se stal těžký feťák.

„Žádnej hérák tu nemáme,“ oznámil mu. „Nikdo z nás to nebere.“ *A každého, kdo bral, jsem odsud vyrazil dřív, než bys stačil říct švec.*

Kněz si zapálil joint.

„Tak to je vono,“ řekl Kostlín, když došli na mýtinku se zaparkovanými auty.

Kněz nejdřív nechápal, co to je. Nákladák, to jistě, ale k čemu? Auto bylo pomalované řvavě rudou a žlutou barvou, na boku byla kresba obludy chrlící oheň a vedle stejně rozjásanými barvami nějaká písmena.

„Dračí chřtán,“ vysvětlil Kostlín, který věděl, že Kněz neumí číst. „Pouťová atrakce.“

Knězi to došlo. Menší pouťové atrakce bývají namontovány přímo na nákladních autech. Tohle byl kolotoč a poháněl ho přímo motor auta. Když se skončilo, stačilo naložit části kolotoče na korbu a jet dál.

„To je tvý?“ Kněz mu podal joint.

Kostlín zhluboka potáhl, dlouho držel kouř v ústech, vyfoukl a teprve pak odpověděl. „To je moje obživa už pár let.“

Ale potřebuje to trochu opravit a já si to nemůžu dovolit. Takže to musím prodat.“

Knězi docházelo, o co mu jde.

Kostlín si znovu zavdal, ale joint nevrátil. „Má to cenu takovejch padesát tisíc dolarů, ale já chci jenom tisícovku.“

Kněz kývl. „Dobrá nabídka... pro někoho.“

„Třeba byste to mohli koupit vy,“ navrhl Kostlín.

„Neblbni, Kostlíne, co bych dělal s kolotočem?“

„Je to dobrá investice. Kdybyste měli špatnej ročník, můžete vyrazit s károu a něco si vydělat.“

Špatné ročníky občas měli. S počasím člověk nic nenadělá. Ale Paul Beale jim vždycky rád dal úvěr. Věřil v ideály komuny, i když sám podle nich žít nedokázal. A věděl, že vždycky musí zase přijít kvalitní ročník.

Kněz zavrtěl hlavou. „Kdepak. Ale popřeju ti hodně štěstí, starej kamaráde. Zkoušej to dál, určitě kupce najdeš.“

Kostlín musel předem vědět, že má malou šanci na úspěch, ale přesto vypadal vylekaně. „Hele, když to teda chceš slyšet natvrdo, tak... jsem na tom bledě. Nemoh bys mi těch tisíc babek pučit? To by mě dostalo z nejhoršího.“

Chceš snad říct, že to by ses sjel, až bys nevěděl o světě. A za pár dní bys byl tam, kde jsi teď.

„My žádný peníze nemáme,“ oznámil mu Kněz. „Snad si pamatuješ, že je tu nepoužíváme, ne?“

Kostlín se zatvářil chytrácky. „Hele, nepovídej, musíš mít něco ulito, ne?“

A proč bych to měl říkat zrovna tobě!?

„Je mí líto, kámo, ale nemůžu ti pomoci.“

„Tak to je bída, člověče,“ kývl Kostlín. „Protože já jsem fakt v hajzlu.“

„A nepokoušej se chodit za Hvězdou a říkat si o to jí, protože ona ti řekne to samý.“ Kněz použil poněkud drsnější tón. „Posloucháš, co ti říkám?“

„Jasný, jasný,“ zatvářil se Kostlín vystrašeně. „Hele, jenom v klídku, člověče, hlavně v klídku.“

„Já jsem v klídku,“ oznámil mu Kněz.

Kněz si dělal starosti o Melánii celé odpoledne. Mohla by si to rozmyslet a vrátit se k manželovi anebo se prostě jenom polekat a někam ujet. Pak by byl v koncích. On ani nikdo jiný z komuny nemá šanci vyložit data z Michaelova disku a přijít na to, kam je zítra třeba seismický vibrátor umístit.

Ale ona v podvečer k jeho nesmírné úlevě přece jen dorazila. Pověděl jí o tom, že zatkli Květinu, a varoval ji, že pár lidí chce svalit vinu na ni a na její pěkné ošacení. Řekla, že si tedy vezme z rozdělovny pracovní šaty.

Po večeri zašel Kněz k Písničce do srubu a vzal si její kytaru. „Budeš to potřebovat?“ optal se zdvořile. Nikdy by neřekl „Můžu si půjčit tvoji kytaru?“, protože aspoň teoreticky bylo vše majetkem komuny, takže kytara byla stejně jeho jako její, ačkoli ji vyrobila ona sama. V praxi se ovšem vždycky jeden druhého dovolovali.

Posadili se s Květinou před jeho srub a on naladil kytaru. Duch je sledoval tak pozorně, jako by se sám chtěl naučit hrát. „Většina písniček je na tři akordy,“ začal Kněz. „Když znáš tři akordy, můžeš zahrát devět z deseti písniček, co vůbec existují.“

Ukázal jí akord C. Pracně mačkala měkkými bříšky prstů struny a on si ve večerním světle prohlížel její obličej: měla krásnou, hladkou pokožku, tmavé vlasy, zelené oči po Hvězdě a soustřeďovala se tak mocně, až se trošku mračila. *Musím zůstat naživu, abych se o tebe mohl starat.*

Vzpomněl si, čím byl sám v jejím věku: kriminálním, a to zkušeným a obratným a zatvrzelým a uvyklým násilí; nenáviděl poldy a pohrdal obyčejnými lidmi, kteří jsou dost hloupí, aby se nechali okrást. *Ve třinácti už jsem byl zkažený.* Byl rozhodnut nedopustit, aby Květina dopadla stejně.

Vychoval ji v komunitě, kde vládl mír a láska, byla nedotčena světem, který zkazil malého Rickyho Grangera, který z něj udělal grázla ještě dřív, než mu začaly rašit vousy. *Tobě se nic nestane, na to dohlédnu.*

Zahrála akord a Kněz si uvědomil, že už od té doby, co přijel Kostlín, mu v hlavě straší jedna písnička. Folková písnička ze začátku šedesátých let, kterou měla Hvězda odjakživa ráda.

*Ukaž mi to vězení
Ukaž mi okno s mříží
Ukaž mi toho vězně
Kterého život tíží*

„Naučím tě písničku, kterou ti zpívala maminka, když jsi byla malá,“ řekl a vzal jí kytaru. „Pamatuješ?“

*Jednoho kluka ukážu ti teď
Co na všechno zná odpověď*

V duchu zaslechl Hvězdin hlas, který si nemohl splést s žádným jiným, hluboký a hladivý, vzrušující stejně teď jako tehdy.

*Jiní mají zas jen osud
Třeba ty a já Ty a já*

Kněz byl zhruba tak starý jako Kostlín – a Kostlín umírá. Nedalo se o tom pochybovat. Dívka s dítětem ho brzy opustí. Bude žít jen svou závislost a vyhladoví vlastní tělo. Buď se předávkuje, nebo se otráví špatnou drogou, anebo si jednoduše zhuntuje tělo tolik, že se složí a dostane zápal plic. Tak či onak je po něm.

Pokud přijdu o tenhle domov, skončím jako on.

Květina se prala s akordem Ami a Kněz si pohrával s myšlenkou na návrat do normální společnosti. Představoval si, jaké by bylo chodit denně do práce, kupovat si ponožky a boty a mít televizi a opékač topinek. Z té myšlenky se mu až zvedl žaludek. Nikdy nežil spořádaně. Vyrostl mezi děvkami, vzdělání posbíral po ulicích, krátce byl majitelem pololegální firmy a většinu života strávil jako vůdce hipícké komuny odříznuté od světa.

Vzpomněl si na jediné pravidelné zaměstnání, které kdy měl. V osmnácti začal dělat u Jenkinsonových, manželů, kteří měli na jejich ulici obchod s alkoholickými nápoji. Tehdy mu připadali strašně staří, ale když tak o tom přemítal teď, odhadoval, že jim mohlo být k padesáti. Měl v úmyslu dělat u nich jen tak dlouho, než přijde na to, kam schovávají peníze, a pak je okrást. Tehdy se ale dozvěděl cosi nového sám o sobě.

Zjistil, že má záhadné nadání pro aritmetiku. Jenkinson každé ráno dal do registračky deset dolarů v drobných. Zákazníci kupovali láhve s alkoholem a platili a dostávali zpátky. Kněz je buď obsluhoval sám, nebo slyšel, jak jim jeden z manželů Jenkinsonových říká celkovou sumu, třeba „Tak to máme dolar dvacet devět, paní Robertová“ nebo „Rovnejch dvacet babek, mladej pane“. A ty cifry jako kdyby se mu v hlavě sčítaly samy. Po celý den Kněz věděl naprosto přesně, kolik peněz je v zásuvce pokladny, a než to Jenkinson večer stačil spočítat, mohl mu to říct.

Také poslouchal, jak pan Jenkinson telefonuje s dodavateli, a brzy znal velkoobchodní i maloobchodní ceny všeho zboží v obchodě do posledního kousku. Automat v jeho mozku pak byl s to spočítat zisk z každého nákupu – a to, kolik Jenkinsonovi dokážou vydělat, *aniž by někoho okradli*, ho dokonale ohromilo.

Zařídil, aby je v jediném měsíci čtyřikrát vykradli, a pak jim nabídl, že od nich obchod odkoupí. Když jej odmrštili,

zosnoval pátou loupež a zajistil, aby při ní ztloukli paní Jenkinsonovou. Potom pan Jenkinson jeho nabídku přijal.

Na zálohu si Kněz půjčil od jednoho lichváře ze sousedství a splátky pak táhl z tržeb obchodu. Neuměl číst ani psát, ale vždycky zcela přesně znal svou finanční situaci. Nikdo ho nemohl ošidit. Jednou zaměstnával na první pohled slušnou paní středního věku a ta mu den co den kradla z registračky po dolaru. Na konci týdne jí těch pět dolarů strhl z platu, zbil ji a řekl jí, ať se už nevrací.

Do roka měl obchody už čtyři; za dva roky měl velkoobchodní sklad s alkoholickými nápoji; za tři roky byl milionářem; a koncem čtvrtého roku byl na útěku.

Někdy ho napadalo, co by se asi dělo dál, kdyby lichváři zaplatil celou částku, kdyby dával účetnímu pro bernák poctivé údaje, kdyby uplatil losangeleskou policii vyšetřující jeho daňové úniky. Třeba by dneska měl firmu velkou jako Coca-Cola, žil by v jedné z těch vil na Beverly Hills, měl zahradníka a chlapa na údržbu bazénu a garáž pro pět aut.

Ale ať se jakkoli snažil představit si to, věděl, že se to stát nemohlo. Nehodí se to k němu. Ten chlápek, co vyšel po schodech z vily v bílém županu a lhostejným hlasem poručil služebné, ať mu vymačká do sklenice pomeranč, měl cizí tvář. Kněz by nikdy v uspořádaném světě žít nemohl. Vždycky mu dělala potíže pravidla. Nikdy nedokázal dodržovat pravidla stanovená druhými. Proto musí žít tady.

V Údolí Stříbrné řeky vytvářím zákony já. Já je měním. Já sám jsem ten nejvyšší zákon.

Květina mu řekla, že ji bolí prsty.

„Tak to je na čase toho nechat,“ kývl Kněz. „Jestli chceš, naučím tě zítra večer další písničku.“ Pokud ještě budu naživu.

„A tebe to nebolí?“

„Nebolí, ale to je zvyk. Když na kytaru trochu cvičíš, na bříškách prstů ti ztvdne kůže jako třeba na patě.“

„A má Noel Gallagher tvrdou kůži na prstech?“
„Jestli je to kytarista...“
„Jasně! Hraje u Oasis!“
„No tak tvrdou kůži na prstech má. Myslíš, že by tě bavilo dělat muziku?“
„Ne.“
„To byla rychlost. Máš v plánu něco jiného?“
Zatvářila se provinile, jako kdyby věděla, že jí to neschválí, ale pak sebrala odvalu. „Chtěla bych psát.“
Nevěděl, jak se na to má tvářit. *Tvůj táta si nikdy nebude moct přečíst, cos napsala.* Předstíral ale, že ho to nadchlo. „Paráda! A co chceš psát?“
„Chci psát do časopisu. Třeba jako je *Teen*.“
„A proč?“
„Protože to bych psala o hvězdách a dělala s nima rozhovory a psala o módě a o kosmetice.“
Kněz zaťal zuby a nedovolil si projevit odpor. „No, aspoň ta myšlenka, že bys psala, se mi líbí. Ale kdybys místo článků do časopisů psala třeba poezii a povídky, mohla bys dál žít tady v údolí.“
„Jo, to asi jo,“ řekla pochybovačně.
Bylo mu jasné, že vůbec nemá v úmyslu strávit tady celý život. Ale je ještě příliš mladá, než aby to chápala. A než dospěje natolik, aby dokázala samostatně rozhodovat, začne se na to dívat jinak. *Aspoň doufám.*
Přišla k nim Hvězda. „Pan Truth čeká,“ řekla.
Kněz vzal Květině kytaru. „Běž se nachystat na kutě,“ pobídl ji.
Šli s Hvězdou na parkoviště, cestou se stavili u Písničky ve srubu a vrátili kytaru. Když dorazili k autům, zjistili, že Melánie už tam je, sedí vzadu v plymouthu a poslouchá rádio. Navlékla se do jasně zeleného trička a džín z rozdělovny. Protože oboje na ni bylo moc velké, nacpala tričko do kalhot a

ty stáhla páskem, takže bylo tím víc vidět, jak má štíhlý pas. A pořád vypadala jako reklama na sexuální život.

John Truth měl monotónní nosový hlas, který by mohl být hypnotický. S oblibou říkával nahlas věci, které jeho posluchači hýčkali někde uvnitř, ale styděli by se to připustit. Obyčejně to bývala různá fašizující svinstva: že AIDS je trest za hříchy, že inteligence je rasově dědičná, že svět potřebuje hlavně tužší kázeň, že všichni politici jsou pitomí a úplatní a tak. Kněz měl pocit, že většinu jeho posluchačstva budou asi tvořit obézní běloši, kteří valnou část svých vědomostí o světě posbírali v barech. „Ten chlap,“ ucedila Hvězda, „to je zosobnění všeho, co nenávidím na Americe: hlavu má plnou předsudků, je svatouškovský, pokrytecký, nafoukaný a pitomý jak štoudev.“

„To jo,“ souhlasil Kněz. „Poslouchejte.“

„A teď vám přečtu prohlášení, které vydal šéf guvernérova sekretariátu pan Honeymoon,“ říkal právě Truth.

Knězi se postavily chlupy na zátylku. „Ten zkurvenej parchant!“ vyjela Hvězda. Honeymoon byl původcem plánu, kvůli němuž má být údolí Stříbrné řeky zaplaveno, a oni ho všichni nenáviděli.

John Truth mluvil dál, pomalu a důrazně, jako kdyby záleželo na každé slabice. „Takže poslouchejte. FBI přešetřilo hrozbu, která se prvního května objevila na internetu. Závěrem šetření je, že hrozba není opodstatněná.“

Knězi se sevřelo hrdlo. Přesně to očekával, ale přesto ho to vyděsilo. Doufal, že se dočká alespoň nějakého náznaku, aspoň trošky ochoty ustoupit. Vypadalo to ale, že Honeymoon se jakémukoli jednání vzpírá.

Truth četl dál. „Na doporučení FBI se guvernér Mike Robson rozhodl nepodnikat žádné další kroky. Tak, přátelé, a to je prohlášení v celé své délce!“ Truth měl evidentně pocit, že je urážlivě krátké. „Uspokojuje vás to? Termín, který

teroristé stanovili, vyprší zítra. Uklidňuje vás to? Zavolejte Johnu Truthovi a povězte všem, co si o tom myslíte.“

„To znamená, že to musíme udělat,“ řekl Kněz.

„No co,“ pokrčila rameny Melánie, „stejně jsem nečekala, že by guvernér kapituloval bez demonstrace.“

„Já nejspíš taky ne.“ Zamračil se. „V tom prohlášení se zmínil o FBI hned dvakrát. Připadá mi to, jako že se to Robson chystá hodit na ně, pokud se něco stane. A to mě přivádí k úvaze, jestli on si v hloubi duše není jistý mín, než jak tvrdí.“

„Takže když mu předvedeme, že zemětřesení opravdu dokážeme vyvolat...“

„Snad si to rozmyslí znovu.“

Hvězda se tvářila zničeně. „Sakra, asi jsem pořád doufala, že to nebudeme muset udělat.“

Kněze to vylekalo. Nechtěl, aby Hvězdě spadlo srdce do kalhot zrovna teď. Potřeboval její podporu, aby dokázal přesvědčit ostatní Jedlíky rýže. „Můžeme to udělat tak, že se nikomu nic nestane,“ namítl. „Melánie vybrala skvělé místo.“ Otočil se dozadu. „Pověz Hvězdě to, o čem jsme spolu mluvili.“

Melánie se naklonila k nim a rozložila mapu tak, aby do ní oba viděli. Nevěděla, že Kněz mapy číst neumí. „Tady je zlom v Owensově údolí,“ ukázala na červený proužek. „Došlo tu k silným otřesům v letech 1790 a 1872, takže se už nějakou dobu čeká další.“

„Ale přece k zemětřesením nedochází v pravidelných časových odstupech?“ namítl Hvězda.

„To ne. Ale to, co o zlomu víme z minulosti, nám říká, že tak velký tlak, aby to vyvolalo zemětřesení, se nahromadí zhruba za jedno století. Což znamená, že když teď trochu ťukneme na správném místě, můžeme ho vyvolat.“

„A to místo je kde?“ zeptala se Hvězda.

Melánie ukázala na jedno místo na mapě. „Tady někde.“

„Nemůžeš to říct přesně?“

„Můžu, ale teprve až tam. Podle Michaelových údajů to místo najdu s přesností asi kilometr a půl. A když se tam pak rozhlídnu, najdu správný bod.“

„Jak?“

„Podle známek starších zemětřesení.“

„Dobře.“

„A podle Michaelovy teorie o seismických oknech bude nejlepší čas mezi půl druhou a půl třetí.“

„Jak můžeme vědět jistě, že se nikomu nic nestane?“

„Podívej se na mapu. Owensovo údolí je řídce osídlené, je tam jenom pár městeček dole u vyschlého koryta řeky. A místo, které jsem vybrala, je kilometry daleko od nejbližších obydlí.“

„Můžeme počítat s tím, že zemětřesení bude slabé,“ dodal Kněz. „Otřesy jen trochu pocítí v nejbližším městečku.“ Dobře věděl, že to není jisté, a Melánie to věděla také. Přísně se na ni podíval a ona mu neodporovala.

„Jestli budou otřesy znát jenom trochu, tak se nikdo zrovna strachy nepodělá. Proč to potom děláme?“ namítala dál Hvězda.

Chovala se paličatě, ale nebylo to nic jiného než příznak toho, jak je napjatá. „Řekli jsme, že způsobíme zemětřesení zítra,“ vysvětloval Kněz. „Jak to uděláme, zavoláme z Melániina mobilu Johnu Truthovi a řekneme mu, že jsme splnili slib.“ *To bude okamžik! To bude pocít!*

„Bude nám věřit?“

„Bude muset, když se podívá na seismograf,“ pokrčila rameny Melánie.

„Jen si představ, jak z toho bude po těle Robsonovi a jeho lidem.“ Kněz nedokázal skrýt nadšení. „Hlavně tomu hajzlovi Honeymoonovi. Úplně je slyším! Do prdele! Tak ty lidi fakt můžou vyvolat zemětřesení! Co budeme dělat, do háje?!“

„A co dál?“ zeptala se Hvězda.

„Pak pošleme hrozbu, že to uděláme znovu. Ale tentokrát jim nedáme měsíc. Jenom týden.“

„Jak tu hrozbu pošleme? Stejně jako minule?“

Na to odpověděla Melánie. „Myslím, že radši ne. Určitě můžou ty internetové stránky monitorovat a vysledovat, odkud šel hovor. A kdybysme použili jiné stránky, vždycky je tu nebezpečí, že si hrozby nikdo nevšimne. Jen si vzpomeňte, trvalo tři týdny, než si té první začal všímat John Truth.“

„Takže rovnou zavoláme a pohrozíme druhým zemětřesením.“

Kněz kývl. „Jenže tentokrát to nebude nikde v pustině. Bude to místo, kde by to mohlo napáchat pořádnou škodu.“ Všiml si Hvězdina vylekaného výrazu. „Nemusíme to myslet vážně,“ rychle dodal. „Jak jednou ukážeme svou sílu, bude už stačit jenom hrozba.“

„*Inšalláh*,“ řekla Hvězda. Naučila se to od Písničky, která byla Alžířanka. „Děj se vůle Boží.“

Když nazítří ráno vyrazili, byla ještě tma jako v pytli.

Seismický vibrátor zatím nikdo nezahlédl dobrých sto kilometrů od údolí a Kněz chtěl, aby to tak zůstalo i dál. Měl v úmyslu opustit domov za tmy a za tmy se také vrátit. Dohromady to znamená dobrých osm set kilometrů, tedy při maximální rychlosti sedmdesát v hodině dobrých jedenáct hodin za volantem. Kněz také rozhodl, že jako záložní vozidlo vezmou jeho plymouth. A pojede s nimi Dubina, aby se podělili o šoférování.

Na cestu lesem k místu, kde byl nákladák ukrytý, si Kněz svítil baterkou. Všichni čtyři mlčeli a bylo jim úzko. Trvalo jim půl hodiny, než z vozidla odházeli všechny větve.

Konečně celý napjatý usedl za volant, zasunul klíček do zapalování a nastartoval. Motor s uklidňujícím zaburácením chytil hned na první pokus a Kněz div nezajásal.

Komunu měli skoro dva kilometry za zády a on pevně věřil, že na takovou dálku auto nikdo neuslyší. Hustý les zvuky pohltí. Později si ovšem všichni všimnou, že čtyři lidé někam zmizeli. Nakázali Aneth, ať jim řekne, že se jeli na doporučení Paula Bealeho podívat do údolí Napa na novou odrůdu vinné révy. Bylo dost nezvyklé, aby někdo jezdil mimo komunu, ale lidé se moc vyptávat nebudou, protože se všichni bojí stavět se Knězi.

Zapnul reflektory a Melánie si vylezla do nákladáku vedle něj. Zařadil jedničku a vyjel s těžkým vozidlem skrz les na prašnou cestu, pak zamířil do kopce a k silnici. Terénní pneumatiky se lehce vyrovnávaly s koryty potoků a s kluzkou hlínou.

Panebože, vyjde to vůbec?

Co, zemětřesení? No nezbláznil ses?

Jenže ono to vyjít musí.

Dojel na silnici a vydal se po ní na východ. Po dvaceti minutách jízdy do kopce opustili údolí Stříbrné řeky a najeli na silnici číslo 89. Kněz zabočil na jih. Podíval se do zpětného zrcátka a přesvědčil se, že Hvězda a Dubina jedou v plymouthu za nimi.

Melánie vedle něj seděla velmi tiše. Jemně ji zkusil probrat. „Co včera Dusty, dobrý?“

„Jo, byl rád, že je u táty. Na něj si Michael vždycky čas našel, na mě nikdy.“

Její projevy zahořklosti už důvěrně znal. Zato jej překvapovalo, že se téměř nebojí. Na rozdíl od něj se nemučila otázkami, co bude s jejím dítětem, kdyby dnes zahynula. Jako by naprosto bez zaváhání věřila, že se nic nemůže pokazit a že jí zemětřesení neublíží. Je to tím, že o něm ví víc než Kněz? Anebo prostě patří k těm lidem, kteří nepohodlné skutečnosti dokážou nevnímat? Kněz to nedokázal určit.

Když začalo svítat, objížděli už severní výběžek jezera Tahoe. Nehybná voda vypadala jako vyleštěný ocelový kotouč, který dopadl mezi hory. Seismický vibrátor působil na klikaté cestě vinoucí se po borovicemi posázeném břehu jistě podezřele, ale lidé, co tu jsou na dovolené, ještě spí, a tak jej vidělo jen pár zaměstnanců hotelů a restaurací, kteří se se zalepenýma očima šourali do práce.

Když se slunce vyšplhalo nad hory, byli už na federální silnici číslo 395, přešli hranice s Nevadou a přes plochou polopouštní krajinu uháněli na jih. Zastavili na tiráckém odpočívadle, seismický vibrátor zaparkovali tak, aby nebyl vidět ze silnice, a dali si ke snídani pár mastných omelet a řídkou kávu.

Pak se silnice vrátila zase na území Kalifornie a začala šplhat do hor; na několik hodin se jim nabídla majestátní scenerie s prudkými lesnatými svahy – zvětšená verze údolí Stříbrné řeky. Pak zase podél stříbřité vodní plochy, o které Melánie řekla, že to je jezero Mono, sjeli dolů.

Brzy se ocitli na dvouprouté silnici, která klesala v přímé čáře dlouhým, prašným údolím. To se stále rozšiřovalo, až zbyly z hor po obou stranách jen namodralé šmouhy v dálce, ale pak se zase zúžilo. Kamenitá půda po obou stranách silnice měla tříslovou barvu a tu a tam na ní rostlo příkrčené křoví. Nebyla tu žádná řeka, ale solné roviny v dálce se leskly jako vodní hladiny.

„Tohle je Owensovo údolí,“ ozvala se Melánie.

Krajina na Kněze působila dojmem, jako kdyby ji poničila nějaká pohroma. „Co se tady stalo?“ optal se.

„Řeka je vyschlá, protože ji před pár lety odklonili do Los Angeles.“

Asi tak jen každých pětadvacet kilometrů projeli ospalým městečkem. Teď už neměli šanci uniknout pozornosti. Nebyl tu dohromady žádný provoz a lidé očumovali seismický vibrátor na každé křižovatce se světly, kde zastavil. Spousta si

jich ho zapamatuje. *Jo, tu káru jsem viděl. Vypadala jako ty nákladáky, co se s nima asfaltují silnice nebo tak něco. A vůbec, co to bylo?*

Melánie zapnula laptop a rozložila si mapu. „Někde pod námi,“ řekla zamyšleně, „se zaklesly dva obrovské kusy zemské kůry a snaží se uvolnit.“

Z té představy Kněze zamrazilo. Sotva mohl uvěřit, že jeho záměrem je uvolnit všechnu tuhle nahromaděnou ničivou sílu. *Nejspíš jsem se zbláznil.*

„Bude to tak osm deset kilometrů odsud,“ oznámila Melánie.

„Kolik je?“

„Jedna a něco.“

Stihli to dobře. Seismické okno se otevře v půlhodině a za dalších padesát minut se zase zavře.

Melánie navedla Kněze na odbočku, která vedla napříč přes ploché dno údolí. Spíš než silnice to byla cesta mezi balvany a křovím. Ačkoli jim povrch připadal téměř rovný, museli klesat, protože hlavní silnice jim zmizela a viděli jen střechy projíždějících kamionů.

„Tady zastav,“ řekla Melánie konečně.

Kněz zastavil a oba vystoupili. Z vymeteného nebe do nich nelítostně pražilo slunce. Plymouth dojel k nim, Hvězda a Dubina vylezli a začali se po dlouhé jízdě protahovat.

„Koukněte,“ ozvala se Melánie. „Vidíte tu vyschlou rokli?“

Kněz si všiml místa, kde si dnes už dávno vyschlý potok vyryl cestu kamenitou plání. Ale tam, kam Melánie ukazovala, rokle najednou končila jako uťatá. „To je zvláštní,“ řekl Kněz.

„A teď se podívejte pár metrů doprava.“

Kněz se poslušně zadíval tam, kam namířila ukazovák. Koryto tam znovu začínalo a vedlo dál ke středu údolí. „To je zlomová linie,“ ohlásila Melánie. „Při posledním zemětřesení

se okraj téhle půlky údolí sebral, posunul se o pět metrů a pak si zase sedl.“

„Asi jo.“

„A my zařídíme, aby se to stalo znova?“ zeptal se Dubina. Z hlasu byla cítit úzkost.

„Pokusíme se o to,“ řekl rázně Kněz. „A nemáme moc času.“ Obrátil se k Melánii. „Stojí auto přesně na tom pravém místě?“

„Řekla bych, že ano. Pár metrů sem nebo tam tady na povrchu, to tam dole, osm kilometrů pod námi, nemůže hrát žádnou roli.“

„Tak jo.“ Zaváhal. Téměř cítil, že by to chtělo nějaký projev. „No tak se do toho dáme,“ odtušil jen.

Vylezl do kabiny nákladáku, usadil se za volantem a zapojil přístroje ovládající vibrátor. Stiskl tlačítko, které uvádělo do pohybu ocelovou desku. Na třicet sekund nechá vibrátor, aby pracoval v polovině frekvenčního rozpětí. Zadním oknem se podíval na ukazatele přístrojů. Hodnoty byly v pořádku. Vzal si dálkový ovladač a vystoupil z auta.

„Nastaveno,“ ohlásil.

Všichni čtyři nasedli do plymouthu. Za volant si sedl Dubina. Vrátili se na silnici, přejezili přes ni a pak zamířili mezi křoví na protější straně údolí. Když vystoupali asi do půlky mírného svahu, ozvala se Melánie. „To stačí.“

Dubina zastavil.

Kněz doufal, že nejsou vidět ze silnice. Pokud ano, nedá se s tím nic dělat. Ještě že vybledlé kresby na karosérii auta docela splývají s nahnědlou krajinou.

„Jsme od toho dost daleko?“ zeptal se Dubina nervózně.

„Řekla bych, že ano,“ odpověděla Melánie chladnokrevně. Vůbec se nebála. Kněz se jí zadíval do tváře a v očích zpozoroval náznak šileneckého, snad i téměř sexuálního vzrušení. Že by si vychutnávala pomstu na seismolozích, kteří ji vyhodili od zkoušek, nebo na manželovi, který to dopustil,

nebo snad – proboha – na celém světě? Ať už to je jakkoli, pořádně ji to našhivilo.

Vystoupili a zadívali se přes údolí. Z nákladáku viděli jen střechu.

„Je to chyba, že jsme sem jeli oba,“ řekla Hvězda. „Jestli umřeme, Květina nebude nikoho mít.“

„Bude mít celou komunu,“ řekl Kněz. „My dva nejsme jediní dospělí, které má ráda a kterým věří. Nejsme nukleární rodina a máme k tomu dobré důvody.“

Melánie se zatvářila otráveně. „Zlom zřejmě probíhá středem údolí, takže jsme půl kilometru od něj,“ utrousila tónem, ze kterého bylo poznat, že chce jejich infantilní řeči ukončit. „Ucítíme pohyby země, ale nejsme v žádném ohrožení. Při zemětřeseních většinu zranění a ztrát způsobí padající části staveb: zhroucené střechy a mosty, odletující střepy a tak. My jsme tu v bezpečí.“

Hvězda se po ní ohlédla. „A nemůžou na nás padnout hory?“

„Mohly by. A taky se můžeme při návratu domů vybourat. Ale je to tak nepravděpodobné, že řečmi o tom jen ztrácíme čas.“

„Tobě se to lehko řekne – tvůj kluk je pět set kilometrů odsud.“

„Je mi jedno, jestli tu umřu,“ ucedil Kněz. „Stejně bych nedokázal vychovávat děti někde v montovaném domku na předměstí.“

„Musí to vyjít. To prostě musí vyjít,“ drtil skrz zuby Dubina.

„Propána, nemáme na to celý den,“ vztekala se Melánie. „Už to sakra zmáčkni.“

Kněz se podíval na silnici a počkal, až přejede tmavozelený džíp Grand Cherokee Limited. „Dobře,“ řekl, jakmile byla silnice prázdná. „Tak jdeme na to.“

Stiskl tlačítko dálkového ovládání.

I na tu dálku uslyšel zaburácení vibrátoru okamžitě. Na ploskách chodidel ucítil chvění, slabé, ale jasně znatelné.

„Proboha,“ ujelo Hvězdě.

Okolo nákladáku se zvedl oblak prachu.

Všichni čtyři byli napjatí jako struny, jejich těla očekávala první náznaky toho, že země se dala do pohybu.

Vteřiny utíkaly.

Kněz šmejdil očima kolem sebe a hledal známky otřesů, i když měl dojem, že stejně by je dřív pocítil než uviděl.

Tak kde to vázne?!

Při seismickém výzkumu obvykle uváděli vibrátor do činnosti na sedmivteřinové „záběry“. Tentokrát jej Kněz nastavil na třicet vteřin. Připadalo mu to jako hodina.

Konečně hluk ustal.

„Do háje,“ sykla Melánie.

Knězi se sevřelo srdce. Žádné zemětřesení. Nepovedlo se to.

Třeba to byl jenom potrhlý hipícký nápad, jako když chtěli přenést Pentagon levitací.

„Zkus to znovu,“ řekla Melánie.

Kněz se podíval na ovladač, který držel v ruce. *Proč ne?*

Po silnici 395 se blížil šestnáctikolový kamion, ale Kněz tentokrát nepočkal. Pokud má Melánie pravdu, otřes nemůže autu ublížit. Pokud se Melánie mýlí, je po nich po všech.

Stiskl tlačítko.

Z dálky se ozvalo burácení, země se sotva znatelně rozechvěla a seismický vibrátor se znovu obklopil mračnem prachu.

Kněze napadlo, jestli se před tou šestnáctikolkou nemůže otevřít trhlina.

Nic se nestalo.

Tentokrát mu půlminuta utekla rychleji. Když zvuk přestal, překvapilo ho to. *To je všechno?*

Zmocnilo se ho zoufalství. Snad byla komuna v Údolí Stříbrné řeky jen sen, který teď skončí. *Co budu dělat? Kde budu žít? Jak to udělat, abych neskončil jako Kostlín?*

Ale Melánie se ještě nehodlala vzdát. „Přemístíme nákladák a zkusíme to znovu.“

„Ale říkála jsi, že na přesném umístění nezáleží,“ namítl Dubina. „Že pár metrů sem nebo tam osm kilometrů dole nemůže hrát žádnou roli, tak jsi to říkala.“

„No tak ho přemístíme o víc než o pár metrů!“ odsekla Melánie. „Jdeme, čas běží!“

Kněz se s ní nehádal. Změnila se. Obyčejně se jím nechala ovládat. Vžila se do role krásy v nesnázích, kterou zachránil, a ze samého vděku byla ochotna se vždy podřizovat jeho vůli. Teď ale byla nabitá energií, netrpělivá, pánovitá. Kněz byl s to to snášet, pokud dokáže udělat to, co udělat slíbila. Do latě ji může srovnat později.

Nasedli znovu do plymouthu a po sluncem rozpukané hlíně zase dojeli k seismickému vibrátoru. Pak on a Melánie vylezli do jeho kabiny a ona mu ukazovala, kam má jet. Hvězda a Dubina jeli v autě za nimi. Teď už se cesty nedrželi, jeli rovnou skrz křoví. Veliké pneumatiky drtily keře a snadno se přehupovaly přes kameny, zato si Kněz dělal starosti, jestli nějakou škodu neutrpí plymouth se svým nízko zavěšeným břichem. Usoudil, že kdyby měl Dubina nějaké potíže, zatroubil by.

Melánie propátrávala krajinu a hledala nějaké výrazné útvary, které by naznačovaly, kudy dole vede zlom. Kněz už žádná stranou posunutá řečiště neviděl. Když ale ujeli asi tři čtvrtě kilometru, Melánie ukázala na cosi, co vypadalo jako miniaturní, metr vysoký útes. „Příkopová propadlina,“ řekla. „Asi tak sto let stará.“

„Vidím,“ kývl Kněz. Spatřil na zemi prohlubeň podobnou míse; na jejím okraji byla římsa naznačující, kde se země

posunula stranou. Vypadalo to, jako kdyby mísa praskla a někdo ji zase nešikovně slepil.

„Zkusíme to tady,“ rozhodla Melánie.

Kněz zastavil a spustil desku. Rychle si znovu prověřil hodnoty na ukazatelích a zapojil vibrátor. Tentokrát naprogramoval vibrace na šedesát vteřin. Když bylo všechno nastaveno, vyskočil z auta.

Znepokojeně se podíval na hodinky. Dvě. Zbývá jim jenom dvacet minut.

Znovu odjeli v plymouthu přes hlavní silnici a vystoupali na protější kopec. Řidiči těch několika projíždějících aut si jich nevšíмали. Přesto byl Kněz nervózní. Dřív nebo později se jich někdo zeptá, co tu dělají. Moc nerad by to vysvětloval zvědavému poldovi nebo místnímu radnímu, co si zvykl do všeho strkat nos. Měl nachystanou přijatelnou povídačku o tom, že jsou z univerzity a provádějí studijní výzkum vyschlého koryta, ale nechtěl, aby si někdo zapamatoval jeho tvář.

Všichni vylezli ven a podívali se přes údolí do míst nedaleko propadliny, kde stál seismický vibrátor. Kněz si z celého srdce přál, aby se tentokrát země pohnula a otevřela. *Bože, ať to vyjde – jen tohle mi splň, ano?*

Stiskl tlačítko.

Auto zaburácelo, země se mírně rozechvěla, zvedl se prach. Vibrace místo třiceti vteřin trvaly celou minutu. Ale žádné zemětřesení nenastalo. Prostě jen na zklamání čekali déle.

Když zvuk přestal, ozvala se Hvězda. „Nepůjde to, co?“

Melánie ji zpražila vzteklým pohledem. Otočila se ke Knězi. „Můžeš měnit frekvenci vibrací?“

„Ano,“ kývl. „Teď to mám nastavené uprostřed pásma, takže můžu ubrat i přidat. Proč?“

„Podle jedné teorie je hlavním faktorem právě frekvence. Chápej, zemskou kůrou probíhají nějaké vibrace prakticky pořád. Proč tedy nejsou pořád zemětřesení? Možná proto, že

aby se zlom pohnul, musí mít vibrace správnou frekvenci. Víš přece, že určitý tón může rozbít sklo?“

„Nikdy jsem to neviděl, leda v kresleném filmu, ale vím, co tím myslíš. Ano. Když se vibrátor používá pro výzkum, během sedmivteřinového zapnutí se mění frekvence.“

„Opravdu?“ Melánii to zaujalo. „A proč?“

„Nevím, snad pak geofony signál líp přečtou. Mně prostě nepřipadalo, že to je to pravé i pro nás, a tak jsem frekvenci neměnil, ale můžu to udělat.“

„Zkusíme to.“

„Dobře, ale musíme si pospíšit. Už je pět minut po druhé.“

Naskočili do auta. Dubina jel rychle, přímo se po prašné pláni řítit. Kněz přenastavil ovládání vibrátoru tak, aby po celých šedesát vteřin frekvence vibrací postupně rostla. Když se zase řítili k pozorovacímu stanovišti, mrkl na hodinky. „Dvě patnáct,“ ucedil. „Poslední pokus.“

„Nech toho,“ řekla Melánie. „Došly mi nápady. Jestli to nevyjde, vzdávám to.“

Dubina zastavil a znovu si vystoupili.

Myšlenka, že pojedou zase až domů bez úspěchu, Kněze tak zdrtila, že by nejraději s nákladňákem na silnici do něčeho třískl a všechno to ukončil. Třeba by to byl způsob, jak z toho uniknout. Napadlo ho, jestli by se Hvězdě chtělo zemřít s ním. *Úplně to vidím: my dva, napráskaní sedativy, vedle stojí láhev vína na zapití prášků...*

„Na co se čeká?“ vyjela Melánie. „Dvě dvacet. Tak to sakra zmáčkni!“

Kněz to zmáčkl.

Stejně jako předtím se nákladňák rozburácel a země se rozechvěla a kolem bušící ocelové desky vibrátoru se začal rozlézat oblak prachu. Tentokrát se ale zvuk nedržel stejné výšky; začal jako basové dunění a pomalu stoupal.

A pak to začalo.

Kněz měl pocit, že se mu země pod nohama rozvlnila jako moře. Potom mu připadlo, že jej někdo chytil za nohy a strhl na zem. Praštil sebou na záda a pořádně se uhodil. Vyrazil si dech.

Hvězda a Melánie naráz vykřikly, Melánie ječivě, Hvězda hlouběji, ale obě vyděšeně. Kněz se díval, jak obě padají na zem, Melánie vedle něj a Hvězda o pár metrů dál. Dubina se potácel, chvíli se držel na nohou a pak jako poslední upadl také.

Kněz mlčel, ale zmocnila se ho hrůza. *Mám, co jsem chtěl, je to tady, umřu.*

Ozval se zvuk, jako kdyby blízko nich prosvištěl rychlík. Zvedl se prach, do vzduchu vyletěly kamínky, balvany se daly do pohybu každý na jinou stranu.

Země se pořád hýbala, jako kdyby někdo chytil konec koberce, na kterém stáli, a cloumal jím sem a tam. Zažívali neuvěřitelný pocit ztráty orientace, měli dojem, že svět se najednou stal docela neznámým místem. Bylo to děsivé.

Ještě se mi nechce umírat.

Kněz zalpal po dechu a vystrachal se na kolena. A pak, když se už opřel jednou nohou o zem, ho Melánie chytila za paži a zase ho strhla dolů. „Nech mě bejt, ty krávo pitomá!“ zařval, ale neslyšel se ani sám.

Země se zavlnila a shodila ho z kopce dolů, pryč od plymouthu. Melánie padla na něj. Napadlo ho, že by se auto mohlo převrátit a oba je rozmáčknout, a tak se pokoušel odkulit dál od něj. Hvězdu ani Dubinu neviděl. Do obličeje mu vletěla trnitá větev a poškrábala ho. Prach mu vnikl do očí a na chvíli jej oslepil. Ztratil orientaci. Schoulil se, přikryl si tvář rukama a čekal na smrt.

Kristepane, jestli mám umřít, ať umřu s Hvězdou.

Otřesy ustaly stejně náhle, jako začaly. Neměl ponětí, jestli trvaly deset vteřin nebo deset minut.

Chvilku nato utichl i hluk.

Kněz si vymnul prach z očí a vstal. Uviděl Melánii, jak mu leží u nohou. Napřáhl ruku a pomohl jí na nohy. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Asi jo,“ odpověděla rozechvěle.

Prach si pomalu sedal a on spatřil, jak Dubina váhavě vstává. Kde je Hvězda? Pak ji uviděl jen o pár kroků dál. Ležela na zádech a měla zavřené oči. Sevřelo se mu srdce. *Ať není mrtvá, Bože, prosím, ať není mrtvá.* Klekl si k ní. „Hvězdo, jsi v pořádku?“ vyrazil naléhavě.

Otevřela oči. „Panejo,“ utrousila. „To byla pecka!“

Kněz se usmál a potlačil slzy úlevy.

Pomohl Hvězdě vstát. „Jsme naživu,“ řekl.

Prach si už sedl skoro úplně. Podíval se přes údolí na nákladňák. Stál rovně a vypadalo to, že není poškozený. Pár metrů od něj byla v zemi velká průrva, která vedla středem údolí od severu k jihu tak daleko, kam až dohlédl.

„No to mě podrž,“ řekl tiše. „Podívej se na to.“

„Vyšlo to,“ kývla Melánie.

„Dokázali jsme to,“ ozval se Dubina. „Sakra, my jsme to svinský zemětřesení vyvolali!“

Kněz se na všechny usmál. „Tak nějak,“ souhlasil.

Políbil Hvězdu a pak Melánii; pak je obě políbil Dubina; pak Hvězda políbila Melánii. Všichni se rozesmáli. Potom se Kněz dal do tance. Přímo v tom rozpolceném údolí začal indiánský válečný tanec a vysokýma botama rozkopával prach, který se sotva stačil usadit. Hvězda se k němu přidala, pak i Melánie a Dubina, všichni čtyři poskakovali v kruhu, dokola a zase dokola, vřískali a juchali a smáli se, až jim do očí vhrkly slzy.

2. ČÁST

SEDM DNŮ

Judy Maddoxová jela autem domů. Byl pátek; končil nejhorší den její kariéry u FBI.

Pořád nemohla přijít na to, co udělala tak zlého, aby si to zasloužila. No dobře, vyjela na svého šéfa, ale on se k ní choval agresivně dřív, než ztratila rozvahu, takže důvodem musí být něco jiného. Včera jela do Sacramenta s pevným odhodláním zastupovat Úřad tak, aby z toho vyšel jako výkonná a kompetentní organizace, ale bůhvíproč z toho sama vyšla jako neschopný popleta. Byla z toho znechucená a zdeptaná.

A nic dobrého se nedělo ani po schůzce s Alem Honeymoonem. Volala univerzitním seismologům a vyptávala se jich. Jestlipak pracují na lokalizaci kriticky namáhaných míst zlomové linie? A pokud ano, kdo má přístup k jejich datům? A nemá snad někdo z těchto lidí styky s teroristickými skupinami?

Seismologové jí moc nepomohli. Většina z dnešních akademiků studovala v šedesátých a sedmdesátých letech, kdy si FBI v kampusech platila mezi studenty donašeče, kteří jí dodávali informace o protestním hnutí. Je to už dávno, ale taková věc se nezapomíná. Úřad byl pro ně stále totéž co nepřítel. Judy to chápala, ale byla by radši, kdyby se k agentovi pracujícímu na věci veřejného zájmu nechovali buď pasivně, nebo agresivně.

Lhůta, kterou stanovilo Kladivo ráje, má dnes vypršet, a nikde žádné zemětřesení. Pro Judy to sice znamenalo, že když brala hrozbu vážně, mylila se, ale přesto se jí upřímně ulevilo. Třeba to tím celé skončí. Říkala si, že si přes víkend pořádně odpočine. Je pěkné počasí, svítí slunce, je teplo. Večer by mohla pro otce upéct kuře a k němu by si mohli otevřít láhev vína. Zítra bude muset zajet do supermarketu, ale v neděli by si mohla vyjet po pobřeží do Bodega Bay, posedět na pláži a třeba *si* číst knížku, jako to dělají normální lidi. A v pondělí jí nejspíš dají nový úkol. Třeba dokáže začít úplně odznovu.

Napadlo ji, jestli by neměla zavolat své kamarádce Virginii a nabídnout jí, ať jede k moři s ní. Ginny byla její nejstarší přítelkyně. Byla taky dcera poldy, byla stejně stará jako Judy a pracovala jako marketingová ředitelka v jedné bezpečnostní firmě. Pak si ale Judy uvědomila, že po ženské společnosti netouží. Lepší by bylo ležet na písku vedle něčeho, co má chlupaté nohy a hlubší hlas. Byl to už rok, co se rozešla s Donem; nejdelší doba, po jakou byla od patnácti bez milence. Na vysoké škole byla trochu rozdivočelá a chovala se málem promiskuitně; když dělala v pojišťovně Mutual American, měla poměr se svým šéfem; pak sedm let žila se Stevem Dolenem a div si ho nevzala. Často na Steva myslívala. Je přitažlivý a chytrý a milý – možná až příliš milý, protože ke konci už měla pocit, že je slaboch. Třeba chce něco, co nemůže dostat. Třeba jsou všichni pozorní muži tak trochu slabí a ty silné, jako je třeba Don Riley, zase nakonec povaha zavede k sekretářce pod sukně.

Zazvonil telefon. Nemusela to zvedat: po dvou signálech se automaticky přepnul a mohla mluvit. „Judy Maddoxová, prosím.“

„Tady táta.“

„Ahoj, Bo. Budeš doma na večeři? Udělala bych –“

Skočil jí do řeči. „Okamžitě si zapni rádio. A nalaď si Johna Truthe.“

Co je zase, proboha? Stiskla tlačítko na autorádiu. Ozvala se stanice hrající jen samý rock. Dloubla do tlačítka předvolby a vybrala sanfranciskou stanici, která vysílala Truthův pořad Naživo. V autě se rozlehl Truthův nosový hlas.

Mluvil přesně tím dramatickým tónem, který používal, jen když chtěl naznačit, že mluví o čemsi naprosto světoborném. „Státní seismolog nám už potvrdil, že dnes opravdu došlo k zemětřesení – toho dne, kdy to Kladivo ráje slíbilo. Stalo se to dvacet minut po druhé odpoledne v Owensově údolí, právě tak, jak to řekli lidé z Kladiva ráje, kteří jen před pár minutami volali do tohoto pořadu.“

Můj Bože, oni to udělali.

Judy byla okamžitě jako na jehlách. Zapomněla na otrávenost, skleslost byla rázem ta tam. Cítila, že zase žije.

„Ale tentýž státní úřad trvá na tom,“ pokračoval John Truth, „že ani toto, ani žádné jiné zemětřesení nemůže být způsobeno teroristickou skupinou.“

Je to tak? Tohle Judy musí zjistit. Co si myslí ostatní seismologové? Potřebovala si to obvolat. Pak ale uslyšela znovu Johna Trutha: „Za okamžik vám přehrajeme záznam zprávy, kterou nám adresovala skupina Kladivo ráje.“

Nahráli si je!

Tímhle možná udělali teroristé zásadní chybu. Asi to nevědí, ale ze záznamu hlasu Simon Sparrow dokáže vyčíst obrovské množství informací.

„Ale zatím mě zajímá, co si myslíte vy,“ pokračoval Truth. „Věříte státnímu seismologovi? Anebo si myslíte, že je mimo mísu? Třeba vy sám jste seismolog a máte na to jiný názor. Nebo jste prostě občan, kterého se to týká, a myslíte si, že úřady by si měly dělat stejné starosti, jaké si děláte vy. Zavolejte Johnu Truthovi do pořadu Naživo teď hned a povězte, co si myslíte.“

Pak se ozvala reklama na velkoobchod s nábytkem a Judy ztlumila zvuk. „Mám tě pořád na drátě, Bo?“

„Jasně.“

„Udělal to oni, vid’?“

„Vypadá to tak.“

Napadlo ji, jestli je jeho nejistota opravdová, nebo jestli se vědomě snaží být opatrný. „Co ti říká instinkt?“

„Že ti lidi jsou moc nebezpeční.“ Další vyhýbavá odpověď.

Judy se snažila utiřit srdce bušící jako o závod a raději se zaměřit na to, co by měla udělat. „Asi bych měla zavolat Brianovi Kincaidovi a –“

„A co mu chceš říkat?“

„No přece že... počkej, počkej.“ Pochopila, co jí chce naznačit. „Ty si myslíš, že mu volat nemám?“

„Já si myslím, že šéfovi bys měla volat, až pro něj budeš mít něco, co sám nemůže vědět z rádia.“

„Máš pravdu.“ Judy se postupně uklidňovala a začala si probírat možnosti. „Asi se vrátím do práce.“ Odbočila doprava.

„Tak jo. Budu doma zhruba za hodinku. Zavolej mi, jestli budeš chtít večeřet.“

Najednou ucítila, jak moc ho má ráda. „Díky, Bo. Jsi báječnej táta.“

Zasmál se. „A ty jsi báječná holčička. Tak zatím.“

„Zatím.“ Dotkla se tlačítka, které ukončovalo hovor, a zase zesílila rádio.

Uslyšela ženský hlas – hluboký a sexy. „Tady je Kladiovo ráje. Máme vzkaz pro guvernéra Robsona.“

Před očima jí vyvstal obraz zralé ženy s velkými ňadry, sympatické, ale trochu samotářské.

Tohle že je můj nepřítel?

Pak se tón změnil. „Krucí, nečekala jsem, že mě budou natáčet na záznamník.“

Ona není ten mozek, ten organizátor. Na to je moc rozklepaná. Pokyny jí dává někdo jiný.

Žena se zase vrátila k obřadnému tónu. „Jak jsme slíbili, vyvolali jsme dnes, čtyři týdny po naší minulé zprávě, zemětřesení. Došlo k němu v Owensově údolí krátce po druhé odpoledne, můžete si to ověřit.“

Do záznamu se vmísil tlumený zvuk a ona zaváhala.

Co to bylo?

Simon to zjistí.

Za chvíličku žena pokračovala. „Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států. Myslím, že když už víte, že to opravdu dokážeme, měli byste znovu zvážit naši žádost. Ohlašte zmrazení výstavby nových elektráren v celé Kalifornii. Máte na to sedm dnů.“

Sedm dnů! Minule nám dali čtyři týdny.

„Potom způsobíme další zemětřesení. To ale neproběhne uprostřed pustiny. Pokud nás k tomu donutíte, způsobíme vážné škody.“

Pečlivě rozvážená eskalace hrozby. Pane Bože, z těch lidí jde hrůza.

„Nemáme z toho žádnou radost, ale jiný způsob nevidíme. Prosíme, udělejte to, co chceme, ať tahle hrůza může skončit.“

Znovu se ozval John Truth. „Tak to byl hlas členky Kladiva ráje, skupiny, která tvrdí, že způsobila zemětřesení, které dnes otřáslO Owensovým údolím.“

Judy věděla, že tu nahrávku musí dostat. Znovu ztišila zvuk a vyťukala číslo domů na Radžu. Je svobodný, páteční večer obětovat může.

„Ahoj, tady Judy,“ ohlásila se, když to vzal.

„Nemůžu, mám lístky na operu!“ vyletělo z něj okamžitě.

Zaváhala a pak se rozhodla hrát to s ním. „A na kterou?“

„Na... Macbethovu svatbu.“

Potlačila vyprsknutí. „Od Ludwiga Sebastiana Wagnera?“

„Nojo.“

„Taková opera není a skladatel taky ne. Večer makáš.“

„Do prdele.“

„Proč sis nevymyslel spíš rockovou kapelu? Možná bych ti to věřila.“

„Pořád zapomínám, jak jsi stará.“

Zasmála se. Radžovi bylo šestadvacet a Judy šestatřicet. „Beru to jako kompliment.“

„O co jde?“ Vůbec to nevypadalo, že mu práce je proti mysli.

Judy zvažněla. „Poslouchej. V západní části státu dneska došlo k zemětřesení a Kladivo ráje tvrdí, že ho vyvolali oni.“

„Týjo! Třeba to vážně nejsou blázni!“ Měla pocit, že je spíš potěšený než vyděšený. Je mladý a horlivý a nepromýšlel si všechny následky.

„John Truth právě pustil do éteru záznam jejich telefonátu. Potřebuju, abys zašel do té rozhlasové stanice a dostal z nich pásku.“

„Už jsem na cestě.“

„Dohlídni na to, aby ti dali originál, a ne kopii. Kdyby dělali těžkosti, pověz jim, že do hodiny se můžeš vrátit se soudním příkazem.“

„Mně nikdo těžkosti nedělá. Vzpamatuj se, mluvíš s Radžou.“

Pravda. Má velké osobní kouzlo. „Nahrávku pak zanes Simonu Sparrowovi a řekni mu, že rozbor potřebuju mít do rána.“

„Jasně.“

Přerušila spojení s Radžou a znovu zesílila Johna Truthe. „... mimochodem jen střední, o síle pět až šest,“ říkal zrovna.

Jak to sakra dokázali?

„Nikdo nebyl zraněn, nedošlo k žádným škodám na budovách ani jiném majetku, ale otřesy jasně pocítili obyvatelé Bishopu, Bigpine, Independence a Lone Pine.“

Někteří z místních museli pachatele v posledních hodinách vidět, došlo Judy. Je potřeba tam co nejdřív vyrazit a začít se vyptávat.

Kde přesně mělo zemětřesení střed? Musí si promluvit s odborníkem.

Logické by bylo obrátit se na státního seismologa. Ten se ale neprojevuje zrovna jako tvůrčí myslitel. Myšlenku, že zemětřesení vyvolali lidé, okamžitě zavrhl. To jí dělalo starost. Potřebovala někoho, kdo bude s to zvážit všechny možnosti. Napadl ji Michael Quercus. Dokáže být protivný jako osina v zadku, ale nebojí se spekulací. Navíc je jen na druhé straně zálivu, v Berkeley, zatímco státní seismolog sedí v Sacramentu.

Kdyby se objevila bez domluvy, nemusel by ji přijmout. Vzdychna si a vytočila jeho číslo.

Chvilí to nikdo nebral a ji napadlo, jestli není někde venku. Po šestém zazvonění to zvedl. „Quercus.“ Zdálo se, že je z toho vyrušení otrávený.

„Tady Judy Maddoxová z FBI. Potřebuju s vámi mluvit. Je to naléhavé a já bych ráda hned teď přijela k vám.“

„Nepřichází v úvahu. Mám společnost.“

To se dalo čekat, že budeš dělat potíže. „Tak co třeba až tu schůzku ukončíte?“

„Není to žádná schůzka a nebudu nic ukončovat až do neděle.“

Nojo, jasně.

Judy napadlo, že tam asi má ženskou. Ale při prvním setkání jí přece říkal, že nikoho nemá. Bůhvíproč si přesně zapamatovala, jak to říkal: „Se ženou jsem se rozešel a přítelkyni nemám.“ Třeba jí lhal. A nebo si zrovna něco našel. Jenže pokud čeká, že ta žena u něj zůstane přes celý víkend, na čerstvou známost to nevypadá. Na druhou stranu je dost arogantní, aby předpokládal, že s ním každá půjde do postele hned na první schůzce – a dost přitažlivý, aby to u spousty žen opravdu platilo.

Nechápu, proč mě tak zajímá jeho milostný život.

„Vy jste neposlouchal rádio?“ zeptala se. „Došlo k zemětřesení a ta teroristická skupina, o které jsme mluvili, tvrdí, že ho vyvolala ona.“

„Vážně?“ Vypadalo to, že jej to chtě nechtě zaujalo. „A říkají pravdu?“

„Právě o tom bych si s vámi potřebovala promluvit.“

„Chápu.“

Tak dělej, ty mizero paličatá, aspoň jednou v životě ustup.

„Je to opravdu velmi důležité, pane profesore.“

„Rád bych vám pomohl, ale... dnes večer to opravdu nejde... ne, víte co?“ Hlas začal být ztlumený, protože asi přikryl mluvítko rukou, ale přesto rozeznávala, co říká. „Hele, co se takhle sejít s opravdovým agentem z FBI?“ Odpověď nebyla slyšet, ale po chvílce se Quercus zase ozval. „Tak dobře, můj host proti vám nic nemá. Přijďte.“

Nebyla nijak nadšená představou, že ji bude předvádět jako nějakou pouťovou zrůdu, ale zrovna si nemohla vybírat. „Díky, jsem tam za dvacet minut.“ Ukončila hovor.

Jela přes most a přemítala o tom, proč ani Radža, ani Michael zřejmě nebyli vyděšení. Radžu to nažhavilo, Michaela jen zaujalo. Jí také nečekaný posun ve vývoji případu vlil oheň do žil; ale když si vzpomněla na zemětřesení v roce 1989 a na televizní záběry záchranářů, jak v Oaklandu vytahují mrtvolu zpod nadjezdu na Nimitzově dálnici, a když zvážila možnost, že něco podobného dokáže způsobit teroristická skupina, sevřelo se jí úzkostí srdce.

Aby si vyčistila hlavu, začala přemýšlet o tom, jak asi bude vypadat Michaelova přítelkyně. Viděla už fotku jeho ženy, nádherné rusovlásky s postavou špičkové modelky a s nadurděně ohrnutým nosem. Asi má rád exotické typy. Ale ne, když se rozešli, tak asi jeho typ nebyla. Judy si jej představila s kolegyní profesorkou v elegantních brýlích s tenkou obroučkou, s nakrátko ostříhanými vlasy a nenalíčenou. To taky ne, tenhle typ ženy by kvůli setkání se

agentem FBI ani nepřešel přes ulici. To spíš sbalil nějakou pěknou naivku, která se lehce nechá oslnit. Tentokrát si představila kočičku ve vypasovaných šatech, jak pokuřuje a zároveň žvýká žvýkačku, rozhlíží se po jeho bytě a říká: „Ty jsi všechny tyhle knížky *fakt přečet?*“

Nevím, proč fantazíruru o jeho slečně, když mám tolik jiných starostí.

Našla Euklidovu ulici a zaparkovala pod stejnou magnólií jako minule. Přišel jí otevřít bosky a v džínách a bílém tričku působil hodně uvolněným dojmem. *To může být pro holku docela dobrá zábava, strávit víkend tím, že se kolem něj ometá.* Šla za ním do obýváku a pracovny.

A tam celá udivená spatřila asi tak pětiletého pihatého a blondátého klučinu v pyžamu se vzorem maličkých dinosaurů. Po chvíli jí došlo, že je to to dítě z fotografie na psacím stole. Michaelův syn. Tak to je jeho víkendový host. Začalo jí být trapně z toho, že si představovala nějakou připitomělou blondýnku. *To k tobě nebylo tak docela fér, profesůrku.*

„Dusty, tohle je zvláštní agentka FBI Judy Maddoxová.“

Kluk jí zdvořile potřásl rukou. „Vy fakt děláte u FBI?“

„Ano, dělám.“

„Žjó.“

„Mám ti ukázat odznak?“ vytáhla z tašky pouzdro s odznakem a podala mu je. Držel je v ruce velmi uctivě.

„Dusty se rád dívá na Akta X,“ odtušil Michael.

„Já nedělám v oddělení pro výzkum mimozemšťanů, já jenom tady dole chytám obyčejné zločince.“

„Nemohla byste mi ukázat pistoli?“ odvážil se Dusty.

Judy zaváhala. Dobře věděla, že zbraně chlapce fascinují, ale nechtěla ten zájem podporovat. Sklouzla pohledem k Michaelovi a ten jen pokrčil rameny. Rozepnula si sako a vytáhla zbraň z podpažního pouzdra.

Při tom si všimla, že si Michael prohlíží její ňadra, a ucítila záchvěv vzrušení. Teď, když nebyl nabručený, vypadal s těmi bosými šlapkami a tričkem vytaženým z kalhot docela mile.

„Zbraně jsou dost nebezpečná věc, Dusty, takže ti ji nedám, ale můžeš si ji prohlídnout,“ řekla.

Dusty okukoval pistoli a na tváři se mu usadil výraz téhož druhu, jaký nasadil Michael, když si rozepnula sako. To srovnání ji pobavilo.

Za chvilku zase zbraň vrátila do pouzdra.

„Zrovna jsme si chtěli dát trochu čokoládových vloček,“ ozval se Dusty s pečlivě rozmyšlenou zdvořilostí. „Nedala byste si s náma?“

Judy se nemohl dočkat, až se začne vyptávat Michaela, ale vycítila, že asi bude vstřícnější, když zachová trpělivost a přistoupí na hru. „To je od tebe moc hezké,“ řekla. „Mám docela hlad a trochu vloček bych si dala.“

Michael se rozesmál. Judy udivilo, jak moc se změnil. Byl uvolněný a přátelský. Úplně jiný člověk než ten vrčoun, který ji přinutil jet zpátky do kanceláře a telefonicky se ohlásit. Začínal se jí líbit.

Když dojedli, Michael začal chystat Dustyho na spaní. „A nemohla by mi paní agentka Judy povědět pohádku?“ poprosil Dusty otce.

Judy potlačila netrpělivost. *Mám sedm dnů, můžu počkat ještě pět minut.* „Mám dojem,“ namítla, „že pohádku by ti docela rád pověděl tatínek, protože to nemůže dělat tak často, jak by sám rád.“

„To nic,“ řekl Michael s úsměvem. „Budu poslouchat taky.“

Zašli do ložnice. „Moc pohádek neznám,“ začala Judy, „ale pamatuju si jednu, co mi vyprávěla maminka. Je to pohádka o hodném drakovi. Mám ti ji vyprávět?“

„Prosím,“ kýval Dusty.

„Mně taky,“ přidal se Michael.

„Jednou, je to už moc a moc dávno, žil byl v Číně, odkud pocházejí všichni draci, hodný drak. A ten se jednoho dne vydal na toulky. Zatoulal se tak daleko, že opustil Čínu a ztratil se v pustině.

Po mnoha dnech došel až do daleké cizí země na jihu. Byla to nejkrásnější země, jakou kdy viděl, země plná lesů a hor a úrodných údolí a řek, ve kterých se mohl vyráchat. Rostly tam banánovníky a moruše obtěžkané zralými plody. Vždycky tam bylo teplo a foukal vlahý větřík.

Ale něco tam nebylo v pořádku. Byla to prázdná země. Nikdo v ní nežil: ani lidé, ani draci. A tak si hodný drak sice novou zemi zamiloval, ale cítil se v ní hrozně osamělý.

Ale protože tak jako tak neznal cestu domů, pořád se toulal sem a tam a hledal někoho, kdo by mu dělal společnost. A jednoho šťastného dne konečně poznal jediného člověka, který tam žil – krásnou princeznu. Byla tak nádherná, že se do ní okamžitě zamiloval. Princezna byla také velice osamělá, a i když šel z draka strach, měl dobré srdce, a tak se za něj provdala.

Hodný drak a krásná princezna se milovali a měli spolu sto dětí. Všechny děti byly odvážné a dobré jako jejich otec drak a krásné jako jejich matka.

Hodný drak a krásná princezna pečovali o děti, dokud všechny nedospěly. Pak oba rodiče naráz zmizeli. Odešli do světa duchů a tam budou navěky žít v lásce a harmonii. A z jejich dětí se stal odvážný, dobrý a krásný lid Vietnamu. Země, ze které přišla moje maminka.“

Dusty poulil oči. „To je pravda?“

Judy se usmála. „Nevím, snad.“

„Každopádně je to krásná pohádka,“ řekl Michael a políbil Dustyho na dobrou noc.

Judy ještě ve dveřích zaslechla, jak Dusty šeptá: „Je moc fajn, žejo?“

„To je,“ souhlasil šeptem Michael.

„Moc děkuju,“ řekl Michael, když byli zase v obývacíku.
„Zvládla jste to s ním báječně.“

„To není těžké. Hned si mě získal.“

Michael přikývl. „To má po matce.“

Judy se jen usmála.

Michael se ošklíbl. „Nějak nic nenamítáte.“

„Nikdy jsem vaši ženu neviděla. Na fotce vypadá moc krásně.“

„Krásná je. Ale ne moc... věrná.“

Taková důvěrnost, zvláště když ji vyřkl muž, kterého považovala za velmi pyšného, byla zcela nečekaná. Začala s ním soucítit. Ale nevěděla, co by měla říct.

Oba chvíli jen mlčeli. Pak se ozval Michael. „No, rodiny Quercusovy jste si už užila dost. Co je s tím zemětřesením?“

Konečně. „Došlo k němu v Owensově údolí dnes odpoledne, dvacet minut po druhé.“

„Podíváme se, co říká seismograf.“ Michael se posadil ke stolu a začal ťukat do klávesnice. Uvědomila si, že se mu dívá na bosé nohy. Někteří muži mají ošklivé nohy, ale ty jeho vypadaly úhledně a silně; nehty měl pečlivě ostříhané. Kůži měl světlou a na každém palci mu rostl chumáček černých chlupů.

Nevšiml si, jak si jej prohlíží. „Při té hrozbě před měsícem ti vaši teroristé upřesnili místo?“

„Ne.“

„Hmmm. Vědecky vzato by úspěšná předpověď zemětřesení měla určit datum, místo a sílu. Oni řekli jen datum. To není moc přesvědčivé. Někde v Kalifornii dojde ke slabším otřesům prakticky každý den. Možná si nárokují něco, co se stalo zcela přirozeně.“

„Můžete mi říct, kde přesně ke dnešnímu zemětřesení došlo?“

„Ano. Můžu triangulací určit epicentrum. Přesně řečeno – počítač to udělá automaticky. Já jenom vytisknu souřadnice.“
Za chvíli už začala hrčet tiskárna.

„Je nějaká možnost zjistit, co otřesy vyvolalo?“ chtěla vědět Judy.

„Chcete vědět, jestli vám podle grafu řeknu, že to způsobil nebo nezpůsobil člověk? Ano, to bych měl dokázat.“

„Jak?“

Kliknul myší a odvrátil se od obrazovky k ní. „Normálnímu zemětřesení předchází postupně sílící menší otřesy, které seismograf zachytí. Naproti tomu když zemětřesení vyvolá výbuch, graf začne charakteristickým vrcholkem.“ Znovu se otočil k počítači.

Judy napadlo, že nejspíš je i dobrý učitel. Dovede všechno jasně vyložit. Ale ke slabinám studentů bude asi nelítostný. Bude jim dávat překvapivé testy, a kdo přijde na jeho přednášku pozdě, toho nebude chtít pustit dovnitř.

„To je zvláštní,“ utrousil.

Judy se mu podívala přes rameno na obrazovku. „Co je zvláštní?“

„Ten seismograf.“

„Žádný vrcholek na začátku grafu nevidím.“

„Ne. K výbuchu nedošlo.“

Judy nevěděla, jestli má cítit úlevu nebo zklamání. „Takže zemětřesení proběhlo přirozeně?“

Zavrtěl hlavou. „Nevím jistě. Ano, jsou tu nějaké předběžné otřesy. Ale podobné jsem jaktěživ neviděl.“

Judy si začínala zoufat. Slíbil, že jí poví, jestli se hrozbě Kladiva ráje dá věřit. A teď mluví tak strašlivě nejistě. „A co je na nich nezvyklého?“

„Vypadají příliš pravidelně. Jako by byly vyvolané uměle.“

„Uměle?“

Přikývl. „Nevím, co tyhle vibrace způsobilo, ale přirozeně nevypadají. Myslím, že ti vaši teroristé přece jen něco udělali. Jenom ještě nevím, co.“

„A můžete to zjistit?“

„To doufám. Obvolám si pár lidí. Spousta seismologů už teď musí tyhle údaje studovat. Společně snad dokážeme přijít na to, co to znamená.“

Neříkal to zrovna jistě, ale Judy usoudila, že prozatím se s tím bude muset spokojit. Dnes večer dostala z Michaela všechno, co mohla. Teď se potřebovala dostat na místo činu. Vzala si arch, který vylezl z tiskárny. Bylo na něm několik map.

„Díky, že jste se mi věnoval,“ řekla. „Opravdu si toho vážím.“

„Rádo se stalo.“ Obdařil ji širokým, stowattovým úsměvem, při kterém odhalil obě řady bílých zubů. „Pěkně si ten víkend s Dustym užijte.“

„Děkuju.“

Nasedla do auta a zamířila zpátky do města. Ještě zaskočí do kanceláře a podívá se na internetu na letové řády, jestli by zítra brzy ráno nechytila spoj někam do blízkosti Owensova údolí. Taký si bude muset promluvit s lidmi z oddělení FBI, pod které Owensovo údolí patří, a říct jim, co tam chce dělat. Pak zavolá místnímu šerifovi a přibere ho.

Zaparkovala v podzemní garáži pod číslem 450 na Golden Gate Avenue a vyjela výtahem nahoru. Když šla kolem Kincaidovy kanceláře, zaslechla hlasy. Nejspíš dělá přes čas.

Je to jedno, má ho zpravit o posledních událostech teď nebo jindy. Vešla do předpokoje a zaklepala na otevřené dveře do jeho kanceláře.

„Dále,“ zavolal.

Vešla dovnitř. Když zjistila, že u Briana je Marvin Hayes, sevřelo se jí srdce. S Marvinem se upřímně nesnášeli. Seděl na stole, na sobě měl tříslový letní oblek, bílou košili a

černozlatou procovskou kravatu. Vypadal příjemně, měl ulízané, tmavé a nakrátko ostříhané vlasy a úpravný knírek. Přímou ztělesněnou kompetentnost; ve skutečnosti ale byl vším, čím by policista být neměl: líný, brutální, lajdácký a neomalený. On si zase myslel, že Judy je moc cimprlich.

Naneštěstí ho Brian Kincaid má rád – a Brian je teď šéf.

Když Judy vešla, oba muži se zatvářili překvapeně a provinile, a tak jí došlo, že nejspíš mluvili o ní. „Neruším?“ zeptala se, aby jim to nijak neulehčovala.

„Mluvili jsme o tom zemětřesení,“ odtušil Brian. „Poslouchala jsi zprávy?“

„Jistě. Už na tom dělám. Zrovna jsem mluvila se seismologem, který říká, že počáteční otřesy vypadají jinak, než co kdy viděl, a je si skoro jistý, že byly vyvolány uměle. Dal mi mapu s určením přesného epicentra zemětřesení. Ráno bych ráda vyjela do Owensova údolí a našla svědky.“

Ti dva si vyměnili mnohomluvný pohled. „Judy, nikdo nemůže vyvolat zemětřesení,“ řekl Brian. „To není tak jisté.“

„Sám jsem mluvil dneska večer se dvěma seismology a řekli mi, že to není možné,“ přidal se Marvin. „Vědci často tvrdí každý něco –“

„My si myslíme, že ta skupina v Owensově údolí ani nebyla,“ přerušil ji Brian.

„Jenom se o zemětřesení dozvěděli a využili toho.“

Judy se zamračila. „Tohle je můj případ. Jak to, že Marvin obvolává seismology?“

„O ten případ se začínají zajímat nejvyšší místa,“ řekl Brian. Judy rázem věděla, co přijde, a popadl ji bezmocný vztek. „Nevěříme sice, že Kladivo ráje může udělat to, čím vyhrožuje, ale získali už strašně velkou publicitu. Nejsem si jistý, že to zvládneš.“

Judy se snažila ovládnout vztek. „Bez důvodu mě odvolat nemůžeš.“

„Jenže já důvod mám,“ řekl. Vzal ze stolu fax. „Včera ses pohádala s příslušníkem Kalifornské dálniční policie. Zastavil tě za překročení rychlosti. Podle tohohle hlášení ses chovala nepřátelsky a urážlivě a odmítla jsi mu ukázat průkaz.“

„Pro Boha živého, ukázala jsem mu odznak!“

Brian si jí nevšímal. Judy si uvědomila, že jej podrobnosti vůbec nezajímají. Ta hádka s policistou je pro něj jen záminka. „Ustavím pro vyšetřování případu Kladiva ráje zvláštní tým,“ pokračoval. Nervózně se zalkl, pak ale vzdorně vystrčil bradu.

„Požádal jsem Marvina, aby se ujal jeho řízení. Tvoji pomoc potřebovat nebude. Ten případ ti беру.“

Kněz málem nebyl s to uvěřit tomu, že to dokázal.

Vyvolal jsem zemětřesení. Opravdu jsem to udělal. Já.

Jel s nákladákem domů, na sever po federální silnici číslo 395, Melánie seděla vedle něj a Hvězda s Dubinou jeli za nimi v plymouthu. Odvážil se nechat své představy volně plynout. Představil si, jak reportér s tváří jako stěna ohlašuje, že Kladivo ráje udělalo to, čím pohrozilo; sročení na ulicích, lidé se děsí při představě dalšího zemětřesení; vyplašený guvernér Robson stojí před Kapitolem a ohlašuje zmrazení výstavby všech nových elektráren v Kalifornii.

Asi je to příliš optimistické. Lidé asi ještě nejsou tak daleko, aby ztratili rozvahu. A guvernér nebude kapitulovat hned. Ale aspoň bude přinucen zahájit s Knězem jednání.

Co udělá policie? Veřejnost bude žádat, aby chytili pachatele. Guvernér tím pověřil FBI. Ti ale nemají ani ponětí, kdo za Kladivem ráje stojí, nemají dokonce ani žádné náznaky. Jejich úkol je téměř neproveditelný.

Jen jedna věc se dnes pokazila – a Kněz si s tím chtěl nechtě dělat hlavu. Když Hvězda zavolala Johnu Truthovi, nemluvila s živým člověkem, jen nechala vzkaz na záznamníku. Kněz by ji býval zarazil, ale než mu došlo, co se děje, bylo už pozdě.

Spočítal si, že nahrávka zcela neznámého hlasu moc poldům nepomůže. Přesto by byl radši, kdyby nezanechali ani tak chabou stopu.

Připadalo mu překvapující, že svět se točí dál, jako kdyby se nic nestalo. Po dálnici jezdila sem tam auta a kamiony, lidé si zastavovali na hamburgera, dálniční hlídka zastavila nějakého mladíka v červeném porsche, parta dělníků ořezávala křoví na krajnici. Měli by všichni být v šoku.

Napadlo ho, jestli k zemětřesení opravdu došlo. Nevymyslel si to všechno v rauši? Viděl to na vlastní oči, tu trhlinu, která se otevřela v Owensově údolí – a přesto mu teď zemětřesení připadalo vzdálenější a nemožnější, než když to byl jen nápad. Prahla po veřejném potvrzení: po televizní zprávě, snímku na obálce časopisu, po tom, aby o tom slyšel lidi mluvit v baru nebo u pokladen v supermarketu.

Pozdě odpoledne už byli za hranicí s Nevadou a Kněz zajel k pumpě. Plymouth tam sjel za ním. Kněz a Dubina doplnili nádrže, pak postávali v šikmo dopadajícím večerním světle a čekali, až se Melánie a Hvězda vrátí z toalety.

„Doufám, že budeme ve zprávách,“ řekl Dubina naježeně.

Uvažoval o tomtéž jako Kněz. „Jak by ne?“ pokrčil rameny Kněz. „Vyvolali jsme zemětřesení!“

„Úřady by to mohly ututlat.“

Stejně jako spousta hippies starého ražení byl Dubina přesvědčený, že vláda sdělovací prostředky ovládá. Kněz si pomyslel, že to je složitější, než si Dubina dokáže představit. Kněz věřil, že veřejnost je svým vlastním cenzorem. Lidé si odmítají kupovat noviny a pouštět televizní pořady, které nabourávají jejich předsudky, a tak je média krmí uklidňujícími kecy.

Přesto jej Dubinův nápad znepokojil. Tak malé zemětřesení na tak odlehlém místě by nemuselo být těžké zatajit.

Šel dovnitř zaplatit. Když vešel do proudu vzduchu z klimatizace, roztrásl se. Muž u pokladny měl puštěné rádio. Kněze napadlo, že by si mohl poslechnout zprávy. Zeptal se, kolik je, a pokladní mu řekl, že za pět minut šest. Kněz zaplatil a pak se šoural pomalu kolem regálu, dělal, že si

prohlíží časopisy, a poslouchal, jak Billy Jo Spears zpívá *Chevrolet 57*. Melánie a Hvězda vyšly z umývárny spolu.

Konečně začaly zprávy.

Aby měli důvod se zdržet, vybral Kněz pomaličku pár čokoládových tyčinek, odnesl je k pokladně a poslouchal.

Nejdřív mluvili o svatbě nějakých dvou herců, co v televizní rodinné komedii hrají sousedy. Koho to sakra zajímá? Kněz netrpělivě poslouchal a podupával si. Pak četli zprávu o prezidentově cestě do Indie. Doufám, že se tam naučil nějakou mantru, řekl si Kněz. Pokladní mu řekl, kolik stojí čokoládové tyčinky, a on zaplatil. Tak teď už musí přijít zpráva o zemětřesení, ne? Ale kdepak, jako třetí přišla na řadu reportáž o tom, že v jedné chicagské škole se střílelo.

Kněz pomaličku šel ke dveřím a Melánie s Hvězdou se táhly za ním. Další řidič už doplnil šťávu do svého džípu a vešel dovnitř zaplatit.

Konečně se hlasatel ozval: „Ekoteroristická skupina Kladiivo ráje tvrdí, že je zodpovědná za menší zemětřesení, k němuž došlo dnes v oblasti Owensova údolí ve východní Kalifornii.“

„Ano!“ šeptl Kněz a vítězně si pleskl pěsti pravé ruky do levé dlaně.

„Nejsme teroristi!“ sykla Hvězda.

„K otřesům došlo toho dne, na který skupina ohlásila svou hrozbu,“ pokračoval hlasatel, „ale státní seismolog Matthew Bird popírá, že by toto nebo jakékoli jiné zemětřesení mohlo být způsobeno lidskou rukou.“

„Lhář!“ ucedila Melánie.

„Teroristé se ozvali telefonicky na linku oblíbené talk show naší stanice, pořadu Johna Truthe *Naživo*.“

Kněz už byl skoro u dveří, když jím otřáslo, že slyší Hvězdin hlas. Ztuhl. „Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států,“ říkala. „Myslím, že když už víte, že to opravdu dokážeme, měli byste znovu zvážit naši žádost. Ohlašte

zmrazení výstavby nových elektráren v celé Kalifornii. Máte na to sedm dnů.“

„Panebože, to jsem já,“ ujelo Hvězdě.

„Psst!“ Kněz se podíval přes rameno. Řidič džípu něco povídal muži za pokladnou a ten protahoval jeho kreditku šterbinou v přístroji. Vypadalo to, že Hvězdina vyjeknutí si ani jeden z nich nevšiml.

„Na tuto nejnovější hrozbu guvernér Mike Robson nereagoval. Zprávy ze sportu.“

Vyšli ven.

„Bože, vysílali můj hlas!“ děsila se Hvězda. „Co budu dělat?“

„Uklidni se,“ nakázal jí Kněz. Sám moc klidný nebyl, ale držel se. Šli přes asfaltové parkoviště k autům a on k ní začal promlouvat klidným, rozvázným hlasem. „Kromě členů komuny tvůj hlas nezná nikdo. Pětadvacet let jsi s nikým zvenčí neprohodila víc než pár slov. A lidi, co by si tě mohli pamatovat z dob, kdy jsi žila v Haight-Ashbury, nemají páru, kde žiješ teď.“

„Snad máš pravdu,“ řekla Hvězda pochybovačně.

„Jedinou výjimkou, která mě napadá, je Kostlín. Ten by to mohl slyšet a mohl by tě poznat.“

„Nikdy by nás nezradil. Patří k Jedlíkům rýže.“

„Nevím. Feťák udělá cokoli.“

„A co ostatní, třeba Dolina a Básnička?“

„Jo, to je potíže,“ připustil Kněz. Ve srubech rádia neměli, ale Dolina někdy jezdíval dodávkou patřící komuně a v té přijímač byl. „Pokud by k tomu došlo, prostě bychom to s nimi museli urovnat.“ *A nebo se zase uchýlit k řešení typu Mario.*

Ne, to bych nedokázal – rozhodně ne, kdyby šlo o Dolinu nebo o Básničku.

Nebo bych to dokázal?

Dubina na ně čekal za volantem plymouthu. „Tak co je, bando, proč to zdržení?“

Hvězda mu stručně vysvětlila, co slyšeli. „Ještě štěstí, že nikdo mimo komunu nezná můj hlas – proboha, teď mě něco napadlo!“ Otočila se ke Knězi. „Co ten policista v úřadě šerifa?“

Kněz zaklel. Samozřejmě. Hvězda s ním mluvila právě včera. Sevřelo se mu strachem hrdlo. Pokud slyšel zprávy a rozpomněl se na Hvězdin hlas, může teď už s půltuctem dalších policajtů být v komuně a čekat na ni.

Ale třeba ty zprávy neslyšel. Kněz si to bude muset ověřit. Ale jak? „Zavolám na policejní stanici,“ oznámil jim.

„Co jim chceš říkat?“ divila se Hvězda.

„Zatím nevím, něco si vymyslím. Počkejte tady.“

Zašel do obchodu, u pokladny si rozměnil a šel k telefonu na mince. Od Kalifornské informační služby si zjistil číslo na úřad šerifa v Silver City a vyťukal je. Vybavilo se mu jméno toho policisty. „Potřeboval bych mluvit s panem Wicksem,“ řekl.

„Billy tu není,“ oznámil mu přátelský hlas.

„Ale včera jsem ho viděl.“

„Večer mu to letělo do Nassau. Teď už se nejspíš vyvaluje na pláži, chlemtá pivo a pozoruje holky v bikinách, mizera. Má tak někdo kliku. Vráti se za čtrnáct dní. Může vám pomoci někdo jiný?“

Kněz zavěsil.

Bože, díky za tu šťastnou náhodu.

Vyšel ven. „Bůh je na naší straně,“ řekl ostatním.

„Cože?“ dožadovala se Hvězda netrpělivě. „Co se stalo?“

„Ten chlap včera odletěl na dovolenou. Na dva týdny na Bahamy. Mám dojem, že zahraniční stanice asi Hvězdin hlas přenášet nebudou. Jsme v suchu.“

Hvězda úlevou vydechla. „Díky Bohu.“

Kněz otevřel dveře nákladáku. „Tak jedeme dál,“ oznámil.

Když Kněz zabočil se seismickým vibrátorem na klikatou lesní cestu vedoucí ke komuně, blížila se už půlnoc. Vrátil nákladák do skryše. Byla sice tma a oni byli vyčerpaní, ale přesto si dali záležet a přikryli větvemi celý povrch vozidla, aby nemohlo být vidět ze žádného směru, ani ze vzduchu. Potom všichni nastoupili do plymouthu a dojeli poslední kilometr a půl domů.

Kněz zapnul autorádio a čekal na půlnoční zprávy. Tentokrát už zemětřesení bylo jako hlavní zpráva. „Pořad Johna Truthe *Naživo*, který vysílá naše stanice, dnes hrál ústřední roli v další části dramatu Kladiva ráje, ekoteroristické skupiny, která – podle toho, co tvrdí – umí vyvolat zemětřesení,“ říkal rozrušený hlas. „Poté, co Owensovým údolím ve východní části Kalifornie otřáslo mírné zemětřesení, zavolala Johnu Truthovi žena tvrdící, že zastupuje skupinu, a řekla, že otřesy způsobili oni.“

Potom pustili celý Hvězdin vzkaz.

„Do prdele,“ procedila Hvězda mezi zuby a dál poslouchala vlastní hlas.

Kněz si nemohl pomoci, byl z toho vyděšený. Cítil sice jistotu, že tohle policii vůbec nepomůže, ale přesto se mu strašlivě nelíbilo, že se Hvězda takhle vystavila nebezpečí. Vypadala kvůli tomu hrozně zranitelně – a on zatoužil zničit její nepřátele a dát jí zase bezpečí.

Když záznam skončil, ozval se znovu hlasatel. „Dnes večer si nahrávku odnesl zvláštní agent FBI, pan Radža Chan, pro podrobnou psycholingvistickou analýzu.“

Pro Kněze to bylo jako rána do žaludku. „Co je to ta psycholingvistika, sakra?“

„Nikdy jsem to slovo neslyšela,“ pokrčila rameny Melánie, „ale asi chtějí podle použitého jazyka dojít k závěrům o naší povaze.“

„Nevěděl jsem, že jsou tak chytří,“ řekl Kněz stísněně.

„Klídek, kámo,“ ozval se Dubina. „Můžou si Hvězdinu povahu analyzovat, jak chtějí, stejně z toho nepoznají, kde bydlí.“

„To asi ne.“

„Guvernér Mike Robson zatím mlčí,“ pokračoval hlasatel, „ale šéf sanfranciského oddělení FBI slíbil, že zítra dopoledne uspořádá tiskovou konferenci. Další zprávy.“

Kněz vypnul rádio. Dubina zaparkoval plymouth vedle Kostlínovy pouťové atrakce. Kostlín svůj pojízdný kolotoč přikryl velikou plachtou, aby chránil barevnou malbu. To by mohlo znamenat, že má v úmyslu se nějakou dobu zdržet.

Sešli z kopce a skrz vinici prošli do vesnice. V jídelně a ve srubu pro děti byla tma. Za okny jednoho srubu poblikávala svíčka – Jablíčko trpěla nespavostí a často četla až dlouho přes půlnoc. Od Písničky byly slyšet tlumené kytarové akordy, ale ostatní sruby byly ztichlé a ztemnělé. Přivítat je přišel jen Duch, Knězův pes; ve světle měsíce viděli, jak šťastně vrtí ocasem. Tiše si popřáli dobrou noc a trousili se každý ke svému příbytku. Byli příliš unavení, než aby triumf nějak slavili.

Noc byla teplá. Kněz ležel nahý na posteli a přemýšlel. Takže od guvernéra ani slovo, zato zítra dopoledne tiskovka FBI. To mu dělalo starosti. V téhle fázi by už měl guvernér ztrácet nervy a říkat: „FBI selhalo, další zemětřesení nemůžeme dopustit, musím s těmi lidmi začít jednat.“ Knězi nebylo nijak dvakrát dobře z toho, že neví, co si jeho nepřítel myslí. Vždycky dosahoval svého tak, že si druhé přečetl, že z toho, jak se tváří a usmívají a mačkají si ruce a drbou se na hlavě, poznal, co doopravdy chtějí. Teď se pokoušel manipulovat i s guvernérem Robsonem, ale bez osobního styku to bylo těžké. A co s tou FBI? Mají nějaký význam ty řeči o psycholingvistické analýze?

Musí zjistit víc. Nemůže jen sedět na zadku a čekat, co udělá protivník.

Napadlo ho, jestli by neměl zavolat do guvernérova úřadu a pokusit se promluvit si s ním. Přepojili by ho až k němu samotnému? A pokud ano, dozvěděl by se něco? Možná by to za pokus stálo. Velice se mu ale nelíbila pozice, do které by se tím pádem dostal. Musel by hrát prosebníka, který žádá o výsadu moci si promluvit s významným mužem. A základem jeho strategie je vnutit guvernérovi svou vůli, ne u něj škemrat.

Pak ho napadlo, že by mohl jít na tu tiskovou konferenci.

Bylo by to nebezpečné: kdyby jej odhalili, je všechno ztraceno.

Přesto se mu ten nápad zalíbil. Vydávat se za reportéra, to se podobalo věcem, které prováděl za starých časů. Specializoval se na odvážné kousky: ukrást bílý lincoln a dovézt ho Prasečákovi Rileymu; propíchnout detektiva Jacka Kassnera na záchodě baru Blue Light; odkoupit od Jenkinsonových obchod s alkoholem na Čtvrté ulici. Podobné věci se mu vždycky podařilo zvládnout.

Nebo by tam třeba mohl jít jako fotograf. Velký aparát by si půjčil od Paula Bealeho. Reportérku by hrála Melánie. Je dost pěkná, aby agentům FBI lezly bulvy z očí.

V kolik ta tiskovka vlastně začíná?

Skulil se z postele, vlezl si do sandálů a vyšel ven. V měsíčním světle našel cestu k Melániinu srubu. Melánie seděla nahá na kraji postele a česala si dlouhé rusé vlasy. Když vešel, vzhledla a usmála se. Její tělo se rýsovalo ve světle svíčky, které jí vytvářelo slabou záři za úhlednými rameny, ňadry a kyčlemi a které prosvítalo skrz zrzavé vlasy padající až do klína. Ten pohled mu bral dech.

„Ahoj,“ řekl jí.

Chvilku mu trvalo, než si vzpomněl, proč sem přišel. „Potřeboval bych tvůj mobil,“ požádal ji.

Sešpulila rty. Od muže, který vejde a zastihne ji nahou, čekala jinou reakci.

Obdařil ji svým rošťáckým úsměvem. „Ale možná bych tě měl nejdřív svalit na zem a skočit na tebe – mobil počká.“

Usmála se. „To nic, nejdřív si zavolej.“

Vzal si mobil, ale pak zaváhal. Melánie se celý den chovala asertivně a on to snášel, protože je seismoložka; to už je ale pryč. Nelíbilo se mu, aby mu cokoli milostivě dovolovala. Takový vztah mezi nimi nesmí být.

Lehl si na postel pořád s mobilem v ruce a přitiskl si Melániinu hlavu do klína. Zaváhala, ale pak se pustila do toho, co po ní chtěl.

Chvilku jen klidně ležel a vychutnával si to.

Pak zavolal na informace.

Melánie na okamžik přestala, ale on ji chytil za vlasy a přidržel si její hlavu mezi nohama. Zarazila se, jako by zvažovala, jestli nemá začít protestovat; pak se zase pustila do díla.

To už je lepší.

Kněz si zjistil číslo sanfranciského oddělení FBI a vytočil je.

„FBI,“ ozval se mužský hlas.

Inspirace se dostavila jako vždy v pravý čas. „Tady Dave Horlock z rádia KCAR z Carson City,“ řekl. „Chtěli bychom vyslat zítra reportérku na vaši tiskovku. Můžete mi prosím říct, kdy a kde se koná?“

„Máte to na síti,“ odtušil muž.

Ty parchante líná. „Nejsem v kanceláři,“ improvizoval Kněz. „A reportérka asi bude muset ráno vyrazit brzy.“

„Je to v poledne, tady ve Federální budově. Golden Gate Avenue číslo 450.“

„Potřebujeme akreditaci, nebo si to můžou naši prostě přihasit?“

„Žádné speciální akreditace. Stačí obyčejný novinářský průkaz.“

„Díky za pomoc.“

„Ze které stanice že to jste?“

Kněz zavěsil.

Novinářský průkaz. Kde ho asi tak mám sebrat?

Melánie ho přestala ocucávat. „Snad ten hovor nebudou vysledovávat.“

Kněze to překvapilo. „A proč by měli?“

„Nevím. Třeba to FBI dělá pro jistotu u všech hovorů.“

Zamračil se. „Dokázali by to?“

„S počítači? Samozřejmě.“

„No co, nemluvil jsem moc dlouho.“

„Propána, už nejsou šedesátá léta. Žádný čas není potřeba, počítač to zvládne za nanosekundy. Pak se stačí podívat do vyúčtování a zjistit, komu to číslo, ze kterého se tři minuty před jednou v noci volalo, patří.“

Kněz slovo „nanosekunda“ ještě nikdy neslyšel, ale dokázal vytušit, co znamená. Začínal si dělat starosti. „Do hajzlu,“ utrousil. „Mohli by z toho zjistit, kde jsi?“

„Jenom když mám zapnuto.“

Kněz rychle vypnul mobil.

Začínaly mu povolovat nervy. Dneska zažil až příliš mnoho překvapení: to, že nahráli Hvězdin hlas, ta psycholingvistická analýza, teď zase řeči o tom, že počítač dokáže vysledovat hovory. Kolik dalších věcí ještě nedokázal předvídat?

Zavrtěl hlavou. Nesmí myslet negativně. Kdo je jen opatrný a dělá si hlavu, nic jaktěživ nedokáže. Jeho síla je v nápaditosti a pevných nervech. Zítra se dostane na tu tiskovku, umluví je, aby ho tam pustili, a získá představu o tom, co chystá nepřítel.

Melánie se zase svalila na postel a zavřela oči. „To byla dneska děsná šichta,“ vydechla.

Kněz se zadíval na její tělo. Rád pozoroval její ňadra. Líbilo se mu, jak se houpají, když Melánie jde, a jak se při tom rytmicky přesouvají i do strany. Rád ji pozoroval, jak si přetahuje svetr přes hlavu a jak při tom pohybu bradavky

vystřelí nahoru jako namířené zbraně. K smrti rád se díval, jak si natahuje podprsenku a urovnává si prsy v jejích košíčcích, aby seděly pohodlně. Teď, když ležela na zádech, se prsy mírně zploštily a vyboulily do stran; hroty byly měkké, odpočívaly.

Potřeboval si opláchnout z duše všechnu starost. Druhým nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je meditace. Ten úplně nejlepší leží před ním.

Přiklekl k ní. Když ji políbil na ňadra, spokojeně vzdychla a pohladila ho po vlasech, ale oči neotevřela.

Kněz zahlédl koutkem oka nějaký pohyb. Sklouzl pohledem ke dveřím a uviděl Hvězdu v purpurovém hedvábném županu. Usmál se. Věděl, o co jí jde; už to kdysi dělávala. Hvězda tázavě nadzvedla obočí. Kněz souhlasně přikývl. Vešla a tiše zavřela dveře.

Kněz cumlal Melániinu růžovou bradavku, pomaličku si ji rty vtahoval do úst, pak ji zase nechal vyklouznout ven a škádlil ji špičkou jazyka; znovu a znovu, v pravidelném rytmu. Melánie zasténala rozkoší.

Hvězda si rozepnula župan a nechala jej spadnout na podlahu, pak jen stála, dívala se a jemně se dotýkala vlastních ňader. Měla tolik jiné tělo než Melánie; místo Melániiny bílé pokožky osmahlejší, místo Melániiných zlatorudých a jemných vlasů černé a hustší. Po chvíli se naklonila a políbila Kněze na ucho, pak mu přejela rukou po zádech, po páteři dolů, pak mezi nohy, hladila a tiskla.

Začal dýchat rychleji.

Jen pomalu, pomalu. Vychutnej si tu chvíli.

Hvězda si klekla vedle postele a začala hladit Melániino ňadro, které Kněz laskal ústy.

Melánie pocítila, že se něco děje. Přestala sténat. Její tělo strnulo. Otevřela oči. Když spatřila Hvězdu, přidušeně vykřikla.

Hvězda se usmála a dál se jí dotýkala. „Máš moc krásné tělo,“ řekla tiše. Kněz se jako u vytržení díval, jak se sklání a bere si do úst druhé Melániino ňadro.

Melánie je oba odstrčila a posadila se. „Ne!“

„Jen klid,“ konejšil ji Kněz. „Jen klid, to nic.“ Pohladil ji po vlasech.

Hvězda se Melánie dotkla na vnitřní straně stehna. „Bude se ti to líbit,“ řekla jí. „Některé věci umí žena mnohem líp než muž, uvidíš.“

„Ne,“ zopakovala Melánie. A pevně přitiskla nohy k sobě.

Knězi začalo být jasné, že z toho nic nebude. Byl z toho celý špatný. Měl strašně rád, když se Hvězda milovala s jinou ženou a doháněla ji rozkoší až k šílenství. Jenže Melánie je příliš vylekaná.

Hvězda se nevzdávala. Přejela Melánii rukou po stehně nahoru, až se bříšky prstů lehce dotkla rezavých chloupků.

„Ne!“ Melánie jí odrazila ruku.

Byla to silná rána. „Au! Proč to děláš?“ urazila se Hvězda.

Melánie ji odstrčila a vyskočila z postele. „Protože jsi tlustá a stará a já s tebou spát nechci!“

Hvězda zalapala po dechu a Kněz se ušklíbl.

Melánie dodupala ke dveřím a otevřela je. „Prosím!“ řekla. „Nech mě na pokoji.“

Ke Knězovu překvapení se Hvězda rozplakala. „Melánie!“ vyrazil vyčítavě.

Než mohla mladší žena odpovědět, Hvězda vyšla ven.

Melánie zabouchla dveře.

„To bylo moc ošklivé, moje malá,“ odtušil Kněz.

Otevřela dveře znovu. „Jestli si to vážně myslíš, můžeš jít taky. A dej mi pokoj!“

Kněz byl celý pryč. Za pětadvacet let života v komuně ho nikdo nikdy z domu nevyháněl. A teď mu to provede nádherná nahá holka zarudlá vztekem nebo vzrušením – nebo

snad obojím. A aby jeho pokoření bylo dokonalé, úd měl vztyčený jako stožár.

Přestávám ji ovládat?

Ta myšlenka jej znepokojila. Vždycky dokázal lidi přimět, aby dělali, co po nich chce, obzvlášť tady v komuně. Byl z toho tak přešlý, že ji div neposlechl. Mlčky došel ke dveřím.

Potom mu došlo, že se prostě vzdát nemůže. Kdyby teď dopustil, aby ho přemohla, nemusel by nadvládu už nikdy získat. A on potřeboval, aby ho Melánie poslouchala. Pro plán je nesmírně důležitá. Bez její pomoci by nedokázal vyvolat další zemětřesení. Nemůže připustit, aby takhle získala nezávislost. Na to je příliš významná.

Ve dveřích se obrátil a zadíval se na ni, jak tam stojí nahá a s rukama v bok. Co po něm chce? Dneska v Owensově údolí byla kvůli své odbornosti na koni a to jí dalo odvalu k tomuhle výlevu nevole. Ale hluboko uvnitř ní není žádná touha být nezávislá – kdyby ji tam měla, nezůstávala by tady u nich. Raději si nechává radit, co má dělat, od někoho, kdo má moc. Proto si vzala svého profesůrka. A když ho opustila, pověsila se na jinou autoritativní postavu, na vůdce komuny. Dnes se vzbouřila jen proto, že se o Kněze nechce dělit s jinou ženou. Nejspíš má strach, že by jí Hvězda Kněze vzala. Ale jestli něco nechce, tak to, aby se Kněz sebral a šel.

Zavřel dveře.

Třemi kroky přešel přes pokojík a stál před ní. Pořád ještě byla zarudlá vztekem a přerývaně dýchala. „Lehni si,“ poručil jí.

Zatvářila se vzpurně, ale lehla si na postel.

„Rozevři nohy,“ řekl.

Po chvíli ho poslechla.

Lehl si na ni. A když do ní vnikl, najednou jej objala a pevně si jej k sobě přitiskla. Rychle a schválně hrubě přirážel. Chytila se ho nohama kolem pasu. Ucítíl, jak ho kouše do ramene. Bolelo to, ale on to měl rád. Otevřela ústa a

namáhavě dýchala. „Ty mizero,“ vyrazila ztěžka, hrdelním hlasem, „ty mizero mizerná, já tě miluju.“

Když Kněz vstal, zašel do srubu k Hvězdě.

Ležela na boku a rozevřenýma očima zírala do stěny. Když se posadil vedle ní na kraj postele, dala se do pláče.

Políbil ji na tvář do místa, kde stékala slza. Začínal mít erekci. „Tak povídej,“ pošeptal jí.

„Věděl jsi, že Květina si bere Dustyho k sobě do postele?“

Tak tohle rozhodně nečekal. Proč o tom mluví? „Nevěděl,“ přiznal.

„Nelíbí se mi to.“

„A proč?“ Snažil se nemluvit navztekane. *Včera jsme vyvolali zemětřesení – a dneska budeme brečet kvůli dětem?* „Je to o hodně lepší než krást v Silver City plakáty.“

„Jenže ty... ty máš novou rodinu,“ vyhrkla.

„Co to sakra má znamenat?“

„Ty, Melánie, Květina a Dusty. Jste jako rodina. A pro mě v ní není místo, nehodím se do ní.“

„Nesmysl,“ namítal. „Jsi matka mého dítěte a já tě miluju. Jak by pro tebe mohlo nebýt místo?“

„Včera v noci jsem byla tak ponížená...“

Přes bavlněnou noční košili jí pohladil prsy. Přitiskla ruku na jeho a pevně si ji přimáčkla k tělu.

„Naše rodina je celá skupina,“ pověděl jí. „Vždycky to tak bylo. Nás přece nemůžou trápit ty bolístky, co rodinu z předměstí, mámu a tátu se dvěma děčkama.“ Opakoval jí to, co jej před lety sama učila. „Jsme jedna velká rodina. Máme rádi celou skupinu a každému tu záleží na každém. Takhle nemusíme lhát ostatním ani sami sobě o sexu. Můžeš se vyspat s Dubinou nebo s Písničkou, ale já budu pořád vědět, že máš ráda mě a naše dítě.“

„Jenže... víš, zatím ještě nikdy mě nikdo od sebe nevyhnal.“

Neměli žádná pravidla toho, kdo může spát s kým, ale nikdo přirozeně nebyl povinen se s druhým milovat, když nechtěl. Když však o tom tak teď přemýšlel, nemohl si Kněz vzpomenout, že by ho kdy nějaká žena odmítla. Hvězda na tom evidentně byla stejně – do Melániina příchodu.

Zmocnilo se ho zděšení. Za posledních pár týdnů už po kolikáté. Byl to strach z toho, že komuna se hroutí, že on ji přestává ovládat, že je ohroženo všechno, co miluje. Bylo to, jako by ztrácel rovnováhu, jako by se podlaha nepředvídatelně dávala do pohybu a pevná země náhle začala být pohyblivá a nespolehlivá. Jako včera v Owensově údolí. Silou se snažil úzkost přemocit. Musí přece zůstat klidný. Jen on si dokáže udržet věrnost všech, jen s ním zůstanou pohromadě. Musí zůstat klidný.

Lehl si vedle ní na postel a hladil ji po vlasech. „To bude dobré,“ řekl. „Včera jsme guvernéra vylekali k smrti. Uvidíš, že udělá, co chceme.“

„Určitě?“

Vzal do rukou její prsy. Začínal být vzrušený. „Věř mi,“ zašeptal. Přitiskl se k ní, aby ucítila jeho erekci.

„Pomiluj mě,“ poprosila.

Rošťácky se na ni usmál. „A jak?“

Usmála se na něj skrz slzy. „To je jedno, sakra, jak chceš.“

Po milování usnula. Kněz ležel vedle ní a zabýval se problémem, jak se dostat na tiskovku, dokud neměl pocit, že řešení našel. Pak vstal.

Zašel do dětského srubu a vzbudil Květinu. „Potřebuju, abys se mnou jela do San Franciska,“ řekl jí. „Obleč se.“

Šel do liduprázdné jídelny, udělal jí topinku a nalil džus. „Pamatuješ, jak jsi říkala, že chceš být reportérkou?“ oslovil ji, když jedla. „A že bys chtěla dělat pro časopis?“

„Jasně, pro Teen,“ kývla.

„Správně.“

„Ale ty jsi chtěl, abych psala spíš básničky, že to budu moct žít tady.“

„To pořád platí, ale dneska ti dám možnost zjistit, jaké je být reportérkou.“

Zatvářila se nadšeně. „Tak jo!“

„Vezmu tě na tiskovou konferenci FBI.“

„FBI?“

„Takové věci člověk musí dělat, když je reportérem.“

Znechuceně ohrnula nos. Odpor k policii a soudnictví zdědila po matce. „V Teenu jsem jaktěživa nečetla nic o FBI.“

„No co, Leonardo DiCaprio dneska žádnou tiskovku nepořádá, to jsem si ověřil.“

Pokorně se usmála. „Škoda.“

„Ale když budeš pokládat takové otázky, jaké by asi vymyslela reportérka z Teenu, bude to fajn.“

Zamyšleně přikývla. „A o čem ta tiskovka je?“

„O skupině, která tvrdí, že dokáže vyvolávat zemětřesení. Ale nechci, aby o tom věděli všichni. Bude to tajemství, jo?“

„Tak jo.“

Rozhodl se, že Jedlíkům rýže o tom poví až po návratu. „Můžeš o tom klidně povědět mámě a Melánii, a taky Dubinovi a Písničce a Aneth a Paulu Bealemu, ale nikomu jinému. Je to fakt důležité.“

„Jasnačka.“

Věděl, že příšerně riskuje. Pokud se něco stane, ztratí všechno. Mohli by ho dokonce přímo před zraky jeho dcery zatknout. To by byl nejhorší den jeho života. Ale příšerně riskovat, to byl odjakživa jeho styl.

Když navrhl, aby začali pěstovat vinnou révu, Hvězda namítla, že pozemek mají pronajatý vždycky na jeden rok. Mohli by se udřít, jak budou kopat příkopy a sázet, a nikdy se nedočkat výsledků. Navrhovala, že než začnou, měli by si zajistit desetiletou pronájemní smlouvu. Vypadalo to rozumně, ale Kněz věděl, že by jim to bylo osudné. Kdyby

začátek odložili, nezačali by nikdy. Přesvědčil je, aby se s tím rizikem smířili. A ke konci toho roku se z jejich obcí stala oficiálně obec. A vláda prodloužila smlouvu, kterou měla s Hvězdou – a tak činila každý rok až do nynějška.

Napadlo ho, jestli si nemá vzít námořnický modrý oblek. Jenže ten je tak staromódní, že by v San Francisku byl podezřelý, a tak si nechal džíny. A přestože bylo teplo, navlékl si přes tričko i dlouhou kostkatou flanelovou košili a tu si nezastrčil do kalhot. Z kůlny s nářadím si vzal těžký nůž s deseticentimetrovým ostřím v pěkné kožené pochvě. Zasunul si ho za džíny vzadu, aby ho košile skryla.

Po celé čtyři hodiny, co jim jízda do San Franciska trvala, byl jako na jehlách. Pronásledovaly ho děsivé představy: jak je oba zatýkají, jeho pak strkají do cely ve vězení a Květina sedí sama ve výslechové místnosti na ústředí FBI a čelí otázkám, kdo jsou její rodiče. Ale strach ho jen ještě víc vybuzoval.

Do města dojeli v jedenáct. Auto nechali na parkovišti na Golden Gate Avenue. Kněz koupil Květině v obchůdku notes ve spirálovém vazači a dvě propisky. Pak ji vzal do kavárny. „Jsem tu za chvíli,“ řekl jí, nechal ji sedět u minerálky a vypadl ven.

Zašel na Union Square, prohlížel si tváře chodců a hledal muže, který by se mu podobal. Spousta lidí chodila po nákupech, a tak měl na výběr ze stovek obličejů. Spatřil, jak u venkovního stolku sedí nějaký tmavovlasý chlapík s hubenou tváří a prohlíží si jídelní lístek. Chvilku byl přesvědčen, že našel svou oběť. Celý napjatý si ho ještě pár vteřin prohlížel; pak ten chlap otočil hlavu a Kněz spatřil, že má pravé oko natrvalo zavřené, snad po nějakém úrazu.

Zklamaně se vydal dál. Není to snadné. Tmavovlasých čtyřicátníků je tu fůra, ale většinou mají o dobrých dvacet třicet kilo víc než on. Zahlédl dalšího kandidáta, ale ten měl na krku foťák. To by mohl být turista, kdepak: potřebuje doklady někoho místního. *Tohle je jedno z největších*

nákupních středisek na světě a je sobota ráno: musí tu být nějaký chlap, co vypadá jako já.

Podíval se na hodinky: jedenáct třicet. Čas utíká.

Konečně měl štěstí. Našel rychle krácejícího padesátníka s hubenou tváří a s brýlemi s velikými obroučkami. Na sobě měl kalhoty a polokošili, v ruce držel obnošenou aktovku a tvářil se otráveně. Kněz odhadl, že jde do kanceláře dohánět v sobotu, co zameškal přes týden. *Ted' dostat jeho peněženku.* Kněz šel za ním za roh, dodával si odvahu a čekal na příležitost.

Jsem vzteklý, jsem zoufalý, jsem cvok, co utekl z cvokhausu, potřebuju dvacet babek, abych si mohl šlehnout, nenávidím celý svět, chci sekat, bodat, zabíjet, jsem cvok, cvok, cvok...

Muž přešel přes parkoviště, kde nechali plymouth, a zabočil do ulice se starými kancelářskými budovami. Na chvílku nebyl na dohled nikdo jiný. Kněz vytáhl nůž a doběhl k muži. „Hej, ty!“

Muž se zarazil a otočil se.

Kněz jej chytil za košili a zašermoval mu nožem před obličejem. „Naval peněženku, nebo tě vykuchám, kurva!“

Ten chlap by se měl zhroutit zděšením, ale nezhroutil se. *Proboha, tvrdej hoch.* Na tváři se mu objevil vztek, ne strach.

Kněz se mu díval přímo do očí a četl z nich: *Je to jenom jeden chlápek a nemá střelnou zbraň.*

Kněz zaváhal a najednou začal mít strach. *Do háje, nemůžu si dovolit, aby tohle špatně dopadlo. Na zlomek vteřiny na sebe nehybně zírali. Člověk v civilu, který jde v sobotu do práce... nemohl by to být detektiv?*

Bylo ale pozdě o něčem takovém přemýšlet. Než se chlap stačil pohnout, Kněz ho sekl nožem přes tvář, až se na pravé tváři kousek pod okrajem brýlí objevila pěticentimetrová krvavá čárka.

Mužova odvaha mžikem zmizela; zahodil všechny myšlenky na odpor. Oči se mu rozšířily strachem a tělo jako by splasklo. „Dobře! Dobře!“ vyrazil pištivě a roztřeseně.

Tak to nakonec není polda.

„Dělej! Dělej!“ řval Kněz. „Naval to sem!“

„Je v aktovce...“

Kněz mu ji vyrval z ruky. Na poslední chvíli se rozhodl vzít si i jeho brýle. Strhl mu je, otočil se a utíkal.

Na rohu se ohlédl. Muž se skláněl k chodníku a zvracel.

Kněz zabočil doprava. Nůž hodil do kontejneru s odpadky a šel dál. Na dalším rohu se zastavil a pod vchodem do budovy otevřel aktovku. Vevnitř byla složka na papíry, notebook a pár propisek, pak papírový pytlík, snad se sendvičem, a kožená rozkládací peněženka. Kněz si ji vzal a aktovku pak hodil do mezery mezi domy.

Vrátil se do kavárny a sedl si ke Květině. Kávu měl pořád teplou. *Ještě jsem z toho nevypadl. Už jsem to nedělal třicet let, ale pořád dokážu člověka vyděsit, až si pustí do gatí. Ale je to dávno, Ricky.*

Otevřel peněženku. Byly v ní bankovky, kreditkarty, vizitky a nějaká průkazka s fotkou. Kněz vytáhl vizitku a podal ji Květině. „Zde je má navštívenka, slečno.“

Zahihňala se. „Tak vy jste pan Peter Shoebury a děláte u firmy Watkins, Colefax a Brown?“

„Jsem právník?“

„Asi.“

Podíval se na fotku na průkazce. Byla docela malá a pořízená někde v automatu. A řekl by, že asi tak deset let stará. Nepodobala se Knězi dokonale, ale možná víc než skutečnému Peteru Shoeburymu. Fotky už jsou takové.

Přesto Kněz bude s to podobnost zlepšit. Shoebury má tmavě černé vlasy, ale krátké. „Mohla bys mi půjčit gumičku do vlasů?“ požádal.

„Jasně.“ Květina si stáhla gumičku a zakroutila hlavou, až se jí vlasy rozletěly kolem obličeje. Kněz udělal pravý opak: stáhl si vlasy do ohonu a ten si gumičkou připevnil k hlavě. Pak si nasadil brýle.

Ukázal Květině fotku. „Jak se ti líbí moje druhá osobnost?“

„Hmmm.“ Podívala se na zadní stranu legitimace. „Že prý tě s tím pustí do zdejší kanceláře, ale ne do pobočky v Oaklandu.“

„Myslím, že to přežiju.“

Usmála se. „Tati, kde jsi to vzal?“

Nadzvedl obočí. „Půjčil jsem si to.“

„Vytáhl jsi to někomu z kapsy?“

„Tak nějak.“ Došlo mu, že spíš ho odhaduje na rošťárnu než na zločin. Nechal ji, ať si myslí, co chce. Podíval se na nástěnné hodiny. Jedenáct čtyřicet pět. „Můžeme jít?“

„Jasně.“

Došli po ulici k Federální budově a vešli dovnitř. Ta odpudivá halda žuly zabírala celý blok. V chodbě prošli detektorem kovu a Kněz byl rád, že ho včas napadlo zbavit se nože. Zeptal se lidí z ochranky, ve kterém patře je FBI.

Vyjeli nahoru výtahem. Kněz měl pocit, jako kdyby si vzal kokain. Díky nebezpečí byl fantasticky nastražený. *Mám tolik energie, že kdyby se tenhle výtah porouchal, mohl bych jim ho pohánět.* Napadlo ho, že když hraje právníka, je v pořádku být sebevědomý, snad i trochu arogantní.

Zavedl Květinu ke kancelářím FBI a podle šipek pak došli ke konferenčnímu sálu. Na protějším konci místnosti byl stůl s mikrofony. U dveří stáli čtyři muži, všichni vysocí a zřejmě ve formě, v nažehlených oblecích, s bílými košilemi a střízlivými kravatami. Určitě agenti.

Kdyby věděli, kdo jsem, bez rozmýšlení by mě zastřelili.

Jen klid, chlapče – číst myšlenky nedokážou a nic o tobě nevědí.

Kněz měl přes metr osmdesát, ale oni byli všichni vyšší. Okamžitě vycítil, že šéfem je ten starší, s pečlivě vyčesanými bílými vlasy. Něco říkal muži s černým knírkem. Ti dva mladší naslouchali s uctivými výrazy na tvářích.

Ke Knězi přikročila mladá žena s psací podložkou. „Dobrý den. Můžu vám nějak pomoci?“

„No to doufám,“ řekl Kněz.

Jakmile promluvil, agenti si jej všimli. Podíval se na ně a sledoval jejich reakce. Když si prohlédli vlasy vyčesané do ohonu a džíny, začali se tvářit odměřeně; pak uviděli Květinu a hned byli zase přívětivější.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se jeden z těch mladších.

„Jmenuju se Peter Shoebury a pracuji tady ve městě jako právník pro firmu Watkins, Colefax a Brown. Moje dcera Flora je redaktorkou školního časopisu. Zaslechla v rozhlasu zprávu o vaší tiskovce a chtěla by o ní pro časopis napsat. Tak jsem si řekl, tiskovka je veřejná, proč ne, zkusíme to. Doufám, že vám to nevadí.“

Všichni se podívali na světlolasého a potvrdili tak Knězův dohad, že šéfem je on.

Nastala chvilka děsivého váhání.

Ale kámo, ty nejsi žádnéj právník! Ty jsi Ricky Granger, co měl v Los Angeles spoustu krámů s pitím a přes ně prodával dealerům amfetamin – a nejsi ty zapletenej do toho svinstva se zemětřesením? Hej, chlapci, čapněte ho, a tý holce dejte taky řetízky. Vezmem si je stranou, ať nám řeknou, co vědí.

Bělovlasý napřáhl ruku. „Jsem zastupující výkonný zvláštní agent Brian Kincaid, vedoucí sanfranciského oddělení FBI.“

Kněz mu potřásl rukou. „Rád vás poznávám, pane Kincaide.“

„Od jaké firmy jste to říkal, že jste?“

„Watkins, Colefax a Brown.“

Kincaid se zamračil. „To je advokátní firma? Já myslel, že dělají do nemovitostí, ne?“

Do prdele.

Kněz přikývl a zkusil vyrukovat s uklidňujícím úsměvem. „Správně, a moje práce je ušetřit jim oplétačky.“ Je přece nějaké spojení označující právníka pracujícího pro korporaci. Kněz propátrával paměť a našel. „Jsem jejich vnitropodnikový právník.“

„Můžete nám ukázat nějaký průkaz?“

„Co? Jistě.“ Otevřel ukradenou peněženku a vytáhl průkazku s fotkou Petera Shoeburyho. A zadržel dech.

Kincaid se podíval na snímek a potom na Kněze. Knězi bylo jasné, co si myslí: *No, nakonec by to mohl být on.* Agent mu průkazku vrátil. Kněz zase vydechl.

Kincaid se obrátil ke Květině. „Do které školy chodíš, Floro?“

Knězi se rozbušilo srdce. Hlavně si něco vymysli, děťátko moje.

„Mhm...“ Květina zaváhala. Kněz už už chtěl odpovědět za ni, ale nakonec se ozvala. „Do Eisenhowerovy základní školy.“

Kněz pocítil hrdost. Zdělila po něm pevné nervy. A jen pro případ, že by snad Kincaid znal všechny školy v San Francisku, dodal: „U nás v Oaklandu.“

Vypadalo to, že to Kincaida uspokojilo. „Tak dobře, moc rádi tě u nás vidíme, Floro.“

Dokázali jsme to!

„Děkuji,“ pípla.

„A kdybych ti mohl na něco odpovědět hned teď, ještě než konference začne...“

Kněz si dal záležet, aby Květinu předem nic nenabífloval. Bylo mu jasné, že když se bude chovat nesměle a otázky bude vykoktavat, bude to jen přirozené. Kdyby se chovala příliš sebejistě a jako předem připravená, mohla by vzbudit podezření. Teď ale musel potlačit nával obav o ni a otcovskou touhu vstoupit jim do řeči a říkat jí, co má dělat. Kousl se do rtu.

Otevřela notes. „Vy vedete tohle vyšetřování?“

Kněz se trochu uvolnil. Ta to zvládne.

„Je to jen jedno z mnoha vyšetřování, na která musím dohlížet,“ odpověděl. A ukázal na muže s černým knírkem. „Tenhle případ má na starosti zvláštní agent Marvin Hayes.“

Květina se obrátila na Hayese. „Myslím, že spolužáky by zajímalo, jaký jste člověk, pane Hayesi. Můžu se vás ptát i na osobní věci?“

Kněze ohromilo, s jakou koketností naklonila hlavičku a usmívala se na Hayese. *Bože na nebesích, na flirtování s chlapý je trochu moc mladá!*

Hayes jí to ale zbaštil. Zatvářil se potěšeně. „Ale ovšem, jen do toho.“

„Jste ženatý?“

„Ano. A mám dvě děti, chlapce v tvém věku a trochu mladší holčičku.“

„A máte nějaké koníčky?“

„Sbírám boxerské trofeje a jiné pozoruhodnosti týkající se boxu.“

„To je nezvyklé.“

„Asi ano.“

To, jak přirozeně se Květina do role vpravila, Kněze potěšilo i znepokojilo naráz. Dělá to dobře. Sakra, doufám, že jsem ji celé ty roky nevychoval jenom proto, aby z ní byl pisálek pro nějaký mizerný časopis.

Zatímco Hayes čelil těm nevinným otázkám, Kněz si ho dobře prohlédl. Tak tohle je jeho protivník. Hayes byl pečlivě a konvenčně oblečen. Lehký oblek tříslové barvy, bílá košile, černá hedvábná kravata, všechno nejspíš od bratrů Brooksových. Na nohách pečlivě naleštěné a dobře utažené polobotky. Vlasy a knírek úhledně vyčesané.

Přesto Kněz vycítil, že ten ultrakonzervativní vzhled je falešný. Kravata byla příliš výrazná, na malíčku levé ruky byl až příliš veliký prsten s rubínem, knírek vypadal tak trochu

hejskovsky. A taky by se ten americký svatý muž, na kterého si pan Hayes pokouší hrát, v sobotu dopoledne tak nenastrojil, dokonce ani na tiskovku ne, pomyslel si Kněz.

„Jaká je vaše oblíbená restaurace?“ dotazovala se Květina.

„Většinou všichni chodíme do Evertons, ale to je spíš hospoda.“

Konferenční sál se pomalu zaplňoval lidmi se zápisníky a záznamníky, fotografie naloženými přístroji a blesky, rozhlasovými reportéry s obrovskými mikrofony; bylo tu i pár televizních týmů s ručními kamerami. Jak vcházeli, mladá žena s psací podložkou je žádala, aby se jí podepsali. Vypadalo to, že tomuhle Kněz s Květinou unikli. Ještě že tak. Nedokázal by napsat „Peter Shoebury“, ani kdyby na tom závisel jeho život.

Kincaid se dotkl Hayesova lokte. „Musíme se teď přichystat na tiskovou konferenci, Floro. Doufám, že tu zůstaneš a poslechněš si nás.“

„Určitě, a děkuju,“ řekla.

„Jste opravdu moc milý, pane Hayesi,“ ozval se Kněz. „Flořini učitelé vám budou jistě moc vděční.“

Agenti se vydali ke stolu na protější straně. Pane Bože, oklamali jsme je. Kněz a Květina se posadili vzadu a čekali. Kněz se už téměř zbavil napětí. Opravdu to dokázal.

Věděl jsem, že to zvládnu.

Zatím nezískal mnoho užitečných informací, ale to přijde, až přečtou oficiální prohlášení pro tisk. A hlavně teď má ponětí o lidech, se kterými se utkává. To, co zjistil, ho uklidnilo. Ani Kincaid, ani Hayes mu nepřipadali nějak mimořádně schopní. Vypadali jako normální upachtění poldové, co používají směs rutinní práce a občasné korupce. Od nich mu toho moc nehrozí.

Kincaid vstal a představil se. Mluvil sebevědomě, ale snad až příliš asertivně. Nejspíš není šéfem moc dlouho. „Rád bych začal tím, že zcela jasně vyjádřím jedno stanovisko,“ říkal.

„FBI nevěří tomu, že včerejší zemětřesení bylo vyvoláno teroristickou skupinou.“

Zablikaly blesky, zahrčely záznamníky, reportéři začali čmárat do notesů. Kněz dělal co mohl, aby se mu na tváři neobjevil vztek. Ti hajzlové ho pořád odmítají brát vážně!

„To je také názor státního seismologa, který se myslím uvolil, že dnes bude v Sacramentu ochoten odpovídat na dotazy médií.“

Co musím udělat, abych tě přesvědčil? Pohrozil jsem zemětřesením, pak jsem je způsobil, ale ty tomu pořád nevěříš! To musím pobít pár lidí, abys mi naslouchal?

„Přesto je teroristická hrozba reálným faktem,“ pokračoval Kincaid, „a Úřad má v úmyslu chytit její původce. Vyšetřování řídí zvláštní agent Marvin Hayes. Prosím, Marvine.“

Hayes vstal. Kněz si okamžitě všiml, že je nervóznější než Kincaid. Strojově předčítal připravené prohlášení. „Dnes dopoledne vyslechli agenti FBI všech pět placených zaměstnanců hnutí Zelená Kalifornie u nich doma. Všichni s námi ochotně spolupracují.“

Kněze to potěšilo. Předhodil federálům falešnou stopu a oni po ní jdou.

„Agenti také navštívili kanceláře hnutí tady v San Francisku a prozkoumali dokumenty a texty na počítačích.“

Kněz usoudil, že asi budou prohledávat seznamy příslušníků hnutí a hledat náznaky.

Říkali toho víc, ale už se opakovali. Novináři pokládali otázky, které dodaly příběhu podrobnosti a barvy, ale základ nezměnily. Kněz seděl, netrpělivě čekal na příležitost nenápadně odejít, a jeho napětí znovu rostlo. Potěšilo ho, že vyšetřování FBI je tak dokonale mimo – ještě ani nenarazili na jeho druhou falešnou stopu –, ale měl vztek, že stále odmítají uvěřit v jeho hrozbu.

Konečně Kincaid konferenci ukončil a novináři se začali zvedat a balit si nádobíčko.

Kněz a Květina došli ke dveřím, ale tam je zastavila žena s psací podložkou. Zářivě se na ně usmála. „Myslím, že vy dva jste se mi nepodepsali, že?“ Podala Knězi prezenci a pero. „Napište prosím jména a koho zastupujete.“

Kněz strnul hrůzou. *To nemůžu, nemůžu!*

Nepanikař. Uvolni se.

Lei, tor, pur-doi-kor...

„Pane? Mohl byste se mi podepsat?“

„Jistě.“ Kněz si vzal podložku a pero. Pak je podal Květině. „Myslím, že by nás měla zapsat Flora – novinářka je ona,“ řekl. Napadlo ho, jestli nezapomněla, jaké jméno školy uvedla. „Napiš tam svoje jméno a vedle Eisenhowerova základní škola.“

Květina nezaváhala. Zapsala se a zase podložku vrátila.

Tak co, proboha, můžeme už jít?

„Vy také, pane,“ nedala se žena a podala prezenční listinu zase Knězi.

Neochotně si ji vzal. A teď co? Když jen něco načmáře, mohla by ho požádat, ať to napíše znovu a čitelně. To už se mu stalo. Ale třeba by mohl jednoduše odmítnout a jít. Nakonec je to jen sekretářka.

Ještě pořád váhal, když uslyšel Kincaidův hlas. „Doufám, že tě to zajímalo, Floro.“

Kincaid je agent – být podezřívavý, to je jeho práce.

„Ano, pane, zajímalo,“ řekla Květina zdvořile.

Kněz se začínal potit.

Nadrásal do míst, kde mělo být jeho jméno, nějaký klikyhák. Pak sešit s prezenční listinou zavřel a zavřený jej podal ženě.

„Vzpomeneš si, že až váš školní časopis vyjde, máš mi jeden výtisk poslat?“ pokračoval Kincaid.

„Ano, jistě.“

Tak jdeme, jdeme!

Žena otevřela sešit. „Aaa... promiňte, pane, ale mohl byste vypsat jméno čitelně? Obávám se, že z vašeho podpisu to nejde rozluštit.“

Co mám dělat?

„Tak to budeš potřebovat adresu,“ řekl Kincaid Květině a vyndal z náprsní kapsy saka vizitku. „Tady to je.“

„Děkuju.“

Kněz si vzpomněl, že vizitky s sebou nosí i Peter Shoebury. *Tohle je řešení – díky Bohu!* Otevřel peněženku a podal ženě jednu navštívenku. „Jak vidíte, píšu příšerně, vezměte si tohle,“ nabídl. „Musíme už běžet.“ Potřásl Kincaidovi rukou. „Byl jste báječný. Dohlídnu na to, aby vám Flora ten výtisk opravdu poslala.“

A odešli.

Prošli chodbou a počkali na výtah. Kněz si představoval, jak se k němu Kincaid řítí s napřaženou zbraní a řve: „Co jsi to za právníka, sráči, když neumíš napsat svý vlastní jméno!“ Ale výtah přijel, oni sjeli dolů a vyšli z budovy ven na čerstvý vzduch.

„Nejspíš mám toho nejpraštěnějšího tátu na celém světě,“ ozvala se Květina.

Kněz se na ni usmál. „Nejspíš.“

„Proč jsme museli říkat falešný jména?“

„Nikdy se mi nelíbilo, když ti lotři znají moje pravý jméno,“ pokrčil rameny. Usoudil, že to vezme. Ví, jaký názor na policisty její rodiče mají.

„Ale stejně jsem na tebe našťvaná,“ nedala se.

Zamračil se. „Proč?“

„Nikdy ti nezapomenu, že jsi mi říkal Floro,“ vysvětlila.

Kněz se na ni chvíli jen upřeně díval a potom oba propukli v smích.

„Tak pojď, holčičko,“ řekl Kněz něžně. „Jedeme domů.“

Judy se zdálo, že jde s Michaelem Quercusem po břehu moře a jeho nahé nohy zanechávají ve vlhkém písku ostré, souměrné otisky.

V sobotu dopoledne pomáhala v církevní doučovací třídě pro mladistvé pachatele. Měli k ní respekt, protože měla zbraň. Seděla v kostele vedle sedmnáctiletého grázlíka, pomáhala mu napsat datum a ze srdce doufala, že to trochu pomůže, aby ho za deset let nemusela zatýkat.

Opoledne zajela z domova kousek do obchodu Gala Foods na Gearyho bulváru a nakoupila.

Rutiní sobotní činnosti ale nepomohly; neuklidnila se. Pořád měla vztek na Briana Kincaida, že jí vzal případ Kladiva ráje, ale nemohla v tom nic podniknout, a tak se jen motala sem a tam mezi regály a snažila se myslet jen na bramborové lupínky, těstoviny s rýží nebo osušku se žlutým vzorem. Když došla k regálům se snídaňovými vločkami, vzpomněla si na Michaelova syna Dustyho a koupila si krabici čokoládových vloček.

Přesto se pořád v myšlenkách vracela k případu. *Existují opravdu lidé, kteří jsou s to vyvolat zemětřesení? Nebo mi straší na věži?*

Když se vrátila domů, Bo jí pomohl odnést nákup a vyptal se jí na vyšetřování. „Slyšel jsem, že Marvin Hayes podnikl razii v kancelářích Zelené Kalifornie.“

„To mu moc nepomůže,“ řekla. „Jsou všichni v pořádku. Radža je vyslechl už v úterý. Dva muži a tři ženy, všichni tak kolem padesátky. S čistým rejstříkem – ani pokuta za překročení rychlosti – a bez spojení s jakoukoli podezřelou osobou. Pokud oni jsou teroristi, tak já jsem inspektor Kojak.“

„V televizi říkali, že dal prozkoumat jejich registr.“

„Jasně. To je ale seznam všech lidí, kteří po nich kdy chtěli sebemenší informaci, včetně Jane Fondové. Osmnáct tisíc jmen a adres. Marvinova parta teď musí tohle všechno projet počítačem FBI a určit, koho by stálo za to vyslechnout. To může trvat měsíc.“

Zazvonil zvonek u dveří. Judy otevřela a zjistila, že přišel Simon Sparrow. Překvapilo ji to, ale i potěšilo. „No ne, Simon. Pojď dál.“

Měl na sobě černé cyklistické šortky, přiléhavé tričko, sportovní boty Nike a sluneční brýle na pásku kolem hlavy. Ale na kole nepřijel: smaragdově zelenou Hondu Del Sol se staženou střechou si postavil k obručníku. Judy napadlo, co by si o Simonovi asi myslela její matka. „Hezký chlapec,“ řekla by nejspíš, „ale nevypadá moc mužně.“

Bo si se Simonem potřásl rukou a pak se potají po Judy podíval, jako by chtěl říct „Co je tohle propána za výlupka?“. „Simon je jeden z nejlepších lingvistických analytiků, co FBI má,“ šokovala ho Judy.

„Takže... rád vás poznávám, Simone,“ vyrazil Bo trochu zmateně.

Simon s sebou přinesl audiokazetu a složku z manilového papíru. Oboje jí podal. „Přinesl jsem ti svoji zprávu o nahrávce vzkazu od Kladiva ráje.“

„Toho případu mě zbavili,“ řekla Judy.

„To vím, ale myslel jsem si, že tě to i tak bude zajímat. Hlasy na nahrávce se naneštěstí neshodují s žádným z našich akustických záznamů.“

„Takže žádná jména.“

„To ne, ale spousta jiných zajímavých věcí.“

To přiživilo Judinu zvědavost. „Říkal jsi hlasy? Já slyšela jen jeden.“

„Ne, jsou tam dva.“ Simon se rozhlédl a na kuchyňské lince uviděl radiomagnetofon. Obvyčně si na něm Bo přehrával *Největší hity Everly Brothers*. Došel k němu a zasunul kazetu. „Předvedu ti to přímo na nahrávce.“

„To bych ráda, ale je to teď případ Marvinina Hayese.“

„Přesto bych chtěl slyšet tvůj názor.“

Judy paličatě zavrtěla hlavou. „Musíš nejdřív mluvit s Marvinem.“

„Já ti rozumím. Jenže Marvin je kretén. Víš, jak je to dlouho, co naposledy někoho dostal za mříže?“

„Simone, jestli mě chceš přimět, abych na tom případě dělala Kincaidovi za zády, tak na to zapomeň!“

„No tak si mě jenom poslechni. To ti nic neudělá.“ Simon zesílil zvuk a spustil přehrávání.

Judy si vzdychla. Strašlivě toužila dozvědět se, co Simon o Kladivu ráje zjistil. Ale jestli se Kincaid dozví, že s ní o tom Simon mluvil dřív než s Hayesem, pekelně si to odnese.

Ozval se ženský hlas. „Tady je Kladivo ráje. Máme vzkaz pro guvernéra Robsona.“

Simon záznam přerušil a podíval se na Bo. „Co jste si představil, když jste tohleto slyšel poprvé?“

Bo se usmál. „Vysokou ženskou tak kolem padesátky, se srdečným úsměvem. Docela sexy. Vzpomínám si, jak mě napadlo...“ střelil pohledem po Judy a pak přece jen dokončil, „... že bych se s ní docela rád seznámil.“

Simon přikývl. „Máte spolehlivé instinkty. I necvičení lidé toho o člověku dokáží spoustu říct jen z toho, že slyší jeho hlas. Téměř pokaždé ovšem víme, jestli mluví muž nebo žena. Ale také dokážeme odhadnout věk a s jakousi přibližností i výšku a typ postavy. Někdy se dokonce dá usuzovat i na zdravotní stav.“

„To je pravda,“ kývla Judy. Chtě nechtě ji to začalo zajímat. „Kdykoli slyším hlas v telefonu, tu osobu si představuju, dokonce i když poslouchám nahrávku.“

„To je proto, že zvuk hlasu vytváří tělo. Výšky, hloubky, rezonance, chraptivost, všechny vokální charakteristiky mají tělesné příčiny. Vysocí lidé mívají delší hlasivky, staří lidé mají tužší tkáň a chatrnější chrupavky, nemocní lidé mívají v hrdle záněty.“

„To mi dává smysl,“ připustila Judy. „Jenom jsem o tom ještě nikdy takhle nepřemýšlela.“

„Můj počítač registruje tytéž náznaky jako člověk, ale je přesnější.“ Simon vyndal z obálky strojem psanou zprávu. „Téhle ženě je něco mezi sedmačtyřiceti a dvaapadesáti. Je vysoká, maličko pod metr osmdesát. Má trošku nadváhu, ale není obézní: nejspíš je prostě podsaditější. Pije a kouří, ale přesto je na tom dobře se zdravím.“ Judy pocítila úzkost, ale i vzrušení. Pořád si sice přála, aby nebyla bývala Simonovi dovolila začít s výkladem, ale dovídat se něco o té záhadné ženě stojící za hlasem bylo ohromující.

Simon se podíval na Bo. „A s tím širokým úsměvem máte taky pravdu. Má široká ústa a její řeč je slabě labializovaná – to jest neohrnuje při ní rty.“

„Ta ženská se mi líbí,“ utrousil Bo. „Říká ten váš počítač něco o tom, jestli je dobrá v posteli?“

Simon se usmál. „Připadá vám sexuálně přitažlivá, protože její hlas je trochu chraplavý. To může být i příznak pohlavního vzrušení. Ale pokud jde o trvalý znak, nemusí to nutně znamenat sexuální náruživost.“

„Myslím, že jste vedle,“ nesouhlasil Bo. „Sexy hlasy mají jenom ženy, co opravdu jsou sexy.“

„A taky těžké kuřáčky.“

„To beru, to je fakt.“

Simon převinul kazetu na začátek. „A teď se mrkneme na její přízvuk.“

„Simone, já si stejně myslím, že –“ pokusila se protestovat Judy.

„Jenom si to poslechni. Prosím!“

„Tak dobře, dobře.“

Tentokrát přehrál první tři věty. „Tady je Kladivo ráje. Máme vzkaz pro guvernéra Robsona. Kruci, nečekala jsem, že mě budou natáčet na záznamník.“

Zastavil magnetofon. „Severokalifornský přízvuk, to je jasné. Ale všimli jste si ještě něčeho dalšího?“

„Je ze středních tříd,“ řekl Bo.

Judy se zamračila. „Já bych ji viděla spíš na vyšší třídu.“

„Máte pravdu oba,“ kývl Simon. „Způsob řeči se mezi prvními dvěma větami a tou třetí mění.“

„Je to tak nezvyklé?“ zeptala se Judy.

„Ne. Většinou získáváme základní přízvuk ze společenské vrstvy, ve které vyrůstáme, ale později jej upravujeme. Obyčejně se tak lidé snaží si polepšit: kdo pochází z dělnického prostředí, snaží se mluvit jako někdo zámožnější, zbohatlík se pokouší mluvit jako dědičný boháč. Ale příležitostně to jde i opačným směrem: politik z patricijské rodiny si opatří lidovější akcent, aby vypadal jako jeden z nich, šak víte, vo čem mluvím, né?“

Judy se usmála. „To si teda piš, že vim.“

Simon přetočil pásek. „Naučený přízvuk se používá při formálních situacích. Nastupuje, když je mluvčí přichystán. Ale když jsme pod tlakem, vracíme se k řečovým charakteristikám, které jsme používali v dětství. Zatím je to jasné?“

„Ovšem,“ kývl Bo.

„Tahle žena svůj přízvuk upravila směrem dolů. Snaží se mluvit jako proletářka, ale není.“

Judy to fascinovalo. „Myslíš něco na způsob Patty Hearstové?“

„V tomhle ohledu ano. Začala s oficiálním prohlášením a zvolila k tomu hlas průměrného občana. A teď pozor – Američané vyslovují písmeno er tím výrazněji, k čím vyšší společenské vrstvě patří. Myslete na to a poslechněte si, jak artikuluje slovo guvernér.“

Judy se jej znovu chystala zarazit, ale příliš ji to zaujalo. „Tady je Kladivo ráje. Máme vzkaz pro guvernéra Robsona,“ řekl ženský hlas.

„Slyšeli jste to – guvenéa! To je řeč ulice. A teď ten zbytek. Všimla si, že mluví se záznamníkem, přestala být ve střehu a začala mluvit přirozeně.“

„Krucí, nečekala jsem, že mě budou natáčet na záznamník.“

„Použila sice zaklení, ale zato er a seskupení souhlásek ve slově záznamník vyslovila zcela zřetelně. Člověk s dělnickým původem by řekl něco jako zázaník – skupiny zn mn by si zjednodušil. Ještě i člověk se středním vzděláním by to slovo mírně zdeformoval. Jedině příslušník nejvyšších vrstev to vysloví tak pečlivě jako ona.“

„Kdo by řekl, že ze dvou vět toho zjistíte tolik?“ užasl Bo.

Simon se potěšeně usmál. „A všimli jste si něčeho na výběru slov?“

Bo zavrtěl hlavou. „Ničeho, co by mě praštilo do očí.“

„Proč se říkalo natáčet?“ naznačil Simon.

Bo se zasmál. „Protože bývaly cívkové magnetofony a na těch se cívky točily. Měl jsem jeden takový krám ve Vietnamu – byl to Grundig a byl velký jako aktovka.“

Judy pochopila, k čemu Simon míří. Sloveso natáčet je zastaralé. Dneska by každý řekl nahrávat, protože ví, že nemluví se záznamníkem, ale s hlasovou schránkou, a že vzkaz se zaznamenává na harddisk počítače. „Žije v minulosti,“ usoudila. „To mi znovu připomíná Patty Hearstovou. Mimochodem, co se s ní stalo?“

„Odkroutila si trest, vyšla z vězení, napsala knihu, pozvali ji do pořadu Geralda. Vítáme vás v Americe,“ odtušil Bo.

Judy vstala. „Bylo to fascinující, Simone, ale stejně z toho nemám dobrý pocit. Asi bys tu zprávu měl hned zanést Marvinovi.“

„Ještě ti ukážu jednu věc,“ zaprosil a stiskl rychlé převíjení.

„Simone –“

„Poslechni si tohleto.“

Znovu se ozval ženský hlas: „Došlo k němu v Owensově údolí krátce po druhé odpoledne, můžete si to ověřit.“ Pak uslyšeli tlumené zvuky a žena se zarazila.

Simon stiskl pauzu. „Tak tohle huhlání jsem zesílil a rekonstruoval. Tady to je.“

Pustil tlačítko. Judy uslyšela mužský hlas překrytý spoustou jiného hluku, ale dost zřetelný, aby mu bylo rozumět: „Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států.“ Pak se šumy zase ustálily a ženský hlas zopakoval: „Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států.“ A dál: „Myslím, že když už víte, že to opravdu dokážeme, měli byste znovu zvážit naši žádost.“ Simon nahrávku zastavil.

„Říkala, co jí říkat poručil, ale na něco zapomněla a on jí to připomenul,“ usoudila Judy.

„Netvrdil jste, že původní internetovou zprávu diktoval muž dělnického původu, možná negramotný, a psala ji vzdělaná žena?“ rozpomněl se Bo.

„Ano,“ souhlasil Simon. „Ale tohle je jiná žena, starší.“

„Takže se ti rýsují profily tří osob neznámé totožnosti,“ řekl Bo k Judy.

„Nic se mi nerýsuje,“ odsekla. „Ten případ mi sebrali. Simone, přestaň, sám víš, že mi to jenom nadělá ještě větší potíže.“

„Dobře.“ Vyjmul kazetu z magnetofonu a vstal. „Stejně jsem ti už řekl všechno důležité. Kdybys přišla na nějaký geniální nápad, který bych mohl přihrát božskému Marvinovi, tak řekni.“

Judy ho doprovodila ke dveřím. „Hodím tu zprávu do práce hned teď. Marvin tam nejspíš pořád bude,“ řekl. „A pak půjdu spát. Dělal jsem na tom celou noc.“ Simon nasedl do svého sportáčku a odburácel.

Když se vrátila, Bo chystal zelený čaj a tvářil se zamyšleně. „Takže ten tvrdý chlápek má celou zásobu pěkných slečen a paní, kterým může diktovat.“

Judy přikývla. „Asi vím, kam tím míříš.“

„Je to sekta.“

„Ano. S tou Patty Hearstovou jsem se trefila.“ Otřásla se. Muž, který za tím vším stojí, musí být charismatická osobnost s mocí ovládat ženy. Je nevzdělaný, ale to mu v ničem nebrání, protože na provádění rozkazů má jiné. „Ale něco tu nehraje. Ten požadavek na zastavení výstavby elektráren – není to dost potrhle.“

„Souhlasím,“ kývl Bo. „A není to dost okázalé. Řekl bych, že pro to mají nějaký velmi praktický důvod.“

„Taky mě to napadlo,“ souhlasila Judy. „Jestli ono jim nejde jen o jednu konkrétní elektrárnu.“

Bo se na ni zadíval. „Judy, to je geniální! Třeba chtějí zabránit znečištění svojí lososí řeky nebo tak.“

„Něco takového,“ odtušila. „Ale musí se jich to dotýkat strašlivě.“ Byla jako na trní. Narazila na stopu.

„Takže požadavek na zmrazení výstavby všech elektráren je jen zástěrka. Bojí se jmenovat tu, o kterou jim jde, aby nás nezavedli k sobě.“

„Kolik možností tak může být? Elektrárny se nestavějí dvě týdně. A tyhle věci jsou vždycky kontroverzní. O všech projektech se musí vědět.“

„Zjistíme si to.“

Zašli do pracovny. Na stole ležel Judin laptop. Judy tu někdy psávala zprávy a Bo se díval na fotbal. Televize ji nerušila; ráda byla v jeho společnosti. Zapnula přístroj. Čekala, až se nahodí, a utrousila: „Když dáme dohromady

seznam míst, kde se mají postavit elektrárny, počítač FBI nám poví, kde se poblíž vyskytuje nějaká sekta.“

Dostala se do internetové stránky San Francisco Chronicle a vyhledala zmínky o stavbě elektráren za poslední tři roky. Počítač jí nabídl 117 článků. Judy probírala titulky a nevšímal si všech materiálů o Pittsburghu a o Kubě. „Tak tu máme projekt jaderné elektrárny v Mohavské poušti...“ Nahrála si článek. „Hydroelektrárna v okrese Sierra... tepelná elektrárna na naftu u hranic s Oregonem...“

„V okrese Sierra?“ ozval se Bo. „Jako kdyby mi v hlavě zazvonilo. Máš tam přesnější místo?“

Judy klikla a natáhla si článek na obrazovku. „Jo. Plánuje se stavba přehrady na Stříbrné řece.“ Zamračil se. „Stříbrná řeka...“

Judy se odvrátila od počítače. „Počkej, to mi něco připomíná... Nesídlí tam ta ultrapravicová skupina ve velké osadě?“

„Přesně tak!“ jásal Bo. „Říkají tomu Los Alamos. Šéfuje tomu magor jménem Poco Latella, který pochází z Daly City. Víc o nich nevím.“

„Jasně. Jsou ozbrojení po zuby a odmítají uznat vládu Spojených států... Bože, vždyť oni tuhle větu použili na nahrávce: Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států. Bo, já myslím, že je máme.“

„Co budeš dělat?“

Judy si uvědomila, že jí případ vzali, a srdce jí zase spadlo do kalhot. „Jestli Kincaid přijde na to, že jsem na tom dělala, pukne napříč i naděl.“

„Ale v Los Alamos to někdo musí prověřit.“

„Zavolám Simonovi.“ Sáhla po telefonu a navolila číslo do práce. Spojovatele dobře znala. „Ahoj, Charlie, tady Judy. Je Simon Sparrow v práci?“

„Přišel a pak zas zmizel,“ oznámil Charlie. „Mám to zkusit k němu do auta?“

„Jo, díky.“

Čekala. Znovu se ozval Charlie. „Nebere to. Zkoušel jsem i číslo domů. Mám mu nechat na počítači zprávu?“

„Prosím,“ souhlasila Judy. A vzpomněla si, jak říkal, že půjde spát. „Ale vsadila bych se, že to vypnul.“

„Tak já mu nechám vzkaz, aby ti zavolal.“

„Díky.“ Zavěsila a obrátila se na Bo. „Asi bych se měla sejít s Kincaidem. Když mu předhodím horkou stopu, snad se na mě nebude tak vztekat.“

Bo jen pokrčil rameny. „Moc na výběr nemáš, co?“

Judy si nemohla dovolit, aby lidé umírali jen proto, že ona se bojí svěřit se s tím, co udělala. „Ne, nemám vůbec na výběr,“ opravila ho.

Měla na sobě vypasované černé džíny a jahodově růžové tričko. Trochu moc přiléhavé tričko, než aby v něm šla do práce, třeba i v sobotu. Zašla do pokoje a převlékla se do volnější bílé polokošile. Pak nasedla do auta a jela do města.

Marvin bude muset uspořádat štáru v Los Alamos. Mohly by s tím být potíže: lidé z ultrapravicových bojůvek jsou cvoci. Bude potřeba vzít na to hodně lidí a dobře to zorganizovat. Úřad žije v hrůze z toho, že se zopakuje případ Waco. Budou na to muset vzít celé oddělení. A zapojit i pobočku v Sacramentu. Nejlepší bude zasáhnout zítra za svítání.

Šla rovnou do Kincaidovy kanceláře. V předpokoji seděla sekretářka a něco dělala na počítači. Na sobě měla sobotní lehké odění – bílé džíny a červenou košili. Vzala telefon: „Přišla za vámi Judy Maddoxová.“ Po chvilce zavěsila. „Můžete dovnitř,“ vybídla Judy.

Judy u dveří svatyně zaváhala. Poslední dvě návštěvy té místnosti jí vynesly jen ponížení a zklamání. Ale nebyla pověřčivá. Třeba bude tentokrát Kincaid chápavý a zdvořilý.

Pořád ještě ji vztekalo, že tu jeho udělanou figuru vidí na židli, kde sedával štíhlý a elegantní Milton Lestrangle.

Uvědomila si, že Milta ještě nenavštívila v nemocnici. Udělala si v duchu poznámku, že to dneska nebo zítra večer musí napravit.

Brian ji přivítal mrazivě. „Co pro tebe můžu udělat, Judy?“

„Potkala jsem se před chvilkou se Simonem Sparrowem,“ začala. „Přinesl mi svoji zprávu, protože ještě nevěděl, že ten případ už nedělám. Tak jsem mu přirozeně řekla, ať to dá Marvinovi.“

„Přirozeně.“

„Ale i tak mi trochu vysvětlil, co zjistil, a já jsem vydedukovala, že Kladivo ráje je sekta, která se nějakým způsobem cítí ohrožená výstavbou nové elektrárny.“

Brian se zatvářil otráveně. „Vyřídím to Marvinovi,“ slíbil netrpělivě.

Judy se plahočila úhorem dál. „Ověřila jsem si, že v Kalifornii se teď plánuje výstavba několika elektráren. Jedna z nich má stát v údolí Stříbrné řeky, kde sídlí ultrapravicová militantní skupina Los Alamos. Briane, já si myslím, že oni jsou určitě Kladivo ráje. Asi bysme tam měli podniknout razii.“

„Vážně si to myslíš?“

A do hajzlu.

„Našel jsi snad v mojí logice nějakou chybu?“ pronesla mrazivě.

„To si piš, že našel.“ Vstal. „Chyba je v tom, že ty ten případ neděláš, sakra.“

„To já vím,“ bránila se. „Ale myslela jsem si, že –“

Skočil jí do řeči, napráhl paži přes veliký stůl a varovně jí namířil ukazovák do obličeje. „Dostala ses úskokem k psycholingvistické analýze a pokoušíš se vmáčkout se zase do vyšetřování – a já vím, proč! Myslíš si, že je to hodně sledovaný případ, a chtěla by ses vyznamenat.“

„A před kým asi?“ řekla uraženě.

„Před ústředím, před tiskem, před guvernérem.“

„To teda ne!“

„Pěkně mě poslouchej. Ten případ jsem ti sebral. Rozuměla? Seb-ral. Sebral. Už o tom se svým kamarádíčkem Simonem nemluv. Nепrověřuj si, kde se má stavět jaká elektrárna. A nenavrhuj mí žádný razie na nějaký potrhlý sekty.“

„Proboha!“

„Řeknu ti, co uděláš. Půjdeš domů. A ten případ necháš Marvinovi a mně.“

„Briane –“

„Nazdar, Judy. Užij si pěkně víkend.“

Jen se na něj dívala. Byl brunátný a rychle dýchal. Zuřila, ale byla bezmocná. Zakázala si vyslovit všechny vzteklé komentáře, které se jí draly na rty. Už jednou byla nucena se mu omlouvat, že mu vynadala, a podruhé po takovém ponížení netoužila. Kousla se do rtu. A po dlouhé chvíli se otočila na podpatku a odešla z místnosti.

Kněz v matném ranním světle zaparkoval starý Plymouth Cuda vedle cesty. Vzal Melánii za ruku a vedl ji do lesa. Horský vzduch chladil a oni se v tričkách trochu třásli, dokud se těla nezahřála chůzí. Za pár minut se ocitli na skále, z níž byl výhled přes celé údolí Stříbrné řeky.

„Tady chtějí postavit přehradu,“ řekl Kněz.

V tomhle místě se údolí měnilo v úzkou soutěsku, takže protější stranu měli snad jen čtyři nebo pět set metrů daleko. Ještě bylo příliš šero, než aby byla vidět řeka, ale v ranním tichu slyšeli, jak se dole pod nimi hrne přes kameny. Když světlo zesílilo, rozeznali dole pod sebou tmavé siluety jeřábů a obrovských buldozerů; stroje byly tiché a klidné jako spící veleještěři.

Kněz se už téměř vzdal naděje, že teď guvernér Robson začne vyjednávat. Už je druhý den po zemětřesení v Owensově údolí a pořád ani slovo. Kněz nedokázal přijít na to, jakou strategii guvernér zvolil, ale kapitulace to jistě není.

Bude muset dojít k dalšímu zemětřesení.

To ho ale trápilo. Melánie a Hvězda si můžou začít stavět hlavu, obzvlášť když další otřesy budou muset napáchat větší škody než ty první. Bude muset posílit jejich odhodlání. A začne s Melánií.

„Vznikne patnáctikilometrové jezero přes celé údolí,“ vykládal jí. Všiml si, že se na její bledé oválné tváři objevil

vztekl. „Všechno odsud proti proudu, kam dohlédneme, se ocitne pod vodou.“

Za soutěskou mělo údolí zase široké a ploché dno. Začínalo se rozjasňovat a oni rozeznávali rozptýlené domky a pár obdělávaných polí spojených s domy prašnými cestami. „Přece se jim v tom někdo snažil zabránit, ne?“ řekla Melánie.

Kněz přikývl. „Odehrála se velká bitva u soudu. My jsme se toho neúčastnili, protože v právo a právníky nevěříme. A nechtěli jsme, aby se nám pletli pod nohy reportéři a televizní štáby – na to má až moc našich lidí tajnosti, které se nesmějí prozradit. Proto jsme lidem ani neřekli, že jsme komuna. Většina sousedů neví, že existujeme, ostatní si myslí, že vinohrad řídí někdo z Napy a dělají na něm sezónní pracovníci. Proto jsme se protestu neúčastnili. Ale někteří z bohatších usedlíků si najali právníky. A postavily se za ně ekologické organizace. K ničemu to nebylo.“

„Jak to?“

„Guvernér Robson se za přehradu postavil a dal to na starost Alovi Honeymoonovi.“ Kněz Honeymoona nenáviděl. Je to lhář a podvodník a s tiskem manipuluje naprosto bezohledně. „Ten to obrátil na ruby tak dokonale, že v médiích začali místní vypadat jako banda sobeckých buranů, co chce upřít elektřinu kdejaké kalifornské nemocnici a škole.“

„Jako kdyby byla jejich chyba, že si v Los Angeles dávají podvodní reflektory do bazénů a závěsy na oknech jim zatahují elektromotorky.“

„Přesně tak. A Coastal Electric nakonec dostala povolení přehradu postavit.“

„A všichni tihle lidi přijdou o domov.“

„A kromě toho zařve hipoterapeutické středisko, kemp v divočině, pár rekreačních srubů a parta ozbrojených ultrapravicových bláznů, co si říká Los Alamos. Ti všichni ovšem dostanou odškodnění – na rozdíl od nás, protože my

půdu nevlastníme, my ji máme jen pronajatou na roční smlouvu s automatickým prodlužováním. My nedostaneme nic – nedostaneme nic za nejlepší vinici mezi Napou a Bordeaux.“

„A za jediné místo, kde jsem se kdy cítila v míru.“

Kněz ji povzbudil zamručením. Přesně tak chtěl, aby se hovor vyvíjel. „Dusty má všechny ty alergie odjakživa?“

„Od narození. Měl alergii i na mléko – na kravské, na dětskou výživu, dokonce i na mateřské mléko. Přežil na kozím mléce. Tehdy mi to došlo. Došlo mi, že když i moje vlastní mléko je pro moje dítě jedovaté, lidstvo určitě něco dělá špatně.“

„Ale vzala jsi ho k lékaři.“

„Michael na tom trval. Věděla jsem, že to k ničemu nebude. Dávali mu léky, co potlačují funkci imunitního systému tak, aby méně reagoval na alergen. Co je to za léčbu? Potřeboval čistou vodu a čistý vzduch a zdravý způsob života. Myslím, že místo, jako je tohle, jsem hledala od jeho narození.“

„Neměla jsi to lehké.“

„To si ani nedokážeš představit. Samotná žena s nemocným děckem si neudrží žádnou práci, nesežene slušný byt, nemůže pořádně žít. Člověk si myslí, že Amerika je báječná země, ale je to na nic.“

„Když jsme se potkali, byla jsi na tom zle.“

„Dokázala bych se tehdy zabít – a Dustyho taky.“ V očích se jí objevily slzy.

„Jenže pak jsi našla nás.“

Obličej se jí zkřivil hněvem. „A teď mi tenhle domov chtějí vzít!“

„FBI tvrdí, že jsme zemětřesení nevyvolali, a guvernér neřekl ani slovo.“

„Ať jdou všichni k čertu! Musíme to udělat znovu. A tentokrát tak, aby to už docela určitě přehlížet nemohli.“

Přesně to od ní chtěl slyšet. „Mohlo by to způsobit větší škody, zničit budovy... ublížit lidem.“

„Ale my nemáme na vybranou!“

„Můžeme odejít z údolí, rozpustit komunu, vrátit se ke starému způsobu života: práce, peníze, otrávený vzduch, lakota, žárlivost, nenávisť.“

Vyděsil ji. „Ne!“ vykřikla. „Tohle ani neříkej.“

„Asi máš pravdu. Teď už nemůžeme couvnout.“

„Já tedy určitě ne.“

Znovu se rozhlédl po údolí. „Zařídíme, aby to tu zůstalo tak, jak to Bůh stvořil.“

S úlevou zavřela oči. „Amen,“ řekla.

Vzal ji za ruku a odvedl ji skrz les zase zpátky k autu.

„Pojedeš dneska do San Franciska pro Dustyho?“ zeptal se Kněz, když jeli po úzké silničce zpátky do údolí.

„Jo, vyjedu hned po snídani.“

Najednou Kněz zaslechl skrze astmatické chrchlání obstarožního osmiválcového motoru podivný zvuk. Podíval se bočním okénkem nahoru a zahlédl vrtulník.

„Do prdele,“ sykl a dupl na brzdu.

Melánii to vrhlo dopředu. „Co se děje?“ ozvala se vylekaně.

Kněz zastavil a vyskočil z auta. Helikoptéra mizela na sever.

Melánie vylezla ven. „Tak co je?“

„Co tady dělá vrtulník?“

„Pane Bože,“ řekla roztřeseně. „Ty myslíš, že hledá nás?“

Zvuk utichl a pak se oval znovu. Helikoptéra se nečekaně objevila nad stromy; letěla nízko.

„Asi patří FBI,“ usoudil Kněz. „Do háje!“ Po té včerejší nanicovaté tiskovce měl pocit, že jsou na pár dní v bezpečí. Připadalo mu, že Kincaid a Hayes mají daleko od toho, že by je vypátrali. A teď jsou tady, přímo v údolí.

„Co budeme dělat?“ pípala Melánie.

„Uklidni se. Nepřišli pro nás.“

„Jak to můžeš vědět?“

„O to jsem se postaral.“

Měla slzy na krajíčku. „Proč pořád mluvíš v hádankách?“

„Promiň.“ Upamatoval se, že k tomu, co chce udělat, ji potřebuje. To znamená, že jí musí všechno vysvětlovat. Urovnal si to v hlavě. „Nemůžou tu být kvůli nám, protože o nás nevědí. Komuna není v žádných vládních záznamech – pronájemní smlouva je na Hvězdu. Nejsme v kartotékách policie ani FBI, protože jsme s nimi nikdy nepřišli do styku. Nikdy se o nás nepsalo v novinách a nemluvalo v televizi. Nejsme registrovaní u Úřadu pro daně a dávky. Vinice není ani na mapě.“

„Tak proč jsou tady?“

„Řekl bych, že kvůli Los Alamos. Ti kreténi musejí mít záznam u každé bezpečnostní agentury, co jich ve Státech je. Proboha, vždyť oni drží i stráž u brány s nabitými puškami, jen aby bylo každému jasné, že narazil na partu nebezpečných magorů.“

„A jak můžeš tak jistě vědět, že FBI jde po nich?“

„Zařídil jsem to. Když Hvězda volala do pořadu Johna Truthe, nakázal jsem jí, ať řekne jejich slogan. Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států. Vyrobil jsem falešnou stopu.“

„Takže my jsme v bezpečí?“

„Ne úplně. Až lidi od FBI nepochodí v Los Alamos, mohli by se porozhlídnout i po ostatních obyvatelích údolí. Z vrtulníku uvidí vinici a přijdou na návštěvu. Takže radši pojedeme domů a upozorníme ostatní.“

Skočil do auta. Jakmile nasedla i Melánie, dupl na to. Jenže auto bylo pětadvacet let staré a rozhodně ne stavěné pro rychlou jízdu po klikaté horské silničce. Vztekla nadával na dýchavičný karburátor a vyviklané závěsy.

Pracně se snažil udržet si na kroutící se cestě rychlost a rozmrzele přemítal, kdo v FBI nařídil tuhle razii. Od Kincaida

ani Hayese nečekal, že by byli schopni potřebného intuitivního skoku. Musel to být někdo jiný. Rád by věděl, kdo.

Zezadu se přiřítilo černé auto; ačkoli už se rozbřesklo, mělo naplno rozsvícené reflektory. Blížili se k zatáčce, ale řidič zatroubil a vyjel doleva, že bude předjíždět. A když je auto míjelo, Kněz zahlédl řidiče a jeho společníka – dva urostlé mladíky, všedně oblečené, ale hladce oholené a nakrátko ostříhané.

Ihned potom zezadu přijelo další auto, houkalo a blikalo.

„Do prdele s nima,“ ucedil Kněz. Když lidi od FBI spěchají, je lepší se odklidit. Zabrzdil a zajel ke kraji. Kola plymouthu nadskočila na drnech u krajnice. Druhý vůz je s blikáním minul a pak se objevil třetí. Kněz zastavil.

Seděli s Melánií a sledovali, jak je mjí proud vozidel. Kromě osobních aut tu byly i dva obrněné vozy a dva mikrobusesy plné zachmuřených mužů a pár žen. „Razie,“ zakňourala Melánie.

„Fakt, jo?“ Kněz byl tak napjatý, že se už ironii neubráníl.

Ani si toho nevšimla.

Potom se jedno auto od kolony odpojilo a zastavilo přímo za nimi.

Kněz náhle začal mít strach. Díval se do zpětného zrcátka na vůz. Tmavozelený Buick Regal. Řidič mluvil do telefonu. Na sedadle spolujezdce seděl ještě jeden muž. Kněz jim pořádně neviděl do tváří.

Z celého srdce si najednou přál, aby na tu tiskovku nebyl šel. Jeden z těch lidí v buicku tam včera mohl být. Pak by si okamžitě kladl otázku, co dělá oaklandský právník v údolí Stříbrné řeky. To nemůže být náhoda. I ten nejpitomější polda by si Kněze okamžitě přesunul na první místo v seznamu podezřelých.

Poslední vůz konvoje zmizel vepředu. Řidič buicku odložil telefon. Každou vteřinu musejí agenti vystoupit z vozu. Kněz

se zoufale snažil vymyslet si nějaké přijatelné vysvětlení. *Strašně mě ten případ zaujal a pak jsem si vzpomněl na televizní pořad o té militantní skupině a na jejich slogan, že neuznávají vládu, což je přesně to, co říkala ta ženská Johnu Truthovi. Tak mě napadlo, že si zahraju na detektiva, však to znáte, a že se na ně mrknu...* Jenže oni by mu to stejně nevěřili. Ať už by jeho povídačka byla jakkoli pravděpodobná, stejně by ho proprali tak důkladně, že by je nemohl oklamat.

Agenti vystoupili z auta. Kněz si je v zrcátku pečlivě prohlížel.

Ani jednoho nepoznával.

Trochu se uvolnil. Na tváři měl vrstvičku potu. Otřel si čelo hřbetem ruky.

„Panebože, co chtějí?“ vyrazila Melánie.

„Zachovej klid,“ poradil jí Kněz. „A netvař se, jako kdybys nejradši někam utekla. Já budu dělat, že mě strašně, strašně moc zajímá, co tu dělají. Tím pádem se nás naopak oni budou chtít co nejdřív zbavit. Obrátíme role.“ Vyskočil z auta.

„Nazdar, vy jste od policie?“ zahalekal nadšeně. „Děje se tu něco velkého?“

Odpověděl mu řidič, hubený chlapík v brýlích s tmavými obroučkami. „Jsme federální agenti. Prověřili jsme si vaši poznávací značku, pane, a je zaregistrována na firmu Napa Bottling Company.“

Paul Beale si dal záležet, aby autu opatřil pojištění a zkoušku na emise a vůbec všechny potřebné papíry. „Jo, to je můj zaměstnavatel.“

„Můžu vidět váš řidičský průkaz?“

„No jo, jasně.“ Kněz vytáhl papíry ze zadní kapsy kalhot. „To byl váš vrtulník?“

„Ano, pane.“ Agent si prohlédl jeho průkaz a vrátil mu jej. „Kampak tak brzy ráno?“

„Děláme na vinohradě, tady kousek vejš v údolí. Heleďte, doufám, že jste tu kvůli těm potrhlejím kovbojům z Los

Alamos. Všechny, co tu žijeme, nás úplně děsej. Voni normálně –“

„A kde jste tak brzy po ránu byli?“

„Včera jsme byli na večírku v Silver City. Nějak se to protáhlo. Ale jsem strážlivej, to zas klid!“

„To je v pořádku.“

„Poslechněte, já někdy píšu pro místní noviny, Silver City Chronicle. Nemoh bych se od vás o týhle akci něco dozvědět? To bude největší bomba v celým okrese Sierra za roky!“ A sotva to řekl, došlo mu, jak je to riskantní tvrzení – od člověka, který neumí číst ani psát. Pleskl se po kapse. „No teda, já ani nemám čím psát.“

„Nemůžeme vám nic říkat,“ odtušil agent. „Budete si muset zavolat na tiskový odbor v pobočce FBI v Sacramentu.“

Předstíral, že jej to zklamalo. „Aha. Nojo. Tak jo. Chápu.“

„Říkal jste, že jedete domů.“

„Ano. No, asi se pohneme. Hodně štěstí s těma kovbojema!“

„Díky.“

Agenti se vrátili do vozu.

Nepoznamenali si moje jméno.

Kněz zase naskočil do auta. V zrcátku sledoval, jak policisté nastupují do svého vozu. Nezdálo se, že by si někdo z nich něco zapisoval.

„Pane Bože,“ vydechl vděčně. „Zbaštili mi to.“

Vyjel od krajnice a buick vyrazil za ním.

Když se pár minut nato blížili ke vjezdu do Los Alamos, Kněz stáhl okénko, jestli neuslyší střelbu. Nic. Agenti FBI je zřejmě nachytali ve spánku.

Projel zatáčkou a spatřil, že u hlavní brány parkují dvě auta. Dřevěná vrata se závorou byla roztříštěná: lidi od FBI nejspíš projeli dovnitř obrněnými auty, ani nezastavili. Ale u brány obyčejně stává strážný – kde je? Pak uviděl chlapa v maskáčích, jak leží na trávě tváří k zemi, ruce má spoutané za

zády a hlídají ho čtyři agenti. Federálové nic nenechali náhodě.

Agenti se ostražitě zadívali na plymouth, ale když za ním uviděli buick, zase se uvolnili.

Kněz jel pomalu, jako zvědavý čumil.

Buick vzadu zajel ke kraji cesty a zastavil poblíž rozbité brány.

Jakmile byli z dohledu, šlápl Kněz pořádně na plyn.

Jen co dorazili do komuny, šel okamžitě do srubu ke Hvězdě, povědět jí o FBI.

Našel ji v posteli s Kostlínem.

Dotkl se jí na rameni a probudil ji. „Musíme si promluvit. Počkám venku.“

Přikývla. Kostlín se ani nezavrtěl.

Než se oblékla, Kněz přecházel venku sem a tam. Neměl přirozeně nic proti tomu, že obnovila svůj vztah s Kostlínem. Kněz pravidelně spal s Melánií, tak proč by Hvězda neměla právo pobavit se se starým přítelem. Přesto cítil směr zvědavosti a pochopení. Když jsou spolu v posteli, jsou vášniví, vyhládlí jeden po druhém – anebo uvolnění a hraví? Myslí Hvězda při milování s ním na Kněze, nebo vždycky zažene myšlenky na všechny ostatní milence a myslí jen na toho, s kým je? Srovnává si je a poměřuje, kdo je energičtější a kdo zase něžnější nebo obratnější? Tyhle otázky pro něj nebyly nové. Vzpomínal si, že stejně se ptal vždycky, když Hvězda měla nějakého milence. Bylo to zkrátka stejné jako za starých časů – jen oba o hodně zestárli.

Věděl, že jejich komuna není jako jiné. Paul Beale sledoval, jak se daří ostatním podobným skupinám. Všechny začaly se stejnými ideály, ale většinou začaly dělat značné kompromisy. Obvykle se jejich příslušníci stále společně modlili, drželi se nějakého guru nebo nějaké náboženské kázně, ale vrátili se k soukromému vlastnictví a k používání peněz a už

nedodržovali naprostou sexuální svobodu. Kněz si uvědomoval, že ti druzí nenašli dost síly. Neměli dost vůle, aby se drželi vlastních ideálů a uvedli je do praxe. Když chtěl sám sobě polichotit, říkával si, že je to problém vedení.

Hvězda vyšla ven v džínách a v neforemném, jasně modrém bavlněném tričku. Na to, že zrovna vylezla z postele, vypadala náramně. Kněz jí to řekl. „Nejlepší na pleť je pěkně si zašukat,“ odtušila. Byla ještě pořád dost nabroušená, aby Kněz pochopil, že Kostlín je svým způsobem pomsta za Melánii. Vyklube se z toho destabilizující faktor? Už tak měl až moc potíží.

Na chvilku to nechal být. Šli k jídelně a on jí cestou pověděl o FBI a o razii v Los Alamos. „Mohli by se rozhodnout prověřit i ostatní obyvatele údolí. Jestli to udělají, nejspíš si najdou cestu i k nám. Nebudou mít žádné podezření, pokud jim nedovolíme zjistit, že jsme komuna. Musíme prostě trvat na své obvyklé zástěrce. Jsme nájemní dělníci a nemáme žádný dlouhodobý zájem na údolí, takže není důvod, proč by nám měla vadit přehrada.“

Přikývla. „Radši to u snídaně všem připomeň. Jedlíci rýže budou vědět, co tím myslíš doopravdy. A ostatní si budou myslet, že jde o to, co obvykle – neříct nic, co by na nás mohlo upoutat pozornost. Ale co děti?“

„Nebudou vyslýchat děti. Je to FBI, ne gestapo.“

„Dobře.“

Zašli do jídelny a postavili na kávu.

Teprve v půli dopoledne se k nim s kopce doplahočili dva agenti s blátem na mokasínech a s bodláky nachytanými na nohavicích kalhot. Kněz si je prohlédl od stodoly. Kdyby poznal někoho ze včerejška, měl v plánu proklouznout mezi sruby a zmizet v lese. Ale tyhle dva ještě nikdy neviděl. Mladší byl vysoký a rozložitý a měl světlé vlasy a bledou pokožku, takže vypadal seversky. Starší byl původem Asiat a černé vlasy mu začínaly na temeni řídnout. Nebyli to ti dva,

co se ho vyptávali ráno na silnici, a věděl určitě, že ani jeden z nich nebyl na tiskové konferenci.

Většina dospělých byla na vinici. Postříkovali révu rozředěnou pálivou omáčkou, aby se jelenům nechtělo okusovat letošní výhonky. Děti byly v chrámu na sobotní výuce; Hvězda jim vykládala o Mojžíši nalezeném v rákosí.

I přes všechny pečlivé přípravy cítil Kněz ve chvíli, kdy se dva agenti blížili, naprostý děs. Po pětadvacet let tu měli tajný svatostánek. Do minulého čtvrtku, kdy ten polda přijel hledat rodiče Květiny, sem nikdy nezabrousil žádný státní úředník; nikdo z okresního daňového úřadu, žádný listonoš, dokonce ani popeláři ne. A najednou FBI. Kdyby mohl na jejich hlavy přivolat blesk, který by je na místě zabil, udělal by to bez nejmenšího zaváhání.

Zhluboka se nadechl a pak přešel po svahu na vinici. Jak bylo domluveno, agenty přivítal Dolina. Kněz si naplnil konev pepřovým roztokem a začal jej rozprašovat; pohyboval se k Dolinovi, aby mohl slyšet rozhovor.

Muž asijského původu promluvil velmi přátelsky. „Jsme agenti FBI a provádíme tady poblíž jisté rutinní vyšetřování. Já se jmenuji Bill Ho a tohle je John Aldritch.“

Kněz si řekl, že to vypadá celkem povzbudivě. Zřejmě nemají o vinici žádný obzvláštní zájem. Prostě se jen porozhlížíjí a hledají nějaká vodítka pro vyšetřování. Pátrají naslepo. Ta myšlenka ale jeho napětí o mnoho nezmírnila.

Ho se chápavě rozhlédl po údolí. „Nádherné místo.“

Dolina přikývl. „Nám se tu taky moc líbí.“

Dávej pozor, Dolino – a nech si tu ironii. Tohle není hra, sakra!

„Vy tomu tady šéfujete?“ ozval se netrpělivě ten mladší, Aldritch. Měl jižanský přízvuk.

„Dělám tu předáka,“ kývl Dolina. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Vy tady žijete?“ zeptal se Ho.

Kněz předstíral, že dál pracuje, ale srdce se mu rozbušilo; našpicoval co nejvíc uši.

„Většinou jsou tu sezónní dělníci,“ držel se Dolina scénáře, na kterém se dohodli s Knězem. „Firma poskytuje i ubytování, protože je sem odevšad daleko.“

„To je dost zvláštní místo pro ovocnářskou firmu,“ utrousil Aldritch.

„My nepěstujeme hrozny, jsme vinařství. Nechcete okusit skleničku z loňské sklizně? Víno je vážně výborné.“

„Ne, díky. Leda by to bylo nealkoholické víno.“

„Tak to je mi líto. My děláme jen skutečné víno.“

„Komu to tu patří?“

„Firma se jmenuje Napa Bottling Company.“

Aldritch si to poznamenal.

Ho střelil pohledem po chumáči stavení na protější straně od vinice. „Můžeme se tu porozhlídnout?“

Dolina pokrčil rameny. „Jasně, jen do toho.“ A vrátil se k práci.

Kněz se znepokojeně díval, jak dva agenti odcházejí. Povídačka o tom, že zdejší lidé jsou mizerně placení dělníci bydlící v chatrných ubytovnách, které jim poskytuje lakomé vedení firmy, je stravitelná, ale jen na povrchu. Jsou tu ovšem náznaky, které by chytrého agenta mohly přimět, aby se vyptával dál. Nejvíc na ráně je chrám. Hvězda už stáhla starou vlajku s vyšitými Pěti Bahrámovými paradoxy. Přesto by kohokoli, kdo je vybaven pátravou myslí, mohlo zajímat, proč jako školu používají kulatou budovu bez oken a bez nábytku.

A poblíž v lesích jsou políčka s marihuanou. O malovýrobu drogy pro vlastní spotřebu se agenti FBI zajímat nebudou, ale zato ta udržovaná pole nejdou dohromady s povídačkou o tom, že se tu dělníci střídají. Taky rozdělovna vypadá jako jakýkoli obchůdek, ale jen dokud si člověk nevšimne, že na ničem nejsou cenovky a že tu není pokladna.

A je ještě sto jiných způsobů, jak by se při pečlivějším zkoumání mohla jejich tvrzení zhroutit, jenže Kněz doufal, že FBI se soustředí na Los Alamos a jejich sousedy si prověřuje jen rutinně.

Musel odolat touze vydat se za agenty. Zoufale chtěl dohlédnout na to, co si prohlížejí, slyšet, co si mezi sebou povídají, jak se tak procházejí mezi sruby. Přiměl se ale dál rozprašovat postřik a jen asi tak každou minutu vrhl pohled dolů, aby měl přehled, kde jsou a co dělají.

Vešli do jídelny. Uvnitř byli Zahrádka a Pomalej, vařili lasagne k obědu. Co jim agenti říkají? Bude Zahrádka nervózně brebentit a prozradí se? Zapomene Pomalej na to, co mu nakázali, a začne nadšeně koktat něco o každodenní meditaci?

Agenti vyšli z jídelny ven. Kněz si je pečlivě prohlížel a snažil se odhadnout, na co myslí; byli ale příliš daleko, než aby mohl číst v jejich tvářích, a z jejich pohybů nevyčetl nic.

Začali se potulovat mezi sruby a tu a tam nakukovali dovnitř. Kněz nebyl s to zjistit, jestli neuviděli něco, co by v nich vzbudilo podezření, že tohle je víc než jen obyčejný vinohrad.

Prohlédli si vinný lis, stodoly, kde se fermentovalo víno, sudy s loňským vínem čekajícím na nalahvování. Všimli si, že nic nemá elektrický pohon?

Otevřeli dveře do chrámu. Promluví si navzdory Knězově předpovědi i s dětmi? Neuvedou Hvězdě nervy a nevynadá jim do fašistických hajzlů? Kněz zadržel dech.

Agenti zavřeli dveře, ani nešli dovnitř.

Promluvili si s Dubinou, který na dvorku řezal dužiny na sudy. Podíval se na ně, zdvořile jim odpovídal, ale nepřestal při tom pracovat. Třeba usoudil, že kdyby se tvářil přátelsky, vypadal by podezřele.

Narazili na Aneth, která rozvěšovala na šňůru plenky. Odmítala používat plenky na jedno použití. Třeba to agentům

právě vysvětluje a říká, že na světě není dost stromů, aby si každé dítě takové plenky mohlo dovolit.

Prošli se podél potoka a prohlíželi si kameny v jeho mělkém řečišti, jako kdyby zvažovali, jestli mají přejít na druhý břeh. Na druhé straně jsou všechna políčka s marihuanou. Agenti ale asi neměli mnoho chuti zmáchat si nohavice, a tak se otočili a šli zpátky.

Konečně se vrátili na vinohrad. Kněz se snažil prozkoumat jejich obličej, aniž by to vypadalo, že je okukuje. Nechají se přesvědčit, anebo spatřili něco, co vzbudilo jejich podezření? Aldritch se tvářil přísně, Ho přátelsky, ale to může být jen nacvičená komedie.

Aldritch oslovil Dolinu. „Na to vaše dočasné ubytování jste si některé ze srubů zařídili docela útulně, ne?“

Kněz ztuhl. Byla to skeptická otázka naznačující, že Aldritch jim jejich vysvětlení nezbaštil. Kněz začal přemítat o tom, jestli by dokázal oba agenty FBI zabít a nějak se z toho dostat.

„Jo,“ kývl Dolina. „Pár se nás sem vrací rok co rok.“ Improvizoval: nic takového si nedohodli. „A pár nás tu bydlí celý rok.“ Dolina není zkušený lhář. Pokud to bude trvat moc dlouho, nakonec se prozradí.

„Chci jmenný seznam všech, kdo tu žijí a pracují.“

Kněz horečně přemýšlel. Dolina nemůže použít jména používaná v komuně, protože tím by se prozradili – a stejně by agenti trvali na tom, že potřebují skutečná jména. Ale několik členů komuny včetně samotného Kněze má záznamy v trestním rejstříku. Dokáže Dolina myslet dost bystře, aby přišel na falešná jména pro všechny; bude na to mít dost pevné nervy?

„Taky budeme potřebovat od každého rok narození a stálou adresu,“ dodal Ho omluvným tónem.

Sakra! Čím dál tím hůř.

„Můžete si to najít ve firemních papírech,“ navrhl Dolina.

Ne, to tedy nemůžou.

„Je mi líto, ale potřebujeme to teď hned,“ oznámil Ho.

Dolina se zatvářil rozpačitě. „No nazdar, tak to abyste si je obešli a vyptali se. Já teda od každého rok narození určitě neznám. Jsem jejich šéf, ne dědeček.“

Kněz zoufale pátral po řešení. Tohle je nebezpečné. Nemůže agentům dovolit, aby vyslýchali všechny. Nejméně deset by se jich uřeklo.

Bleskově se rozhodl a vykročil k nim. Okamžitě si vymyslel jméno pro Dolinu. „Pane Doline, třeba bych mohl pánům pomoci já.“ Instinktivně se uchýlil k póze přátelského pitomečka, člověka ne moc bystrého, ale zato přeochoťného. Obrátil se k agentům. „Já už sem jezdím pár let za sebou, tak myslím, že znám všechny a vím, kolik jim je.“

Dolinovi se asi ulevilo, že může zodpovědnost předat Knězi. „Tak jo, proč ne,“ kývl.

„Co kdybyste zašli do jídelny,“ navrhl Kněz. „Víno možná nesmíte, ale vsadil bych se, že kafe byste si dali.“

Ho se usmál. „To by bylo vážně fajn.“

Kněz je vedl zase mezi řádky révy a vzal je do jídelny. „Musíme trochu papírovat,“ vysvětlil Zahradce a Pomalýmu. „Vy si nás nevšímejte, klidně si kuchtěte ty těstoviny. Voní to skvěle.“

Ho podal Knězi notes. „Co kdybyste mi sem rovnou napsal jména, věk a adresy všech místních?“

Kněz si sešit nevzal. „Kdepak, já příšerně škrábu,“ vymluvil se klidně. „Klidně se posaďte a pište si, já aspoň zatím udělám to kafe.“ Dal na oheň konvici s vodou a agenti se usadili ke dlouhému borovému stolu.

„Předák se jmenuje Arnold Dolin a je mu dvačtyřicet.“ Nemají si to kde ověřit. Nikdo ze zdejších není v telefonním seznamu ani v žádném rejstříku.

„Stálá adresa?“

„Bydlí tady. To všichni.“

„Myslel jsem, že jste sezónní dělníci.“

„Jasně. Většina odejde tak v listopadu, až bude hrozno pod střechou a až bude vylisováno. Ale my nejsme stavěný na to držet si dva domovy. Proč někde platit nájem, když stejně žijete jinde?“

„Takže stálá adresa pro všechny, co tady jsou, je...“

„Vinařství Údolí Stříbrné řeky, Silver City, Kalifornie. Ale poštu si necháváme posílat na firmu v Napě, to je bezpečnější.“

Aldritch začínal vypadat navztekane a trochu znuděně, přesně jak to Kněz chtěl. Otrávený člověk nemá trpělivost zabývat se drobnými nesrovnalostmi.

Nalil jim kávu a nadiktoval jim seznam. Aby si sám lépe zapamatoval, kdo je kdo, použil variace na přezdívky: Arnold Dolin, Peggy Starová, Richard Kniezowski, Holly Goldmanová. Melánii a Dustyho vynechal úplně, protože tu stejně nebyli: Dusty je doma u otce a Melánie jej tam jela vyzvednout.

Aldritch jej přerušil. „Co já vím, v tomhle státě většinou sezónní dělníky v zemědělství dělají Mexičané nebo aspoň Hispánci.“

„Jo, a tahle parta je všechno, jen ne tohle,“ souhlasil Kněz. „Společnost má pár vinic, ale mám dojem, že šéf všechny Hispánce drží pohromadě a dává k nim španělsky mluvící předáky, a všechny ostatní soustředí na jednom místě. Žádný rasismus, chápejte, prostě praktický důvody.“

Vypadalo to, že jim to stačí.

Kněz pomalu pokračoval a protahoval to, jak se dalo. Tady v jídelně agenti žádnou škodu nemůžou napáchat. A kdyby je unudil tolik, že by se zvedli a chtěli odejít, tím líp.

Zatímco si povídali, Zahrádka a Pomalej dál vařili. Zahrádka byla zamlklá. Měla kamenný výraz a neznámo jak se jí dařilo míchat jídlo v hrncích velmi povýšeným způsobem. Pomalej byl jako na jehlách a co chvíli vrhal po

agentech vyděšené pohledy. Možná jsou zvyklí na to, že z nich lidi mají nahnáno. Možná jim to i dělá dobře.

Knězi trvalo čtvrt hodiny, snad dvacet minut, než jim oznámil jména a věk všech šestadvaceti členů komuny. A když už Ho zavíral sešit, ozval se znovu: „A teď děcka. To si ale budu muset promyslet. Ono to roste před očima, však to znáte.“

Aldritch znechuceně zamručel. „Myslím, že jména dětí nepotřebujeme,“ usoudil.

„Tak jo,“ schválil to Kněz bohorovně. „Dáte si ještě jedno kafe, lidi?“

„Ne, díky.“ Aldritch se podíval na Billa Ho. „Myslím, že jsme tu skončili.“

„Takže pozemek patří té firmě z Napy?“ optal se ještě Ho.

Kněz to vzal jako možnost napravit Dolinovo uřeknutí. „Ne tak docela,“ řekl. „Společnosti patří vinice, ale myslím, že pozemek patří vládě.“

„Takže pronájemní smlouva bude na společnost Napa Bottling?“

Kněz zaváhal. Tu nejnebezpečnější otázku položil Ho, ten přátelský. Jak má odpovědět? Lhát by bylo nebezpečné. Ověřit si to můžou za pár vteřin. „Mám dojem, že smlouva bude na jméno Stella Higinsová,“ přiznal velmi nerad. Strašně litoval, že musí FBI říct Hvězdino pravé jméno. „To je žena, která vinohrad kdysi založila.“ Doufal, že jim to nebude k ničemu. Aspoň ho nenapadalo, jak by jim to mohlo poskytnout jakékoli vodítko.

Ho si jméno zapsal. „Tak to je asi všechno,“ usoudil.

Kněz skryl, jak moc se mu ulevilo. „Tak ať se vám při vyšetřování daří,“ popřál jim a vyprovodil je ven.

Šel s nimi skrz vinici. Zastavili se u Doliny a poděkovali mu za spolupráci. „A po kom vůbec jdete?“ chtěl vědět Dolina.

Vysvětlil mu to Ho. „Hledáme teroristickou skupinu, která se snaží vydírat kalifornského guvernéra.“

„Tak doufám, že je brzy dopadnete,“ popřál jim Dolina upřímně.

Ne, nedopadnou.

Oba agenti konečně odešli přes louku, občas na nerovné půdě klopýtli a pak zmizeli mezi stromy.

„Mám dojem, že to proběhlo celkem dobře,“ řekl Dolina. Vypadalo to, že je sám se sebou spokojený.

Pane Bože na nebesích, kdybys tak věděl.

V sobotu odpoledne vzala Judy otce do kina Alexandrie na rohu Gearyho avenue a Osmnácté ulice na nový film s Clintem Eastwoodem. Ke svému překvapení na dvě hodinky zapomněla na všechna zemětřesení a dobře se bavila. Potom si zašli na sendvič a na pivo do jednoho z otcových oblíbených hnízd, poldovské putyky s televizí nad barem, která měla nade dveřmi ceduli „Šidíme turisty“.

Bo dojedl cheeseburgra a pořádně ho zapil pivem Guinness. „Kdyby zfilmovali můj životní příběh, mohl by Clint Eastwood hrát hlavní roli,“ nadhodil.

„Ale jdi,“ ušklíbala se Judy. „Tohle si asi myslí každý detektiv na světě.“

„Jo, ale já dokonce jako Clint i trochu vypadám.“

Judy se usmála. Bo měl kulatou tvář a tupý nos. „Mně by na to seděl spíš Mickey Rooney.“

„Jak to, že není nějaký zákon, podle kterého by se člověk mohl rozvést i s vlastníma dětma?“ pohoršil se Bo, ale smál se u toho.

V televizi dávali zprávy. Když Judy uviděla šot o razii v Los Alamos, nakysle se usmála. Brian Kincaid ji seřval, že se jim plete do práce, ale její plán převzal.

Ale nedávali žádný vítězný rozhovor s Brianem. Na záběrech byla rozbitá vrata se závorou, cedule s nápisem „Neuznáváme jurisdikci vlády Spojených států“ a zásahová

jednotka v neprůstřelných vestách, jak se vrací z akce. „Tak mám dojem, že nic nenašli,“ odtušil Bo.

Judy to vrtalo hlavou. „To mě překvapuje,“ řekla. „Já měla dojem, že je to dost horká stopa.“ Zklamalo ji to. Jak se zdá, její instinkt naprosto selhal.

Moderátor říkal, že nikoho nezatkli. „Dokonce ani nemluví o tom, že by našli nějaký důkazní materiál,“ pokračoval Bo. „To bych rád věděl, co za tím je.“

„Jestli jsme tu skončili, můžeme jít a zjistit to,“ navrhla Judy.

Vyšli z hospody a nasedli do Judina auta. Judy vzala telefon a zavolala domů Simonu Sparrowovi. „Co víš o té razii?“ zeptala se ho.

„Kde nic tu nic.“

„To jsem si myslela.“

„Nemají tam žádné počítače, takže těžko si myslet, že nechali zprávu na internetu. Nikdo z těch lidí nemá vysokou školu a já vážně pochybuju, že tam je aspoň jeden, který by dokázal správně artikulovat slovo seismolog. Ke skupině patří čtyři ženy, ale ani jedna nezapadá do jednoho ze dvou našich profilů – tyhle holky jsou pod dvacet nebo lehce přes. A skupina nemá nic proti přehradě. Jsou naprosto spokojení s odškodněním od Coastal Electric a už se chystají přestěhovat jinam. Jo – a v pátek ve dvě dvacet odpoledne bylo šest ze sedmi pánů z osady v Silver City. Kupovali v obchodě se sportovními zbraněmi U Franka municí.“

Judy potřásla hlavou. „No a kdo vlastně dostal ten pitomej nápad udělat tam razii?“

Samozřejmě to byl její nápad. „Dneska ráno to na poradě Marvin předložil jako svůj geniální objev,“ odtušil Simon.

„Dobře mu tak, když se z toho vyklubala blamáž,“ řekla Judy. „Ale stejně to nechápu. Vypadalo to na tak dobrou stopu.“

„Dneska odpoledne má Brian další setkání s panem Honeymoonem v Sacramentu. Vypadá to, že tam půjde s prázdnýma rukama.“

„To se panu Honeymoonovi nebude líbit.“

„Slyšel jsem, že to není zrovna velký mazlíček.“

Judy se ušklíbla. Nepřála Kincaidovi nic dobrého, ale to, že razie selhala, jí neudělalo valnou radost. Znamenalo to, že Kladio ráje je pořád ve hře a plánuje další zemětřesení.

„Díky, Simone. Nashle zítra.“

Sotva zavěsila, telefon zazvonil. Byl to spojovatel z kanceláří FBI. „Volal profesor Quercus a nechal ti tu vzkaz. Že prý je to naléhavé a že má pro tebe nějakou důležitou informaci.“

Judy zapřemýšlela, jestli má zavolat Marvinovi a předat zprávu jemu. Na to ale byla až příliš zvědavá, co jí chce Michael říct. Navolila číslo k němu domů.

Když to vzal, uslyšela v pozadí tlumeně zvuky kresleného televizního seriálu. Takže Dusty je asi pořád u něj. „Tady Judy Maddoxová.“

„Ahoj, jak se vede?“

Přizdvihla obočí. Ten víkend s Dustym z něj udělal úplného cukrouška. „Vede se mi dobře, ale vzali mi ten případ,“ oznámila mu.

„To vím. Snažil jsem se sehnat toho chlapa, co to převzal, toho, co má jméno jako nějaký soulový zpěvák...“

„Marvin Hayes.“

„Jasně. To by sedělo – třeba píseň Tančím v dešti kulek vám hraje Marvin Hayes a skupina Do Háye.“

Judy se zasmála.

„Jenomže on mi pořád nevolá, tak se musím spokojit s vámi,“ uzavřel to Michael.

To už mu je podobnější. „No dobře, a na co jste přišel?“

„Můžete sem zajet? Potřeboval bych vám to ukázat názorně.“

Myšlenka, že se s ním zase uvidí, ji potěšila, snad i trochu rozrušila. „A zbyly nějaké čokoládové vločky?“

„Troška na dně tam snad ještě je.“

„Tak jo, jsem tam za patnáct dvacet minut.“ Zavěsila. „Musím se sejít s tím svým seismologem,“ ohlásila otcí. „Mám tě vyložit na zastávce autobusu?“

„Já nemůžu jezdit autobusem jako Jim Rockford. Já jsem pan detektiv ze San Franciska!“

„No a? Jsi snad taky jenom člověk, ne?“

„Jo, ale galerka to neví.“

„Neví, že jsi člověk?“

„Pro ně jsem polobůh.“

Dělal si legraci, ale Judy věděla, že kousíček pravdy v tom je. Posílá už v tomhle městě lotry za mříže skoro třicet let. Kdejaký kluk, který se ometá na rohu a v kapse bombera schovává ampuli s crackem, má z Bo Maddoxe vítr.

„Takže chceš jet do Berkeley se mnou?“

„Jasně, a proč ne? Jsem na toho tvého pěkného seismologa moc zvědavý.“

Obrátila do protisměru a zamířila k mostu přes zátoku. „Proč si myslíš, že je pěkný?“

Zazubil se. „Podle toho, jak o něm mluvíš,“ odtušil nafoukaně.

„Poldovskou psychologii by člověk neměl používat i na vlastní rodinu.“

„Poldou jednou, poldou navždy. Kromě toho jsi moje dcera a vidím ti až do žaludku.“

„Vlastně máš pravdu. Je to fešák. Ale moc se mi nezamlouvá.“

„Opravdu?“ Bo to řekl dost skepticky.

„Je arogantní a těžko se s ním vychází. Lepší to je, když má doma syna, to pak trochu změkne.“

„Je ženatý?“

„Rozešli se.“

„Rozešli neznamená rozvedli.“

Judy cítila, že Bo začíná o Michaela ztrácet zájem. Bylo to, jako kdyby najednou o pár stupňů vychladl. Usmála se pod fousy. Pořád je celý žhavý, aby ji provdal, ale má staromódní zábrany.

Dojeli do Berkeley a najeli na Euklidovu ulici. Pod magnólií, kde obvykle parkovala Judy, stálo oranžové subaru. Našla si jiné místo.

Když jim Michael otevřel dveře bytu, Judy si pomyslela, že je nějaký napjatý. „Dobrý den, Michaele. Tohle je můj otec, Bo Maddox.“

„Pojďte dál,“ řekl Michael stroze.

Vypadalo to, že za tu chvíli, než k němu přijeli, se jeho nálada velmi změnila. A když vešli do obývacího pokoje, přišla Judy na to, proč.

Dusty seděl na gauči a vypadal zbědovaně. Oči měl zarudlé a slzavé, oční bulvy jako by napuchly. Teklo mu z nosu, hlučně oddychoval. V televizi dál běžely grotesky, ale on si jich sotva všiml.

Judy si k němu sedla na gauč a pohládila ho po vlasech. „Chudáčku Dusty, copak se ti stalo?“ zeptala se.

„Mívá alergické záchvaty,“ vysvětlil Michael.

„Volal jste doktora?“

„Není třeba. Dal jsem mu léky, které potřebuje, aby se reakce potlačila.“

„Jak rychle to zabírá?“

„Už to začalo působit. Z nejhoršího je venku. Ale v tomhle stavu může zůstat i pár dní.“

„Hrozně ráda bych pro tebe něco udělala, chlapečku,“ řekla Judy Dustymu.

Ozval se ženský hlas. „Díky, ale já se o něj postarám.“

Judy vstala a otočila se. Žena, která právě vešla, vypadala, jako by zrovna slezla z mola na módní přehlídce. Měla bledou oválnou tvář a rovné rusé vlasy až na ramena. Byla sice

vysoká a štíhlá, ale měla plná prsa a oblé boky. Dlouhé nohy byly těsně obepjaté vypasovanými světle hnědými džínami; nahoře měla módní citrónově zelený svetřík s věčkem.

Až do té chvíle Judy věřila, že ve svých khaki šortkách, tříslově hnědých mokasínech odhalujících hezké kotníky a v bílé polokošili svítící na pokožce v barvě bílé kávy vypadá pěkně. Teď, ve srovnání s tímhle zjevením každodenní elegance, si připadala ošuntělá, mírně odkvétající, vyšlá z módy. A Michael si taky musí všimnout, že ve srovnání s tou ženou má Judy větší zadek a menší ňadra.

„Tohle je Melánie, Dustyho matka,“ řekl Michael. „Melánie, to je moje přítelkyně Judy Maddoxová.“

Melánie úsečně pokývla.

Tak to je jeho žena.

Michael neřekl nic o FBI. Chce snad, aby si Melánie myslela, že s Judy chodí?

„A tohle je můj otec, Bo Maddox,“ dodala Judy.

Melánie se nezdržovala zdvořilostními řečmi. „Hned pojedu,“ oznámila. Měla s sebou ruksáček s obrázkem Kačera Donalda, jistě Dustyho zavazadlo.

Judy pohled na Michaelovu vysokou ženu podobající se špičkové modelce ubíjel. A za tu reakci se sama na sebe zlobila. *Co mi do toho je?*

Melánie se rozhlédla po místnosti. „Michaeli, kde má králíčka?“

„Tady.“ Michael vzal z psacího stolu plyšovou hračku a podal jí ji.

Podívala se na dítě sedící na gauči. „Tohle se mu v horách nikdy nestane,“ řekla mrazivě.

Michael se zatvářil ztrápeně. „A co mám dělat, nevídat se s ním vůbec?“

„Budeme se muset scházet někde mimo město.“

„Ale já chci, aby byl u mě. Když tady nepřespí, není to přece ono.“

„Když tady nepřespí, nedopadne takhle.“

„Já vím, já vím.“

Judy začalo být Michaela líto. Byl očividně zahnaný do úzkých a jeho žena se chovala tak chladně.

Melanie nacpala králíčka do batůžku s Kačerem Donaldem a ten pak zavřela na zip. „Musíme jít.“

„Odnesu ho k tobě do auta.“ Michael zvedl Dustyho z gauče. „Tak pojď, chlape, jdeme.“

Když odešli, Bo se podíval po Judy. „No teda. Ne zrovna šťastná rodinka.“

Přikývla. Ale přece jen se jí Michael zamlouval víc než předtím. Nejradši by mu položila ruce kolem krku a řekla: „Děláš co můžeš, nikdo by nemohl udělat víc.“

„Ale stejně je to tvůj typ,“ pokračoval Bo.

„Já mám nějaký typ?“

„Máš ráda překážky a složité situace.“

„To proto, že s jednou živou překážkou jsem vyrůstala.“

„To jako já?“ Předstíral, že ho to pohoršilo. „Já jsem tě rozmazloval.“

Letmo ho políbila na tvář. „To rozhodně.“

Michael se vrátil celý zachmuřený a ustaraný. Ani Judy a jejímu otci nenabídl kávu nebo čaj, na čokoládové vločky zapomněl úplně. Sedl si k počítači. „Podívejte se na tohle,“ řekl bez úvodu.

Judy a Bo si stoupili za něj a dívali se mu přes rameno.

Na obrazovce se objevila mapa. „Tady je analýza zemětřesení v Owensově údolí včetně těch záhadných předběžných vibrací, které jsem nechápal – pamatujete se?“

„Samozřejmě,“ kývla Judy.

„A tady je typické zemětřesení o zhruba stejné síle. Předběžné otřesy jsou normální. Vidíte ty rozdíly?“

„Ano.“ Normální předběžné otřesy byly nepravidelné a sporadické, zatímco vibrace v Owensově údolí přicházely tak

pravidelně, že se nezdálo být možné, aby byly přirozeného původu.

„A teď si prohlédněte tohle.“ Nechal na obrazovku načíst třetí mapu. Struktura rovnoměrných vibrací byla naprosto shodná s tou v Owensově údolí.

„A co způsobilo tyhle vibrace?“ zeptala se Judy.

„Seismický vibrátor,“ oznámil Michael triumfálně.

„Co to sakra je?“ ozval se Bo.

Judy si odepřela říct nějaký idiotský vtip, třeba „Nevím, ale hned si jdu jeden koupit“, a dokonce potlačila i úšklebek.

„To je zařízení, které se v těžebním průmyslu používá k průzkumu podzemí,“ řekl Michael. „V zásadě to je veliký perlík nasazený na nákladním autě. Vysílá vibrace do zemské kůry.“

„A tyhle vibrace způsobily zemětřesení?“

„Myslím, že shoda okolností je vyloučena.“

Judy slavnostně přikývla. „Takže to máme. Opravdu dokážou vyvolat zemětřesení.“ Jak jí ta skutečnost postupně docházela, rozléval se jí celým tělem chlad.

„Proboha, doufám, že nebudou mít cestu do San Franciska,“ řekl Bo.

„Nebo do Berkeley,“ souhlasil Michael. „Víte, řekl jsem vám sice, že možné to je, ale až doteď jsem tomu v hloubi duše sám nevěřil.“

„Zemětřesení v Owensově údolí bylo vcelku slabé,“ řekla Judy.

Michael zavrtěl hlavou. „Tím se utěšovat nemůžeme. Síla zemětřesení není přímo závislá na síle vibrací, které je vyvolaly, ale na tlaku uvnitř zlomu. Seismický vibrátor tedy může způsobit cokoli od sotva znatelného chvění až po novou Loma Prietu.“

Judy se na zemětřesení v Loma Prieta v roce 1989 pamatovala tak živě, jako by to byl zlý sen, který měla včera v noci. „Sakra, co budeme dělat,“ neudržela se.

„Ten případ ti vzali,“ připomněl jí Bo.

Michael se zmateně zamračil. „To už jste mi říkala. Ale nevysvětlila jste mi, proč.“

„Kancelářské politikaření,“ řekla Judy. „Máme nového šéfa, který mě nemá rád, a ten pověřil případem někoho, kdo se mu líbí víc.“

„To je k neuvěření!“ vybuchl Michael. „Teroristická skupina může vyvolat zemětřesení – a FBI se vyžívá v rodinných hádkách o tom, kdo je bude honit!“

„Co na to mám říct? Vědci nikdy nedovolí, aby se jim při hledání pravdy pletly pod nohy osobní spory?“

Michael si dovolil jeden z těch svých nečekaných úsměvů. „No to si pište, že dovolí. Ale víte co? Vy přece klidně můžete tu informaci přihrát tomu Marvinovi... Jánevímjak?“

„Když jsem šéfovi řekla o Los Alamos, zakázal mi dál se do toho plést.“

„Neskutečné!“ Michael už se začínal vztekat. „Přece nemůžete to, co jsem vám řekl, jen tak nechat být!“

„Nestarejte se, to určitě neudělám,“ řekla Judy úsečně. „Hlavně zachovejme klid a snažme se chvilku přemýšlet. Co s touhle informací musíme udělat ze všeho nejdřív? Když zjistíme, odkud ten seismický vibrátor pochází, získáme stopu ke Kladivu ráje.“

„Správně,“ kývl Bo. „Buď si ho koupili, nebo ho ukradli – to spíš.“

„Kolik těch zařízení může ve Spojených státech být?“ zeptala se Judy Michaela. „Sto? Tisíc?“

„Něco mezi tím,“ usoudil.

„To stejně není moc. Lidi, co je prodávají, nejspíš budou mít záznamy o každém kusu. Ještě teď večer bych je dokázala najít a přimět je, ať mi udělají seznam. A jestli to auto ukradli, bude asi záznam v NCIC.“ Národní středisko informací o zločinu sídlilo ve Washingtonu, řídilo je FBI a přístup k jeho archivům měl každý pracovník bezpečnostní agentury.

„NCIC je jen tak dobré, jako informace v databázi,“ namítl Bo. „Nemáme poznávací značku a jinak nemáme ani páru, podle čeho budou ukradená auta rozdělená do kategorií. Já bych spíš požádal sanfranciskou policii, aby na síti CLETS vyhlásila pátrání pro víc států.“ CLETS byla zkratka Kalifornského telekomunikačního systému pro bezpečnostní a právní aparát. „A mohl bych přimět noviny, ať uveřejní fotku jednoho z těch aut a požádají veřejnost, aby ho pomohla hledat.“

„Počkej chvíli,“ zadržela ho Judy. „Kdybys to udělal, Kincaid bude hned vědět, že za tím jsem já.“

Michael zoufale obrátil oči v sloup.

„Ne tak jistě,“ namítl Bo. „Neřeknu novinářům, že ta záležitost má spojení s Kladivem ráje. Jenom že hledáme ukradený seismický vibrátor. To je hodně nezvyklá krádež auta, to se jim bude líbit.“

„Výborně,“ přikývla Judy. „Michaele, můžete mi ty tři grafy vytisknout?“

„Ovšem.“ Stiskl klávesu a tiskárna se rozvrčela.

Položil jí ruku na hřbet té její. „Díky.“ Dotyk byl jemný a dlaň suchá. Proběhlo jí příjemné zachvění. Pak zase ruku odtáhl. „Snad byste mi mohla dát svoji e-mailovou adresu, abych měl na vás rychlejší spojení, kdyby to bylo potřeba.“

Našla mu vizitku. A po chvíli váhání na ni napsala i číslo domů a teprve pak mu ji podala.

„A až si oba vyřídíte ty telefonáty...“ Michael zaváhal. „Nechtěli byste se mnou jít na skleničku... nebo třeba i na večeři? Moc rád bych věděl, jak to probíhá.“

„Já nemůžu,“ řekl Bo. „Jdu na bowling.“

„A co vy, Judy?“

To mě zve na rande?

„Chtěla jsem navštívit jednoho známého v nemocnici,“ řekla.

Michael se zatvářil ztrápeně.

Judy si uvědomila, že neví o ničem, co by jí dnes večer udělalo líp než večeře s Michaellem Quercusem.

„Ale myslím, že celý večer se tam nezdržím,“ dokončila.
„Tak jo, ráda.“

Od té doby, co Miltonu Lestrangleovi diagnostikovali rakovinu, uplynul jen týden, ale už teď vypadal hubenější a starší. Snad to bylo i nemocničním prostředím: přístroji, postelí, bílým povlečením. A nebo třeba tím bleděmodrým pyžamem, ze kterého u krku vykukoval trojúhelník bledé kůže. Přišel o všechny symboly své moci: o veliký psací stůl, plnicí pero značky Mont Blanc, o proužkovanou hedvábnou kravatu.

Judy pohled na něj otřásl. „Propána, Milte, ty nevypadáš dobře,“ vykoktala.

Usmál se. „Věděl jsem, že ty mi lhát nebudeš, Judy.“

Začalo jí být trochu trapně. „Promiň, ujelo mi to.“

„Nečervenej se. Máš pravdu. Vypadám mizerně.“

„Co s tebou dělají?“

„Tenhle týden mě budou operovat, ale ještě mi neřekli, který den. Ale to mi jenom přemostí zablokovanou část střeva. Vyhlídky jsou bídné.“

„Co tím myslíš?“

„Šance na přežití deset procent.“

Judy polkla. „Proboha, Milte.“

„Možná mi zbývá ještě rok.“

„Já... nevím, co mám říct.“

Nehodlal se u své pochmurné prognózy zdržovat. „Včera se na mě byla podívat moje první žena, Sandy. Řekla mi, že jsi jí volala ty.“

„Jo. Neměla jsem ponětí, jestli tě bude chtít vidět, ale napadlo mě, že snad by o tom aspoň měla vědět.“

Vzal Judy za ruku a stiskl ji. „Děkuju. Moc lidí by na to nepomyslelo. Nevím, kde jsi při svém mládí pobrala tolik moudrosti.“

„Jsem ráda, že za tebou přijela.“

Milt změnil námět řeči. „Trochu mě přived' na jiné myšlenky a povídej mi, co je v práci.“

„Nemusíš si přece dělat starosti s tím, co –“

„Sakra, žádné si dělat nebudu. Když člověk umírá, s prací si hlavu neláme. Prostě mě to jenom zajímá.“

„Vyhrála jsem tu kauzu. Bratři Foongové stráví ve vězení nejspíš většinu příštího desetiletí.“

„Výborně!“

„Vždycky jsi mi věřil.“

„Věděl jsem, že to dokážeš.“

„Ale jako nového šéfa oddělení doporučil Brian Kincaid Marvinu Hayese.“

„Marvina? Krucinál! Brian přece ví, že jsi to měla dostat ty.“

„To mi povídej.“

„Marvin je tvrdák, ale lajdá to. Ulehčuje si práci, jak může.“

„Já to nechápu,“ přiznala Judy. „Proč si ho Brian tak považuje? Co mezi nimi je – to jsou milenci nebo co?“

Milt se zasmál. „Ne, to zrovna ne. Ale jednou, je to už pár let, Marvin Brianovi zachránil život.“

„Bez legrace?“

„Bylo to při přestřelce. Byl jsem u toho. Nastražili jsme léčku na loď, ze které vykládali u Sonoma Beach v okrese Marin heroin. Bylo to v únoru, brzy ráno, a moře bylo tak ledové, že to až bolelo. Nebylo tam žádné molo, a tak skládali balíky s hérákem na gumové čluny a pak je vozili na břeh. Počkali jsme, až vylodí celý náklad, a pak jsme šli na to.“ Milt vzdychl a v modrých očích se mu objevil zasněný výraz. Judy došlo, na co myslí – už žádnou ranní léčku nikdy nezažiju.

Po chvilce vyprávěl dál. „Brian udělal chybu – pustil si jednoho z pašeráků moc k sobě. Byl to takový maličký Talián. Chytil ho a držel mu pistoli u hlavy. Všichni jsme měli vytažené zbraně, ale kdybychom toho Itala zastřelili, nejspíš by stačil před smrtí stisknout spoušť. Brian byl strachy bez sebe.“ Milt pokračoval polohlasem. „Pustil si do kalhot, viděl jsem na nich flek. Zato Marvin byl chladnokrevnost sama. Šel k Brianovi a tomu Italovi. Radši zastřel mě, povídá, to máš přece jedno. V životě jsem nic podobného neviděl. A Ital mu na to skočil. Pohnul rukou a namířil na Marvina. A za ten zlomek vteřiny ho pět našich stačilo zasáhnout.“

Judy přikývla. Typický příběh, jaké si agenti vyprávějí po pěti pivech v baru Evertons. Ale ona to nebrala jen jako chlapské vychloubání se. Agenti FBI se v přestřelkách často neocitnou. A když ano, na takový zážitek nikdy nezapomínají. Bylo jí jasné, že po něčem takovém vzniklo mezi Kincaidem a Hayesem velmi pevné pouto. „Tím se vysvětlují všechny trable, co jsem zažila,“ odtušila. „Brian mi dal práci pro pitomečka, a když se z ní nečekaně vyklubal významný případ, zase mi ji vzal a dal Marvinovi.“

Milt si vzdych. „Asi bych se do toho mohl vložit. Teoreticky jsem pořád VZA. Ale Kincaid je v kancelářských intrikách zkušený a ví, že se už nikdy nevrátím. Vzepřel by se mi. A já pochybuju, že bych na to měl dost síly.“

Judy zavrtěla hlavou. „Ani bych to po tobě nechtěla. Zvládnu to sama.“

„A co je to za tu práci, co dal Marvinovi?“

„Kladivo ráje, ti lidé, co dokážou vyvolat zemětřesení.“

„Snad kteří říkají, že to dokážou, ne?“

„Přesně to si myslí Marvin. Ale je vedle.“

Milt se zamračil. „Mluvíš vážně?“

„Naprosto.“

„A co budeš dělat?“

„Budu na tom pracovat přes Brianův zákaz.“ Milt se zatvářil znepokojeně. „To je nebezpečné.“

„To jo,“ souhlasila Judy. „Ale zemětřesení je nebezpečnější.“

Michael si oblékl bílou košili rozepnutou u krku a bez kravaty, a přes to námořnický modrý bavlněný oblek. Judy napadlo, jestli to na sebe naházela bez přemýšlení, nebo jestli si uvědomuje, že je takhle k nakousnutí. Ona se převlékla do bílých hedvábných šatů s červenými puntíky. Na květnový večer tak akorát – a když si to vzala, vždycky se po ní otáčely hlavy.

Michael ji zavedl do malého podniku, kde vařili vegetariánské indické pokrmy. Nikdy indickou kuchyni nezkusila, a tak ho nechala, ať objedná za ni. Mobil si odložila na stůl. „Já vím, že to je nevychovanost, ale Bo mi slíbil, že kdyby sehnal nějaké informace o seismickém vibrátoru, zavolá mi.“

„Mně to nevadí,“ odtušil Michael. „Už jste obvolala ty výrobce?“

„Jo. Šéfa odbytu jsem zastihla, jak sedí doma a dívá se na fotbal. Slíbil, že mi seznam kupců pošle zítra. Pokoušela jsem se ho z něj vydolovat už dneska, ale řekl, že to nejde.“ Otráveně se zamračila. *Moc času nám nezbyvá – teď už jen pět dní.* „Ale fotku mi faxoval hned.“ Vyndala z kabelky složený list papíru a ukázala mu ji.

Pokrčil rameny. „Obyčejný velký nákladník a vzadu nějaké zařízení.“

„Ale až Bo dá tuhle fotku na síť CLETS, budou se po podobném autě ohlížet všichni poldové v Kalifornii. A pokud ten snímek vyjde zítra i v novinách, přidá se k nim i půlka obyvatelstva.“

Přinesli jim jídlo. Bylo kořeněné, ale výtečné. Judy se s chutí najedla. Po pár minutách si všimla, že ji Michael s

mírným úsměvem pozoruje. Nadzdvihla obočí. „Řekla jsem snad něco vtipného?“

„Jsem rád, že vám chutná.“

Usmála se. „Je to na mě tak vidět?“

„Je.“

„Budu se snažit tvářit se vybíravěji.“

„Prosím vás, ne. Je radost se na vás dívat. A kromě toho...“

„Kromě toho co?“

„Zamlouvá se mi vaše přímočarost. Je to jedna z věcí, které mě k vám přitahují. Jako byste měla náramnou chuť na celý život. Oblíbila jste si Dustyho, trávíte hodně času s otcem, jste hrdá na FBI, jak je vidět, máte ráda krásné šaty... dokonce i čokoládové vločky.“

Judy ucítla, že se červená, ale potěšilo ji to. Její obrázek, který vykreslil, se jí samotné zamlouval. A položila si otázku, co vlastně zase ji přitahuje k němu. Usoudila, že jeho síla. Možná je paličatý a urážlivý, ale v kritické situaci bude pevný jako skála. Když se k němu dnes odpoledne jeho žena chovala tak bezcitně, dělal si starosti jen o Dustyho. Většina mužů by se s ní pohádala.

Kromě toho bych mu docela ráda vklouzla rukou pod slipy.

Judy, kde je tvoje vychování?

Upila vína a změnila námět hovoru. „Došli jsme k závěru, že Kladio ráje má podobná data o Sanandreaském zlomu, jaká máte vy.“

„Aby umístili seismický vibrátor tam, kde může způsobit zemětřesení, musejí je mít.“

„Mohl byste provést totéž, co oni? Myslím prostudovat data a určit nejlepší místo?“

„To bych asi mohl. Ale nejspíš z toho vyjde pět nebo šest možných lokalit.“ Pochopil, kam tím míří. „Rozumím, pak by FBI mohla ta místa obsadit a jen čekat, až přijedou se seismickým vibrátorem.“

„Ano, ovšem jen pokud bych vyšetřování řídila já.“

„Stejně vám ten seznam udělám. A třeba ho i nafaxuju guvernérovi.“

„Hlavně ho neukazujte mnoha lidem. Mohl byste způsobit paniku.“

„Ale kdyby se ukázalo, že moje předpověď je správná, mohlo by to zato dát pořádnou injekci mé firmě.“

„A potřebuje ji?“

„To rozhodně. Mám jednu větší smlouvu, která zaplatí právě tak moje nájemné a účet za telefon pro moji bývalou ženu. Na rozjetí firmy jsem si půjčil od rodičů a ještě jsem jim to nezačal splácet. Doufal jsem, že ulovím dalšího velkého zákazníka, pojišťovnu Mutual American.“

„Pro tu jsem kdysi pracovala. Promiňte, pokračujte dál.“

„Myslel jsem si, že to mám v kapse, ale oni podpis smlouvy pořád oddalují. Myslím, že si to rozmýšlejí. Jestli mi z toho vycouvají, jsem v maléru. Ale kdybych předpověděl zemětřesení a ono k němu došlo, asi by to podepsali. Pak bych byl v suchu.“

„Přesto doufám, že budete diskrétní. Kdyby se všichni pokusili najednou odjet ze San Franciska, nastala by mela.“

Đábelsky – a ďábelsky přitažlivě – se na ni usmál. „Vyděsil jsem vás, co?“

Pokrčila rameny. „To uznávám. Jsem teď v Úřadě v dost zranitelné pozici. Pokud by si mě spojili s vyvoláním masové hysterie, asi by to moje kariéra nepřežila.“

„Je to pro vás tak důležité?“

„Je a není. Dřív nebo později bych toho chtěla na čas nechat a mít děti. Ale chci odejít podle vlastního uvážení, ne podle cizího.“

„A máte už vyhlédnutého někoho, s kým byste ty děti chtěla mít?“

„Ne.“ Upřímně se na něj podívala. „Pořádný mužský, to je vzácné zboží.“

„Dovedu si představit, jak dlouhý máte seznam čekatelů.“

„Moc pěkný kompliment.“ Chtěl bys taky do fronty? Sama pořádně nevím, jestli bych tě tam ráda viděla.

Nabídl jí, že ještě objedná víno.

„Ne, díky Ale dala bych si kávu.“

Pokynul číšníkovi. „Mít dítě může být bolestné, ale člověk toho nikdy nelituje.“

„Povězte mi něco o Dustym.“

Vzdychl si. „Nemám žádné psy ani kočky, v bytě nesmějí být květiny, kvůli počítačům tam nesmí být moc prachu. Okna musí dokonale doléhat, musím mít klimatizaci. Ale zašli jsme si do knihkupectví a cestou zpátky si pohladil kočku. Za hodinu vypadal tak, jak jste ho viděla.“

„To je bída. Chudák kluk.“

„Přestěhovali se nedávno s matkou do hor někam ke hranicím s Oregonem a od té doby je mu o moc líp – až do dneška. Pokud mě nemůže navštěvovat, aniž by pak dostal záchvat, tak vážně nevím, co mám dělat. Já se prostě nemůžu přestěhovat do toho svinskýho Oregonu. Není tam dost zemětřesení, víte.“

Tvářil se tak zdrceně, že se natáhla přes stůl a stiskla mu ruku. „Něco vymyslíte. Máte ho moc rád, to je poznat.“

Usmál se. „Jo, mám ho moc rád.“ Vypili si kávu a on zaplatil. Doprovodil ji k autu. „Nějak nám ten večer rychle utekl,“ ozval se.

Mám dojem, že se mu líbím.

To je dobře.

„Nechtěla byste se mnou někdy zajít do kina?“

Hra na randění. Nikdy se neměnící hra. „Ano, docela ráda.“

„Třeba někdy tenhle týden?“

„Jasně.“

„Zavolám vám.“

„Dobře.“

„A můžu vás políbit na dobrou noc?“

„Ano.“ Usmála se. „Ano, prosím.“

Sklonil se k ní. Byl to jemný, zkusmý polibek. Mírně pohnul rty, ale neotevřel ústa. Zachovala se stejně. Zcitlivěly jí bradavky. Bez rozmyšlení se k němu přitiskla tělem. Na chvíličku ji zmáčkl, pak se odtáhl.

„Dobrou noc,“ řekl.

Díval se, jak nastupuje do auta, a mával jí, dokud neodjela.

Zabočila a pak musela na světlech zastavit.

„No nazdar,“ řekla.

V pondělí ráno přidělili Judy k týmu vyšetřujícímu činnost militantní islámské skupiny na Stanfordské univerzitě. Nejdřív měla probrat počítačové databáze zbrojních pasů, hledat arabská jména a ta pak prověřit. Připadalo jí těžké soustředit se na relativně neškodnou partu náboženských fanatiků, když věděla, že Kladivo ráje plánuje další zemětřesení.

Pět minut před devátou zavolal Michael. „Jakpak se máte, Judy?“ chtěl vědět.

Zvuk jeho hlasu ji potěšil. „Dobře, opravdu dobře.“

„Moc se mi líbila naše schůzka.“

Vzpomněla si na polibek a koutky úst se jí prohnuly úsměvem. *Kdykoli si ráda dám přídavek.* „Mně taky.“

„Máte čas dneska večer?“

„Asi ano.“ Vyznělo to příliš chladně. „Chci říct... jistě, pokud se ovšem nestane něco v případě.“

„Znáte bar Mortons?“

„Ovšem.“

„Sejdeme se před ním v šest, chcete? Pak bychom mohli zajít do kina.“

„Budu tam.“

Jenže to bylo jediné světlé místo celého dopoledne. Kolem poledne se už neudržela a zavolala otcí, jenže on nic nezjistil. Zavolala výrobci seismických vibrátorů, ale řekli jí, že seznam kupců je téměř hotov a že jí ho odfaxují před koncem

pracovní doby. *Zase jeden den v háji, sakra! Ted' mi na chycení těch lidí zbývají jenom čtyři dny.*

Byla příliš ustaraná, než aby se šla najíst. Zašla si do kanceláře k Simonu Sparrowovi. Měl na sobě elegantní anglickou košili, modrou s růžovým proužkem. Kašlal na neoficiální odívací zvyklosti FBI a procházelo mu to, nejspíš proto, že je ve svém řemesle tak dobrý.

Mluvil s někým telefonem a zároveň sledoval na monitoru výsledky vlnové analýzy. „Paní Gorká, možná vám ta otázka bude připadat zvláštní, ale mohla byste mi říct, co vidíte z okna?“ Naslouchal odpovědi a pozoroval spektrum hlasu paní Gorké a srovnával je s vytištěným grafem, který si přilepil na kraj monitoru. Po několika minutách vyškrtl jedno jméno ze seznamu. „Děkuji vám za spolupráci, paní Gorká. Už vás nebudu obtěžovat. Na shledanou.“

„Pane Sparrowe, možná vám ta otázka bude připadat zvláštní, ale mohl byste mi říct, proč potřebujete vědět, co vidí paní Gorká z okna?“ zeptala se Judy.

„Nepotřebuju to,“ odtušil Simon. „Je to otázka, která obvykle vede k odpovědi dostatečně dlouhé, abych mohl provést analýzu hlasu. Než domluví, vím, jestli je to ta žena, kterou hledám.“

„A to je kdo?“

„Samozřejmě ta žena, která volala do pořadu Johna Truthe.“ Poklepal na kroužkový vazač položený na stole. „K nám do Úřadu, ale i na policii a do rozhlasové stanice, která ten pořad vysílá, se telefonem ozvalo už celkem tisíc dvě stě dvacet devět lidí s informací o tom, kdo to je.“

Judy si složku vzala a začala si v ní listovat. Mohlo by někde v ní být životně důležité vodítko? Simonova sekretářka telefonické tipy sestavila. Většinou tam bylo jméno, adresa a telefonní číslo volajícího a tytéž údaje o podezřelém. V některých případech byl volající i citován:

*Vždycky jsem měl podezření, že má něco s mafii.
Vona je takovej ten podvratnej živel, tak se vůbec nedivím,
že se zapletla i do něčeho takovýho.
Vypadá jako obyčejná mamina, ale její hlas to je – na to
bych přísahal.*

Jeden obzvláště beznadějný tip dokonce ani neuváděl jméno.
Psalo se v něm všehovšudy tohle:

*Určitě jsem slyšel její hlas v rádiu nebo tak něco. Zapamatoval
jsem si ho, protože je moc sexy. Ale je to už dávno. Snad to
bylo i na desce.*

Judy si připomněla, že sexy ten hlas rozhodně je. Už napoprvé
si toho všimla. Ta ženská by si mohla vydělat balík jako
telefonická akvizitérka v reklamní agentuře.

Chlapi ve vysokých firemních funkcích by si od ní
nakoupili i tu reklamní plochu, kterou by nepotřebovali.

„Dneska jsem jich zatím vyřadil stovku,“ ozval se Simon.
„Myslím, že budu potřebovat pomoci.“

Judy listovala dál. „Kdybych mohla, pomohla bych ti, ale
mě varovali, ať se do toho případu už nepletu.“

„Fakt díky. Hned je mi líp po těle.“

„Víš něco o tom, jak se to vyvíjí?“

„Marvinovi lidi obvolávají všechny, co jsou na seznamech
přívrženců Zelené Kalifornie. Zrovna s Brianem odjeli do
Sacramenta, ale nemám páru, co tomu slavnému panu
Honeymoonovi budou povídat.“

„Sakra, zelení to nejsou a všichni to víme.“

„Jenže když jeho nic jiného jaksi nenapadlo.“

Judy se ušklíbla a dál se dívala do složky. A narazila na
další tip, jehož autor se zmiňoval o desce. Stejně jako u toho
prvního tam nebylo jméno podezřelého, ale volající říkal:

*Slyšel jsem její hlas na písničkovém albu, to vím na beton.
Něco dost starýho, tak ze šedesátých let.*

„Všiml sis, že ve dvou tipech se mluví o LP desce?“ nadhodila.

„Vážně? To mi ušlo!“

„Myslejí si, že slyšeli její hlas na nějaké staré nahrávce.“

„Vážně?“ Simon okamžitě ožil. „Tak to musí být mluvené slovo – pohádky na dobrou noc, Shakespeare, tak něco. Mluvní hlas má člověk velmi odlišný od toho zpěvního.“

Kolem dveří přešel Radža Chan. Všiml si jí. „Judy? Volal ti otec, ale já jsem myslel, že jsi šla na oběd.“

Judy se najednou stáhlo hrdlo. Beze slova opustila Simona a řítila se ke svému stolu. Ani se neposadila, chmátla po telefonu a navolila otcovo číslo.

Okamžitě to zvedl. „Poručík Maddox.“

„Co máš?“

„Podezřelého.“

„Panebože. Paráda!“

„Piš si. Před dvěma týdny zmizel seismický vibrátor někde mezi Shilohem v Texasu a Clovisem v Novém Mexiku. Jeho stálý řidič zmizel s ním a jeho vyhořelý osobní vůz byl nalezen na místní skládce. Uvnitř bylo něco, co zřejmě jsou zbytky jeho těla.“

„Oni ho kvůli tomu mizernému autu zavraždili? Neberou zajatce nebo co?“

„Podezřelý je především Richard Granger, osmačtyřicet let. Říkali mu Ricky a mysleli si, že je Hispánec, ale vzhledem ke jménu může být jen víc opálený běloch. A teď poslouchej – má záznam.“

„Ty jsi génus, Bo!“

„Kopie jeho rejstříku už ti teď nejspíš leze z faxu. Někdy ke konci šedesátých a začátkem sedmdesátých let byl v podsvětí

v L. A. docela velké zvíře. Odsouzen za ublížení na těle, vloupání, krádež auta. Vyšetřován také v souvislosti se třemi vraždami a s překupnictvím drog. V roce 1972 ale úplně zmizel. Losangeleská policie si myslela, že ho asi odrovnala mafie – dlužil jim peníze –, ale nikdy se nenašlo tělo, takže případ neuzavřeli.“

„Jasně. Ricky utíkal před mafií, našel si víru a založil sektu.“

„Naneštěstí nevíme kde.“

„Až na to, že to není v údolí Stříbrné řeky.“

„Policie v Los Angeles se může podívat na jeho posledních známých adresách. Pravděpodobně je to ztráta času, ale požádám je o to tak jako tak. Jeden chlápek z tamního oddělení vražd mi dluží laskavost.“

„A máme Rickyho snímek?“

„Ve složce jeden je, ale to je fotka pořízená v devatenácti. Teď mu už táhne na padesátku a nejspíš vypadá úplně jinak. Naštěstí šerif ze Shiloh nechal na E-fitu udělat přibližnou podobiznu.“ E-fit byl počítačový program, který nahradil dnes už z módy vyšlé policejní kreslíře portrétů. „Slíbil mi, že mi to odfaxuje, ale zatím nic nepřišlo.“

„Prosím tě, okamžitě to pak zase faxuj mně, ano?“

„Jistě. Co budeš dělat?“

„Pojedu do Sacramento.“

Když Judy prošla dveřmi s vyrytým nápisem guvernér, bylo čtvrt na pět.

Za velkým stolem seděla tatáž sekretářka. Poznala Judy a zatvářila se překvapeně. „Vy jste od FBI, vidíte? Ale vaše schůzka s panem Honeymoonem začala před deseti minutami.“

„To je v pořádku,“ odtušila Judy. „Já jen nesu významnou informaci, která se objevila na poslední chvíli. Ale ještě než tam půjdu, podívejte se, prosím, jestli mi sem v posledních

několika minutách nepřišel nějaký fax.“ Protože odjela dřív, než počítačová kresba tváře Rického Grangera přišla, zavolala otci z auta a požádala ho, aby ji odfaxoval do úřadu guvernéra.

„Podívám se.“ Sekretářka s někým mluvila telefonem. „Ano, váš fax je tady.“ Za chvilku se z bočních dveří vynořila mladší žena s rolí papíru.

Judy se na tvář zadívala. Tak tohle je muž, který by mohl zabít tisíce lidí. Její nepřítel.

Uviděla příjemného muže, který namáhavě skrývá pravou podobu svého obličeje, jako kdyby tuhle chvíli předvídal. Granger měl na hlavě kovbojský klobouk. To naznačovalo, že svědci, kteří šerifovi pomáhali vytvořit počítačovou kresbu, jej nikdy neviděli s nepokrytou hlavou. Proto nemají ani ponětí, jaké má vlasy. Pokud je plešatý nebo šedivý nebo kudrnatý nebo dlouhovlasý, bude vypadat jinak než na tomhle obrázku. A dolní polovinu tváře stejně účinně skrývaly husté vousy a knír. Brada skrytá pod tím houštím může mít jakýkoli tvar. Teď už je nejspíš hladce oholen.

Muž na obrázku měl hluboko zapadlé, hypnotické oči. Ale lidem obvykle připadá, že každý zločinec má uhrančivý pohled.

Přesto jí kresba několik věcí řekla. Ricky Granger nenosívá brýle, není evidentně ani Afroameričan, ani asijského původu, a protože má lesklé a tmavé vousy, bude nejspíš mít i černé vlasy. Podle připojeného popisu se také dozvěděla, že měří asi metr osmdesát pět, je štíhlý, zdá se být v dobré kondici a nemá žádný výraznější přízvuk. Žádná sláva, ale lepší než nic.

A nic, to je přesný popis toho, co zjistili Marvin a Brian.

Objevil se Honeymoonův asistent. Vedl Judy rychle po Podkově, kde byly kanceláře pracovníků guvernérova úřadu.

Judy se kousala do rtů. Právě se chystá porušit nejvyšší úřední pravidlo a udělat z vlastního šéfa pitomce. Nejspíš to bude konec její kariéry.

Vem to čert.

Ted' toužila jen po tom, aby její šéf začal brát Kladivo ráje vážně dřív, než začnou umírat lidé. Jestli se jí to podaří, klidně ji pak může vyhodit.

Minuli dveře guvernéřského apartmá a pak jí asistent otevřel dveře do Honeymoonovy kanceláře.

Judy vešla dovnitř.

Chvilíčku si vychutnávala zděšení a zmatek na tvářích Briana Kincaida a Marvina Hayese.

Pak se podívala na Honeymoona.

Šéf kabinetu měl na sobě světlounce šedou košili, nevýraznou tmavou kravatu s bílými puntíky a šle s tmavě šedým vzorem. Podíval se na Judy a nadzdvihl obočí. „Agentka Maddoxová! Pan Kincaid mi zrovna říkal, že vám ten případ sebral, protože všechno zkazíte.“

Judy zase dopadla z výšin na zem. To ona měla tuhle scénu řídit; to ona měla ostatní ohromovat. Honeymoon ji předešel. Nehodlá se ve vlastní kanceláři nechat přehrávat.

Rychle se vzpamatovala. *No dobře, panáčku, jestli to chceš hrát natvrdo, to já umím taky.*

„Brian plácá nesmysly,“ oznámila mu.

Kincaid se zakabonil, ale Honeymoon jen mírně nakrčil obočí.

„Jsem nejlepší agent, jakého má, a zrovna jsem to dokázala,“ pokračovala Judy.

„Jistě?“ pobídl ji Honeymoon.

„Zatímco Marvin seděl s palcem v řiti a předstíral, že se není čeho bát, já jsem případ vyřešila.“

Kincaid celý brunátný vstal. „Maddoxová,“ vyrazil vztekle, „co si to sakra dovoluješ?“

Nevšímalá si ho. „Vím, kdo posílá guvernérovi teroristické hrozby,“ oznámila Honeymoonovi. „Marvin a Brian nevědí nic. Laskavě posuďte sám, kdo je tu ten, co všechno zkazí.“

Hayes už byl rudý jako pivoňka. „O čem to do háje mluvíš?“ vybuchl.

„Všichni se posaďte,“ vybídl je Honeymoon. „Když už nás slečna Maddoxová přerušila, měli bychom si ji vyslechnout.“ Kývl na svého asistenta. „John, zavři dveře. Agentko Maddoxová, slyšel jsem dobře? Říkala jste, že víte, kdo je původcem těch hrozeb?“

„Přesně tak.“ Položila před Honeymoon na stůl kresbu. „Tohle je Richard Granger, zločinec, o kterém se policie v Los Angeles mylně domnívá, že ho roku 1972 zavraždila mafie.“

„A proč si myslíte, že pachatelem je on?“

„Podívejte se na tohle.“ Podala mu další arch papíru. „To je seismogram typického zemětřesení. Prohlédněte si vibrace, které mu předcházejí. Jsou to náhodné sledy otřesů o nestejně magnitudě. To jsou typické předběžné otřesy.“ Pak mu ukázala další arch. „Tohle je zemětřesení v Owensově údolí. Nic náhodného. Místo přirozeného chaosu tu jsou série zcela pravidelných vibrací.“

Přerušil ji Hayes. „Nikdo nepřišel na to, co je způsobilo.“

Judy se k němu obrátila. „Ty jsi na to nepřišel. Já ano.“ Položila na psací stůl další papír. „Podívejte se na tuhle mapu.“

Honeymoon si třetí arch prohlédl a srovnal si jej se druhým. „Pravidelné, stejně jako v Owensově údolí. Co ty vibrace způsobilo?“

„Strojní zařízení, kterému se říká seismický vibrátor.“

Hayes se uchechl, ale Honeymoonova tvář se ani nepohnula. „Co to je?“

„Takovýhle stroj.“ Podala mu snímek od výrobce. „Používají ho naftařské společnosti při průzkumu.“

Honeymoon se zatvářil skepticky. „Takže vy tvrdíte, že zemětřesení vyvolali lidé?“

„Nerozvíjím žádnou teorii, předkládám fakta. Krátce před otřesy byl na tom místě použit seismický vibrátor. Úsudek o příčinné souvislosti si můžete nebo nemusíte udělat sám.“

Pátravě, nedůvěřivě se na ni zadíval. Asi si pokládal otázku, jestli naslouchá faktům nebo úplným nesmyslům. Neuhnula pohledem ani na vteřinu. „Dobrá,“ řekl konečně. „Ale co s tím má společného ten vousatý chlap?“

„Před nedávnem byl ve městě Shiloh v Texasu jeden seismický vibrátor ukraden.“

„Do prdele,“ ujelo Hayesovi.

„A ten člověk na kresbě?“ pobízel ji Honeymoon.

„Richard Granger je z krádeže důvodně podezřelý. A také z vraždy stálého řidiče toho vozu. Granger pracoval pro firmu zabývající se geologickým průzkumem ropných ložisek, které ten stroj patřil. Počítačová kresba je založena na popisech od lidí, kteří s ním dělali.“

Honeymoon kývl. „To je všechno?“

„Je to snad málo?“ dovolila si říct.

Honeymoon neodpověděl. Obrátil se ke Kincaidovi. „Co mi k tomu můžete říct?“

Kincaid se na něj jen otráveně šklebil. „Myslím, že bychom vás neměli obtěžovat našimi vnitřními disciplinárními –“

„Já se nechám obtěžovat rád,“ zpražil ho Honeymoon. V jeho hlase zazněl velmi nebezpečný tón. Jako kdyby se v místnosti ochladilo. „Laskavě se na to podívejte z mého postavení. Přijdete sem a vykládáte mi, že zemětřesení rozhodně nebylo způsobeno člověkem.“ Mluvil čím dál tím hlasitěji. „A z těchto důkazů se zdá, že velmi pravděpodobně to tak je. Takže ta skupina by mohla způsobit velkou katastrofu.“ Judy se začínala cítit jako vítěz, protože bylo jasné, že Honeymoon její vysvětlení přijal. A rozzuřil se na Kincaida. Teď Honeymoon vstal a namířil na Briana ukazovák. „Vykládáte mi, že pachatele nemůžete najít, a pak si přijde agentka Maddoxová a má jméno, policejní kartu, dokonce i kresbu, ztraceně!“

„Asi bych měl upřesnit –“

„Mám dojem, že jste se mě pokoušel vodit za nos, pane zvláštní agente Kincaide,“ skočil mu do řeči Honeymoon. Obličej měl vzteky temně černý. „A já bývám mírně podrážděný, když mě někdo vodí za nos.“

Judy klidně seděla a dívala se, jak Honeymoon Kincaida deptá. *Jestli takhle vypadáš, když jsi mírně podrážděný, Alíčku, moc nerada bych tě viděla, když se pořádně naštveš.*

Kincaid učinil další chabý pokus. „Je mi líto, jestli –“

„A taky nenávidím lidi, kteří se omlouvají,“ drtil ho dál Honeymoon. „Účelem každé omluvy je uvést věci do pořádku tak, aby ten, kdo se provinil, mohl tutéž chybu zopakovat. Neomlouvajte se.“

Kincaid se snažil posbírat střípky své důstojnosti. „A co mám teda říkat?“

„Že pověřujete řízením případu agentku Maddoxovou.“

Judy vyvalila oči. To je lepší, než čekala.

Kincaid se zatvářil, jako kdyby se po něm chtělo, aby šel na Union Square a svlékl se do naha. Polkl.

„Pokud by vám to snad dělalo potíže, stačí říct,“ pokračoval Honeymoon. „Požádám pana guvernéra Robsona, aby zavolal do Washingtonu řediteli FBI. Mohl by mu při tom vysvětlit, z jakých důvodů tuto žádost vznášíme.“

„To nebude potřeba,“ řekl Kincaid. „Takže tím pověříte agentku Maddoxovou.“

„Tak jo.“

„Ne, žádné tak jo. Laskavě jí to řekněte ihned.“

Brian se Judy nepodíval do očí, ale přesto řekl: „Agentko Maddoxová, jste pověřena řízením vyšetřování v případě Kladivo ráje.“

„Děkuji,“ kývla Judy.

Zásah!

„A teď můžete jít,“ zakončil Honeymoon.

Všichni vstali.

„Slečno Maddoxová.“

U dveří se obrátila. „Prosím?“

„Jednou denně mi budete volat.“

To znamenalo, že ji hodlá podporovat i nadále. Může s ním promluvit, kdykoli to uzná za vhodné. A Kincaid to ví. „Jak si přejete,“ řekla.

Vyšli ven.

A když už prošli celou Podkovou, Judy se na Kincaida přesladce usmála a zopakovala mu přesně to, co jí řekl on, když z téhle budovy odcházeli posledně, před čtyřmi dny. „Docela ses držel, Briane. Nedělej si s tím hlavu.“

Dustymu bylo špatně celé pondělí.

Melánie zajela do Silver City nakoupit ještě víc léků proti alergii, který potřeboval. Nechala ho v péči Květiny, která se najednou dostala do mateřské fáze svého vývoje.

Vrátila se zpátky zděšená.

Kněz byl ve stodole s Dolinou. Dolina ho požádal, ať ochutná loňské víno. Bude to jadrný ročník, bude zrát pomalu, ale zato dlouho vydrží. Kněz navrhl, aby přimísili lehčí víno z nižších a zastíněnějších poloh vinohradu, takže ročník bude s to zachutnat okamžitěji; Dolina se tomu bránil. „Teď je to víno pro znalce,“ říkal. „Nemusíme se podbízet lidem, co nakupují v supermarketech. Naši zákazníci si víno ukládají do sklípků a pijí je až po letech.“

Kněz věděl, že to není pravý důvod, proč s ním Dolina chce mluvit, ale přesto se sporu nevyhnul. „Nezavrhuj lidi, co nakupují v supermarketech, tak rychle – na začátku nám zachránili život.“

„Jenže teď už zachraňovat nepotřebujeme,“ nedal se Dolina. „Knězi, proč to do hajzlu vůbec děláme? Do příští neděle se přece musíme spakovat a jít!“

Kněz potlačil zklamaný povzdech. Prokristapána, dej mi možnost! *Skoro jsem to dokázal – guvernér nemůže možnost zemětřesení popírat donekonečna. Potřebuju jenom trochu času. Proč nemáš dost víry?*

Věděl, že Dolinu si nezíská tvrdošíjností, lichocením ani řečičkami. Na něj zabere jen logika. Přinutil se mluvit rozvážně, jako ztělesněný zdravý rozum. „Mohl bys mít pravdu,“ řekl velkomyslně. A pak si neodpustil popíchnutí. „Pesimisté ji mívají často.“

„Takže co?“

„Říkám ti jenom, abys tomu dal ještě těch šest dní. Nebal to hned teď. Ať je nějaký čas na zázrak. Třeba k němu nedojde. Ale třeba ano.“

„Tak já nevím,“ zoufal si Dolina.

A potom dovnitř vrazila Melánie s novinami v ruce. „Musím s tebou mluvit,“ vyrážela bez dechu.

Knězi se div nezastavilo srdce. Co se stalo? Určitě jde o zemětřesení – a Dolina není do jejich tajemství zasvěcen. Usmál se na něj, jako by chtěl říct „Nejsou ty ženy zvláštní bytosti?“, a vystrkal Melánii ven ze stodoly.

„Dolina nic neví!“ sykl, sotva byli z doslechu. „Co tě to sakra –“

„Podívej se na tohle!“ zamávala mu před obličejem novinami.

Zděšeně se podíval na snímek seismického vibrátoru.

Rychle se rozhlédl po dvoře a po okolních budovách, ale nespatriř nikoho. Přesto nechtěl pokračovat v tomhle rozhovoru s Melánií na otevřeném prostranství. „Tady ne!“ řekl naléhavě. „Strč si ty ztracené noviny pod paži a pojď ke mně do srubu.“

Vzpamatovala se.

Prošli osadou až k jeho srubu. A jakmile byli vevnitř, vzal jí deník a znovu se zadíval na fotografii. Nedalo se o tom pochybovat. Nemohl si samozřejmě přečíst popisek ani článek, ale na snímku byl právě takový nákladník jako ten, který ukradl.

„Do prdele!“ sykl a hodil noviny na stůl.

„Přečti si to!“ vybídla ho Melánie.

„Je tu moc šero,“ bránil se. „Pověz mi, co tam píšou.“

„Že policie hledá ukradený seismický vibrátor.“

„No to jistě.“

„Ale není tam nic o zemětřeseních,“ pokračovala Melánie. „Je to jako... zábavná historka. Kdo by chtěl takovou bláznivou mašinu ukrást?“

„To jim nežeru,“ řekl Kněz. „Náhoda to být nemůže. Jde o nás, i když to tam nepíšou. Vědí, jak jsme vyvolali zemětřesení, ale ještě to neřekli novinářům. Mají strach, aby nevyvolali paniku.“

„Tak proč ale dali uveřejnit tuhle fotku?“

„Aby nám to ztížili. Kvůli tomuhle obrázku nebudeme moct jezdit po silnicích. Každý dálniční polda v Kalifornii se po našem nákladáku bude poohlížet.“ Vztekle udeřil do stolu pěstí. „Do hajzlu, nenechám je, aby mě zastavili takhle snadno!“

„Co takhle jet v noci?“

Na to už myslel. Zavrtěl hlavou. „To je pořád moc nebezpečné. I v noci jsou na silnicích policajti.“

„Musím se zajít podívat na Dustyho,“ řekla Melánie. Měla slzy na krajíčku. „Je mu tak zle... vid', že nebudeme muset pryč z údolí? Hrozně se bojím. Nikdy nenajdu jiné místo, kde bychom mohli být šťastní, vím to určitě.“

Kněz ji objal, aby jí dodal odvahu. „Ještě mě neporazili, ještě ne. Co dalšího se tam píše?“

Vzala si noviny. „V San Francisku před Federální budovou se konala demonstrace.“ Usmála se skrz slzy. „Skupina lidí, kteří si myslí, že Kladivo ráje má pravdu, že by nás FBI mělo nechat na pokoji a že by guvernér měl zarazit stavbu elektráren.“

Kněze to potěšilo. „No vidíš. Pořád je v Kalifornii pár lidí se zdravým rozumem!“ Pak ale zase zvažněl. „To mi ale nepomůže vymyslet, jak odsud odjet s nákladákem, aby nás nesebral první polda, který ho uvidí.“

„Jdu za Dustym,“ řekla.

Kněz šel s ní. Dusty ležel v jejím srubu na posteli, z očí mu teklo, tvář měl rudou, lapal po dechu. Květina seděla vedle něj a předčítala mu z knihy, na jejíž obálce byla obrovská broskev. Kněz se dotkl vlasů své dcery. Vzhledla k němu a usmála se, ale číst nepřestala.

Melánie nabrala do sklenice vodu a dala Dustymu prášek. Knězi bylo chlapce líto, ale chtěl nechtěl si uvědomoval, že jeho neduh je pro komunu štěstím. Melánie je zahnaná do kouta. Věří, že musí žít tady, kde je čistý vzduch, ale mimo město že by nesehnala práci. Komuna je pro ni jediným řešením. Kdyby musela odejít, snad by mohla najít i jinou, podobnou komunu, která by ji přijala – ale také by ji najít nemusela a kromě toho je příliš vyčerpaná a ustrašená, než aby se znovu vydala na cestu.

Ale uvědomoval si, že je v tom ještě něco jiného. Hluboko v ní vře strašlivý hněv. Neznal jeho zdroj, ale hněv je to dost silný, aby zatoužila rozechvát zemi a vypálit města a přinutit lidi, aby křičeli a utíkali z domovů. Většinou se skrývá pod maskou pěkné, ale trochu zmatené mladé ženy. Ale když se někdo protíví jejím přáním a ona je zdeptaná a bezmocná, hněv se vynoří.

Nechal je o samotě, šel do srubu ke Hvězdě a přemýšlel o problému s autem. Hvězdu by snad mohlo něco napadnout. Snad by šlo seismický vibrátor zamaskovat, aby vypadal jako jiné nákladní auto, třeba cisterna s Coca-Colou nebo jeřáb nebo tak něco.

Vešel do srubu. Hvězda obvazovala Ringovi fákem koleno. Něco podobného dělávala prakticky denně. Kněz se na svého desetiletého syna usmál. „Tak co to bylo dneska, kovboji?“ Teprve pak si všiml Kostlína.

Ležel na posteli, byl oblečený, ale tvrdě spal – nebo spíš byl opilý. Na hrubém dřevěném stole stála láhev jejich chardonnay. Kostlín měl otevřená ústa a tiše pochrápával.

Ringo začal Knězi vykládat nějakou historku o tom, jak se pokoušel dostat přes potok tak, že se zhoupł ze stromu na větví, ale Kněz ho sotva poslouchal. Pohled na Kostlína mu dal inspiraci a jeho mozek už horečně pracoval.

Když měl Ringo podrápanou nohu ošetřenou a vyběhl ven, pověděl Kněz Hvězdě o problému se seismickým vibrátorem. A rovnou i o jeho řešení.

Kněz, Hvězda a Dubina pomohli Kostlínovi stáhnout z pojízdného kolotoče velkou plachtu. Vůz se zaskvěl ve svých jásavých barvách: zelený drak chrlil oblak žltorudého ohně na tři ječící dívky na otočných sedačkách. Podle toho, co Knězi řekl Kostlín, zněl nápis řvavě barevnými písmeny DRAČÍ CHRŤÁN.

„Odvezeme to nahoru a zaparkujeme blízko vibrátoru,“ řekl Kněz Dubinovi. „Pak sundáme ty pomalované desky a nasadíme je na nákladák tak, aby přikryly mechanismus. Policajti hledají seismický vibrátor, ne pouťovou atrakci.“

Dubina, který si s sebou vzal krabici s nářadím, si pořádně prohlédl desky, hlavně způsob, jakým jsou upevněny. „To půjde dobře,“ usoudil po chvíli. „Když mi jeden dva lidi pomůžou, zvládnou to za den.“

„A můžeš pak desky zase vrátit, aby Kostlínův kolotoč vypadal stejně?“

„Bude jako nověj,“ slíbil Dubina.

Kněz se na Kostlína podíval. Největším háčkem jeho plánu je, že ho museli do všeho zasvětit. Za starých časů by Kněz Kostlínovi věřil jako sám sobě. Koneckonců je Jedlík rýže. V něčem je nespolehlivý, nedalo by se mu věřit, že přijde na vlastní svatbu, ačkoli to slíbil, ale tajemství udržet umí. Jenže od té doby, co se z Kostlína stal feťák, je jistota ta tam. Heroin člověku dokonale vyrabuje mozek. Feťák by ukradl i vlastní mámě snubní prsten.

Kněz to riziko ale přijmout musel. Byl zcela zoufalý. Slíbil, že za čtyři dny ode dneška bude zemětřesení, a tu hrozbu musí vyplnit. Jinak o všechno přijde.

Kostlín s plánem okamžitě souhlasil. Kněz tak trochu čekal, že za to bude chtít peníze. Jenže teď už žije v komuně zadarmo čtyři dny a je trochu pozdě, aby stavěl vztahy s Knězem na obchodním základě. Kromě toho jako dávný člen komuny Kostlín věděl, že největším představitelným hříchem je hodnotit věci pomocí peněžních částek.

Kostlín to udělá rafinovaněji. Za pár dní si Knězi řekne o nějaké peníze, aby si mohl jet něco koupit a šlehnout si. A tehle most Kněz překročí, teprve až to bude třeba.

„Tak jdeme na to,“ navrhl.

Dubina a Hvězda vylezli s Kostlínem do kabiny pojízdného kolotoče. Melánie a Kněz pak jeli v plymouthu na kilometr a něco vzdálené místo, kde byl ukryt seismický vibrátor.

Kněz přemítal, co všechno ještě FBI ví. Došlo jim, že zemětřesení bylo způsobeno pomocí seismického vibrátoru. Pokročili snad ještě dál? Pustil autorádio a doufal, že zrovna budou dávat zprávy. Místo toho si poslechl, jak Connie Francisová zpívá písničku, která byla stará jako Metuzalém dokonce i na jeho osobní poměry.

Plymouth nadsakoval na hlinité cestě a jel lesem za Kostlínovým autem. Kněz si všiml, že Kostlín jej řídí s přehledem, ačkoli jej sotva probrali z opileckého spánku. Jednu chvíli měl Kněz pocit, že kolotoč uvázne v blátě, ale projel bez zastavení.

Zprávy se ozvaly ve chvíli, kdy se už blížili ke skrýši se seismickým vibrátorem. Kněz zesílil zvuk.

Z toho, co uslyšel, zbledl hrůzou.

„Federální agenti vyšetřující činnost teroristické skupiny Kladivo ráje zveřejnili podobu podezřelého,“ řekl hlasatel. „Jde o osmačtyřicetiletého muže jménem Richard nebo Ricky Granger, původem z Los Angeles.“

„Pane Bože!“ Kněz dupl na brzdy.

„Granger je také hledán v souvislosti s vraždou, ke které došlo před devíti dny v Texasu poblíž města Shiloh.“

„Cože?“ Nikdo nevěděl o tom, že zabil Maria, dokonce ani Hvězda ne.

Jedlíci rýže byli celí žhaví způsobit zemětřesení, které může zabít stovky lidí, ale přitom by se zděsili, kdyby zjistili, že umlátí člověka hasákem. Lidé jsou tak nedůslední.

„To není pravda,“ řekl Kněz Melánii. „Nikoho jsem nezabil.“

Melanie si jej prohlížela. „To je tvoje pravé jméno?“ zeptala se. „Ricky Granger?“

Zapomněl na to, že to neví. „Jo,“ utrousil. A horečně pátral v mysli, kdo všechno jeho pravé jméno zná. Kromě doby, kterou strávil v Shiloh, je nepoužíval pětadvacet let. Najednou si vzpomněl, že byl v úřadě šerifa v Silver City dostat Květinu z vězení, a na okamžik se mu div nezastavilo srdce; pak si uvědomil, že policista mu automaticky přidělil stejné příjmení jako Hvězdě a říkal mu pane Higgins. Díky Bohu.

„Kde sebrali tvoji fotku?“ zeptala se Melanie.

„Nemají fotku. Říkali *podobu*. Určitě tím mysleli policejní kresbu... říká se tomu myslím identikit.“

„Vím, co myslíš,“ kývla. „Ale teď se k tomu používá počítačový program.“

„Dneska je počítačový program na všechno, sakra,“ zavrčel Kněz. Byl teď náramně rád, že než si našel tu práci v Shiloh, změnil si podobu. Stálo to za ten čas, který trvalo nechat si vyrůst vousy, za to, že si každý den svazoval vlasy, za tu otravu, že musel pořád nosit klobouk. Při troše štěstí nemusí ta policejní podobizna ani vzdáleně vystihovat, jak vypadá teď.

Ale potřeboval se o tom ujistit.

„Potřebuju se dostat k televizi,“ oznámil.

Vyskočil z auta. Pojízdný kolotoč už zajel blízko ke skrýši se seismickým vibrátorem a Dubina s Hvězdou vystupovali. Pár slovy jim vysvětlil situaci. „Vy tady s tím začnete a já zajedu do Silver City. Vezmu s sebou Melánii – chci slyšet její názor.“

Nastoupil do auta, projel lesem a zamířil k Silver City.

Na kraji městečka byl obchod se spotřební elektronikou. Kněz zaparkoval a oba vystoupili.

Kněz se nervózně rozhlížel. Bylo ještě pořád dost světla. Co kdyby potkal někoho, kdo v televizi viděl jeho podobu? Všechno závisí na tom, jestli se mu kresba podobá nebo ne. Musí to zjistit. Nesmí nic ponechat náhodě. Došel k obchodu.

Televize vystavené ve výkladu byly všechny naladěny na stejnou stanici. Nějaká soutěžní hra. Moderátor s hřívou stříbrných vlasů a v elegantním modrém obleku zrovna žertoval s ženou středního věku, která si tužkou na obočí přehnaně zvýraznila oční linky.

Kněz se rozhlédl na obě strany. Na ulici nikdo nebyl. Podíval se na hodinky: skoro sedm. Zprávy musejí začít každou chvíli.

Stříbrovlasý moderátor položil ženě ruku kolem ramen a mluvil na kameru. Pak záběr na freneticky tleskající publikum. A potom začaly zprávy. Hlasatelé byli dva, muž a žena. Mluvili jen pár vteřin.

Pak se na té spoustě obrazovek objevil černobílý obrázek vousáče v kovbojském klobouku.

Kněz se na něj pozorně díval.

Vůbec se mu to nepodobá.

„Tak co myslíš?“ nadhodil.

„Ani by mě nenapadlo, že to máš být ty,“ pokrčila rameny Melánie.

Úleva jej zaplavila jako přílivová vlna. Jeho maskování splnilo účel. Vousy změnilly tvar obličeje, klobouk skryl jeho

nejvýraznější rys, dlouhé, husté a vlnité vlasy. Kdyby předem nevěděl, že to má být on, sám by se na kresbě nepoznal.

Uklidnil se. „Díky ti, Bože všech hipíků,“ řekl.

Všechny obrazovky blikly a objevil se další obraz. Kněz zděšeně spatřil svoji policejní fotografii pořízenou v devatenácti letech. Byl tak hubený, že se jeho tvář podobala lebce. I teď byl hubený, ale tehdy bral drogy, chlatal a nikdy pravidelně nejedl, takže vypadal jako kostra. Rysy tváře měl ostré, tvářil se rozmrzele. Vlasy měl zplihlé a matné a ostříhán byl na způsob Beatles, což muselo být nemoderní dokonce už tehdy.

„Poznala bys mě?“ zeptal se.

„Ano,“ připustila. „Podle nosu.“

Zadíval se na tvář znovu. Má pravdu; snímek zachycuje charakteristický úzký nos zahnutý jako roubovací nůž.

„Ale myslím, že nikdo jiný tě nepozná, obzvlášť cizí lidi,“ dodala Melánie. „Taky si to myslím.“

Objala ho kolem pasu a něžně jej stiskla. „Vypadal jsi tak zle, když jsi byl kluk.“

„Nevypadal. Byl.“

„A vůbec, kde tu fotku vzali?“

„Nejspíš z mojí policejní karty.“

Podívala se na něj. „Nevěděla jsem, že jsi měl policejní záznam. Co jsi provedl?“

„Chceš celý seznam?“

Zatvářila se zděšeně a pohoršeně. *Nedělej mi přednášky o morálce, holčičko – no kdopak nám to řekl, jak vyvolat zemětřesení?* „Skončil jsem se zločinem, když jsem přišel sem do údolí,“ řekl jí. „A dalších pětadvacet let jsem neprovedl nic špatného – dokud jsem nepotkal tebe.“

Zamračila se, až se jí na čele udělaly vrásky. Došlo mu, že ona sama sebe jako zločince nebere. Co se jí týče, je normální počestný občan, který byl k zoufalému kroku dohnán. Pořád

věří, že ona patří k úplně jinému živočišnému druhu než lidé, kteří kradou a vraždí.

Přeber si to, jak chceš, moje milá – hlavně se drž plánu.

Pak se zase objevila dvojice hlasatelů a po nich věžák. Na dolním okraji obrazovky naskočila psaná řádka. Knězi nevadilo, že to neumí přečíst; to místo poznal. Federální budova, sídlo FBI v San Francisku. Probíhala před ním demonstrace a on si vzpomněl, že o tom Melánie četla v novinách. Říkala, že demonstrují na podporu Kladiva ráje. Hlouček lidí s transparenty a s houkačkami něco pokřikoval na skupinku vstupující do budovy.

Pak se kamera ustálila na mladé ženě s asijskými rysy. Kněz si jí všiml, protože byla krásná přesně tím exotickým způsobem, jaký na něj silně působil vždycky. Byla štíhlá a měla na sobě elegantní tmavý kalhotový kostým, ale nasadila řemeslný odpuzující výraz a davem se probíjela klidně a zcela bezohledně.

„Proboha, to je ona!“ vyjekla Melánie.

Kněze to překvapilo. „Ty tu ženskou znáš?“

„V neděli jsem ji viděla!“

„Kde?“

„U Michaela doma, když jsem vyzvedávala Dustyho.“

„Kdo to je?“

„Michael ji představil jenom jménem, Judy Maddoxová, jinak o ní nic neříkal.“

„A co dělá ve Federální budově?“

„Vždyť to tam i píšou. Agentka FBI Judy Maddoxová, pověřená řízením případu Kladivo ráje. To ona je ten detektiv, co po nás jde!“

Kněze to fascinovalo. Tak tohle je jeho nepřítel? Je k nakousnutí. I když ji viděl jen na obrazovce, zatoužil se špičkami prstů dotknout její zlatavé pokožky.

Měl bych být vyděšený, ne rozrajcovaný. Je to policajtko, sakra. To ona přišla na to se seismickým vibrátorem, zjistila,

odkud se vzal, sehnala si moji kresbu a jméno. Je chytrá a pracuje rychle.

„A ty jsi ji potkala u Michaela v bytě?“

„Ano.“

Kněze to vylekalo. Až příliš se k nim přiblížila. Dokonce se setkala s Melánií! Intuice mu říkala, že od téhle agentky mu hrozí velké nebezpečí. A tím, že ho pouhý pohled na ni v televizi tak vzrušil, se to ještě zhoršuje. Je to, jako kdyby nad ním svým způsobem měla moc.

„Michael neříkal, že by byla od FBI,“ pokračovala Melánie. „Myslela jsem si, že má novou známost, tak jsem se tvářila povýšeně a nevšímala jsem si jí. A měla s sebou staršího chlapa a říkala, že to je její otec, i když vůbec nevypadal na Asiata.“

„Ať s ním chodí nebo ne, vůbec se mi nelíbí, že se dostala tak blízko k nám!“ Odvrátil se od výlohy a vydal se k autu. Zběsile přemýšlel. Asi není zrovna překvapivé, že agentka pověřená případem konzultuje s předním seismologem. Agentka Maddoxová mluví s Michaellem z téhož důvodu jako Kněz: proto, že toho hodně ví o zemětřeseních. Kněz usoudil, že právě Michael jí pomohl najít spojení případu se seismickým vibrátorem.

Co jí ještě mohl říct?

Usadili se v autě, ale Kněz nenastartoval. „To je pro nás zlé,“ řekl. „Moc zlé.“

„Co je tak zlé?“ bránila se Melánie. „Jestli si Michael chce šukat s policajtkou, mně je to jedno. Ať si mu ta ženská klidně třeba strčí hlaveň pistole do zadku.“

Takové spřesté řeči, to není její styl. *Opravdu jí to otrásl.* „Zlé je to, že Michael jí může dát tytéž informace, které dal nám.“

Melánie se zamračila. „Nechápu.“

„Uvažuj. Na co Maddoxová myslí? Klade si otázku: Kde udeří Kladivo ráje příště? A s tím jí Michael může pomoci.“

Může se podívat do databáze, stejně jako jsi to udělala ty, a najít nejvhodnější místa pro příští zemětřesení. Pak FBI stačí ta místa obsadit a vyhlížet seismický vibrátor.“

„To mě vůbec nenapadlo,“ vyděsila se Melánie. „Myslíš fakt, že by nám to ten hajzl s tou svojí policajtskou štetkou mohli úplně překazit?“

Kněz po ní střílel pohledem. Tvářila se, jako kdyby mu byla s to podříznout krk. „Uklidni se laskavě.“

„Zatraceně!“

„Počkej chvíli.“ Kněz dostal nápad. Melánie je jeho spojením. Možná by mohla zjistit, co Michael své pěkné agentce FBI napovídal. „Snad je způsob, jak z toho ven. Poslechni, jaký máš teď vztah s Michaellem?“

„Nijaký. Je po všem a já jsem ráda. Jenom doufám, že dohodneme rozvod bez většího řvaní a nervů, to je celé.“

Kněz si ji prohlížel. Nevěřil jí. Přece jen něco k Michaelovi cítí – nenávisť. „Musíme zjistit, jestli FBI vytipovala možná místa pro zemětřesení – a pokud ano, která. Myslím, že tobě by to mohl říct.“

„A proč by to dělal?“

„Mám dojem, že pro tebe má takříkajíc pořád slabost.“

Vytřeštila na něj oči. „O co ti sakra jde?“

Pořádně se na to nadechl. „Řekne ti cokoli... když se s ním vyspíš.“

„Jdi do háje, ty parchante. To neudělám!“

„Žádám tě o to strašně nerad.“ Mluvil pravdu. Nechtěl, aby s Michaellem spala. Věřil, že souložit má každý, jen když se mu chce. Tohle se naučil od Hvězdy – nejhnusnějším znakem manželství je, že dává jednomu člověku právo souložit s druhým. To, co chtěl udělat, bylo zradou na jeho vlastním přesvědčení. „Ale nemám na vybranou.“

„Puť to z hlavy,“ odsekla Melánie.

„Dobře,“ kývl, „promiň, že jsem to po tobě chtěl.“ Nastartoval. „Doufám, že se mi povede vymyslet něco jiného.“

Pár minut mlčeli a jeli do hor.

„Promiň mi to,“ ozvala se nakonec, „ale já vážně nemůžu.“

„Říkal jsem ti, abys to pustila z hlavy.“

Odbočili ze silnice a vydali se po dlouhé a rozježděné cestě ke komuně. Pojízdny kolotoč už nebyl z cesty vidět; Kněz odhadl, že jej Dubina a Hvězda na noc schovali.

Zaparkoval na mýtině na konci cesty. A když šli lesem k vesnici, držel Melánii za ruku. Chvilku váhala, ale pak se k němu přiblížila a ruku mu něžně stiskla.

Na vinici se už nepracovalo. Protože bylo teplo, vytáhli velký stůl z jídelny na dvůr. Pár dětí vynášelo ven talíře a příbory, Pomalejš si krájel domácí chleba z velikého bochníku. Na stole stály láhve jejich vína a ve vzduchu už se vznášela kořeněná vůně.

Zašli do Melániina srubu, podívat se na Dustyho. Okamžitě jim bylo jasné, že mu už je líp. Klidně spával. Opuchlý obličej splaskl, z nosu už mu neteklo, dýchal normálně. Květina usnula na židli vedle postele a knihu měla pořád na klíně.

Kněz se díval, jak Melánie urovnala na spícím chlapci pokrývku a políbila ho na čelo. Pak se podívala po Knězi. „Tohle je jediné místo, kde mu kdy bylo dobře.“

„A jediné místo, kde kdy bylo dobře mně,“ řekl Kněz tiše. „Jediné místo, kde kdy bylo dobře světu. Proto ho musíme zachránit.“

„Já vím,“ řekla. „Já vím.“

Oddělení pro boj s vnitřním terorismem sídlilo v úzké místnosti vedoucí podél jedné ze stěn Federální budovy. Nebýt toho, že mladí muži v košilích s krátkým rukávem a ženy v pěkných šatech nosili na bocích nebo v podpaží zbraně, vypadalo by se svými psacími stoly a dělicími stěnami mezi pracovišti jako milion jiných kanceláří.

To úterý v sedm ráno tu všichni postávali, seděli na rozích stolů nebo se opírali o stěny, někteří popíjeli z polystyrénových kalíšků kávu, jiní drželi propisky a zápisníky na poznámky. Až na šéfa oddělení spadali teď všichni pod Judy. Ozýval se tlumený hovor.

Judy věděla, o čem si povídají. Vyšlápla si na zastupujícího VZA – a vyhrála. To se nestává často. Za hodinu budou kancelářské tamtamy vesele dunět v celém patře. Nepřekvapilo by ji, kdyby se k večeru už říkalo, že se jí to povedlo, protože má s Honeymoonem poměr.

Hluk ale ustal, jakmile vstala a řekla: „Prosím o pozornost.“

Chvilku si skupinu prohlížela a ucítila důvěrně známé chvění. Všichni jsou ve formě, jsou zvyklí tvrdě pracovat, pěkně oblečení, čestní, chytří. Nejchytřejší mládež Ameriky. Cítila hrdost, že s nimi může pracovat.

„Rozdělíme se na dvě skupiny,“ začala. „Peter, Jack, Sally a Lee budou prověřovat tipy došlé díky uveřejněné kresbě Rickyho Grangera.“ Podala jim složku s instrukcemi, na které dělala celou noc. Seznam otázek pomůže agentům vyřadit

většinu tipů a určit ty, u kterých stojí za to, aby se na ně šel agent nebo místní policista podívat osobně. Mnoho z mužů, které někdo označil za Rickyho Grangera, budou moct vyloučit hned: Afroameričany, muže s cizím přízvukem, mladší muže, muže malé postavy. Zato každého, kdo bude odpovídat popisu a byl po ony dva týdny, kdy Granger pracoval v Texasu, mimo domov, budou agenti muset co nejdřív navštívit.

„Druhou skupinu budou tvořit Dave, Louise, Steve a Ashok. Budete dělat se Simonem Sparrowem, pomůžete mu probrat tipy založené na nahrávce hlasu ženy, co volala do pořadu Johna Truthe. Mimochodem, některé tipy, na kterých Simon dělá, se zmiňují o nějaké hudební nahrávce. Požádali jsme Johna Truthe, aby to včera večer zdůraznil.“ Neudělala to osobně: s producentem Truthova pořadu mluvil tiskový mluvčí kanceláře. „Takže by mohly přijít i nějaké další informace.“ Vylovila druhou složku s instrukcemi, ve které byly odlišné otázky.

„Radžo?“

Nejmladší člen týmu se drze usmál. „Už jsem se bál, že jsi na mě zapomněla.“

„Ani ve snu,“ řekla. Všichni se zasmáli. „Radžo, ty přichystáš krátké shrnutí, které se pak rozešle všem policejním oddělením, v první řadě dopravní policii. Bude v něm návod, jak poznat seismický vibrátor.“ Zvedla varovně ruku. „A vyhlášu zákaz vtipů na téma vibrátor, jasné?“ Znovu se zasmáli.

„Jdu si říct o víc lidí a místa na práci. Vy se zatím pěkně číňte. Aha, ještě něco.“

Odmlčela se a pečlivě volila slova. Ráda by jim zdůraznila, o jak závažnou práci jde. Věděla ale, že na to nemůže jít zpřímá a říct, že Kladivo ráje dokáže vyvolávat zemětřesení.

„Ti lidé se pokoušejí vydírat kalifornského guvernéra. Tvrdí, že jsou s to způsobit zemětřesení.“ Pokrčila rameny.

„Neříkám vám, že to opravdu je tak. Ale není to tak nemožné, jak se to zdálo být, a já rozhodně nebudu tvrdit, že to nedokážou. Ať tak nebo onak, snažte se mít na mysli, že tenhle úkol je velice, velice závažný.“ Znovu se odmlčela a teprve pak dokončila: „Jdeme na to.“

Všichni se rozešli ke stolům.

Judy vyšla ven a rychle kráčela po chodbě ke kanceláři VZA. Oficiálně začínala pracovní doba až v půl deváté, ale vsadila by se, že dneska Brian Kincaid přišel brzy. Určitě se doslechl, že svolala poradu týmu na sedmou, a bude chtít vědět, co se děje. Chystala se mu to říct sama.

Jeho sekretářka ještě nebyla u svého stolu. Judy zaklepala a vešla.

Kincaid seděl na židli, měl na sobě sako od obleku a vypadal, jako by neměl do čeho píchnout. Na stole ležela jen bábovka, ze které jednou ukousl, a papírový pytlík, ve kterém ji přinesl. Kouřil cigaretu. V kancelářích FBI bylo kouření zakázáno, ale šéfovi jaksí nemá kdo přikázat, aby toho nechal. Nepřátelsky se na Judy zadíval. „Kdybych tě požádal, abys mi udělala kafe, asi bys mi řekla, že jsem sexistické prase, co?“

Ani nápad, že by mu vyhověla. Vzal by to jako vybídnutí, aby ji dál deptal. Ale chtěla být vstřícná. „Zařídím,“ řekla. Vzala telefon a zavolala sekretářce z oddělení VT. „Roso, volám z kanceláře VZA. Mohla bys sem zaskočit a postavit panu Kincaidovi na kávu?... Díky.“

Pořád se tvářil vztekle. Její gesto ho vůbec neukonejšilo. Nejspíš měl pocit, že když mu kávu dopřála, aniž by ji sama musela dělat, zase ho přechytračila.

Raději přešla k pracovním záležitostem. „Mám přes tisíc tipů na totožnost toho nahraného ženského hlasu, které musím probrat. A myslím, že po zveřejnění Grangerovy fotky jich dostaneme ještě víc. Nemůžu je všechny prověřit s devíti lidmi. Potřebuju dalších dvacet agentů.“

Zasmál se. „Nevyčlením přece na tu kravinu dvacet lidí.“

Nevšímal si ho. „Uvědomila jsem Operační středisko pro strategické informace.“ Základna FBI pro sběr a třídění informací sídlí ve washingtonské Hooverově budově, v kanceláři odolné proti bombám. „Předpokládám, že jakmile se zpráva dostane do ústředí, nějaké lidi sem pošlou – kdyby nic, tak jistě proto, aby se podíleli na případné slávě.“

„Neřekl jsem ti, abys to oznamovala na OSS.“

„Taky chci vytvořit společnou protiteroristickou skupinu, takže tu budeme mít lidi z policejních oddělení, z celního úřadu a z Federální ochranné služby a všichni budou chtít místo, kam by si mohli sednout. A od středečního večera mám v plánu obsadit všechna nejpravděpodobnější místa, kde by mohlo dojít k příštímu zemětřesení.“

„Žádné nebude!“

„A k tomu budu samozřejmě potřebovat další lidi.“

„Na to klidně zapomeň.“

„Tady u nás není dost místa. Budeme si muset vybudovat operační centrum někde jinde. Už včera večer jsem si prověřila, jak to vypadá v Presidiu.“ Presidio byla vyklizená někdejší vojenská základna poblíž mostu přes Golden Gate. V důstojnickém klubu se dalo vydržet, ačkoli si někde poblíž udělal pelech skunk a děsně to tam smrdělo. „Použiju k tomu taneční sál důstojnického klubu.“

Kincaid vstal. „Zbláznila ses?“ zařval.

Judy si vzdychla. Aby dostala, co potřebuje, bude si zkrátka muset z Briana Kincaida udělat doživotního nepřítele. „Brzy budu muset zavolat panu Honeymoonovi,“ odtušila. „Mám mu tedy říct, že odmítáš poskytnout potřebné síly?“

Kincaid byl vzteky brunátný. Díval se na Judy, jako kdyby chtěl vytáhnout zbraň a zastřelit ji. „Tvoje kariéra u FBI skončila, je ti to jasné?“ vyrazil nakonec.

Nejspíš měl pravdu, ale přesto jí to zabořilo. „Nikdy jsem neměla zájem se s tebou hádat, Briane,“ řekla a snažila se mluvit mírně a rozvážně. „Ale ty jsi mě vodil za nos. Když

jsem dostala Foongovy za mříže, zasloužila jsem si povýšení. Místo toho jsi povýšil svého kumpána a mně si dal práci pro blbce. Tos neměl. To bylo neprofesionální.“

„Nebudeš mí říkat, co –“

Skočila mu do řeči. „A když se z té pitomosti vyloupł velký případ, vzal jsi mi ho a pak jsi ho dokonale zvorál. Za všechno, co se ti děje špatného, si můžeš sám, sakra. A teď se vztekáš. No prosím, já chápu, že to urazilo tvoji hrdost, vím, že tě to ponížilo, ale ráda bych, abys věděl, že ti na to seru.“

S otevřenou pusou na ni zíral.

Vydala se ke dveřím.

„Budu panu Honeymoonovi volat v půl desáté,“ odtušila. „Tou dobou chci mít v týmu některého z výš postavených lidí z oddělení logistiky, který dostane pravomoci vytvořit pracovní skupinu, o kterou jsem žádala, a založit velicí středisko v důstojnickém klubu. Pokud to nedostanu, požádám Honeymoonu, ať zavolá do Washingtonu. Dělej, jak umíš.“ Vyšla ven a praskla za sebou dveřmi.

Cítila rozjařenost, jaká vždycky přicházívá po neuváženém činu. Stejně se bude muset s Brianem prát o každou jednotlivost, tak ať se aspoň popere pořádně. Nikdy už nebude s to znovu s ním pracovat. A největší hlavouni Úřadu se v podobné situaci většinou postaví za nadřízeného. Téměř jistě je u FBI vyřízená. Ale tenhle případ je důležitější než její kariéra. Možná jsou v sázce stovky životů. Pokud se jí podaří předejít katastrofě a zatknout teroristy, odejde se vztyčenou hlavou – a je ať všechny vezme čert.

Sekretářka oddělení VT už byla v Kincaidově přední kanceláři a plnila kávovar. „Díky, Roso,“ utrousila Judy, když ji mījela. Vrátila se do oddělení vnitřního terorismu. Telefon na jejím stole vyzváněl. Vzala to. „Judy Maddoxová.“

„Tady John Truth.“

„Dobrý den.“ Bylo to zvláštní, slyšet hlas tak důvěrně známý z rozhlasu na druhém konci telefonní linky. „Začínáte dělat nějak brzy!“

„Jsem ještě doma, ale zrovna mi volal producent. Moje hlasová schránka totiž za noc div nepraskla, jak je plná vzkazů o té ženské z Kladiva ráje.“

Judy by teoreticky neměla s lidmi z médií vůbec mluvit. Všechny takové styky by měla zajišťovat odbornice na média, Madge Kellyová, která vystudovala žurnalistiku. Ale Truth od ní nic nechce, naopak, sám jí dává informace. A ona měla až příliš naspěch, než aby mu řekla, ať zavolá Madge. „A je tam i něco zajímavého?“ zeptala se.

„To si pište. Dva lidi si vzpomněli na jméno té desky.“

„Vážně?“ Judy se div nerozechvěla.

„Ta ženská přednášela nějaké verše a do toho hrála psychedelická hudba.“

„Jejda.“

„Nojo.“ Zasmál se. „Deska se jmenovala Déšť čerstvých sedmikrásek. Nejspíš to byl i název kapely.“

Mluvil mile a přátelsky, vůbec se nepodobal tomu zlomyslnému skřetovi, kterého hrál při vysílání. Třeba to je jen póza. Lidem z médií se nikdy nedá věřit. „O těch jsem nikdy neslyšela,“ řekla Judy.

„Já taky ne. Nejspíš jsem se na ně moc pozdě narodil. A docela určitě u nás v rádiu tuhle desku nemáme.“

„Uvedl někdo z těch lidí, co vám volali, katalogové číslo nebo aspoň jméno nahrávací společnosti?“

„Kdepak. Producent jim pak oběma volal, ale oni tu desku nemají, jenom si na ni vzpomněli.“

„Sakra. Nejspíš budeme muset obvolat všechna hudební vydavatelství. Jenom jestli vůbec mají záznamy tak daleko dozadu...“

„Taky ta deska mohla vyjít u nějaké malé nezávislé firmy, která už neexistuje – už ten název vypadá dost exoticky. Chcete vědět, co bych dělal já?“

„Jistě.“

„V Haight-Ashbury je řůra obchodů se starými deskami a v nich jsou prodavači, co žijou mimo čas. Těch bych se vyptal.“

„Dobrý nápad – díky.“

„Rádo se stalo. A co jinak, jak jde vyšetřování?“

„Nějaký pokrok jsme udělali. Mám říct naší mluvčí, aby vám zavolala všechny podrobnosti?“

„Ale no tak! Zrovna jsem vám přihrál tip, nebo ne?“

„To jistě, a já bych vám ráda dala rozhovor, ale agenti mají přímý styk s novináři zakázaný. Je mi to opravdu líto.“

Začal mluvit agresivně. „Takhle chcete posluchačům poděkovat za to, že volali a poskytli vám informace?“

Otrásla jí hrozivá myšlenka. „Vy to nahráváte?“

„Jistě vám to nevadí. Nebo snad ano?“

Zavěsila. Do hajzlu. Načapal ji. Mluvit s novináři bez povolení, to patřilo u FBI mezi takzvané „jasné případy“ – čímž se myslelo případy poskytující jasný důvod, aby vás vyrazili. Pokud John Truth tuhle nahrávku pustí do éteru, bude Judy v maléru. Mohla by namítat, že informaci, kterou Truth nabízel, opravdu naléhavě potřebovala, a slušný šéf by ji asi nechal běžet s mírnou důtkou, ale Kincaid z toho vyždímá, co bude moct.

Klid, Judy, ty jsi v maléru tak dokonale, že na tomhle už nesejde.

Radža Chan přišel k jejímu stolu s papírovou složkou v ruce. „Chceš se na to podívat, než to půjde ven? To je to memo pro policisty, jak poznat seismický vibrátor.“

To byla rychlost. „Proč ti to trvalo tak dlouho?“ popíchla ho.

„Musel jsem si hledat ve slovníku, jak se píše seismický.“

Usmála se a přejela pohledem, co napsal. Vypadalo to dobře. „Paráda. Pošli to.“ Vrátila mu složku. „Teď mám pro tebe další práci. Hledáme desku s názvem Déšť čerstvých sedmikrásek. Je ze šedesátých let.“

„Kdo by to byl řek.“

Zazubila se. „Jo, už v tom názvu je cítit, že to spáchali hipíci. Na té nahrávce recituje ta naše členka Kladiva ráje, takže doufám, že si zjistíme její jméno. A pokud ještě existuje ta nahrávací společnost, mohli bychom najít i její poslední známou adresu. Nejdřív obvolej všechny větší nahrávací společnosti, pak obchody, co prodávají vzácné gramodesky.“

Podíval se na hodinky. „Ještě není devět, ale nevadí, můžu začít na Západním pobřeží.“

„Dej se do toho.“

Radža se vrátil ke svému stolu. Judy sáhla po telefonu a navolila číslo městského policejního velitelství. „Pana poručíka Maddoxe, prosím.“ Za chvíli ho měla na drátě. „Bo, to jsem já,“ ohlásila se.

„Ahoj, Judy.“

„Pokus se vrátit se na konec šedesátých let, nebo prostě do doby, kdy jsi věděl, která muzika frčí.“

„Jo, to bych musel ještě dál. Tak začátek šedesátých, konec padesátých, to je moje éra.“

„Bída. Mám totiž dojem, že ta ženská z Kladiva ráje nahrála desku s kapelou jménem Déšť čerstvých sedmikrásek.“

„Skupiny, co jsem jim fandil já, si dávaly jména jako Frankie Rock and the Rockabillies a tak. Kapely s květinami v názvu jsem nikdy neměl moc rád. Je mi líto, Judy, nikdy jsem o nich neslyšel.“

„No co, za pokus to stálo.“

„Poslechni, ale dobře, že jsi zavolala. Přemýšlel jsem o tom chlapovi, Rickym Grangerovi – to je přece ten, co stojí za těmi ženami, ne?“

„Myslíme si to.“

„Víš, on se chová tak opatrně a tak dobře všechno plánuje... musí přece umírat touhou vědět, co podnikáte.“

„To vypadá rozumně.“

„Mám dojem, že lidi od FBI už s ním mluvili.“

„Vážně?“ Pokud má Bo pravdu, mohlo by to pomoci. Takový typ pachatele je dobře znám – jde o lidi, kteří se přimotají k vyšetřování, nabídnou se sami policii jako svědci, sousedi, kteří jim uvaří kávu, a pak se s policisty snaží přátelsky klábosit o tom, jak jde vyšetřování. „Ale taky se zdá, že je Granger krajně opatrný.“

„Nejspíš v něm probíhá boj mezi opatrností a zvědavostí. Ale uvědom si, jak se chová – je pekelně odvážný. Já bych řekl, že zvědavost v něm zvítězí.“

Judy přikývla. Otcových intuitivních úsudků si navykla vážit; jejich zdrojem je přece třicetiletá policejní praxe. „Proberu si všechny výsledky.“

„A hledej něco kuriózního. Ten člověk nikdy nepostupuje normálně. Jako třeba že až nastane další zemětřesení, prohlásí se za živou obětinu božskému principu nebo tak. Je hodně imaginativní.“

„Jasně. Ještě něco?“

„Co chceš k večeři?“

„Nejspíš nepřijdu domů.“

„Nepřeháněj to.“

„Bo, na to, abych ty lidi chytila, mám tři dny. Jestli se mi to nepovede, mohly by zemřít stovky lidí! A to mám myslet na večeři?“

„Když budeš unavená, může ti ujít ta nejdůležitější stopa. Dělej si přestávky, pravidelně jez, když to bude potřeba, vyspi se.“

„Že ty ses toho vždycky držel, co?“

Zasmál se. „Držím ti palce.“

„Ahoj.“ Zavěsila a zamračila se. Bude muset probrat všechny pohovory, co provedli Marvinovi lidi se zaměstnanci

a přívrženci hnutí Zelená Kalifornie, pak všechny záznamy o razii v Los Alamos a všechny ostatní materiály o případu. Bude to celé na jejich síti. Klepla do klávesnice a vybrala si adresář. Prohlížela si materiál a došlo jí, že je toho několikrát víc, než by stačila prověřit osobně. Vyslechli třeba všechny obyvatele v údolí Stříbrné řeky, celkem přes sto lidí. Pustí na to zvláštní menší skupinu, až dostane ty další lidi. Udělala si poznámku.

Co ještě? Musí zařídit ostrahu vytipovaných míst pro příští zemětřesení. Michael říkal, že seznam může udělat. Potěšilo ji, že má důvod mu zavolat. Navolila jeho číslo.

Vypadalo to, že ho zavolání potěšilo. „Už se těším na večer.“

Sakra, já na to zapoměla. „Pověřili mě znovu řízením vyšetřování případu Kladivo ráje,“ oznámila mu.

„A to znamená, že dneska večer nemůžete?“ ozval se ztrápeně.

O tom, že si zajde na večeri a ještě do kina, rozhodně nemohla ani uvažovat. „Moc ráda bych vás viděla, ale mám málo času. Co se takhle sejít jenom na skleničku?“

„Jak chcete.“

„Vážně se omlouvám, ale vyvíjí se to dost rychle. Volám vám kvůli tomu seznamu, co jste mi slíbil. Seznamu pravděpodobných míst, kde dojde k zemětřesení. Udělal jste to?“

„Ne. Dělal jste si tolik starostí o to, aby se ta informace nedostala na veřejnost a nezpůsobila paniku, až jsem si řekl, že by to bylo dost nebezpečné domácí cvičení.“

„Teď to ale potřebuju.“

„Dobře, podívám se na to.“

„Mohl byste ten seznam vzít večer s sebou?“

„Ovšem. Takže v šest v Mortons?“

„Přesně tam.“

„Poslechněte...“

„Poslouchám.“

„Jsem moc rád, že ten případ dali zase vám. Je to škoda, že spolu nemůžeme na večeři, ale budu se cítit jistější, když budu vědět, že ty lotry hledáte vy. Myslím to vážně.“

„Díky.“ Zavěsila a zadoufala, že jeho důvěra je zasloužená.

Ještě tři dny.

Nouzové operační středisko bylo připravené a v provozu už v polovině odpoledne.

Důstojnický klub vypadal jako vila ve španělském stylu. Uvnitř to ale byla bezútěšná imitace pánského klubu pro zbohatlíky, s laciným obložením stěn, mizernými nástěnnými malbami a ohavnými světly zapuštěnými do zdi.

Velitelství si udělali z tanečního sálu, který se podobal jeskyni. Jeden roh oddělili přepážkami a postavili tam stůl a k němu židle pro šéfy vyslané všemi hlavními agenturami zapojenými do řešení krize – pro zástupce městské policie, požárníků, lékařské služby, starostova bezpečnostního oddělení, guvernérova úřadu. Budou tu sedět i experti z ústředí FBI, kteří speciálním tryskovým letadlem Úřadu právě teď letí do San Franciska z Washingtonu.

A po sále byly poházené shluky stolů pro různé týmy pracující na případu: skupiny pro shromažďování informací a vyšetřování, což bylo jádro všeho jejich snažení; pro vyjednávání a rychlý zásah, které přijdou ke slovu, kdyby pachatelé vzali nějaká rukojmí; tým pro administrativní a technickou podporu, který by se rozrostl, kdyby krize eskalovala; právnícká skupina, která bude dodávat povolení k prohlídce, zatykače nebo svolení k odposlechu; a také skupina pro shromažďování důkazního materiálu, která se objeví na místě jakéhokoli činu, až bude po všem.

Laptopy postávající na stolech byly propojeny do lokální sítě. FBI už dlouho používala kontrolní informační systém na papíře, ale teď měla jeho počítačovou verzi. Papír však úplně

nevyklidil pole. Na dvou stranách pokrývaly stěny sálu nástěnky: organizační nástěnky, informační nástěnky, nástěnky s popisy doličných předmětů, nástěnky s popisy podezřelých, nástěnky s informacemi o případných rukojmích. Klíčové údaje a vodítka budou vytištěna a rozvěšena, aby je každý měl na očích. Zatím bylo na nástěnce s podezřelými jediné jméno – Richard Granger – a dvě fotografie. A z předmětů doličných byl k vidění jen snímek seismického vibrátoru.

V sále bylo dost místa pro dobré dvě stovky lidí, ale zatím jich tu bylo jen tak čtyřicet. Většinou se houfovali kolem stolů určených pro shromažďování informací a vyšetřování, mluvili do telefonů, ťukali do klávesnic, četli si na obrazovkách. Judy je rozdělila do skupin s vedoucími tak, aby mohla sledovat postup šetření jen tím, že si promluví se třemi lidmi.

Panoval tu organizovaný spěch. Všichni byli klidní, ale velmi se soustředili a pracovali tvrdě. Nikdo si nedával kávu, nezevloval u fotokopírek, nikdo nechodil ven na cigaretu. Judy věděla, že jestliže později dojde k vážné krizi, atmosféra se změní. Lidé začnou do telefonů rvát, začnou častěji padat silná slova, nervy začnou praskat; na ní pak bude zařídit, aby poklička moc nenadskakovala a kaše nepřekypěla.

Vzpomněla si na tip, který jí dal Bo, a dotlačila si židli ke Carlu Theobaldovi, chytrému mladému agentu v tmavě modrém elegantním obleku. Byl šéfem skupiny prověřující Hayesovy záznamy. „Máš něco?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Ani pořádně nevíme, co vlastně hledáme, ale ať to je cokoli, zatím jsme to nenašli.“

Přikývla. Dala jim hodně neurčité zadání, ale v tom si nemohla pomoci. Musejí hledat něco neobyčejného.

Hodně záleží na intuici jednotlivých agentů. Jsou lidé, co vycítí lumpárnu i přes monitor.

„A určitě je v počítači všechno?“ zajímala se.

Carl pokrčil rameny. „Mělo by.“

„Proveř si, jestli nedělali nějaké záznamy jenom na papíře.“

„To by přece správně neměli...“

„Ale občas se to stává.“

„Tak jo.“

Rosa ji zase zavolala k šéfovskému stolu, že prý má hovor. Byl to Michael. S úsměvem to zvedla. „Zdravím.“

„Já taky. Mám dneska večer nějakou práci. Nemůžu přijít.“

Ohromilo ji, jakým tónem to řekl. Stroze a nepřátelsky. Posledních pár dní se choval něžně a citlivě. Tohle je zase ten původní Michael, který ji odehnal od svých dveří a přiměl ji domluvit si schůzku předem. „Co se děje?“

„Něco mi do toho vlezlo. Je mi líto, musím to zrušit.“

„Michaele, co se sakra děje?“

„Mám fofr. Zavolám vám.“

„No dobře,“ hlesla. Zavěsil.

Ublíženě vrátila sluchátko do vidlice. Co to zase má znamenat? říkala si. Zrovna mi na něm začínalo záležet. *Co s ním je? Proč nemůže být pořád takový, jaký byl v neděli večer? Anebo jako dneska ráno, když mi volal?*

Z myšlenek ji vytrhl Carl Theobald. Tvářil se zmateně. „Marvin Hayes mi dává zabrat,“ řekl. „Mají nějaké záznamy jenom na papíře, ale když jsem je po něm chtěl, poslal mě v podstatě kamsi.“

„Jen klid, Carle,“ odtušila. „Tyhle věci na nás nebesa sesílají, aby nás naučila trpělivosti a snášenlivosti. Zajedu za ním a urvu mu koule.“

Dva agenti sedící poblíž ji zaslechli a rozesmáli se.

„Tomu říkáš trpělivost a snášenlivost?“ zazubil se Carl. „To si zapamatuju.“

„Můžeš jet se mnou, předvedu ti to,“ nabídla.

Vyšli ven a naskočili do auta. Dojet na Golden Gate Avenue jim trvalo čtvrt hodiny. Když ve Federální budově nastoupili do výtahu, začala Judy přemýšlet o tom, jak má s Marvinem jednat. Má ho opravdu roztrhat na kusy, nebo se

má chovat smířlivě? Smířlivost ovšem zabere jen tehdy, když má dobrou vůli i druhá strana. A tuhle schopnost možná Marvin ztratil navždy.

Před dveřmi oddělení pro boj s organizovaným zločinem se na chvíličku zarazila. *No dobře, takže se budu chovat jako Xena, princezna bojovnice.*

Vešla dovnitř a Carl ji následoval.

Marvin visel na telefonu, zešíroka se usmíval a někomu vyprávěl vtip. „A ten barman povídá tomu chlápku, že vzadu maj schovanýho jezevce a ten kouří ptáky nejlíp ze všech a –“

Judy se naklonila přes stůl. „Cos to napovídal Carlovi za hovadiny?“ řekla nahlas.

„Někdo mi tu do toho kecá, Joe,“ řekl. „Zavolám ti za chvíli.“ Zavěsil. „Co pro tebe můžu udělat, Judy?“

Naklonila se ještě víc, až k jeho obličejí. „Přestaň mi házet klacky pod nohy.“

„Co zas máš?“ bránil se ukřivděně. „Co tě napadlo probírat moje záznamy, jako kdybych udělal nějakou chybu, sakra?“

Nemusel právě udělat chybu. Když se pachatel připlete k vyšetřování jako čumil nebo svědek, obvykle si dá záležet, aby jej nepodezřívali. Není to chyba vyšetřovatelů, ale je jasné, že si musejí připadat hloupě.

„Myslím, že jste mohli mluvit s pachatelem,“ vysvětlila. „Tak kde jsou ty záznamy?“

Uhladil si žlutou kravatu. „Do počítače jsme nezavedli jenom záznamy z tiskovky.“

„Ukaž mi je.“

Ukázal na registračku stojící na stolku u stěny. „Posluž si.“

Otevřela složku. Nahoře byla faktura za pronájem ozvučení a mikrofونů.

„Tam toho teda najdeš,“ ušklíbl se Marvin.

Může mít pravdu, ale za pokus to jistě stojí. Bylo od něj hloupé, že jí v tom bránil. Chytřejší člověk by řekl: „Jestli

jsem něco přehlédln, doufám, že ty to najdeš.“ Každý může udělat chybu. Jenže na to, aby byl velkomyslný, je teď Marvin až příliš zahnaný do kouta. Prostě chce a musí dokázat, že Judy je vedle.

A jestli je opravdu vedle, bude to trapné.

Probírala se papíry. Pár faxů od novinářů se žádostmi o podrobnosti o tiskové konferenci, požadavek na přesný počet židlí, a pak prezenční listina, list papíru, na kterém novináři uvedli jména a deníky nebo stanice, které zastupují. Judy jej přejela očima.

„Co je sakra tohle,“ uklouzlo jí najednou. „Flora Shoenburyová, Eisenhowerova základní škola?“

„Chtěla o tiskovce napsat do školního časopisu,“ řekl Marvin. „Co jsme měli dělat, poslat ji do hajzlu?“

„A prověřil sis to?“

„Je to malá holka!“

„Přišla sama?“

„Přivedl ji otec.“

K prezenční listině někdo svorkou přicvakl vizitku. „Peter Shoenbury, firma Watkins, Colefax a Brown. A co on, toho někdo prověřil?“

Marvin dlouho váhal, protože mu došlo, že udělal chybu. „Ne,“ řekl konečně. „Brian jim dovolil jít na tiskovku a já jsem se k tomu pak už nevracel.“

Judy podala list s vizitkou Carlovi. „Hned mu zavolej,“ nakázala mu.

Carl si sedl k nejbližšímu stolu a sáhl po telefonu.

„A stejně, proč si myslíš, že jsme s podezřelým mluvili?“ bránil se dál Marvin.

„Napadlo to otce.“ Sotva to řekla, uvědomila si, že to byla chyba.

Marvin si odfrkl. „Á, tak tatínek si to myslí. Až tak hluboko jsme klesli? Přezkoumáváš moji práci jenom proto, že papínek ti to řekl?“

„Přestaň, Marvine. Táta honil zločince, když ty jsi ještě tahal kačera po pískovišti.“

„A vůbec, kam s tím míříš? Chceš si na mě vyskakovat? Nebo hledáš někoho, komu bys to hodila na krk, až se ti nepovede je najít?“

„Bezva nápad,“ ucedila. „Proč jsem na to přišla až teď?“

Carl zavěsil. „Judy,“ řekl tiše.

„Jo.“

„Peter Shoebury u nás nikdy nebyl a nemá žádnou dceru. Zato ho v sobotu ráno přepadli dva bloky odsud a ukradli mu peněženku. Měl v ní vizitky.“

Chvilku bylo ticho a pak Marvinovi ujelo: „A kurva.“

Judy bylo úplně jedno, jak trapně se cítí. Na to ji ta zpráva až příliš rozrušila. Z tohoto se může vyklubat úplně nový zdroj informací. „Nejspíš vůbec nevypadal jako ten počítačový portrét z Texasu.“

„Ani trochu,“ řekl Marvin. „Žádné vousy, žádný klobouk. Měl velké brýle a vlasy svázané do ohonu.“

„To bude zřejmě další převlek. Co jinak, jak vypadal?“

„Vysoký, štíhlý.“

„Černé oči, tmavé vlasy, asi tak kolem padesátky?“

„Ano, ano, a ještě jednou ano.“

Judy bylo Marvinina málem líto. „Byl to Ricky Granger, co?“

Marvin se díval do podlahy, jako kdyby toužil, aby se rozevřela a pohltila ho. „Asi máš pravdu.“

„Prosím tě, udělej nový počítačový portrét.“

Přikývl, ale pořád se na ni nedíval. „Jasně.“

„A teď co ta Flora Shoeburyová?“

„No, ta nás tak trochu odzbrojila. Který terorista si s sebou bere malou holku?“

„Který? Naprosto nelítostný. Jak to děcko vypadalo?“

„Běloška, tak dvanáct, třináct let. Černé oči i vlasy, štíhlá. Hezká.“

„Radši nech udělat i její počítačovou kresbu. Myslíš, že je to opravdu jeho dcera?“

„Určitě. Vypadali na to. Ani náznak toho, že by ji k něčemu nutil, jestli to myslíš takhle.“

„Ano. No dobrá, prozatím předpokládejme, že jsou otec a dcera.“ Obrátila se ke Carlovi. „Jdeme.“

Vyšli ven. A když byli v chodbě, Carl se neudržel: „No nazdar. Tys mu ty kulky fakt urvala.“

Judy zářila. „Ale máme dalšího podezřelého – tu holku.“

„Jo. Jenom doufám, že nikdy nenačapáš při chybě mě.“

Zastavila se a podívala se na něj. „To nebyla chyba, Carle. To se může stát každému. Jenže on bránil vyšetřování, aby to skryl. To je ta chyba. A právě proto teď vypadá jako idiot. Když člověk udělá chybu, má to uznat.“

„Jasně,“ souhlasil Carl. „Ale stejně radši budu držet nohy křížem.“

Později odpoledne doručili Judy San Francisco Chronicle se dvěma čerstvými obrázky – kresbou Flory Shoeburyové a Richarda Grangerera přestrojeného za Petera Shoeburyho. Předtím se na ně podívala jen letmo a hned požádala Madge Kellyovou, ať je pošle do novin a do televizí. Teď si je ve světle stolní lampy prohlédla pečlivěji; podoba mezi Grangerem a Florou přímo bila do očí. Je to otec a dcera, to rozhodně. Co s ní asi bude, jestli přivedu jejího otce do vězení?

Zívla a promnula si oči. Vzpomněla si na otcovu radu. Dělej si přestávky, pravidelně jez, když to bude potřeba, vyspi se. Je čas jít domů. Už je tu noční směna.

Cestou domů si přehrávala celý den a probírala všechno, co udělala. A když seděla, čekala na zelenou a dívala se, jak se někde v nekonečnu za Gearyho bulvárem sbíhají dvě řady lamp, došlo jí, že jí Michael nefaxoval slíbený seznam vytipovaných míst, kde by mohlo dojít k zemětřesení.

Navolila na telefonu v autě jeho číslo, ale neozval se. Bůhvíproč ji to znepokojilo. Na dalších světlech to zkusila znovu, ale bylo obsazeno. Zavolala spojovateli do kanceláře, ať u Pacific Bell zjistí, jestli se na lince mluví. Spojovatel jí pak zavolal a oznámil jí, že ne. Prostě někdo jen vyvěsil.

Takže je doma, ale nebere to.

Mluvil tak nezvykle, když jí volal a zrušil schůzku. Je prostě takový; dokáže být milý a okouzlující, ale pak se změní a je arogantní a protivný. Jenže proč by měl vyvěsit telefon? Judy znejistěla.

Podívala se na hodiny v autě. Něco před jedenáctou.

Zbývají dva dny.

Nemám čas se někde poflakovat.

Obrátila do protisměru a vyrazila do Berkeley.

Na Euklidovu ulici najela půl hodiny před půlnocí. V Michaelově bytě se svítilo. Venku stálo oranžové subaru. To auto už jednou viděla, ale nevěděla, čím je. Zaparkovala za ním a zazvonila u vchodu.

Nic.

Judy byla znepokojena. Michael má klíčové informace. A dneska, právě v den, kdy mu položila tu hlavní otázku, najednou zrušil schůzku a pak přestal odpovídat.

To je podezřelé.

Zapřemýšlela, co má udělat. Snad by měla zavolat policii a vniknout dovnitř násilím. Může být svázaný nebo mrtvý.

Vrátila se do auta a natáhla se po vysílačce, ale pak zaváhala. Když člověk v jedenáct v noci vyvěsí telefon, může to znamenat spoustu věcí. Třeba jen chce spát.

Anebo tam má nějakou ženskou, i když vypadal, že se příliš zajímá o Judy, než aby si opatřoval jiné rozptýlení. Měla pocit, že není ten typ muže, který by spal každou noc s jinou.

A jak tak váhala, k budově došla žena s aktovkou. Vypadala jako pedagožka vracející se z večerních laboratorních prací. Zastavila se u dveří a zašátrala v tašce po klíčích.

Judy impulzivně vyskočila z auta a přešla rychle přes trávník ke dveřím. „Dobrý večer,“ oslovila ženu a ukázala jí odznak. „Jsem zvláštní agentka FBI Judy Maddoxová. Potřebuji se dostat dovnitř.“

„Něco se stalo?“ zeptala se žena nervózně.

„Doufám, že ne. Klidně jděte domů a zavřete dveře, to stačí.“

Vešly společně. Žena zmizela za dveřmi bytu v přízemí a Judy se vydala po schodech nahoru. Zaklepala na dveře Michaelova bytu.

Zase nic.

Co se děje? Přece je doma. Musel slyšet nejdřív zvonek a pak klepání. Ví, že v tuhle noční dobu by žádný náhodný návštěvník nebyl tak vytrvalý. Začala věřit tomu, že se stalo něco zlého.

Zaklepala znovu, třikrát a dost silně. Pak přiložila ke dveřím ucho a naslouchala.

Uslyšela výkřik.

To jí stačilo. Ukročila zpět a kopla do dveří tak silně, jak dokázala. Měla na sobě jen tenisky a ploska chodidla ji dost zabořila, ale dřevo kolem zámku se roztránilo: díky Bohu, že nemá kovové dveře. Kopnula podruhé. Zámek vypadal zralý na vyrazení. Rozběhla se proti dveřím, vrazila do nich ramenem a ony povolily.

Vytáhla zbraň. „FBI!“ zakřičela. „Odhoďte zbraně a zvedněte ruce!“ Ozval se další výkřik. V koutku duše si uvědomila, že to bude ženský hlas, ale nebyl čas přemýšlet o tom, co to znamená. Vešla do předsíně.

Dveře do ložnice byly otevřené. Klekla na jedno koleno, napřáhla paže a zamířila dovnitř zbraní. To, co uviděla, ji zdrtilo.

Michael byl na posteli, byl nahý a celý zpocený. Ležel na štíhlé rusovlasé ženě, která ztěžka oddychovala. Judy si uvědomila, že to je jeho žena.

Milovali se.

Oba se na Judy dívali s hrůzou a nevěřicně.

Potom ji Michael poznal. „Judy? Co tě to proboha...“ začal jí najednou tykat.

Zavřela oči. Za celý život si nikdy nepřípadala tak pitomě.

„Zatraceně,“ vykoktala. „Promiň mi to. Zatraceně.“

Bylo páteční ráno; Kněz stál u Stříbrné řeky, díval se, jak se ranní slunce odráží v pohybujících se vodních ploškách na hladině, a podívoval se modrým a bílým odleskům jitřního světla. Všichni ještě spali. Jeho pes seděl vedle něj, pravidelně oddechoval a čekal, co se bude dít.

Byla to poklidná chvíle, ale v Knězově duši žádný mír nebyl.

Kritická chvíle má přijít za dva dny – a guvernér Robson stále nic neprohlásil.

Bylo to k uzoufání. Nechtěl způsobit další zemětřesení. Tohle by muselo být okázalejší, muselo by zničit silnice a mosty, musely by se hroutit mrakodrapy. A umírat lidé.

Kněz nebyl jako Melánie, neprahl po pomstě na celém světě. Nechtěl nic, než aby ho nechali na pokoji. Byl odhodlán udělat cokoli, aby komunu zachránil, ale věděl, že bude chytřejší vyhnout se zabíjení, pokud to půjde. Chtěl, aby – až bude po všem a stavba přehrady bude zrušena – on a komuna mohli dál žít v míru. Jedině o tohle mu šlo. A šance na to, že tu budou moct zůstat a nerušeně žít, budou lepší, pokud dokáží zvítězit, aniž by zabili nevinné kalifornské občany. Na to, co se stalo předtím, se rychle zapomene. Jak ta záležitost zmizí z prvních stránek, nikoho nebude zajímat, co se stalo s partou magorů, kteří tvrdili, že dokážou vyvolat zemětřesení.

A jak tam stál a dumal, objevila se Hvězda. Vyklouzla z purpurového županu a vešla do studené vody se umýt. Kněz se zadíval na její krásné, důvěrně známé, ale přesto stále žádoucí tělo. Tuhle noc strávil sám. Hvězda pořád přespávala s Kostlínem a Melánie je u svého manžela v Berkeley. *Takže pan obšourník musí pěkně spát sám.*

„Zajedeme pro noviny,“ navrhl jí, když se drbala ručníkem do sucha. „Chci vědět, jestli guvernér včera večer nevydal nějaké prohlášení.“

Oblékli se a zajeli k pumpě. Kněz doplnil nádrž plymouthu a Hvězda šla koupit San Francisco Chronicle.

Vrátila se bledá jako stěna. „Podívej se,“ řekla a ukázala mu první stranu.

Byla na ní podivně povědomá kresba dívky. Za chvíli si s děsem uvědomil, že to je Květina.

Ohromeně si vzal noviny.

Vedle obrázku Květiny byl další – jeho vlastní.

Obě kresby byly vytvořené počítačem. Ta Knězova byla založena na té podobě, v jaké se objevil na tiskové konferenci FBI, když byl přestrojený za Petera Shoeburyho, měl veliké brýle a vlasy si stáhl dozadu. Nemyslel si, že by ho někdo mohl poznat.

Zato Květina přestrojená nebyla. Její portrét byl jako od špatného kreslíře – nebyla to ona, ale podobalo se jí to. Kněz cítil, jak se mu tělem rozlívá chlad. Na strach nebyl přivyklý. Měl vždycky spoustu odvahy a riskovat ho bavilo. Teď ale nešlo jen o něj. Ohrozil i svou dceru.

„Proč jsi krucinál na tu tiskovku musel chodit?“ vztekala se Hvězda.

„Musel jsem vědět, co si myslí.“

„Byla to pitomost!“

„Vždycky jsem byl zbrklý.“

„Já vím.“ Její hlas znězněl; dotkla se jeho tváře. „Kdybys byl nesmělý, nemilovala bych tě.“

Ještě před měsícem by na tom nesešlo: kromě lidí z komuny nikdo nevěděl, jak Květina vypadá, a v komuně nikdo nečetl noviny. Jenže ona potají jezdila do Silver City a scházela se s chlapci; ukradla v obchodě plakát; zatkli ji; strávila noc pod dozorem. Zapamatovali si ty, s kterými se setkala, její tvář? A pokud ano, poznají ji podle kresby? Mohl by si na ni vzpomenout ten policista, ale naštěstí je na Bahamách a tam asi sotva bude číst San Francisco Chronicle. Ale co ta paní, která ji měla u sebe přes noc? Kněz si vzpomněl, že to je učitelka a šerifova sestra. Vybavilo se mu i její jméno – slečna Waterlowová. Pravděpodobně vídává stovky dívčích tváří, ale i tak by si mohla jejich tváře pamatovat. Třeba má špatnou paměť. Třeba je taky na dovolené. Třeba dneska nečetla Chronicle.

A třeba je Kněz vyřízený.

Nemohl s tím nic udělat. Pokud učitelka kresbu viděla, poznala Květinu a volala na FBI, brzy na komunu zaútočí stovky agentů FBI a bude po všem.

Hvězda mu předčítala a on jen zíral do novin. „Poznala bys ji, kdybys nevěděla, že to je ona?“

Hvězda zavrtěla hlavou. „Spíš ne.“

„Já taky ne. Ale radši bych měl jistotu.“

„Sakra, nevěděla jsem, že federálové jsou tak práskaní,“ řekla Hvězda.

„Někteří jsou, jiní ne. Mně dělá hlavu ta Asiatka.“ Kněz si vybavil její podobu, jak ji viděl v televizi: štíhlá a elegantní, jak se prodírá nepřátelsky naladěným davem a na něžné tváři má výraz přímo buldočí zarputilosti. „Mám z ní špatný pocit,“ pokračoval. „Hrozně špatný. Pořád nachází nějaké stopy – nejdřív seismický vibrátor, pak moje kresba ze Shiloh, teď Květina. Možná právě proto guvernér mlčí. Kvůli ní doufá, že nás brzy chytí. Je v novinách nějaké jeho prohlášení?“

„Ne. Podle toho článku spousta lidí tvrdí, že by se Robson měl vzdát silového řešení a začít vyjednávat, ale on to odmítá třeba jen komentovat.“

„To není dobré,“ řekl Kněz. „Budu muset najít způsob, jak si s ním promluvit.“

Po probuzení si Judy nemohla uvědomit, proč jí je tak mizerně. A pak jí celá ta otřesná scéna vtrhla do hlavy jako děsivý proud.

Včera večer ji pocit trapnosti přímo ochromil. Koktavě se Michaelovi omluvila a celá zardělá hanbou pádila pryč. Ale teď ráno její otupělost nahradil jiný pocit. Byla jednoduše smutná. Myslela si, že by se Michael mohl stát součástí jejího života. Těšila se na to, jak ho bude poznávat, jak si ho víc a víc oblíbí, jak se s ním pomiluje. Představovala si, že i on k ní něco cítí. Ale jejich vztah se zhroutil, shořel, a vlastně dřív, než začal.

Posadila se na posteli a zadívala se na sbírku vietnamských vodních loutek narovnaných na policiče nad zásuvkami. Zdědila je po matce. Nikdy na představení nebyla – ostatně nikdy nebyla ve Vietnamu –, ale matka jí kdysi vysvětlila, že loutkáři stojí po pás v jezírku za kulisami a jevištěm je hladina vody. Po stovky let používali tyhle malované dřevěné hračky a vyprávěli moudré a žertovné příběhy. Loutky Judy vždycky připomněly matčin klid. Co by řekla teď? Judy jako by slyšela její hluboký a rozvážný hlas. „Chyba je chyba. Udělat jinou chybu, to je normální. Blázen člověk je, jen když udělá tutéž chybu podruhé.“

To, co se stalo včera, byla chyba. Michael, to byla chyba. Musí to všechno hodit za hlavu. Má dva dny na to, aby zabránila zemětřesení. Jedině to je skutečně důležité.

V televizních zprávách se nějací lidé dohadovali, jestli Kladivo ráje opravdu může způsobit zemětřesení. Ti, kdo tomu věřili, vytvořili nátlakovou skupinu a pokoušeli se

přimět guvernéra, aby to vzdal. Judy se oblékala – a znovu se v myšlenkách zatoulala k Michaelovi. Kdyby si tak o tom mohla promluvit s matkou. Zaslechla, jak se Bo zavrtil na posteli, ale tohle není ta věc, se kterou by se toužila svěřit otci. Místo aby si udělala snídani, zavolala své kamarádce Virginii. „Potřebuju si s někým promluvit,“ řekla jí. „Už jsi snídala?“

Sešly se v kavárně nedaleko Presidia. Ginny byla maličká blondýnka, byla s ní legrace a uměla být poctivá a přímá. Vždycky Judy říkala přesně to, co si myslela. Judy objednala dva croissanty s čokoládou, aby si obalila nervy, a pak jí vyložila, co se stalo včera.

Když se dopracovala k závěru a líčila, jak vtrhla dovnitř se zbraní v ruce a našla je při souloži, Ginny už div nepadala ze židle smíchy. „Promiň,“ vyrazila a kousek dortíku jí zaskočil v krku.

„Asi to je srandovní,“ uznala Judy s mírným úsměvem. „Ale včera mi to jako moc velká legrace nepřipadalo, to ti teda řeknu.“

Ginny si odkašlala a polkla. „Nechtěla jsem být... krutá,“ omluvila se, jakmile se zcela vzpamatovala. „Je mi jasné, že v té chvíli ti do smíchu asi nebylo. To, co provedl, je fakt lumpárna. Dát si s tebou rande a spát s vlastní ženou.“

„Pro mě to znamená, že na ni ještě nepřestal myslet,“ odtušila Judy. „Na nový vztah ještě není zralý.“

Ginny se zatvářila pochybovačně. „To nemusí být nutně pravda.“

„A co si myslíš, že to byl večírek na rozloučenou? Poslední objetí jako vzpomínka na staré časy?“

„Třeba je to ještě jednodušší. Však víš, že když ženská před chlapem sama rozhodí nohy, pán si to málokdy odepře. Mám dojem, že co ho opustila, žije jako mnich. Hormony mu nejspíš dávají zabrat. A říkáš, že ona je pěkná?“

„Hrozně sexy.“

„Takže když k němu přijde a vystrkuje prsa a začne to na něj hrát, nejspíš si nemůže pomoci a postaví se mu. A jak se tohle stane, chlapecký mozek se vypne a pták převezme řízení jako automatický pilot.“

„Myslíš?“

„Poslechni, já jsem toho tvého Michaela ani neviděla, ale poznala jsem pár mužských, lepších i horších, a tohle je můj výklad.“

„Co bys dělala?“

„Promluvila bych si s ním. Vyptala bych se ho, proč to udělal. Přemýšlela bych o tom, co ti řekne. A kdyby začal valit nějaké kecy, pustila bych ho k vodě. Ale kdyby to vyložil na rovinu, snažila bych se to nějak přijmout.“

„Stejně mu musím zavolat,“ vzdychla si Judy. „Ještě mi neposlal ten seznam.“

„Tak mu zavolej. Řekni si o seznam. A pak se zeptej, co to mělo znamenat. Ty ses cítila trapně, ale on se taky má za co omlouvat.“

„Asi máš pravdu.“

Ještě nebylo osm, ale obě už spěchaly do práce. Judy zaplatila a šly k autům. „Panejo,“ ozvala se, „začínám se cítit trochu líp. Díky.“

Ginny pokrčila rameny. „Od čeho má člověk kamarádku? Pak mi řekni, co ti vykládal.“

Judy nasedla do auta a navolila Michaelovo číslo. Bála se, že bude ještě spát a ona se bude pokoušet s ním mluvit, zatímco on je ještě v posteli se svou ženou. Jeho hlas ale zněl naprosto bděle, jako kdyby byl vzhůru už nějakou dobu. „Omlouvám se za ty dveře,“ řekla.

„Proč jsi to udělala?“ Řekl to víc zvědavě než našťvaně.

„Nechápala jsem, proč nebereš telefony a neotevíráš. Pak jsem zaslechla výkřik. Myslela jsem si, že se něco děje.“

„A proč jsi přišla tak pozdě?“

„Neposlal jsi mi ten seznam.“

„Aha, to je pravda! Mám ho na stole. Zapomněl jsem na to. Hned ti to odfaxuju.“

„Díky.“ Dala mu číslo faxu v novém operačním středisku. „Michael, na něco jsem se tě chtěla zeptat.“ Zhluboka se nadechla. Položit tu otázku je těžší, než čekala. Není žádná stydlivka, ale není ani tak přímočará jako Ginny. „Působil jsi na mě dojmem, že ke mně něco cítíš. Proč ses vyspal se svojí ženou?“ A je to. Je to venku.

V telefonu se dlouho nic neozývalo. „Teď na to není vhodná doba,“ řekl Michael konečně.

„Jak chceš.“ Snažila se, aby z jejího hlasu nebylo poznat, jak je zklamaná.

„Pošlu ten seznam hned.“

„Díky.“

Zavěsila a nastartovala. Takže ten Ginnin nápad zase tak skvělý nebyl. K rozhovoru jsou potřeba dva – a Michael se s ní bavit nechce.

Když dorazila do důstojnického klubu, Michaelův fax už ležel na jejím stole. Ukázala ho Carlu Theobaldovi. „Je potřeba poslat na tahle místa pozorovací týmy. Budou hledat seismický vibrátor,“ řekla. „Doufala jsem, že k tomu použiju policii, ale to asi nepůjde. Mohli by si pustit jazyk na špacír. A kdyby si místní spočítali, že podle nás by mohli být cílem právě oni, začala by panika. Takže budeme muset nasadit lidi z FBI.“

„Jasně.“ Carl se na seznam zamračil. „Jenže víš, tohle je příšerně široké vymezení. Jedna skupina nemůže pořádně ohlídat několik čtverečních kilometrů. Mám je rozdělit na menší týmy? A nebo to ten tvůj seismolog může určit přesněji?“

„Zeptám se ho.“ Judy se natáhla po telefonu a znovu zavolala Michaelovi. „Díky za ten fax,“ řekla a vyložila mu, v čem je problém.

„To bych musel ta místa sám objet,“ vysvětlil jí. „Musel bych najít známky předchozí tektonické aktivity, třeba vyschlá koryta potoků nebo příkopové propadliny, pak bych to upřesnil.“

„A mohl bys to udělat dneska?“ řekla okamžitě. „Mohla bych tě na ta místa dát dopravit ve vrtulníku FBI.“

„Já... jistě, asi ano,“ řekl. „Chtěl jsem říct, že samozřejmě ano.“

„Můžeš tím zachránit spoustu životů.“

„Přesně tak.“

„Najdeš důstojnický klub na základně Presidio?“

„Ovšem.“

„Než sem přijedeš, bude už helikoptéra čekat.“

„Dobře.“

„Jsem ti za to moc vděčná, Michaela.“

„Rádo se stalo.“

Ale stejně bych ráda věděla, proč ses vyspal se svojí ženou.
Zavěšila.

Den se pořádně protáhl. Judy, Michael a Carl Theobald nalétali ve vrtulníku tisíce kilometrů. A když se smrákalo, měli už na všech pěti místech z Michaelova seznamu organizované celodenní hlídky.

Vrátili se do Presidia. Vrtulník přistál na liduprázdném buzerplacu. Kancelářské budovy základny se pozvolna rozpadávaly a v kasárnách nebylo ani živáčka, takže to tu vypadalo jako v opuštěném městě.

Judy musela zajít do střediska a podat hlášení velkému zvířeti z washingtonského ústředí FBI. Objevil se dnes v devět dopoledne a tvářil se, jako že za všechno přebírá zodpovědnost. Nejdřív ale doprovodila Michaela k autu, které stálo na ztemnělém parkovišti. „A co když přece jen proklouznou?“ zeptala se.

„Myslel jsem si, že ti tvoji lidi jsou dobří.“

„Ti nejlepší. Ale... co když? Můžu se nějak hodně rychle dozvědět, že někde v Kalifornii začaly otřesy?“

„Jistě,“ kývl. „Můžu ti rovnou tady na základně postavit seismologické stanoviště napojené on-line. Potřebuju jenom počítač a přímou linku.“

„Žádný problém. Uděláš to zítra?“

„Klidně. Pak budeš okamžitě vědět, jestli nenasadili vibrátor na nějakém místě, co není na seznamu.“

„Je to pravděpodobné?“

„Spíš ne. Jestli je jejich seismolog schopný, vytipuje stejná místa jako já. A jestli je neschopný, zřejmě nebude s to zemětřesení vyvolat.“

„Dobře,“ kývla. „To je dobře.“ To si zapamatuje. Teď může hlavounovi z Washingtonu říct, že má krizi pevně v rukou.

Podívala se na Michaelovu tvář ukrytou ve stínu. „Proč ses vyspal se svou ženou?“

„Myslel jsem na to celý den.“

„Já taky.“

„Asi si zasloužíš, abych ti to vysvětlil.“

„Taky bych řekla.“

„Až do včerejška jsem věděl jistě, že to je za mnou. Včera večer mi připomněla ty věci, co bývaly na našem manželství fajn. Byla milá, veselá, něžná, sexy. A hlavně mě přiměla zapomenout na všechno to špatné.“

„Například?“

Vzdychl. „Myslím, že Melánii přitahují autority. Byl jsem jejím profesorem. Její představa bezpečí je, že jí někdo říká, co má dělat. To potřebuje. Já jsem požadoval rovnocenného partnera, někoho, kdo se bude podílet na rozhodování a na zodpovědnosti. Ona to nesnášela.“

„Začínám to chápat.“

„A ještě něco. Hluboko v duši má vztek proti celému světu. Většinou to skrývá, ale když se navzteká, je schopná i násilí. Házela po mně věcmi, i těžkými, třeba jednou velkým

hrncem. Nikdy mi neublížila, na to prostě nemá dost síly, ale kdybych měl doma pistoli, bál bych se. A v takovém nepřátelství se těžko žije.“

„A včera večer?“

„Včera jsem na tohle všechno zapomněl. Vypadalo to, jako kdyby to chtěla zkusit znovu, a mě napadlo, že by to třeba šlo, kvůli Dustymu. A navíc...“

Ráda by viděla, jak se tváří, ale na to byla moc tma. „Co?“

„Chci ti říct pravdu, Judy, i když tě to možná poníží. Takže musím přiznat, že nejsem vždycky tak racionální a dobře vychovaný, jak to hraju. Zčásti to zkrátka bylo tak, že je to krásná ženská a já jsem ji chtěl přeříznout. A je to venku.“

Usmála se ve tmě. Takže Ginny měla napůl pravdu. „To jsem už věděla,“ oznámila mu. „Ale jsem ráda, že jsi mi to pověděl. Dobrou noc.“ A odešla.

„Dobrou noc,“ odpověděl trochu zmateně.

Za chvíli za ní zavolaal. „Zlobíš se?“

„Ne,“ řekla přes rameno. „Už ne.“

Kněz čekal, že se Melánie vrátí do komuny v půlce odpoledne. Když bylo po večeři a ona pořád nedorazila, začal se strachovat.

Po soumraku už obavami div nešílel. Co se jí stalo? Nerozhodla se vrátit k manželovi? Nesvěřila se mu se vším? Nepřiznává se teď agentce Maddoxové ve výslechové místnosti v sanfranciské Federální budově?

Nedokázal sedět v jídelně ani polehávat na posteli. Vzal svícen a chodil po vinici a po lese a pak k mýtině s auty a tam čekal a špicoval uši, kdy zaslechne motor jejího subaru – anebo hučení vrtulníku FBI, které ohlásí konec všeho.

První to uslyšel Duch. Našpicoval uši, napnul se, pak se rozběhl po hlinité cestě a štěkal. Kněz vstal a napjatě naslouchal. Bylo to subaru. Zaplavila ho úleva. Sledoval, jak se

mezi stromy přibližují světla. Začínala ho bolet hlava. To se mu nestalo už roky.

Melánie zaparkovala na náhodně vybraném místě, vystoupila a zabouchla dveře.

„Nenávidím tě,“ oznámila mu. „Za to, co jsi mě přinutil udělat.“

„Měl jsem pravdu?“ neudržel se. „Dělá Michael pro FBI ten seznam?“

„Jdi do prdele!“

Knězi došlo, že to uspěchal. Měl se chovat chápavě a soucitně. Na chvilku dovolil úzkosti, aby mu zatemnila úsudek. Teď bude ztrácet čas a přemlouvat ji. „Požádal jsem tě o to, protože tě miluju, copak to nechápeš?“

„Ne, nechápu. Nechápu vůbec nic.“ Překřížila si ruce před hrudí, odvrátila se od něj a dívala se do ztemnělého lesa. „Vím jen to, že se cítím jako prostitutka.“

Kněz hořel netrpělivostí a chtěl se dozvědět, co zjistila, ale přinutil se ke klidu. „Kde jsi byla tak dlouho?“ optal se.

„Jezdila jsem sem tam. A stavila jsem se na skleničku.“

Znovu promluvil až po chvilce. „Prostitutka to dělá pro peníze – a ty pak utratíš za pitominy a za drogy. Ty jsi to udělala, abys zachránila svoje dítě. Chápu, že se cítíš špatně, ale sama špatná nejsi. Jsi dobrá.“

Konečně se k němu otočila. V očích měla slzy. „Nejde jen o to, že jsme spolu spali,“ vyrazila. „Je to horší. Mně se to líbilo. Proto se tak stydím. A měla jsem to. Doopravdy. Křičela jsem.“

Kněz pocítil, jak jej jako horká vlna zalévá žárlivost; pracně ji potlačil. Tak tohle jednou Michaelovi osladí. Teď ale není čas o tom mluvit. Je potřeba to uklidnit. „To nic,“ zašeptal. „To vážně nic není. Já to chápu. Dějou se divnější věci.“ Objal ji a přitiskl si ji k sobě.

Pomaličku se uklidňovala. Přímo cítil, jak ji napětí trochu po trošce opouští. „Tobě to nevadí?“ zeptala se. „Nezlobíš se?“

„Ani trošku,“ zalhal a pohladil ji po dlouhých vlasech. *Tak dělej, mluv!*

„S tím seznamem jsi měl pravdu,“ řekla.

Konečně.

„Ta ženská od FBI požádala Michaela, aby určil nejvhodnější místa pro vyvolání zemětřesení, přesně jak sis to představoval.“

Samozřejmě. Jsem přece chytřej kluk, sakra.

„Když jsem k němu přišla,“ pokračovala Melánie, „zrovna seděl u počítače a dodělával to.“

„A co dál?“

„Udělala jsem mu večeři a tak.“

Kněz si to její *a tak* dovedl představit. Když se Melánie rozhodla být svůdná, nedalo se jí odolat. A největší půvab mívala, když něco potřebovala. Nejspíš se osprchovala, oblékla si župan a pak chodila po bytě celá voňavá od mýdla a květin, nalévala víno nebo chystala kávu a semo tamo dovolila látce, aby na mučivý okamžik odhalila dlouhé nohy a měkoučká ňadra. Na něco se Michaela vyptávala, pozorně naslouchala odpovědím a usmívala se, jako kdyby chtěla říct *Líbíš se mi tak moc, že ti dovolím, abys se mnou dělal, co budeš chtít.*

„Když zazvonil telefon, řekla jsem mu, ať to nebere, a pak jsem ho vyvěsila. Jenže ta zatracená ženská přijela stejně, a když Michael ne otevíral, vyrazila dveře. Teda ta se tvářila.“ Kněz chápal, že nejdřív se potřebuje vypovídat z tohotohle všeho, a tak ji nepobízel. „Div neumřela, jak jí bylo trapně.“

„A on jí dal ten seznam?“

„Tehdy ještě ne. Asi byla moc popletená, než aby si o to říkala. Ale dneska ráno mu volala a on jí to poslal faxem.“

„A máš to?“

„Když se sprchoval, vytiskla jsem si to.“

Tak kde to sakra máš?

Sáhla do kapsy džín, vytáhla na čtyřikrát složený list papíru a podala ho Knězi.

Díky Bohu.

Rozložil si papír a ve světle od svícnu se na něj zadíval. Písmena ani čísla pro něj nic neznamenal. „A on jí doporučil, aby dala hlídat tahle místa?“

„Ano. Obsadí je a budou vyhlížet seismický vibrátor, jak jsi předpověděl.“

Judy Maddoxová je chytrá. Kvůli dohledu FBI by pro něj bylo nesmírně těžké seismický vibrátor použít, zvlášť kdyby museli vyzkoušet několik míst jako v Owensově údolí.

Jenže on je ještě chytřejší než Judy. Předvídal její krok. A vymyslel způsob, jak jej obejít. „Chápeš způsob, kterým Michael přišel na tahle místa?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Jsou to místa, kde je napětí ve zlomu nejvyšší.“

„Takže ty bys mohla udělat totéž.“

„Už jsem to udělala. A vyšla mi stejná místa jako jemu.“

Zase papír složil a vrátil jí ho. „A teď pozorně poslouchej. Je to důležité. Mohla by ses podívat na ta data znovu a najít pět dalších nejlepších míst?“

„Ano.“

„A mohli bychom na jednom z nich vyvolat zemětřesení?“

„Snad ano,“ pokrčila rameny. „Asi to nebude tak snadné, ale šance máme slušné.“

„Tak právě to uděláme. Zítra se po těch nových místech podíváme. Hned poté, co si promluvíme s panem Honeymoonem.“

Strážný u brány Los Alamos zívá. Bylo pět ráno.

Úplně se ale probral, když se objevili Kněz a Melánie v plymouthu. Kněz vystoupil. „Jak se vede, kámo?“ řekl a vykročil ke vratům.

Strážný napřáhl pušku a nasadil zlý výraz. „Kdo jste a co tu chcete?“

Kněz jej udeřil do tváře tak tvrdě, že mu rozdrtil nos. Začala crčet krev. Strážný vykřikl a sáhl si po obličeji. „Au,“ ujelo Knězi. Pěst ho bolela. Už je to tak dávno, co naposledy někoho uhodil, instinkty ale zvítězily. Podkopl strážnému nohy. Muž padl na záda a puška odletěla o kus dál. Kněz ho kopl třikrát nebo čtyřikrát do žeber, rychle a tvrdě, aby zpřerázel kosti. Pak ho kopl do obličeje a do hlavy. Muž se schoulil, vzlykal bolestí a byl ochromený strachem.

Kněz přestal. Ztěžka dýchal. Všechny vzpomínky ho zaplavily a s nimi se vrátilo i vzrušení. Bývaly doby, kdy něco podobného dělával div ne denně. Je tak snadné pouštět na lidi děs, když se ví, jak na to.

Klekl si a odepnul muži od pasu pistoli. Kvůli ní sem přijel.

Znechuceně se na zbraň zadíval. Byla to replika remingtonky ráže.44 s dlouhou hlavní, jaké se vyráběly za časů Divokého západu. Idiotská, nepraktická zbraň, jakou mívají sběratelé – a i ti jen v plyšovém pouzdře vystaveném v pracovně. Nic na střelení po lidech.

Zlomil ji a podíval se dovnitř. Byla nabitá.

O nic jiného mu nešlo.

Vrátil se k autu a nastoupil. Melánie seděla za volantem. Byla bledá, měla napuchlé oči a ztěžka dýchala, jako kdyby si právě šnupla kokainu. Kněz odhadl, že nikdy nebyla přímým svědkem násilí. „Dostane se z toho?“ zeptala se rozrušeně.

Kněz střelil pohledem po strážném. Ležel na zemi, obličej si přikrýval rukama a pomaličku se hýbal. „Jasně,“ uklidnil ji.

„No teda.“

„Jedeme do Sacramenta.“

Melánie se rozjela.

Po nějaké době se zeptala: „Ty si vážně myslíš, že dokážeš toho Honeymoona umluvit?“

„Musí to pochopit,“ řekl Kněz sebevědoměji, než jak se cítil. „Uvědom si, co má na výběr. První možnost – zemětřesení, které napáchá škody za miliony dolarů. A nebo ta druhá – rozumný návrh, díky kterému se zmenší znečištění. A když si vybere první, čeká ho za další dva dny stejná volba. Musí si vybrat snadnější cestu.“

„Asi jo,“ kývla Melánie.

Do Sacramenta dojeli pár minut před sedmou. Hlavní město státu bylo takhle brzy velmi klidné. Po prázdných, širokých bulvárech beze spěchu projíždělo jen pár aut a nákladňáků. Melánie zaparkovala poblíž Kapitolu. Kněz si nasadil baseballovou čepici a nacpal si pod ni vlasy. Pak si nasadil brýle proti slunci. „Tady na mě počkej,“ nakázal jí. „Může to trvat i pár hodin.“

Kněz obešel Kapitol. Doufal, že tam někde bude vnější parkoviště, ale v tom se zklamal. Všude kolem budovy byly jen samé zahrady s nádhernými stromy. A na obou stranách vedla rampa dolů do podzemní garáže. Obě rampy hlídali strážní v budkách.

Kněz došel k jednomu velikému a impozantnímu dveřím. Budova byla otevřená a u vchodu návštěvníky nikdo neprověřoval. Vešel do velké haly s mozaikovou dlažbou.

Sundal si tmavé brýle, které by vevnitř vypadaly podezřele, a šel po schodech do suterénu. Tam byla kavárna, kde si těch pár lidí, co tu pracovalo dřív od rána, dávalo potřebnou dávku kofeinu. Prošel kolem nich, choval se, jako by sem patřil, a vydal se po chodbě, která musela nutně vést do garáží. Když se blížil k jejímu konci, otevřely se dveře a dovnitř vstoupil tlustý muž v modrém blejzru. Za jeho zády byla vidět auta.

Zásah.

Proklouzl do garáží a rozhlédl se. Byly skoro prázdné. Pár osobních vozů, jedno terénní auto, na vyhrazených parkovacích místech policejní auta. Nikoho nespatriil.

Vklouzl za terénní vůz. Byl to Dodge Durango. Skrz jeho boční skla bude moci pozorovat vjezd do garáží i dveře vedoucí dovnitř budovy. Po obou stranách parkují další auta, která jej ukryjí před zraky nově příchozích.

Uvelebil se a čekal. *Tohle je jejich poslední šance. Ještě je pořád čas vyjednávat a vyhnout se katastrofě. Ale jestli to nevyjde... bum.*

Kněz si domyslel, že Al Honeymoon bude posedlý prací. Přijede brzy. Jenže je tu spousta věcí, které to mohou pokazit. Honeymoon může být celý den v guvernérově rezidenci. Nebo může zavolat do práce, že mu není dobře a že nepřijde. Třeba má nějakou schůzku ve Washingtonu; třeba odcestoval do Evropy; třeba jeho žena čeká dítě.

Kněz si myslel, že Honeymoon nebude mít osobního strážce. Není volený politik, je státní zaměstnanec. Ale bude mít řidiče? To Kněz nedokázal posoudit. A tím by se všechno zhatilo.

Autá přijížděla každých pár minut. Kněz si ze skryše prohlížel řidiče. Nemusel čekat dlouho. V půl osmé vjel dovnitř pěkný modrý Lincoln Continental. Za volantem seděl

černoch v bílé košili a s kravatou. Byl to Honeymoon: Kněz jej poznal podle snímků v novinách.

Auto zajelo na parkovací místo nedaleko duranga. Kněz si nasadil tmavé brýle, rychle došel k vozu, otevřel boční dveře lincolna a nasedl na místo spolujezdce dřív, než si Honeymoon stačil odepnout pás. Ukázal mu pistoli. „Vyjeďte z garáže,“ nařídil.

Honeymoon na něj nevěřicně zíral. „Kdo jste, sakra?“

Otázky budu klást já, to si pamatuj, ty arogantní parchante v proužkovaném obleku a s manžetovým knoflíčkem u krku košile místo knoflíku.

Kněz natáhl kohoutek. „Jsem maniak, co vám napálí kulku do střev, pokud nebudete dělat, co vám říká. Jeďte.“

„Do prdele,“ ulevil si Honeymoon procítěně. „Do prdele.“ Pak nastartoval a vyjel z garáže.

„Na strážného se mile usmívejte a projedte kolem něj pomalu,“ řekl Kněz. „Jestli mu řeknete jediné slovo, zabiju ho.“

Honeymoon neodpověděl. Před budkou zpomalil. Kněz měl malou chvilku pocit, že se ten chlap chce o něco pokusit. Pak uviděl strážného, černocha ve středním věku a se šedivými vlasy. „Jestli chcete, aby tenhle váš bratr umřel, tak pokračujte v tom, co jste si usmyslel.“

Honeymoon zdušeně zaklel a zase zrychlil.

„Teď po Kapitolské třídě ven z města,“ poručil Kněz.

Honeymoon objel celý Kapitol a zamířil na západ po široké třídě, které vedla k řece Sacramento. „Co chcete?“ zeptal se. Nevypadalo to, že by byl vystrašený – mluvil spíš netrpělivě.

Kněz by ho docela rád zastřelil. Právě tenhle hajzl upekl ten plán s přehradou. Udělal, co mohl, aby Knězi zničil život. A není mu to ani trošku líto. Je mu to úplně jedno. Kulka v břiše, to by pro něj nebyl ještě dostatečný trest.

Kněz ovládl svůj vztek. „Chci zachránit lidské životy.“

„Vy jste z Kladiva ráje, co?“

Kněz neodpověděl. Honeymoon si ho pátravě prohlížel. Knězi došlo, že se snaží zapamatovat si jeho rysy. *Parchant vychytralá.* „Dívejte se na silnici, sakra.“

Honeymoon otočil hlavu dopředu.

Přejeli po mostě. „Teď po mezistátní osmdesát na San Francisco,“ nařídil Kněz.

„Kam jedeme?“

„Vy nikam.“

Honeymoon najel na dálnici.

„Jed'te osmdesátkou v pomalém pruhu. Proč mi do hajzlu nechcete dát to, co žádám?“ Kněz měl v úmyslu zůstat klidný, ale Honeymoonova arogantní rozvaha ho dráždila. „Vy to zemětřesení chcete, sakra?“

Honeymoon udržoval kamennou tvář. „Pochopte, že guvernér si nemůže dovolit ustoupit vydírání.“

„Tenhle problém se dá vyřešit,“ namítl Kněz. „Prohlašte, že jste zmrazení výstavby plánovali tak jako tak.“

„To by nám nikdo nevěřil. Pro guvernéra by to byla politická sebevražda.“

„Ale kdeže. Umíte přece veřejnost zmáknout. Od čeho má poradce?“

„Ano, a já jsem jeho nejlepší poradce, jenže ani já nedokážu zázraky. Je z toho příliš veřejná záležitost. Neměl jste do toho zapojovat Johna Truthe.“

„Než se do případu vložil John Truth, nikdo si nás nevšímal!“ štěkl Kněz vztekle.

„Dobrá, ať je to kvůli čemukoli, to utkání se teď odehrává před zraky veřejnosti a guvernér nemůže couvnout. Kdyby to udělal, kdejaký idiot s brokovnicí a švábem na mozku by si myslel, že může Kalifornii vydírat s jakoukoli blbostí. Ale zato vy byste mohli couvnout!“

Ta svině se mě snaží umluvit!

„Na prvním výjezdu zabočte a pak jed'te zase zpátky do města,“ poručil Kněz.

Honeymoon vyhodil blinkr. „Nikdo neví, kdo jste a kde vás najít. Když toho okamžitě necháte, může to tak zůstat. Ještě se nikomu neublížilo. Ale kdybyste způsobili další zemětřesení, půjdou po vás všechny bezpečnostní agentury ve Spojených státech – a nenechají toho, dokud vás nenajdou. Nikdo se nemůže schovávat věčně.“

Kněz už zuřil. „Nevyhrožujte mi!“ vyjekl. „Držíte snad tu pistoli vy, do prdele?“

„Ne, vy, a já jsem na to nezapomněl. Jen se nás z toho snažím dostat oba a bez dalších škod.“

Bůhvíjak se stalo, že rozhovor ovládl Honeymoon. Kněz byl tak zdeptaný, že se mu div nedělalo zle. „Poslouchejte,“ řekl. „Východisko je jedno jediné. Dneska vydejte prohlášení. Žádné další elektrárny.“

„To nemůžu udělat.“

„Sjeďte ke kraji.“

„Jsme na dálnici.“

„Zajeďte ke kraji, sakra!“

Honeymoon zpomalil a pak zastavil na krajnici. Pokušení vystřelit bylo silné, ale Kněz odolal. „Vystupte z auta.“

Honeymoon zařadil neutrální a vystoupil.

Kněz se přesunul za volant. „Na to, abyste dostal rozum, máte čas do půlnoci,“ oznámil mu. A odjel.

Zahlédl ve zpětném zrcátku, jak se Honeymoon pokouší máváním zastavit projíždějící auto. Ani nezpomalilo. Zkusil to u dalšího. Nikdo mu nezastaví.

Když se díval, jak ten velký chlap v drahém obleku a naleštěných botách stojí u zaprášené krajnice a pokouší se stopovat, pocítil Kněz aspoň trochu uspokojení. A to mu pomohlo potlačit otravné podezření, že ačkoli pistoli měl v ruce on, víc z jejich setkání asi vytěžil Honeymoon.

Guvernérův poradce to vzdal, přestal mávat a vykročil.

Kněz se usmál a odjel do města.

Melánie pořád čekala tam, kde ji nechal. Zaparkoval lincoln venku, klíče nechal vevnitř a přesedl si do plymouthu.

„Co se dělo?“ dotazovala se Melánie. Kněz znechuceně zavrtěl hlavou. „Nic,“ řekl nazlobeně. „Byla to ztráta času. Jedeme.“

Nastartoval a rozjel se.

První místo, na které jej Melánie zavedla, Kněz odmítl.

Bylo to přímořské městečko asi osmdesát kilometrů na sever od San Franciska. Zastavili na vršku útesu; starý plymouth se v ostrém větru od moře pohupoval na utahaných pérech. Kněz stáhl okénko, aby se mohl nadýchat vzduchu vonícího mořem. Rád by se zul a pobrouzdal se bosky po pláži, rád by cítil mezi prsty vlhký písek – jenže není čas.

To místo bylo příliš na očích. Tady by auto vzbudilo hned podezření. A je to daleko od dálnice, takže by se nemohli dostat rychle pryč. Nejdůležitější ale je, že tu není moc věcí ke zničení – jen pár domů roztroušených kolem přístaviště.

„Zemětřesení někdy nadělá největší škody kilometry daleko od epicentra,“ nadhodila Melánie.

„Ale jistě to vědět nemůžeš,“ odtušil Kněz.

„To je pravda. Jistě nemůžeš vědět nic.“

„Ale stejně, nejlepší způsob, jak sundat mrakodrap, je vyvolat zemětřesení přímo pod ním, ne?“

„Za jinak stejných podmínek jistě.“

Zamířili na jih skrz zelené vršky okresu Marin a pak po mostě přes Golden Gate. Druhé vytipované místo bylo uprostřed města. Jeli po státní číslo 1 kolem Presidia a kolem parku u Golden Gate a zastavili až poblíž kampusu Kalifornské státní univerzity.

„To je lepší,“ řekl Kněz okamžitě. Všude kolem samé soukromé domy a kancelářské budovy a sklady a restaurace.

„Zemětřesení s epicentrem v těchto místech by nejvíc škody udělalo na promenádě u moře,“ překvapila ho Melánie.

„Jak to? To je kilometry odsud.“

„Je tam zavlažovaná půda. Sedimenty jsou saturované vodou. To otřesy zesiluje. Zatímco tady je podklad pravděpodobně tvrdý. A ty budovy vypadají pevně. Většina budov zemětřesení vydrží. Padnou jen ty, co jsou jen zděné a stěny nemají posílené armaturami – typické levné bydlení – anebo budovy s betonovým skeletem bez nosníků.“

Kněz usoudil, že jen tak plácá. Je prostě moc nervózní. *Zemětřesení je zkrátka zemětřesení, proboha. Nikdo neví, co se zhrouť a co ne. A mně je to jedno, jen když padne něco.*

„Tak se podíváme na další místo,“ navrhl.

Melánie jej vedla na jih po mezistátní číslo 280. „Přesně v místě, kde se kříží státní silnice 101 a Sanandreaský zlom, je městečko jménem Felicitas,“ vykládala.

Jeli dvacet minut. Nájezd na odbočku do Felicitas málem minuli. „Tady, tady je to!“ vyjekla Melánie. „Copak jsi neviděl tabuli?“

Kněz strhl volant doprava a najel na stoupající výjezd. „Nedíval jsem se,“ řekl.

Odbočka je zavedla na vyvýšené místo, odkud viděli celé město. Kněz zastavil a vystoupil si. Felicitas se před ním rozkládalo jako na plánku. Hlavní ulice vedla přes celý obzor zleva doprava a lemovaly ji nízké prkenné sklady a kanceláře. Před budovami neuspořádaně postávala auta. Nevelký dřevěný kostel se zvonicí. Na sever a na jih od hlavního tahu se rozkládala pravidelná mřížka ulic vroubených stromy. Všechny domy byly jednopatrové. Na obou koncích města ulice přecházela v silnici chystající se vlít se do dálnice a mizela v polích. Krajina na severu vypadala jako okenní sklo s klikatou prasklinou, protože se přes ni kroutily meandry řeky. V dálce vedla od východu k západu železniční trať, rovná jako čára na rýsovacím prkně. Za Knězem vedla dálnice po viaduktu s vysokými betonovými oblouky.

A dolů po svahu se táhla skupinka šesti jasně modrých rour. Vedly pod dálnicí, na západě procházely městem a mizely někde za obzorem. Vypadaly jako nekonečně dlouhý xylofon. „Co to sakra je?“ zeptal se Kněz.

Melanie chvíli přemýšlela. „Nejspíš to bude plynovod.“

Kněz si důkladně a spokojeně vydechl. „Tak tohle místo je ideální,“ řekl.

Toho dne si udělali ještě jednu zastávku.

Po zemětřesení bude Kněz potřebovat seismický vibrátor někde ukrýt. Jeho jedinou zbraní je hrozba dalším zemětřesením. Musí přimět Honeymoona a guvernéra Robsona, aby uvěřili, že to dokáže udělat znovu a zas, dokud se nevzdají. Takže zcela zásadní je nedovolit, aby auto našli.

Bude stále těžší a těžší jezdit s vibrátorem po silnicích, a tak jej potřeboval ukrýt někde, odkud by bez větších přesunů mohl způsobit třetí zemětřesení.

Melanie jej zavedla na Třetí ulici, která vede rovnoběžně s pobřežím obrovského přirozeného přístavu, jemuž se říká Sanfranciský záliv. Mezi Třetí a břehem moře je zpustlá průmyslová zóna. Po ulicích, které jsou samá veliká díra, vedou nepoužívané koleje; okolo stojí rezavějící tovární haly bez majitele; jsou tu prázdné sklady s vytráskaným i okny; na bezútěšných dvorcích se vrší staré palety a pneumatiky a vraky aut.

„To by šlo,“ kývl Kněz. „Z Felicitas je to sem jenom půlhodina jízdy a je to přesně ten typ čtvrti, kde si nikdo sousedů radši moc nevšímá.“

K některým budovám připevnily optimističtější realitní agentury cedule s nabídkami. Melanie si z jedné opsala telefonní číslo, v roli Knězovy sekretářky tam zavolala a zeptala se, jestli nemají k pronájmu nějaký opravdu levný sklad tak ke sto padesáti metrům čtverečním.

Asi za hodinu přijel na domluvené místo mladý a nadšený prodejce. Ukázal jim hroutící se ruinu ze struskových tvárníc s děravou střechou z vlnitého plechu. Na dveřích ještě byla rozbitá cedule a Melánie ji přečetla nahlas: „Perpetua – věčné kalendáře.“ Na zaparkování seismického vibrátoru byla uvnitř spousta místa. Vedle byla fungující koupelna a kancelářička se stolním vaříčem a velikou starou televizí značky Zenith, kterou tu nechal předchozí majitel.

Kněz prodejci řekl, že to potřebuje k uskladnění sudů s vínem a že to bude tak na měsíc. Jemu bylo co nejupřímněji jedno, k čemu to chtějí. Byl celý nadšený, že z víceméně bezcenného majetku bude mít nějaký pronájem. Slíbil, že už zítra voda poteče a bude zapojena elektřina. Kněz mu zaplatil nájem na čtyři týdny dopředu, a to hotově; peníze vzal z tajné rezervy ukryté ve staré kytaře.

Zástupce reality se tvářil, jako by vyhrál v loterii. Dal Melánii klíče, potřásl jim rukama a odspěchal – dřív, než si to Kněz rozmyslí.

Kněz a Melánie se vydali zpátky, do údolí Stříbrné řeky.

Judy Maddoxová se ve čtvrtek večer vykoukala. Jak se tak povalovala ve vodě, vzpomněla si na zemětřesení v Santa Rose, které ji tak vyděsilo, když chodila do první třídy. Vybavovalo se jí tak živě, jako by k němu došlo včera. Nic nemůže být děsivějšího, než když člověk zjistí, že už pod nohama nemá pevnou a nehybnou zemi, že je najednou zrádná a vražedná. Někdy, ve chvílkách klidu, vídávala děsivé obrazy: spousty rozbitých aut, hroutící se mosty, padající budovy, oheň, záplavy – nic z toho ale nebylo tak děsivé jako vzpomínka na vlastní hrůzu z doby, kdy jí bylo šest.

Umyla si hlavu a tu myšlenku zahnala. Pak si zabalila do tašky věci na noc a v deset večer se zase vrátila do důstojnického klubu.

Velitelské stanoviště bylo ztichlé, ale panovala tu napjatá atmosféra. Pořád nikdo nevěděl jistě, jestli Kladivo ráje může vyvolat zemětřesení. Ale od té doby, co Ricky Granger unesl Ala Honeymoona se zbraní v ruce z garáží Kapitolu a nechal ho na mezistátní číslo osmdesát, bylo všem jasné, že tihle teroristé to myslí smrtelně vážně.

Ve starém tanečním sále teď sedělo přes sto lidí. Velel tomu Stuart Cleever, hlavoun, který v úterý přiletěl z Washingtonu. Navzdory Honeymoonovým rozkazům neměl Úřad v nejmenším chuť nechat tak velké akci velet nízko postavenou agentku. Judy ani celkové velení nechtěla, a tak neprotestovala. Přesto se jí podařilo zařídit, aby s akcí neměli přímo co do činění ani Brian Kincaid, ani Marvin Hayes.

Její funkce se jmenovala koordinátorka pro vyšetřování. To jí dalo všechny pravomoci, které potřebovala. Koordinátorem pro bezpečnostní akce byl Charlie Marsh; velel jednotce rychlého zásahu, která byla v neustálé pohotovosti v jedné z vedlejších místností. Charlie byl pětáctýřicátník s prošedivělým ježkem. Byl bývalý voják, byl posedlý posilováním, sbíral střelné zbraně; zkrátka vůbec ne ten typ, který by se Judy za obvyklé situace zamlouval. Ale byl přímočarý a spolehlivý, takže pro ni nebyl problém s ním vyjít.

Mezi hlavním stolem a vyšetřovacím týmem seděli u obrazovek Michael Quercus a jeho skupinka mladých seismologů. Vyhledávali známky tektonické činnosti. Michael odjel stejně jako Judy na pár hodin domů. Vrátil se v čistých zelených kalhotách a v černé polokošili; přinesl si batoh, takže se zřejmě chystal na dlouhou noc.

Přes den, když si zapojoval počítač a představoval jim své pomocníky, spolu mluvili o pracovních záležitostech.

Nejdříve se chovali jeden ke druhému opatrně, ale pak si Judy uvědomila, že Michael zlobu a pocit viny z té úterní nešťastné události rychle překonává. Říkala si, že by se

slušelo, aby ještě den dva trucovala, ale na to byla příliš zaměstnaná. A tak to celé hodila za hlavu a najednou jí docházelo, že ji Michaelova společnost těší.

Zrovna se snažila přijít na nějakou záminku, proč by si s ním měla promluvit, když zazvonil telefon na jejím stole.

Vzala to. „Judy Maddoxová.“

„Hovor pro vás. Volá Ricky Granger,“ řekl spojovatel.

„Vysledovat!“ štěkla. Za pár vteřin se může spojit s bezpečnostním pracovištěm společnosti Pacific Bell. Zamávala na Cleevera a Marshe, ať také poslouchají.

„Hotovo,“ oznámil jí spojovatel. „Mám vás spojit, nebo ho mám ještě nechat čekat?“

„Spojte mi ho. A nahrávejte to.“ Ozvalo se cvaknutí. „Tady Judy Maddoxová.“

„Jste chytrá, agentko Maddoxová,“ ozval se hlas. „Ale jste dost chytrá, abyste přivedla k rozumu guvernéra?“

Mluvil rozčileně, ublíženě. Judy si představila hubeného, špatně oblečeného padesátníka, který je ale zvyklý, že mu lidé naslouchají. Usoudila, že začíná ztrácet vládu nad vlastním životem a je z toho rozmrzelý.

„Mluvím s Rickym Grangerem?“ zeptala se.

„Víte dobře, s kým mluvíte. Proč mě nutíte způsobit další zemětřesení?“

„Nutíme? Vy si vážně namlouváte, že tohle všechno je chyba někoho jiného než vaše?“

Jako by ho to rozzlobilo ještě víc. „Já nespotřebovávám den co den víc a víc elektřiny,“ řekl. „Já nepotřebuju nové elektrárny. Já elektřinu nepoužívám.“

„Vážně?“ *Říká pravdu?* „A na co funguje váš telefon – na páru?“ *Sekta, která nepoužívá elektřinu. To by mohla být stopa.* Popichovala ho, ale při tom se snažila přijít na to, co to má znamenat. *Kde proboha jsou?*

„Neštvěte mě, Judy. To vy jste v maléru.“

Na Charlieho stole zazvonil telefon. Charlie to zvedl, poslouchal a pak napsal velikými písmeny do bloku: „Tel. budka – Oakland – křiž. silnic 980 a 580 – pumpa Texaco.“

„V maléru jsme všichni, Ricky,“ řekla už rozváznějším hlasem. Charlie přistoupil k nástěnné mapě. Uslyšela slovo „zátarasy“.

„Mluvíte jiným tónem,“ řekl podezřívavě Granger. „Co se stalo?“

Judy nebylo dobře po těle. Neměla speciální výcvik pro vyjednávání s teroristy. Věděla jen to, že ho musí co nejdéle udržet na drátě. „Najednou mě napadlo, k jaké katastrofě dojde, jestli se nám nepodaří dospět k nějaké dohodě,“ řekla.

Slyšela, jak Charlie tlumeným hlasem vydává rozkazy: „Volejte oaklandskou městskou policii, úřad šerifa v okrese Alameda, Kalifornskou dálniční policii.“

„Taháte mě za nos,“ ozval se Granger. „Už jste ten hovor vysledovali? Pane, to byla rychlost. Snažíte se mě udržet u telefonu, než přijede zásahová jednotka? Na to zapomeňte! Mám sto a ještě padesát způsobů, jak se odsud dostat.“

„Ale jen jeden způsob, jak se dostat z celého toho průšvihů.“

„Je po půlnoci,“ oznámil jí. „Váš čas vypršel. Vyvolám další zemětřesení – a vy nemáte ani tu nejmenší šanci mi v tom zabránit.“ Zavěsil.

Judy praštila telefonem. „Jedeme, Charlie!“ Servala z nástěnky počítačovou kresbu Rickyho Grangera a vyřítla se ven. Vrtulník čekal na buzerplacu a lišty se otáčely. Naskočila a Charlie nasedl chvíličku po ní.

Jakmile vzletěli, nasadil si sluchátka a pokynul jí, ať udělá totéž. „Bude trvat takových dvacet minut, než nastaví všechny zátarasy,“ řekl. „Řekněme, že pojede devadesátkou, aby ho nezadrželi pro překročení rychlosti. I tak bude třicet kilometrů daleko, než se na něj nachystáme. Takže jsem

nařídil, aby uzavřeli všechny hlavní tahy v okruhu čtyřiceti kilometrů.“

„A co ostatní silnice?“

„Musíme doufat, že jede daleko. Jestli odbočí z dálnice, ztratíme ho. Tohle je jedno z míst s nejhustší silniční sítí v celé Kalifornii. Úplně neprodyšně to nemůžeme uzavřít, leda by se do toho dalo půl americký armády, sakra.“

Kněz zabočil na mezistátní číslo 80 a v té chvíli uslyšel hučení vrtulníku. Podíval se nahoru a uviděl, jak stroj přelétá nad nimi a mizí přes záliv, od San Franciska k Oaklandu. „Do hajzlu,“ ucedil, „ještě nemůžou jít po nás, ne?“

„Říkala jsem ti, že můžou vysledovat hovory takhle rychle, vlastně okamžitě,“ řekla Melánie.

„Ale co udělají? Nevědí ani, kterým směrem jsme od té pumpy odjeli!“

„Myslím, že by mohli uzavřít dálnici.“

„Kterou? Devětaosmdesátku, osmaosmdesátku, pětaosmdesátku nebo osmdesátku? A na sever nebo na jih?“

„Možná všechny. Znáš policajty, dělají si, co chtějí.“

„Do prdele.“ Kněz šlápl na plyn.

„Hlavně ať tě nezatknou kvůli překročení rychlosti.“

„No dobře, dobře!“ Zase zpomalil.

„Co takhle sjet z dálnice?“

Zavrtěl hlavou. „To se nedostaneme domů. Žádná menší silnice nevede přes záliv. Mohli bysme se leda zahrabat někde v Berkeley. Zaparkovat a přespát v autě. Ale na to nemáme čas, musíme domů pro vibrátor.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Nedá se nic dělat, musíme to zkusit.“

Když nechali za sebou Oakland i Berkeley, provoz zhoustl. Kněz se díval pozorně do tmy a hledal policejní majáky. Když dorazili na Carquinezský most, ulevilo se mu. Jakmile jsou za vodou, mohou najet na menší silnici. Můžou se pak trmáčet domů půl noci, ale budou mimo nebezpečí.

K baráži, kde se vybírá mýtné, dojížděl pomalu a pátral po nějakých známkách, že je tu policie. Byla otevřená jen jedna budka, ale to není po půlnoci nic divného. Žádná modrá světla, žádné hlídkové vozy, žádní policajti. Zastavil a začal v kapse džín lovit drobné.

A když vzhlédl, uviděl dálničního policistu.

Málem se mu zastavilo srdce.

Polda seděl v budce za zády výběrčímu a překvapeně si Kněze prohlížel.

Výběrčí si drobné od Kněze vzal, ale zelenou nerozsvítil.

Policista rychle vyskočil z budky.

„Do hajzlu. Co teď?“ vyjekla Melánie.

Kněz zvažoval, jestli nemá ujet, ale rychle to zavrhl. Jen by je začali pronásledovat. A jeho staré auto by policii neuniklo.

„Dobrý večer, pane,“ řekl dopravák. Byl obtloustlý, asi tak kolem padesátky, přes uniformu měl neprůstřelnou vestu. „Zajeďte prosím ke krajnici.“

Kněz poslechl. Vůz dálniční policie stál vedle silnice, tak, aby jej ze druhé strany baráže nikdo nemohl vidět.

„Co budeš dělat?“ pípala Melánie.

„Snaž se zachovat klid,“ nařídil jí Kněz.

V zaparkovaném autě čekal další policista. Když spatřil, že Kněz zajíždí ke straně, vystoupil. I on měl na sobě neprůstřelnou vestu. Od budky se blížil ten první.

Kněz otevřel přihrádku a vzal si revolver, který ráno ukradl v Los Alamos.

A pak vystoupil z auta ven.

Judy trvalo jen pár minut, než se dostala k pumpě firmy Texaco, od které Granger volal. Oaklandská policie sebou hodila. Na parkovišti už stály čtyři hlídkové vozy, každý v jednom rohu čtverce, čely do středu, majáky blikaly a reflektory ozařovaly prázdnou přistávací plochu. Vrtulník si sedl na zem.

Judy vyskočila. Přivítal ji seržant. „Zaveďte mě k telefonu,“ pořádala ho. Vedl ji dovnitř. Veřejný telefon byl v rohu poblíž umývárny a záchoda. Za pokladnou byli dva zřízenci, černoška ve středním věku a bílý mladík s náušnicí. Tvářili se vyděšeně. „Vyslechli jste je vůbec?“ zeptala se Judy seržanta.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Jenom jsme jim řekli, že to je rutinní pátrací akce.“

Judy si pomyslela, že by museli být pěkně pitomí, aby tomu uvěřili, když venku stojí čtyři policejní auta a vrtulník. Představila se. „Nevšimli jste si, jestli...“ podívala se na hodinky, „jestli před patnácti minutami někdo mluvil z toho telefonu?“

„Z toho mluví řůra lidí,“ řekla žena. Judy okamžitě došlo, že nemá ráda policisty.

Podívala se na mladíka. „Jde o vysokého, asi padesátiletého bělocha.“

„Byl tu takovej chlap,“ odpověděl. Obrátil se k ženě. „Ty sis ho nevšimla? Vypadal jako nějaký zastydlej hipík.“

„Nikoho takovýho jsem neviděla,“ trvala na svém paličatě.

Judy vytáhla počítačovou kresbu. „Mohl by to být on?“

Mladík se zatvářil pochybovačně. „Neměl brejle. A vlasy měl hodně dlouhý. Proto jsem si řek, že to bude hipík.“ Podíval se na kresbu důkladněji. „Ale vlastně jo, moh by to bejt von.“

I žena si pořádně prohlédla obrázek. „Teď jsem si vzpomněla,“ kývla, „myslím, že to je on. Vychrtlej chlápek v modrý džínový bundě.“

„To nám velmi pomůže,“ řekla Judy vděčně. „A teď opravdu důležitá otázka. Jaké měl auto?“

„Nepodíval jsem se,“ odpověděl mladík. „Víte, kolik aut tu za celej den projede? A teď už je tma.“

Judy se podívala po ženě, ale ta jen smutně zavrtěla hlavou. „Děvenko, to jste nekápala na toho pravýho – já nepoznám forda od cadillaku.“

Judy nebyla s to skrýt zklamání. „Zatraceně,“ ujelo jí. Pak se zase sebrala. „Stejně vám oběma děkuju.“

Vyšla ven. „Jiní svědci nejsou?“ zeptala se seržanta.

„Kdepak. Možná tu tou dobou byli další zákazníci, ale kde těm je konec. Jenom ti dva, co tu dělají.“

Přispěchal Charlie Marsh s mobilem přitisknutým u ucha. „Našli Grangera,“ hlásil Judy. „Dva od dálniční policie ho zastavili u výběru mýta na Carquinezském mostě.“

„Skvělé!“ řekla Judy. Pak jí ale výraz na Charlieho tváři napověděl, že tak dobrá ta novinka asi nebude. „Zadrželi ho?“

„Ne,“ řekl Charlie. „Střílel po nich. Měli vesty, ale zasáhl oba do hlavy. Ujel.“

„Máme popis auta?“

„Ne. Výběrčí si ho nestačil všimnout.“

Judy se neubránila zoufalému tónu. „Takže prostě unikl?“

„Jo.“

„A co ti dva dopraváci?“

„Oba mrtví.“

Seržant zbledl. „Pánbu jim dej věčný spočinutí,“ zašeptal.

Judy se znechuceně odvrátila. „A Pánbu nám taky pomoz, ať Grangera chytíme,“ řekla. „Než zabije víc lidí.“

Dubina odvedl skvělou práci, takže seismický vibrátor teď vypadal jako pojízdný kolotoč.

Ve veselých barvách vyvedené desky sundané z Dračího chřtánu dokonale skryly masivní ocelovou desku, velký generátor vibrací a složitý systém nádrží a ventilů ovládajících celé zařízení. Když s ním Kněz v pátek odpoledne jel přes celý stát, od předhůří Sierry Nevady přes údolí Sacramenta až k pobřeží, řidiči se na něj usmívali a přátelsky troubili a ze zadních oken kombíků na něj mávaly děti.

Dálniční policie si jej ani nevšimla.

Kněz řídil, Melánie seděla vedle něj. Vzadu jeli ve starém plymouthu Hvězda a Dubina. Do Felicitas se dostali v podvečer. Seismické okno se otevře pár minut po sedmé. Příhodná doba – na ústupu budou mít šero. A navíc budou lidi od FBI a policajti už osmnáctou hodinu v pohotovosti – měli by být unavení a mít pomalé reakce. A už si nejspíš začínají myslet, že žádné zemětřesení nebude.

Sjel z dálnice a zastavil. Na konci výjezdu byla pumpa a vedle gril Big Ribs, kde sedělo několik rodinek u večeře. Zpoza oken okukovaly kolotoč děti. Restaurace stála u pole, na kterém se páslo pět šest koní; za ním pak stála nízká prosklená kancelářská budova. Silnici táhnoucí se odsud do města hustě lemovaly domy a Kněz také uviděl školu a malou roubenou budovu, která vypadala jako baptistický kostelík.

„Zlomová linie vede kolmo na hlavní ulici,“ oznámila Melánie.

„Jak to můžeš vědět?“

„Podívej se na stromy na chodníku.“ Vzdálenější stranu ulice lemovaly vzrostlé borovice. „Stromy na západní straně jsou o dobrý metr a půl dál od silnice než na východní.“

Kněz s jistotou určil, že zlom na té přímé čáře je asi v polovině ulice. Západně odsud rostly stromy v polovině chodníku, ne až u krajnice.

Kněz naladil rádio. Právě začínal pořad Johna Truthe. „Výborně,“ řekl.

„Včera došlo v Sacramentu k bizarnímu incidentu,“ začal hlasatel, „při kterém byl unesen guvernérův hlavní poradce. Únosce napadl hlavního tajemníka Ala Honeymoona v podzemním parkovišti Kapitolu, přinutil jej odjet z města a pak jej vysadil na mezistátní dálnici číslo osmdesát.“

„Všimla sis, že o Kladivu ráje nepadlo ani slovo?“ ozval se Kněz. „Vědí, že jsem to byl já. Ale pokoušejí se předstírat, že to s námi nemá nic společného. Myslejí si, že tím předejdou panice. Ztráta času. Za dvacet minut vypukne největší panika, jakou kdy Kalifornie zažila.“

„Jasně.“ Melánie byla napjatá, ale vzrušená. Tvář jí zrudla a oči se jí blýskaly nadějí i strachem.

Knězem ale potají zmítaly pochybnosti. *Zabere to i tentokrát?*

Je jen jeden způsob, jak to zjistit.

Zařadil a rozjel se s nákladákem z kopce dolů.

Spojovací silnice mezi dálnicí a městem opsala oblouk a napojila se na starou silnici mířící k městu z východu. Kněz zabočil na hlavní ulici. Přímo na zlomové linii byla kavárna. Kněz zajel na parkoviště před ní. Plymouth vklouzl vedle něj. „Běž koupit koblihy,“ vyzval Melánii. „A tvař se přirozeně.“

Vyskočila ven a došourala se až ke kavárně.

Kněz zatáhl ruční brzdu a stiskl tlačítko, kterým se deska vibrátoru spouštěla k zemi.

Z kavárny vyšel policista v uniformě.

„Sakra,“ sykl Kněz.

Policajt si nesl papírový pytlík a cílevědomě rázoval přes parkoviště. Kněze napadlo, že asi zašel koupit kávu pro sebe a pro parťáka. Ale kde mají auto? Kněz se rozhlédl a teprve teď spatřil modrobílé střešní světlo auta, které bylo skoro celé ukryté za nějakou dodávkou. Když přijížděl, nevšiml si ho. Hned si za tu nepozornost vynadal.

Ale na lítost bylo pozdě. Policajt si všiml jeho auta, změnil směr a došel až k jeho oknu.

„Zdravíčko, jak se máme?“ zeptal se přátelsky. Byl to vysoký kluk těsně po dvacítce a měl krátké světlé vlasy.

„Jde to,“ odtušil Kněz. Polda z malého města se vždycky chová, jako by každý byl jeho soused. „A co vy?“

„Víte, že tohle můžete provozovat jenom s povolením od města, že jo?“

„To je stejný všude,“ uklidnil ho Kněz. „Ale my jedem na štaci do Pismo Beach. Tady jsme se jenom stavili na kafe – jako vy.“

„Dobrý. Tak se mějte pěkně.“

„Vy taky.“

Policajt odešel a Kněz ohromeně potřásl hlavou. *Kdybys věděl, kdo jsem, kamarádíčku, tak by ses tou koblihou s čokoládovou polevou udávil.*

Podíval se do zpětného zrcátka a prohlédl si kontrolky na vibračním přístroji. Všechny svítily zeleně.

Objevila se Melánie. „Běž do auta k ostatním,“ nakázal jí Kněz. „Já zůstanu tady.“

Nastavil stroj tak, aby vibrace začaly po signálu z dálkového ovládání, nechal motor běžet a vyskočil ven.

Melánie a Hvězda seděly vzadu v plymouthu – tak daleko jedna od druhé, jak to jen šlo. Chovaly se k sobě zdvořile, ale

vzájemnou zášť skryt neuměly. Dubina seděl za volantem. Kněz naskočil na sedadlo spolujezdce. „Jeď zase zpátky na kopec, tam, jak jsme zastavili prve.“

Dubina vycouval z parkoviště.

Kněz zapnul rádio a naladil pořad Johna Truthe.

„Je pátek večer, sedm dvacet pět, a hrozba teroristické skupiny Kladivo ráje, že způsobí zemětřesení, se zatím neuskutečnila, díky Bohu. A co je ta nejstrašnější věc, která se kdy stala právě vám? Zavolejte do pořadu Johna Truthe Naživo a svěřte se. Může to být nějaká hloupost, třeba mrtvá myš v ledničce, ale třeba jste taky byli obětí loupežného přepadení. Podělte se s ostatními o své myšlenky. Posloucháte Johna Truthe, pořad *Naživo*.“

Kněz se otočil k Melánii. „Zavolej mu z mobilu.“

„Co když ten hovor vysledují?“

„Proboha, je to rozhlasová stanice, ne FBI. Nemůžou si zjišťovat, odkud kdo volá. Dělej.“

„Tak jo.“ Melánie vyťukala číslo, které John Truth zrovna nahlas opakoval. „Obsazeno.“

„Zkoušej to dál.“

„Tenhle telefon opakuje číslo automaticky.“

Dubina zastavil na temeni kopce a všichni se zadívali dolů na město. Kněz si znepokojeně prohlížel parkoviště před kavárnou. Policajti tam byli pořád. Nechtělo se mu zapínat vibrátor, dokud jsou tak blízko – jeden z nich by mohl mít dost filipa, aby skočil do kabiny a vypnul přístroje. „Zatracený poldové!“ procedil. „Co kdyby radši šli chytat nějaký zločince?“

„Neříkej to dvakrát – nebo si přijdou pro nás,“ zažertoval Dubina.

„My nejsme zločinci,“ řekla Hvězda strojeně. „Snažíme se zachránit svoji zemi.“

„To je teda fakt,“ usmál se Kněz a vztyčil ukazováček.

„Myslím to vážně,“ trvala na svém. „Až se za sto let budou lidi ohlížet do minulosti, řeknou, že my jsme měli rozum a vláda byla šílená, když dovolila, aby Ameriku ničilo znečištění. Jako třeba dezertéři v první světové válce – tehdy je všichni nenáviděli, zato dneska kdekdo říká, že právě oni jediní nezešíleli.“

„To je pravda,“ kývl Dubina.

Hlídkový vůz vycouval od kavárny.

„Dovolala jsem se!“ řekla Melánie. „Už jsem se – haló? Ano, počkám... Říká, ať vypneme to rádio...“ Kněz umlčel přijímač jediným pohybem. „Chci mluvit o zemětřesení,“ odpovídala Melánie. „Jmenuju se... Melinda. Sakra! Je pryč. Do hajzlu, málem jsem mu řekla svoje jméno!“

„To by nevadilo, Melánií musí být milion,“ pokrčil rameny Kněz. „Dej mi to.“

Podala mu telefon. Kněz si jej přiložil k uchu. Uslyšel reklamu na autosalon Lexus ze San Jose. Nejspíš to ústředna přehrávala všem, co čekali na spojení. Sledoval, jak policejní auto jede do kopce a blíží se k nim. Pak projelo kolem nákladáku, najelo na dálnici a zmizelo.

„A Melinda chce mluvit o hrozbě zemětřesení,“ uslyšel najednou. „Ahoj, Melindo, mluvíš naživo s Johnem Truthem!“

„Ahoj, Johne,“ utrousil Kněz. „Na Melindu zapomeň. Mluví Kladivo ráje.“

Odmlka. A když se Truth zase ozval, nasadil velevýznamný tón, který volíval jen pro velmi závažné zprávy. „Kamaráde, doufám, že si neděláš legraci, protože jestli ano, mohl bys za to skončit i ve vězení, víš to?“

„Myslím, že spíš bych tam mohl skončit, pokud si legraci nedělám,“ odtušil Kněz.

Truth se nezasmál. „Proč mi voláš?“

„Chceme se jen tentokrát ujistit, aby všichni pochopili, že jsme zemětřesení vyvolali my.“

„Kdy k němu dojde?“

„Během několika minut.“

„Kde?“

„To nemůžu říct, protože by na nás mohli vystartovat od FBI, ale povím ti něco, co nejspíš nikdo nečekal. Stane se to na státní 101.“

Radža Chan vyskočil na stůl uprostřed velitelského stanoviště. „Všichni sklapněte a poslouchajte!“ zahlekal. Všimli si v jeho hlase skřípavého, maličko vystrašeného tónu a okamžitě zmlkli. „Johnu Truthovi volá nějaký chlap, co tvrdí, že je z Kladiva ráje.“

Zase začal hluk, protože kdekdo si pospíšil s otázkou. Judy vstala. „Ticho!“ zakřičela. „Radžo, co zatím říká?“

Odpověděl jí Carl Theobald, který tiskl ucho na přenosné rádio. „Jenom to, že k dalšímu zemětřesení dojde za pár minut někde na státní silnici 101.“

„Díky, Carle. Zesil to.“ Judy se rychle otočila. „Michael, shoduje se to s některým z těch míst, která máme pod dohledem?“

„Ne. Sakra, asi jsem to tipoval špatně.“

„Tak to zkus znovu! Pokus se přijít na to, kde by mohli být!“

„Jasně,“ kývl. „Už nemusíš křičet.“ Sedl si k počítači a položil ruku na myš.

Uslyšeli hlas z Theobaldova rádia. „A jdeme na to.“

Na Michaelově počítači se ozval varovný signál.

„Co to je?“ ptala se Judy. „Už začínají otřesy?“

Michael kliknul myší. „Počkej, už to budu mít na monitoru... Ne, otřesy ještě ne. Je to seismický vibrátor.“

Judy se podívala přes rameno. Na obrazovce uviděla křivku velmi podobnou té, kterou jí ukazoval v neděli. „Kde to je? Řekni mi, kde to je!“

„Dělám na tom,“ štěkl. „Kvůli tomu tvému křiku počítač rychleji triangulovat nebude.“

Jak může být v takové chvíli tolik nedůtklivý? „Proč není žádné zemětřesení? Třeba jejich metoda nezabrala.“

„V Owensově údolí to taky nevyšlo napoprvé.“

„To jsem nevěděla.“

„Hotovo, tady jsou souřadnice.“

Judy a Charlie Marsh si stoupli k nástěnné mapě. Michael jim říkal souřadnice. „Tady!“ vyrazila Judy vítězně. „Přímo na silnici 101, jižně od San Franciska. To město se jmenuje Felicitas. Carle, volej místní policejní oddělení. Radžo, oznam to dálniční policii. Charlie, letíme tam vrtulníkem.“

„Není to úplně přesné,“ varoval je Michael. „Vibrátor může stát kdekoli na prostoru asi tak kilometr dva od těch souřadnic.“

„A jak to můžeme zjistit přesně?“

„Když se porozhlídnu po krajině, najdu zlomovou linii.“

„Radši poletíš s námi. Vem si neprůstřelnou vestu. Jdeme!“

„Nezabralo to!“ Kněz se snažil ovládnout své zděšení.

„V Owensově údolí to taky nešlo hned, pamatujete?“ řekla Melánie. „Musíme auto přemístit a zkusit to znovu.“

„Sakra. Snad na to bude dost času. Jeď, Dubino,“ poručil Kněz. „Zpátky k autu!“

Dubina nastartoval a hnál starý vůz dolů z kopce.

Kněz se obrátil a přeřvával hluk motoru. „Melánie, kam to vlastně máme přesunout?“

„Skoro přímo proti kavárně je ulička – po ní pojedeme tak čtyři sta metrů. Tam probíhá zlomová linie.“

„Dobře.“

Dubina zastavil před kavárnou. Kněz vyskočil ven. Před ním stála tělnatá žena ve středním věku. „Neslyšel jste ten hluk?“ dotazovala se. „Jako kdyby to šlo z vašeho nákladáku. Úplně to rvalo uši!“

„Táhněte odsud, nebo vám urvu rovnou celou hlavu,“ doporučil jí Kněz. Naskočil do auta. Zvedl desku, zařadil a

rozjel se. Na hlavní vyjel právě před nosem velkému starému kombíku. Auto zabrzdilo a řidič uraženě zatroubil. Kněz vyrazil do boční ulice.

Jel čtyři sta metrů a zastavil před úhledným přízemním domkem se zahradou ohrazenou plotem. Skrz jeho pletivo na něj štěkal malý bílý pes. Pracoval s horečným spěchem, znovu spustil desku vibrátoru a zkontroloval ciferníky přístrojů. Nastavil mechanismus na spouštění dálkovým ovladačem, vyskočil a vrátil se do plymouthu.

Dubina s kvílením pneumatik otočil do protisměru a vyrazil. A když se řítili po hlavní ulici, Kněz zaznamenal, že jejich činnost začíná přitahovat pozornost. Pozoroval je nějaký pár s nákupními taškami, dva kluci na horských kolech, z baru vylezli tři tlouštíci a rozhlíželi se, co se děje.

Dojeli na konec hlavní ulice a zamířili do vršku. „To stačí,“ rozhodl Kněz. Dubina zastavil a Kněz stiskl tlačítko na dálkovém ovládání.

Uslyšel, jak šest ulic od nich zaburácel seismický vibrátor.

„Jsme tady v bezpečí?“ zeptala se Hvězda roztřeseně.

Mlčeli, byli strnulí napětím, čekali na zemětřesení.

Auto vysílalo vibrace třicet vteřin a pak hluk přestal.

„Až moc,“ řekl Kněz Hvězdě.

„Do prdele, nezabralo to,“ vyjekl Dubina.

„Posledně to vyšlo,“ vyrazil Kněz zoufale. „Musí to fungovat!“

Ozvala se Melánie. „Víte, co si myslím? Je tu asi moc měkká půda. Město je moc blízko u řeky. Měkká a vlhká půda rozmělnjuje vibrace.“

Kněz se na ni žalobně podíval. „Včera jsi mi říkala, že na vlhké půdě způsobuje zemětřesení větší škody.“

„Říkala jsem, že budovy postavené na měkčím podloží se spíš poškodí, protože se země pod nimi víc pohybuje. Ale pro přenos rázových vln ke zlomu by skála byla lepší.“

„Přestaň s tou přednáškou, sakra!“ štěkl Kněz. „Kde to zkusíme teď?“

Ukázala nahoru na kopec. „Tam, kde jsme sjeli z dálnice. Není to přímo na zlomové linii, ale je tam skalní podloží.“

Dubina tázvavě zdvihl obočí a podíval se na Kněze. „Jedeme zpátky k autu!“ nařídil Kněz.

Řítily se zpátky po hlavní ulici a pozorovalo je ještě víc lidí. Dubina zabočil do uličky a zastavil vedle vibrátoru. Kněz vyskočil, zvedl desku, vyrazil a plyn div nezašlápl až do podlahy.

Nákladní auto přejelo s trýznivou pomalostí přes město a šplhalo do kopce.

Když byli v půlce svahu, na výjezdu z dálnice se vynořilo policejní auto, které viděli předtím, a s blikajícím světelným majákem a ječící sirénou se prořídlo kolem nich ke městu.

Nákladák konečně dorazil na místo, odkud Kněz pozoroval město poprvé a kde usoudil, že je ideální. Zastavili na druhé straně silnice proti grilu Big Ribs. Potřetí spustil rezonanční desku vibrátoru k zemi.

Za sebou viděl plymouth. Od města se vracelo policejní auto; mířilo do kopce. Přejel pohledem nebe a daleko na obzoru spatřil helikoptéru.

Není čas vystoupit z auta a použít dálkové ovládání. Musí aktivovat vibrátor přímo odsud, z kabiny.

Položil ruku na ovládání, zaváhal – a pak stiskl páčku.

Z vrtulníku Felicitas vypadalo, jako kdyby spalo.

Byl jasný, světlý večer. Judy dobře viděla hlavní ulici i šachovnici menších ulic kolem ní. Stromy v zahradách a auta na nájездеch k domům, ale nic jako by se ani nepohnulo. I muž zalévající kytky byl tak nehybný, až se podobal soše; na chodníku stála strnule žena v širokém slamáku; tři dívky jako by přimrzly k rohu ulice; dva kluci se na kolech zastavili uprostřed ulice.

Pohyb byl vidět jen na dálnici, která po elegantních obloucích viaduktu probíhala kolem města. Kromě obvyklé směsky osobních aut a nákladáků spatřila tak dva kilometry od města i dva rychle se blížící policejní vozy; nejspíš přijely na její tíšňové volání.

Ale ve městě se nehýbalo nic.

Po chvíli si domyslela, co se děje.

Naslouchají.

Ona kvůli burácení vrtulníku nemohla slyšet to, co oni, ale mohla si to spočítat. Určitě to je seismický vibrátor.

Ale kde je?

Helikoptéra letěla dost nízko, aby si Judy mohla prohlížet auta zaparkovaná na hlavní ulici, ale vůz dost velký, aby mohl být seismickým vibrátorem, nespátřila. A žádný ze stromů, které zčásti skrývaly boční ulice, nebyl tak velký, aby se pod ním schovalo velké nákladní auto.

„Vidíš zlomovou linii?“ zeptala se do mikrofonu Michaela.

„Ano.“ Prohlížel si mapu a porovnával ji s krajinou. „Vede křížem přes trať, přes řeku, přes dálnici a plynovod. Pane Bože, to by mohla být katastrofa.“

„Ale kde je vibrátor?“

„Co je to támhle na tom kopci?“

Judy se podívala tam, kam ukazoval prstem. Nad městem blízko u dálnice uviděla hlouček budov: nějakou restauraci, prosklenou kancelářskou budovu, menší dřevěné stavení, nejspíš kostelík. U silnice naproti restauraci stálo kupé v barvě hlíny, snad nějaký starý bourák ze sedmdesátých let, k němu právě zajížděl policejní vůz a opodál stálo veliké nákladní auto pomalované draky vyvedenými v živých rudých a jedovatě žlutých barvách. „Dračí chřtán“, přečetla si. „Kolotoč“, řekla.

„Anebo přestrojení,“ namítl. „Velikostí by to vibrátoru odpovídalo.“

„Pane Bože. Možná máš pravdu! Charlie, posloucháš?“

Charlie Marsh seděl vedle pilota. Za Judy a Michaelem byla šestice mužů ze zásahové jednotky s automatickými puškami MP-5. Zbytek jednotky spěchal po dálnici v obrněném voze, který používali jako mobilní operační středisko. „Poslouchám,“ kývl Charlie. „Pilote, můžete to posadit na kopec blízko té pouťové atrakce?“

„Bída,“ usoudil pilot. „Je tam dost strmý svah a silnice není dost široká. Radši bych přistál na parkovišti u té restaurace.“

„Dobře,“ schválil to Charlie.

„Ale nebude zemětřesení, že ne?“ dotazoval se pilot. Nikdo mu neodpověděl.

Když vrtulník klesal, z auta vyskočila postavička. Judy se na ni zadívala. Uviděla vysokého, hubeného muže s dlouhými černými vlasy a okamžitě vycítila, že to musí být její nepřítel. Byla příliš daleko, než aby mohla jasně vidět jeho tvář, ale věděla zcela nepochybně, že to je Granger.

Jen chvíli počkej, ty parchante, už si jdu pro tebe.

Helikoptéra se chvíli vznášela nad parkovištěm a pak začala klesat.

Judy si uvědomila, že v několika následujících vteřinách může zemřít ona i všichni ostatní.

A když se vrtulník dotkl země, uslyšeli hluk podobný troubám Posledního soudu.

To hromové zaburácení bylo tak hluboké, že v něm zaniklo jak dunění seismického vibrátoru, tak hučení rotorů helikoptéry.

Země jako by se zvedla a udeřila Kněze jako pěst. Zrovna se díval, jak na parkovišti u grilu Big Ribs přistává vrtulník, a myslel na to, že vibrátor buší do země marně, že jeho plán selhal, že jej teď zatknou a posadí do vězení. A chvíli nato už ležel tváří k zemi a připadal si, jako kdyby mu dal ránu Mike Tyson.

Překulil se, zalapal po dechu, spatřil, jak se všude kolem stromy prohýbají a vlní, jako kdyby začal hurikán.

Za okamžik se vzpamatoval dost, aby si mohl uvědomit, že se mu to podařilo. Dokázal to! Způsobil zemětřesení.

Ano!

A je uprostřed něj.

Pak se začal bát o život.

Vzduch se rozezvučel strašlivých rachtavým zvukem, jako kdyby někdo třásl titánským škopkem plným balvanů. Vystrachal se na kolena, ale země nebyla chvilku v klidu, a když se pokusil vstát, upadl znovu.

Do prdele. Je po mně.

Znovu se převalil a pokusil se aspoň posadit.

Zaslechl nějaký zvuk. Jako by se tříštily tisíce oken. Podíval se napravo a zjistil zcela přesně, co se děje. Prosklené stěny kancelářské budovy povolily všechny naráz. Dolů se valily miliony střepů jako vodopád.

Ano!

Baptistický kostelík jako kdyby se pokládal na bok. Bylo to nepevné dřevěné stavení; tenké stěny se složily, až se vznesl oblak prachu, a ležely naplocho na zemi. Uprostřed trosek zůstat stát jen pevný pult na bibli vyřezávaný z dubu.

Dokázal jsem to! Dokázal jsem to!

Výlohy grilu Big Ribs se rozprskly a ozvaly se vyděšené dětské výkřiky. Část střechy se naklonila a pak padla dolů, na skupinku pěti nebo šesti teenagerů, a rozdrtila je i se stolem plným grilovaných žebírek. Naklánět se začal i zbytek střechy a ostatní hosté se zvedli a prchali ven vybitými okny.

Ve vzduchu se těžce vznášel pach benzinu. Kněz si pomyslel, že otřes asi rozbil nádrže u pumpy. Podíval se přes silnici a spatřil, jak se po dlažbě valí benzinová záplava. Ze silnice se přiřítíl motocykl, kýval se sem a tam, až shodil jezdce, pak klouzal po betonu a vykřesával jiskry. Výpary s

hrozivým zahučením chytily a za vteřinu už byl celý prostor před pumpou v plamenech.

Ježíši Kriste!

Oheň byl děsivě blízko plymouthu. Díval se, jak se auto kolíbá sem a tam, spatřil za sklem vylekanou Dubinovu tvář.

Ještě nikdy Dubinu neviděl zděšeného.

Dírou v ohradě proběhli koně, pádili co nejrychleji po silnici ke Knězi, oči měli vyvalené, tlamy rozevřené, řičeli hrůzou. Kněz neměl čas se odvalit. Přikryl si hlavu rukama. Proběhli kolem něj.

Dole ve městě se jako šílený rozezněl kostelní zvon.

Vteřinu po doteku se zemí už helikoptéra byla zase ve vzduchu. Judy si všimla, že země pod nimi se zavlnila jako želatina. A pak rychle mizela, jak stroj nabíral výšku. Bez dechu sledovala, jak se skleněné stěny malé kancelářské budovy mění v cosi, co vypadalo jako lesklý příboj, a v jediné velké vlně padají dolů. Pak spatřila motorku, která se řítí k pumpě, a vykřikla hrůzou, když benzin chytil a řidiče, který spadl na zem, pohltily plameny.

Vrtulník opsal oblouk a ona měla najednou výhled jinam. Viděla přes celou rovinu. V dálce, v polích se řítit nákladní vlak. Nejdřív si myslela, že unikl zkáze, ale pak jí došlo, že prudce zpomaluje. Sjel z kolejí – a ona se jen zhroženě dívala, jak lokomotiva vyrývá brázdu v poli vedle trati. Těžce naložené vagony se začaly kroutit jako had, protože se vlastní vahou tiskly dopředu na lokomotivu. Pak se stále stoupající helikoptéra znovu otočila.

Ted' Judy viděla město. Byl to hrozivý pohled. Zoufalí, nepřítelští lidé vybíhali do ulic, z otevřených úst se ozývaly výkřiky hrůzy, které nemohla slyšet, lidé se snažili uniknout z hroutících se domů, zdi praskaly, okna vybuchovala, střechy se výhružně nakláněly a padaly do úpravných zahrádek a drtily auta stojící na cestíčkách. Hlavní ulice vypadala, jako

kdyby hořela a zároveň byla zaplavena. Na ulicích do sebe vrážela auta. Judy uviděla záblesk, pak další, a usoudila, že se trhají dráty elektrického vedení.

Vrtulník stále stoupal a už bylo vidět i dálnici. Judy si v hrůze přitiskla dlaně na ústa, když zpozorovala, že jeden z obřích oblouků nesoucích viadukt se zkroutil a praskl. Vozovka popraskala a jeden její pás se teď natahoval do prázdna. Na obou koncích trhliny se nahromadilo aspoň deset aut a některá hořela. A masakr ještě neskončil. Dívala se, jak se k trhlíně blíží veliký starý chevrolet s „křídly“, jak klouže a řidič se jej marně snaží zastavit. Když auto přepadlo přes okraj, uslyšela Judy sama sebe vykřiknout. Spatřila vyděšenou mladou tvář řidiče, který si právě uvědomil, že zemře. Auto se s přízračnou pomalostí převracelo ve vzduchu, až konečně dopadlo na střechu nějakého domu. Vyrazily plameny a dům začal hořet.

Judy si přikryla tvář rukama. Bylo to příliš děsivé, než aby vydržela to sledovat. Pak si uvědomila, že je agentkou FBI. Přinutila se znovu se podívat dolů. Zjistila, že teď už provoz na dálnici zpomalil dost, aby auta zastavila a nesrážela se. Ale vozy dálniční policie a obrněné vozidlo zásahové jednotky se z dálnice nedostanou do Felicitas.

Poryv větru odvál černý kouř visící nad benzinovou pumpou a Judy uviděla muže, o kterém si myslela, že to je Ricky Granger.

To ty jsi to udělal. To ty jsi zabil všechny ty lidi. Ty šmejde, dostanu tě za mříže, i kdyby to bylo to poslední, co v životě udělám.

Granger namáhavě vstal, rozběhl se k zahnědlému autu, křičel a mával na lidi sedící uvnitř.

Policejní vůz stál přímo za nimi, ale vypadalo to, že policisté nezareagují dost rychle.

Judy si uvědomila, že teroristé brzy uniknou. Charlie dospěl ke stejnému závěru. „Dolů!“ zaječel do mikrofonu na pilota.

„Zbláznil jste se?“ vyjekl pilot.

„Jsou tam dole!“ křičela Judy a ukazovala mu přes rameno. „Ti, co tenhle masakr způsobili! A teď utečou!“

„Do prdele!“ zakvílel pilot – a vrtulník se naklonil a zamířil k zemi.

Kněz ječel na Dubinu otevřeným oknem plymouthu. „Honem pryč odsud!“

„No jo, ale kudy?“

Kněz ukázal na silnici ke městu. „Po téhle silnici, ale místo na hlavní ulici pojedeme doleva na starou státní. Vede zpátky do San Franciska, ověřil jsem si to.“

„Dobře!“

Kněz zahlédl, jak oba místní poldové vystupují z auta.

Naskočil do nákladáku, zvedl desku, skrčil se za volantem a vyjel. Dubina obrátil plymouth do protisměru a vyrazil dolů z kopce. Kněz jel pomaleji v nákladáku za ním.

Uprostřed silnice stál jeden z policajtů a mířil na auto. Byl to ten mladý štíhlý kluk, co předtím Knězi přál, ať se má pěkně. Teď řval. „Policie! Stůjte!“

Kněz jel přímo proti němu.

Policista naslepo vystřelil a pak uskočil stranou.

Silnice vedla na východ a městem procházela jen po okraji; vyhnou se nejhůře poškozenému středu. Před pobořenou kancelářskou budovou musel Kněz objet dvě nabouraná auta, ale pak už cesta vypadala volná. Nákladák nabíral rychlost.

Dokážeme to!

A pak ani ne půl kilometru před ním přistála na silnici helikoptéra FBI.

Do hajzlu.

Kněz uviděl, jak plymouth přibrzdí.

No dobře, vy parchanti, řekli jste si o to.

Kněz dupl na plyn.

Po zuby ozbrojení agenti v mundůrech jednotek rychlého zásahu vyskákali z helikoptéry jeden po druhém a začali si hledat kryté pozice podél cesty.

Kněz se v nákladním autě hnál z kopce, nabíral stále větší rychlost, prořítel se kolem plymouthu.

„Hlavně pojed' za mnou,“ zašeptal a doufal, že Dubina pochopí, co se po něm chce.

Spatřil, jak z helikoptéry vyskočila Judy Maddoxová. Neprůstřelná vesta na hezkém tělíčku, v ruce zbraň. Zaklekla vedle telegrafní tyče. Po ní se ven vypotácel muž, ve kterém Kněz poznal Melániina manžela Michaela.

Podíval se do bočního zrcátka. Dubina se s plymouthem namáčkl hned za něj, aby jej nemohli snadno zasáhnout. Ještě nezapomněl, co ho u námořní pěchoty učili.

Za plymouthem, ještě přes sto metrů daleko, ale pořád blíž a blíž, svištěl jako modrý pruh hlídkový policejní vůz.

Knězův nákladák už byl dvacet metrů před agenty a mířil přímo na vrtulník.

Vedle krajnice se vztyčil jeden z agentů FBI; namířil na auto krátkou automatickou puškou.

Ježíší, doufám, že si s sebou nevzali granátometry.

Helikoptéra se začala zvedat.

Judy zaklela. Pilot vrtulníku špatně pochopil rozkaz a přistál příliš blízko k blížícím se autům. Lidé ze zásahové jednotky a další agenti FBI měli sotva čas vyskakat a zaujmout postavení – a už byla ta pouťová obluda u nich.

Michael se dopotácel ke krajnici. „Plácni sebou!“ zařvala na něj Judy. Pak uviděla, jak jeden z mužů zahájil palbu z automatické pušky a řidič nákladáku se přikrčil za přístrojovou desku. Čelní sklo se pokrylo trhlinkami a v

chladiči a kapotě se objevily díry, ale auto nezastavilo. Judy zklamaně vykřikla.

Ve spěchu zamířila a vypálila z em osmsetsedmdesátky na pneumatiky, ale neměla dost rovnováhy a střely šly mimo.

Nákladák už byl na její úrovni. Palba ustala – agenti měli strach, že zasáhnou jeden druhého.

Vrtulník se odklízěl, ale Judy si brzy s hrůzou uvědomila, že pilot zareagoval o vteřinku pomaleji. Nákladák zachytil střechou kabiny jeho podvozek. Stroj se najednou rozkýval.

Nákladní auto, nedotčené střelbou, se řítilo dál. Blízko za ním plnou rychlostí projel i hnědý plymouth.

Judy po ustupujících vozidlech vztekle pálila.

Nechali jsme je utéct!

Helikoptéra se ve vzduchu motala jako opilý, jak se pilot snažil ji vyrovnat. A potom list rotoru škrtl o zem.

„Ne!“ vykřikla Judy. „Proboha, to ne!“

Ocas stroje sebou švihl do strany a pak nahoru. Judy spatřila vyděšenou tvář pilota, který se snažil získat nad strojem vládu. A pak se najednou helikoptéra zřítila nosem dopředu přímo na silnici. Ozvalo se hlasité praskání bortícího se kovu a okamžitě potom i melodické křupání praskajícího skla. Chvilku stál stroj na nose. Pak se začal hroutit na bok.

Policejní vůz, který se hnal snad rychlostí sto šedesát kilometrů za hodinu, zoufale brzdil, klouzal – a pak vrazil do havarovaného vrtulníku.

Ozvala se ohlušující rána a oba stroje vzplály.

Kněz zahlédl bouračku v bočních zrcátkách a vítězně zahlekal. Vypadá to, že FBI je v háji – nemá ani vrtulník, ani auta. Teď se pár minut budou zoufale snažit zachránit poldy a pilota, pokud jsou ještě naživu. A než někoho z nich napadne zrekvírovat v nejbližším domě auto, bude Kněz už kilometry daleko.

Vytloukl od střel popraskané přední sklo, ani při tom nezpomalil.

Pane Bože, nejspíš jsme to dokázali!

Všiml si, že plymouth se nějak zvláště motá. Po chvílce mu došlo, že zřejmě má prostřelenou pneumatiku. Pořád jede, takže to musí být zadní kolo. Ještě pár kilometrů tak urazit může.

Dojeli na křižovatku. Tam stála tři nabouraná auta: kombík toyota vzadu s dětským sedátkem, omlácený dodge, dodávka, a starý bílý Cadillac Coupe de Ville. Kněz si auta důkladně prohlédl. Žádné nebylo vážně poškozené a motor toyoty pořád běžel. Řidiče nikde neviděl. Nejspíš šli někam hledat telefon.

Objel auta a zabočil doprava, pryč od města. A v zatáčce zastavil. Byli už dobré dva kilometry od lidí z FBI a z dohledu. Měl pocit, že pár minut času mají. Vyskočil z auta.

Plymouth zajel za něj a vyskočil z něj Dubina. Usmíval se jako měsíček. „Akce dokončena úspěšně, pane generále!“ hlásil. „Za celou dobu, co jsem byl u armády, jsem nic podobného neviděl, sakra!“

Kněz ho zadržel vztyčenou rukou. „Ale musíme se ještě zdekovat z bojiště, a to rychle,“ řekl.

Z auta vystoupily i Hvězda a Melánie. Melánie měla zrůžovělé tváře, málem jako kdyby byla sexuálně vzrušená. „Pane Bože, dokázali jsme to, dokázali jsme to!“ povykovala nadšeně.

Hvězda se předklonila a vyzvracela se do příkopu.

Charlie Marsh mluvil do mobilního telefonu. „Pilot je mrtvý, ti dva místní policisté taky. Na stojedničce je spousta bouraček, musíme ji uzavřít. Tady ve Felicitas jsou bouračky, požáry, záplavy, proražený plynovod, vlakové neštěstí. Bez řečí je potřeba volat guvernéřův úřad, oddělení pro výjimečná opatření.“

Judy kývla, ať jí telefon půjčí.

Kývl a řekl do mikrofону: „Předej to někomu z Judiných lidí.“ Pak jí přístroj podal.

„Tady Judy, s kým mluvím?“ zeptala se.

„Tady Carl. Co je s tebou, propána?“

„Dobrý, ale zuřím sama na sebe, že jsem je nechala utéct. Vyhlaš pátrání po dvou vozidlech. Jedno je nákladní auto s namalovanými rudými a žlutými draky, zřejmě pojízdný pouťový kolotoč. Druhé hnědý Plymouth Cuda, tak pětadvacet nebo třicet let starý. Taky pošli další vrtulník, ať je hledá na silnicích z Felicitas.“ Podívala se na nebe. „Už je skoro tma, ale udělej to tak jako tak. Jakýkoli vůz odpovídající popisu je třeba zadržet a lidi v něm vyslechnout.“

„A kdyby zadrželi někoho, kdo by mohl odpovídat Grangerově popisu?“

„Přitlout hřebíky k podlaze a čekat, dokud nepřijedu.“

„Co budeš dělat?“

„Myslím, že tu zrekvírujeme pár aut a vrátíme se. Nějak přece...“ Odmlčela se a přemáhala nával vyčerpání a zoufalství. „Nějak musíme zabránit tomu, aby se to stalo znovu.“

„Ještě není po všem,“ řekl Kněz. „Do hodiny budou všichni policajti v Kalifornii hledat pouťový kolotoč s nápisem Dračí chřtán.“ Otočil se k Dubinovi. „Jak rychle ty desky můžeme sundat?“

„Když budeme mít dvě tři pořádný kladiva, tak za pár minut.“

„V nákladáku je bedna s náradím.“

Dali se oba rázně do práce, sundali z auta desky s barevnými kresbami a přes drátěný plot je naházeli do pole. Při troše štěstí a při všem tom zmatku způsobeném zemětřesením může trvat den dva, než si je někdo pořádně prohlédne.

„Co sakra řekneš Kostlínovi?“ ozval se Dubina při práci.

„Něco vymyslím.“

Melánie jim pomáhala, zato Hvězda stála zády k nim a opírala se o kapotu plymouthu. Plakala. Kněz věděl, že s ní budou potíže, ale teď nebyl čas ji konejšit.

Když skončili, narovnali si záda a ztěžka dýchali. „Teď ta hajtra zas vypadá jako seismickéj vibrátor,“ konstatoval Dubina znepokojeně.

„Já vím,“ řekl Kněz. „S tím nic nenadělám. Stmívá se, nemusíme jet daleko a všichni policajti v okruhu osmdesáti kilometrů budou mít plné ruce práce. Snad budeme mít kliku. Teď hlavně pryč odsud. Vezmi Hvězdu k sobě.“

„Nejdřív musím vyměnit kolo.“

„S tím se nezdržuj,“ řekl Kněz. „Plymouthu se stejně musíme zbavit. Policajti ho viděli a budou ho hledat.“ Ukázal dozadu ke křižovatce. „Támhle jsem viděl tři auta. Běž si vybrat novou káru.“

Dubina odběhl.

Hvězda se na Kněze vyčítavě zadívala. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsme to udělali,“ vydechla. „Kolik lidí jsme zabili?“

„Neměli jsme na výběr,“ odsekl nazlobeně. „Říkala jsi mi, že pro záchranu komuny bys udělala cokoli – vzpomínáš si?“

„Jenže když ty se chováš tak klidně. Tolik mrtvých a zraněných, tolik lidí přišlo o domov – to ti to ani není líto?“

„Jasně že je.“

„A tahle,“ ukázala na Melánii. „Podívej se, jak se tváří. Ji to rajcuje. Pane Bože, mám dojem, že se jí to všechno moc líbí.“

„Hvězdo, víš co, radši to probereme až jindy, jo?“

Nevěřicně potřásla hlavou. „Žila jsem s tebou pětadvacet let a nikdy jsem tě pořádně neznala.“

Dubina k nim popojel v toyotě. „Má jenom trochu pomačkaný plechy,“ řekl.

„Pojedeš s ním,“ nakázal Hvězdě Kněz.

Dlouho jen váhala, ale pak si nastoupila.

Dubina nastartoval a rychle zmizel.

„Nasedej,“ vybídl Kněz Melánii. Vlezl si za volant a vrátil se se seismickým vibrátorem na křižovatku. Oba vyskočili a prohlédli si zbývající dvě auta. Knězi se zamlouval spíš cadillac. Kufr měl rozmlácený, ale předek byl v pořádku a v zapalování trčely klíče. „Pojedeš za mnou v tomhle,“ nařídil Melánii.

Nastoupila si a otočila klíčkem. Motor chytil napoprvé. „A kam jedeme?“ zeptala se.

„Do skladu firmy Perpetua.“

„Tak jo.“

„Dej mi mobil.“

„Kam budeš volat? Hlavně ne na FBI.“

„Ne, jenom do rozhlasu.“

Podala mu přístroj.

Když se už chystali vyrazit, zaslechli z dálky silnou explozi. Kněz se ohlédl k Felicitas a uviděl, jak vysoko k nebi vystřelil ohnivý gejzír.

„No ne. Co to bylo?“ ozvala se Melánie.

„Asi chytil plynovod,“ řekl Kněz. „Tomu teda říkám ohňostroj.“

Michael Quercus seděl na travnatém pruhu u silnice a tvářil se ohromeně a bezmocně.

Judy k němu popošla. „Vstávej,“ vybídla ho. „A seber se. Lidi umírají den co den.“

„Já vím,“ řekl. „To není kvůli tomu masakru – i když i to by člověku mohlo stačit. Stalo se něco jiného.“

„Co?“

„Viděla jsi, kdo seděl v tom autě?“

„V plymouthu? Za volantem byl nějaký černochoch.“

„Ale... co vzadu?“

„Nikoho jiného jsem si nevšimla.“

„Já ano. Seděla tam žena.“

„A tys ji poznal?“

„To jistě,“ sykl. „Byla to moje žena.“

Melániin mobil musel volit číslo do pořadu Johna Truthe znovu a znovu dobrých dvacet minut, než se Kněz dovolal. Když zaslechl, že to na druhém konci vyzvání, byl už na okraji San Franciska.

Pořad ještě neskončil. Kněz řekl, že zastupuje Kladivo ráje, a hned ho spojili.

„Spáchali jste strašnou věc,“ řekl Truth. Nasadil svůj nejslavnostnější hlas, ale Kněz cítil, že uvnitř ten chlap jásá. K zemětřesení prakticky došlo v jeho pořadu. Tohle z něj udělá nejslavnějšího rozhlasového reportéra v Americe. Laskavě se posuňte na druhé pořadí, pane Howarde Sterne.

„To se pleteš,“ oznámil mu Kněz. „Strašnou věc páchají lidi, co dělají z Kalifornie otrávenou poušť. Já se jim v tom jen snažím zabránit.“

„Zabíjením nevinných lidí?“

„Znečištění zabíjí nevinné lidi. Auta zabíjejí nevinné lidi. Voláte snad té firmě Lexus, co si u vás kupuje reklamu, a říkáte jí, že když dneska prodala pět aut, spáchala strašnou věc?“

Chvilku bylo ticho. Kněz se usmál. Truth neví, co by mu odpověděl. Do debaty o morálce zadavatelů reklamy se pouštět nemůže. Reportér rychle změnil téma. „Vyzývám vás, abyste se okamžitě vzdal.“

„Chci říct vám i všem obyvatelům Kalifornie tohle,“ nevšímal si ho Kněz. „Guvernér Robson musí ohlásit zmrazení výstavby nových elektráren v celém státě, jinak dojde k dalšímu zemětřesení.“

„Vy byste to udělal znovu?“

„To se vsaďte. A –“

Truth se ho pokusil přerušit. „Jak můžete požadovat –“
Kněz mu nedovolil mluvit. „ – příští zemětřesení bude horší než tohle.“

„Kde k němu dojde?“

„To vám říct nemůžu.“

„Můžete uvést, kdy to bude?“

„To jistě. Pokud pan guvernér nezmění názor, k dalšímu zemětřesení dojde za dva dny.“ Pro větší dramatický efekt udělal odmlku. „Přesně,“ dodal potom.

A zavěsil.

„Tak, pane guvernére,“ řekl nahlas. „Teď povězte lidem, ať nepropadají panice.“

3. ČÁST

OSMAČTYŘICET HODIN

Judy s Michaelem se do nouzového operačního centra vrátili pár minut před půlnocí.

Judy byla vzhůru už čtyřicet hodin, ale ospalost necítila. Byla pořád plná děsu ze zemětřesení. Každých pár vteřin se jí v hlavě přehrávaly přízračné obrazy, které za tu chvíli zahlédla: vykolejený vlak, lidé křičící hrůzou, helikoptéra v plamenech, starý chevrolet převracející se při pádu. Byla vyděšená a neklidná i v té době, kdy už vcházela do bývalého důstojnického klubu.

Michaelovo odhalení jí ale dalo novou naději. Byl to otřes, zjistit, že jeho manželka patří mezi teroristy, ale byla to i zatím nejslibnější stopa. Pokud se Judy podaří najít Melánii, najde i Kladivo ráje.

A pokud to dokáže do dvou dnů, může zabránit dalšímu zemětřesení.

Vešla do tanečního sálu, ze kterého se stalo velicí stanoviště. U hlavního stolu postával Stuart Cleever, velký šéf z Washingtonu, který převzal velení. Byl to úpravný, rozvážný pán, na sobě měl neposkvřený šedivý oblek, bílou košili a kravatu s proužkem.

Vedle něj stál Brian Kincaid.

Ten parchant se zas nějak vnutil k vyšetřování. Chce na hlavouna z Washingtonu zapůsobit.

Brian na ni byl dobře nachystaný. „Jak to, že se to nepovedlo, sakra?“ štěkl, sotva ji uviděl.

„Přišli jsme o pár vteřin pozdě,“ řekla zesláble.

„Říkala jsi, že všechny ty místa máš pod dohledem,“ vztekal se dál.

„Hlíдали jsme ta nejpravděpodobnější. Ale oni to věděli. A tak vybrali jedno z těch sekundárních. Bylo to pro ně riziko – měli větší pravděpodobnost, že se to nepovede –, ale vyplatilo se jim to.“

Kincaid pokrčil rameny a podíval se na Cleevera, jako by chtěl říct: „Kdo chce, ať si tomu věří.“

„Jakmile napíšete úplné hlášení, musíte jít domů a odpočinout si,“ řekl Cleever. „Skupinu bude zatím řídit Brian.“

Já to věděla. Bůh ví, co mu proti mně napovídal.

Je na čase vsadit všechno na jednu kartu.

„Ráda bych si odpočinula,“ řekla Judy, „ale ne teď. Myslím, že se mi teroristy podaří do dvanácti hodin zatknout.“

Brianovi unikl překvapený výkřik.

„Jak?“ dotazoval se Cleever.

„Právě jsem narazila na novou stopu. Vím, kdo je ten jejich seismolog.“

„Kdo?“

„Jmenuje se Melánie Quercusová. Michael, ten, co nám pomáhá, je její manžel, ale rozešli se. Informace o tom, kde je zlom pod největším tlakem, získala od něj – ukradla mu je z počítače. A mám podezření, že ukradla i seznam míst, která máme pod dozorem.“

„Quercuse musíme podezřívat taky!“ rozkřikl se Brian. „Může s ní být spolčený.“

Judy to předvíдалa. „Vím určitě, že to tak není. Ale pro jistotu jsem ho už poslala na detektor lži.“

„Dobrá,“ ozval se Cleever. „A dokážete najít jeho ženu?“

„Řekla Michaelovi, že žije v nějaké komuně v okrese Del Norte. Moji lidi už prohledávají databáze a prověřují tamní komuny. Máme tam odděleníčko o dvou lidech, je to ve

městě, které se jmenuje Eureka, a já jsem je požádala, ať se spojí s místní policií.“

Cleever přikývl. A pátravě se na Judy zadíval. „Co chcete dělat?“

„Ráda bych tam zajela. Vyspím se cestou. Než se tam dostanu, tamní hoši mi seženou adresy všech komun v okolí. Chci je po ránu všechny prověřit.“

„Nemáme dost důkazů, aby nám dali povolení k prohlídce,“ řekl Brian.

V tom měl pravdu. Pouhá skutečnost, že Melánie mluvila o okrese Del Norte, ještě není dostatečným důvodem. Ale Judy znala zákony lépe než Brian. „Myslím, že po dvou zemětřeseních se dá mluvit o neodkladných okolnostech, ne?“ Toto zdůvodnění se dá použít, pokud jsou ohroženy lidské životy.

Brian se zatvářil nechápavě, ale Cleever pochopil. „To můžou vyřešit právníci, od toho tady jsou.“ Odmlčel se. „Ten plán se mi líbí,“ řekl potom. „Myslím, že to tak uděláme. Briane, máte k tomu ještě něco?“

Kincaid se zatvářil nevrle. „Ne, nic, jenom doufám, že má pravdu.“

Judy jela v autě; řídila agentka, kterou ani neznala, jedna z mnoha desítek lidí, které stáhli ze Sacramenta a z Los Angeles, aby jim pomohli krizi zvládnout.

Michael seděl vzadu vedle Judy. Uprosil je, aby ho vzali. Měl strašný strach o Dustyho. Pokud Melánie patří k teroristické skupině, která vyvolává zemětřesení, co asi hrozí jeho synovi? Judy získala Cleeverův souhlas argumentem, že až Melánii zatknou, někdo se bude muset o Dustyho postarat.

Krátce poté, co přešli po mostě přes Golden Gate, zavolal Judy Carl Theobald. Michael jim řekl, kterou z asi tak pěti set firem, co v Americe provozují sítě mobilních telefonů, si Melánie zvolila, a Carl získal záznamy o jejích hovorech. Díky

lišícím se tarifním poplatkům dokázala firma i určit, z jaké oblasti který hovor šel.

Judy doufala, že většina hovorů pocházela v okrese Del Norte, ale zklamali ji.

„Není z toho co poznat,“ řekl Carl otráveně. „Volala z blízkosti Owensova údolí, ze San Franciska, z Felicitas, z různých míst mezi tím; jenže z toho se nedozvíme nic, než že se přesouvala po celém státě, a to už jsme věděli. A z té části státu, kam jedeš, nevolala vůbec.“

„To by mohlo znamenat, že tam má pevnou linku.“

„A nebo že si dává pozor.“

„Díky, Carle, za pokus to stálo. Teď se běž vyspat.“

„Ty chceš říct, že se mi to všechno nezdálo? No nazdar.“

Judy se zasmála a ukončila hovor.

Řidička naladila na rádiu nějakou stanici s lehkou hudbou, Nat Cole zanotoval Let There Be Love a auto spěchalo do tmy. Judy a Michael spolu mohli mluvit, aniž by je někdo slyšel.

„Příšerné na tom je, že mě to ani moc nepřekvapuje,“ řekl Michael po chvíli zadumaného mlčení. „Nejspíš jsem tak nějak odjakživa věděl, že Melánie je cvok. Nikdy jsem jí neměl dovolit, aby si ho odvedla – jenže je to jeho matka, tak co má člověk dělat?“

Judy našla ve tmě jeho ruku. „Myslím, že jsi udělal, co se dalo.“

Vděčně jí stiskl prsty. „Jenom doufám, že je v pořádku.“

„Jo.“

Judy se pořád držela jeho ruky a pomalu se propadala do spánku.

Sešli se v kanceláři oddělení FBI v Eurece v pět ráno. Kromě místních agentů FBI tu byli i zástupci městské policie a okresního úřadu šerifa. FBI vždycky při razíích a větších akcích s oblibou zapojovala do práce místní policejní složky,

protože se tak daly utužit vztahy s lidmi, jejichž pomoc agentura často potřebovala.

V příručce s názvem *Seznam obcí: průvodce životem, okresu* byly čtyři komuny. V databázi FBI našli ještě pátou a díky znalostem místních doplnili dvě další.

Jeden z agentů FBI z Eureka upozornil na to, že komuna, která si říká Fénix, je jen dvanáct kilometrů od místa, kde se má stavět jaderná elektrárna. Když to Judy slyšela, zrychlil se jí tep, a tak převzala velení skupině, která měla podniknout razii ve Fénixu.

Jeli k ní ve čtyřech autech, která vedl hlídkový vůz úřadu šerifa, a Judy cítila, jak její únava ustupuje. Zase se cítila dychtivá a plná energie. Nepodařilo se jí zabránit zemětřesení ve Felicitas, ale může zařídit, aby už nebylo žádné další.

Do Fénixu se vjíždělo po odbočce z okresní silnice. Vedle odbočky stála deska s namalovaným ptákem vzletajícím z plamenů. Nebyla tu žádná brána ani strážní. Vozy hlučně vjely do osady po dobře udržované cestě a rozmístily se uprostřed, na okružní křižovatce. Agenti vyskákali a rozběhli se po domech. Všichni měli kopie snímku Melánie a Dustyho z Michaelova psacího stolu.

Je někde tady, nejspíš v posteli s Rickym Grangerem, vyspává po namáhavém dni. Doufám, že se jim zdají zlé sny.

Osada vypadala v jitřním světle naprosto mírumilovně. Bylo tu několik stavení podobných stodolám a velký hangár. Dřív, než agenti zaklepali, obsadili všechny vchody. Poblíž okružní křižovatky našla Judy na desce kreslenou mapu osady se seznamem obytných domů a dalších budov. Byl tu obchůdek, masážní salonek, poštovní sběrna a opravna aut. Kromě patnácti domů byly na mapce zakresleny i pastviny, ovocné sady, dětská hřiště a sportoviště.

Takhle vysoko na severu už po ránu byla dost zima, a tak se Judy klepala a litovala, že si nevzala něco teplejšího než lněný kalhotový kostým.

Čekala na vítězný výkřik, který jí oznámí, že některý z agentů našel Melánii. Michael rázoval po náměstíčku a bylo vidět, že je celý strnulý napětím. *Je to otrěs, zjistit, že z jeho ženy je teroristka, osoba, kterou by policista na setkání zastřelil, a všichni by mu za to zatleskali. Není divu, že je napjatý. Spíš je to zázrak, že netluče hlavou o zeď.*

Vedle mapky vesnice bylo místo pro vzkazy a oznámení. Judy si přečetla, že se bude konat škola lidových tanců, jejímž účelem je shromáždit prostředky pro dobročinnou nadaci. Dojem naprosté neškodnosti, kterým tohle místo působilo, se zdál být zcela věrohodný.

Agenti rychle přebíhali; vešli do každé budovy a nahlédli do všech místností. Po několika minutách vyšel z jednoho z větších domů muž a vykročil na okružní křižovatku. Bylo mu asi padesát, měl pocuchané vlasy a vousy, obul si podomácku vyrobené sandály a kolem ramen si přehodil hrubou přikrývkou. „Vy tady velíte?“ zeptal se Michaela.

„Já tomu velím,“ řekla Judy.

Otočil se k ní. „Mohla byste mi laskavě vysvětlit, co tu pohledáváte?“

„Velmi ráda,“ odpověděla úsečně. „Hledáme tuhle ženu.“ Podala mu fotografii.

Muž si ji od ní nevzal. „To už jsem viděl. K nám ta žena nepatří.“

Judy měla deprimující pocit, že slyší čistou pravdu.

„Jsme náboženská komuna,“ pokračoval stále ukřivděněji. „Jsme zákona dbalí občané. Neužíváme drogy. Platíme daně a chováme se podle místních nařízení. Nezasloužíme si, aby se s námi jednalo jako se zločinci.“

„Musíme se jenom přesvědčit, že ta žena se tu neskrývá.“

„Co je zač – a proč si myslíte, že je tady? Anebo se prostě domníváte, že každý, kdo žije v komunitě, je podezřelý?“

„Ne, nic takového si nemyslíme,“ řekla Judy. Byla v pokušení s ním mluvit po vojensku, ale připomněla si, že to

ona jej probudila v šest ráno, nikoli naopak. „Ta žena patří k teroristické skupině. Manželovi, od kterého odešla, řekla, že žije v nějaké komuně v okrese Del Norte. Je nám to líto, ale stejně musíme vzbudit lidi ve všech komunách v okrese. Pochopíte doufám, že je to důležité. Jinak bych vás rozhodně nerušila – a upřímně řečeno bychom se všichni tolik nenamáhali.“

Zkoumavě se na ni podíval, pak přikývl a jeho chování se začalo měnit. „No dobře,“ odtušil. „Věřím vám. Můžu něco udělat, abych vám to usnadnil?“

Chvilku si to promýšlela. „Jsou na téhle mapě zaneseny všechny budovy?“

„Ne,“ řekl. „Na západním konci kousek za tímhle sadem jsou tři nové domy. Ale snažte se je prosím prohlédnout potichu, v jednom spí novorozeně.“

„Dobře.“

Přišla k nim agentka Sally Dobrová. „Mám dojem, že jsme už prohledali všechny budovy,“ oznámila. „Po podezřelých ani stopa.“

„Za sadem jsou ještě tři domy – ty jste našli?“ chtěla vědět Judy.

„Ne,“ připustila Sally. „Omlouvám se. Hned to zařídím.“

„A potichu,“ vzpomněla si Judy. „V jednom z nich spí novorozeně.“

„Jasně.“

Sally odešla a muž zabalený v dece vděčně pokývl.

Ozval se Judin mobil. Když to vzala, uslyšela hlas agenta Fredericka Tana. „Prohledali jsme všechny domy v komuně Kouzelný vrch. Nic.“

„Díky, Freddie.“

Během deseti minut se jí ohlásily i ostatní přepadové skupiny.

A všechny se stejným výsledkem.

Melanie Quercusová není k nalezení.

Judy se začínala propadat do hlubin beznaděje. „Zatraceně,“ zaskřípala zuby, „zvorala jsem to.“

Michael byl také vyvedený z míry. „Myslíš, že jsme nějakou komunu přehlídli?“ zeptal se podrážděně.

„Buď to, nebo ti lhala.“

Zatvářil se zamyšleně. „Snažím se vybavit si ten rozhovor,“ řekl. „Na to, kde bydlí, jsem se ptal jí, ale odpověděl mi on.“

Judy přikývla. „Asi lhal. Je chytrý.“

„Zrovna jsem si vzpomněl, jak mu říkala,“ dodal Michael. „Kněz.“

V sobotu ráno při snídani Dolina a Básnička povstali a požádali všechny o ticho. „Chceme vám něco oznámit,“ řekla Básnička.

Kněze napadlo, že je asi zase těhotná. Už se chystal tleskat a připravoval si krátký blahopřejný projev, který se od něj čeká. Nafukoval se pýchou. Ještě komunu nezachránil, ale už je k tomu blízko. Jeho protivníka zatím neodpočítali, ale už leží v ringu a silou mocí se snaží vstát.

Básnička zaváhala a pak se podívala na Dolinu. Ten se tvářil slavnostně. „Dneska opustíme komunu,“ ohlásil.

Rozhostilo se ohromené mlčení. Kněz strnul. Odsud lidé nikdy neodcházeli, leda když to on chtěl. Všichni bývali pod vlivem jeho kouzla. A Dolina je vinař, odborník, je pro ně naprosto zásadní osobou. Nemůžou si dovolit ho ztratit.

A zrovna dneska! Kdyby Dolina poslouchal zprávy – a Kněz si před hodinou zašel do auta a pustil si rádio –, věděl by, že v celé Kalifornii zavládla panika. Letiště jsou zavalená cestujícími, dálnice ucpané lidmi prchajícími ze všech měst a městeček ležících poblíž Sanandreaského zlomu. Guvernér Robson povolal Národní gardu. Viceprezident je už v letadle a bude zjišťovat rozsah škod ve Felicitas. Pořád víc a víc lidí – státní senátoři a členové Kongresu, starostové měst a obcí, novináři – naléhá na guvernéra, aby se podřídil požadavku Kladiva ráje. Jenže Dolina o tom nic neví.

Kněz nebyl jediný, koho prohlášení zaskočilo. Jablíčko se rozplakala a po chvílce se k ní přidala i Písnička. První promluvila Melánie. „Ale... proč, Dolino?“

„Však víš,“ řekl. „Tohle údolí skončí pod vodou.“

„A kam vlastně půjdete?“

„Do Rutherfordu. To je v Napě.“

„Našli jste si práci?“

Dolina přikývl. „Na vinici.“

Žádné překvapení, že si Dolina dokázal najít místo, pomyslel si Kněz. Je vynikající odborník. Nejspíš bude vydělávat těžké prachy. Udivující je jen to, že se mu chce vrátit se do vnějšího světa.

Ted' už plakalo několik žen. „To nemůžete čekat a doufat jako ostatní?“ ozvala se Písnička.

„Máme tři děti,“ odpověděla jí Básnička mezi vzlyky. „Nemůžeme si zahrávat s jejich životem. Nemůžeme tu trčet a čekat na zázrak, dokud voda nestoupne a nezaplaví naše domy.“

Poprvé promluvil Kněz. „Tohle údolí pod vodou neskončí.“

„To nemůžeš vědět,“ namítl Dolina.

Nastalo ticho. Bylo krajně nezvyklé, aby Knězi někdo takhle přímo odporoval.

„Tohle údolí pod vodou neskončí,“ zopakoval Kněz.

„Všichni víme, že se něco děje,“ řekl Dolina. „Za posledních šest týdnů jsi byl víc pryč než doma. Včera jste čtyři odjeli a vrátili jste se až k půlnoci a dneska ráno se na parkovišti objevil otlučení cadillac. Ale ať už jsi podnikal cokoli, s námi ses o to nepodělil. A já nemůžu vsadit budoucnost svých dětí na to, že ty máš pevnou víru. Shirley si myslí totéž.“

Kněz si vzpomněl, že Básnička se opravdu jmenuje Shirley. Dolina její jméno použil, aby bylo jasné, že se už necítí být součástí komuny.

„Řeknu vám, co tohle údolí zachrání,“ řekl Kněz. *Proč jim rovnou nepovíš o zemětřesení – proč ne? Měli by mít radost – a být na to hrdí!* „Síla modlitby. Modlitba nás zachrání.“

„Budu se za vás modlit,“ kývl Dolina. „A Shirley taky. Budeme se modlit za vás všechny. Ale nezůstaneme tu.“

Básnička si otřela slzy rukávem. „To je asi všechno. Je nám to líto. Včera jsme si sbalili... ne že by toho bylo moc. Doufám, že nás Pomalejš může odvézt k autobusu do Silver City.“

Kněz vstal a došel k nim. Položil jednu ruku kolem ramen Dolinovi a druhou Básničce. Přitiskl je k sobě a promluvil hlubokým, přesvědčivým tónem: „Chápu vaši bolest. Pojďme do chrámu ke společné meditaci. Ať se potom rozhodnete jakkoli, bude to správné.“

Dolina se vytrhl z Knězova objetí. „Ne,“ řekl. „Ty doby jsou už pryč.“

Kněze to ohromilo. Použil všechnu svou sílu a přesvědčivost, ale nezabralo to. Začal se v něm rodit vztek, hrozivý a neovladatelný. Nejraději by se na Dolinu rozkřičel a vyčetl mu malověrnost a nevděk. Kdyby mohl, oba by je zabil. Ale věděl, že projevit hněv by byla chyba. Musí udržet zdání klidu a sebeovládání.

Přesto se nedokázal sebrat natolik, aby se s nimi mile rozloučil. Zmítaný zuřivostí a potřebou udržet odstup raději vyšel tak důstojně, jak to jen dokázal, ven z jídelny.

Vrátil se do svého srubu.

Ještě dva dny a bylo by to dobré. Jeden den!

Posadil se na postel a zapálil si cigaretu. Duch ležel na podlaze a smutně si ho prohlížel. Oba mlčeli, byli nehybní a ponoření v myšlenkách. Za chvíli přijde Melánie.

Ale přišla Hvězda.

Od té doby, co s Dubinou odjela v toyotě z Felicitas, s ním nepromluvila. Věděl, že ji zemětřesení rozzlobilo a zdrtilo. Ještě neměl čas ji umluvit.

„Jdu na policii,“ oznámila.

Kněz jako by zkameněl. Hvězda přece policajty upřímně nenávidí. To už spíš Billy Graham zajde do klubu pro homosexuály, než aby ona šla na policejní okrsek. „Zbláznila ses?“

„Včera jsme zabíjeli,“ vzlykla. „Cestou zpátky jsem poslouchala rádio. Zemřelo aspoň dvanáct lidí a přes stovku jich je v nemocnici. I děti a ženy. Lidi přišli o domovy, o všechno, co měli – i ti chudí, ne jen ti bohatí. A udělali jsme jim to my.“

Všechno se mi rozpadá pod rukama – právě chvíli před vítězstvím!

Natáhl se po její ruce. „Ty si myslíš, že jsem ty lidi zabít chtěl?“

Couvla a nedovolila mu, aby se jí dotkl. „Rozhodně ses netvářil moc smutně, když se to stalo.“

Musím to udržet pohromadě, už jenom chvíli. Musím.

Zatvářil se zkroušeně. „Ano, měl jsem radost, že ten stroj funguje. Byl jsem rád, že jsme dodrželi hrozbu. Ale nikomu jsem nechtěl ublížit. Věděl jsem, že to hrozí, a to riziko jsem přijal, protože v sázce jsou příliš významné věci. Myslel jsem si, že ty ses rozhodla stejně.“

„Rozhodla. A bylo to špatné, zlé rozhodnutí.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Pro Boha živého, copak ty nevidíš, co se z nás stalo? Byli jsme děti věřící v lásku a mír – a teď zabíjíme! Jsi jako Lyndon Johnson. Nechal bombardovat Vietnamce a našel pro to odůvodnění. Říkali jsme, že je to hajzl, a taky byl. A já jsem zasvětila celý život snaze, abych taková nebyla!“

„Takže si myslíš, že jsi udělala chybu,“ kývl Kněz. „To dokážu pochopit. Horší pro mě ale je smířit se s tím, proč si chceš dopřát rozhrěšení tak, že potrestáš mě a celou komunu. Chceš nás udat policajtům.“

Vyvedlo ji to z míry. „Takhle jsem to nebrala,“ vykoktala. „Nechtěla jsem nikoho trestat.“

Dostal ji. „A co jsi tedy chtěla?“ Nedal jí čas, aby odpověděla sama. „Asi jsi chtěla získat jistotu, že už je po všem.“

„Asi. Asi jo.“

Sáhl po ní a ona se tentokrát nechala. „Je po všem,“ řekl tiše. „Já nevím.“

„Žádné další zemětřesení nebude. Guvernér to vzdá. Uvidíš.“

Vraceli se rychle do San Franciska, ale cestou Judy zavolali a ona musela jet rovnou do Sacramenta, do guvernérova úřadu na poradu. V autě se prospala tři nebo čtyři hodiny, a když dorazila do Kapitolu, cítila se dost silná, aby se postavila celému světu.

Ze San Franciska přiletěli Stuart Cleever a Charlie Marsh. Přijel i šéf sacramentského oddělení FBI. Sešli se v poledne v konferenční místnosti kousek za Podkovou. Předsedal Al Honeymoon.

„Na dálnici číslo 80 je dvacetikilometrová zácpa. Lidi se pokoušejí dostat se co nejdál od Sanandreakého zlomu,“ začal Honeymoon. „A na ostatních hlavních tazích to není o moc lepší.“

„Prezident volal řediteli FBI a dotazoval se po možnostech udržení pořádku,“ řekl Cleever a podíval se po Judy, jako by to byla její chyba.

„Volal i panu guvernérovi,“ kývl Honeymoon. „Zatím žádné vážnější problémy s udržením pořádku nemáme,“ řekl Cleever. „Došlo k několika pokusům o drancování, ke třem v okolí San Franciska a k jednomu v Oaklandu, ale nic rozsáhlejšího. Guvernér povolal Národní gardu a rozmístil její příslušníky v obrněných vozidlech, i když to zatím není potřeba. Kdyby ovšem mělo dojít k dalšímu zemětřesení...“

Judy se z té představy udělalo zle. „Žádné další být nesmí,“ ozvala se.

Všichni se na ni podívali. Honeymoonův obličej se stáhl v úšklebku. „Máte snad nějaký návrh?“

Měla. Bídny, ale jsou v zoufalé situaci. „Přišla jsem na jedno jediné,“ řekla. „Nastražit mu past.“

„Jak?“

„Rozhlásit, že guvernér s ním chce osobně vyjednávat.“

„Nevěřím, že by na to skočil,“ namítl Cleever.

„Nejsem si zcela jistá,“ zamračila se Judy. „Je chytrý, a proto by musel mít podezření, že to je past. Ale je psychopat, a ti k smrti rádi ovládají druhé, připoutávají pozornost na sebe a své činy, rádi manipulují s lidmi a se situací. Myšlenka, že bude osobně jednat s kalifornským guvernérem, ho bude nesmírně lákat.“

„Nejspíš jsem tu jediný, kdo se s ním setkal,“ řekl Honeymoon.

„Přesně tak,“ kývla Judy. „Já jsem ho viděla a mluvila jsem s ním telefonem, ale vy jste s ním strávil několik minut v autě. Jak na vás zapůsobil?“

„Shrnula jste to sama dost přesně – chytrý psychopat. Nejspíš zuřil, že na mě víc nezapůsobil. Jako kdyby čekal, že... že budu uctivější.“

Judy potlačila úsměv. Honeymoon se k mnoha lidem uctivě nechová.

„Chápal, jak politicky složité je to, co žádá. Řekl jsem mu, že guvernér si nemůže dovolit podvolit se vydírání. Měl to už promyšlené a měl připravenou odpověď.“

„Co řekl?“

„Že můžeme popřít, co se opravdu stalo. Oznámit zmrazení výstavby elektráren a tvrdit, že to s hrozbou zemětřesením nemá nic společného.“

„Bylo by to možné?“ zajímala se Judy.

„Ano. Nedoporučoval bych to, ale kdyby mi to guvernér nařídil, musím říct, že by se to dalo provést. Je to ovšem

akademická otázka. Známa Mika Robsona dobře. Nic takového neudělá.“

„Ale mohl by to předstírat,“ napadlo Judy.

„Jak to myslíte?“

„Můžeme Grangerovi říct, že guvernér chce zastavení staveb oznámit, ale jen za jistých podmínek. Třeba že chce ochránit svou politickou budoucnost. A aby se na těch podmínkách dohodli, potřebuje s Grangerem mluvit osobně.“

Ozval se Stuart Cleevers. „Nejvyšší soud rozhodl, že orgány činné v trestním řízení mohou v krajním případě používat i lsti, léčky a klamání protivníka. Jediná věc, kterou nám zakázali, je hrozba, že podezřelým vezmeme jejich děti. A když slíbíme, že podezřelý nebo svědek nebude právně postižen, musíme to dodržet a opravdu jej nepostavit před soud. Ale to, co navrhuje Judy, bezpochyby můžeme udělat, aniž bychom porušili zákon.“

„Dobrá,“ rozhodl Honeymoon. „Nevím, jestli to vyjde, ale asi to zkusit musíme. Takže to uděláme.“

Kněz a Melánie jeli v nabouraném cadillaku do Sacramenta. Bylo prosluněné sobotní odpoledne a město bylo přecpané lidmi.

Krátce po poledni Kněz poslouchal v autě rádio a uslyšel hlas Johna Trutha, ačkoli nebyl čas, kdy obvykle běžel jeho pořad. „Máme tu naléhavý vzkaz pro pana Petera Shoenburyho z Eisenhowerovy základní školy,“ říkal Truth. Shoenburyho totožnost si Kněz vypůjčil na tiskovou konferenci FBI a po Eisenhowerovi byla pojmenována vymyšlená škola, na kterou měla chodit Květina. Knězi došlo, že vzkaz je pro něj. „Pan Shoenbury ať mi laskavě zavolá na toto číslo,“ pokračoval Truth.

„Chtějí se dohodnout,“ řekl Kněz Melánii. „Tak je to – vyhráli jsme.“

Ted' řídila Melánie a kolem nich, na okraji města, byly stovky aut a tisíce lidí. Kněz si zavolal z jejího mobilu. Počítal s tím, že i když FBI hovor zachytí, nebude s to z hustého provozu vybrat jediné auto.

Poslouchal, jak to na druhém konci zvoní, a srdce měl až v krku. *Vyhrál jsem v loterii a teď si jdu pro poukázku.*

Vzala to nějaká žena. „Prosím?“ Znělo to obezřetně. Třeba na tu rozhlasovou výzvu už volala spousta magorů.

„Tady Peter Shoebury z Eisenhowerovy základní školy.“

Odpověď se ozvala okamžitě. „Spojím vás k panu Honeymoonovi, šéfovi guvernérova sekretariátu.“

Ano!

„Jen si nejdřív potřebuji ověřit vaši totožnost.“

Nějaký figl. „A jak to chcete udělat?“

„Řekl byste mi laskavě jméno té malé reportérky, co s vámi před týdnem byla?“

Kněz jako by slyšel, jak Květina říká: „Nikdy ti nezapomenu, že jsi mi říkal Floro.“

„Flora,“ řekl opatrně.

„Hned vás spojím.“

Takže žádný figl – jen opatrnost.

Kněz si neklidně prohlížel ulice a pozorně hledal policejní vůz nebo skupinu agentů FBI, kteří by se řítili k jejich autu. Viděl jen samé turisty a lidi jezdící po nákupech. Chvilku poté se ozval hluboký Honeymoonův hlas. „Pan Granger?“

Kněz šel rovnou na věc. „Už jste se rozhodli udělat, co je rozumné?“

„Rozhodli jsme se jednat.“

„Co to znamená?“

„Guvernér se s vámi dnes chce setkat a jednat o východisku z krize.“

„Hodlá guvernér ohlásit zastavení výstavby elektráren?“ ptal se Kněz.

Honeymoon zaváhal. „Ano,“ řekl, jako by se mu nechtělo. „Ale za jistých podmínek.“

„Jakých?“

„Když jsme spolu mluvili u mně v autě, řekl jsem vám, že guvernér se nemůže podvolit vydírání, a vy jste se zmínil o politických poradcích.“

„Ano.“

„Jste dost chytrý člověk, abyste chápal, že v sázce je guvernérova politická budoucnost. S tím oznámením se musí postupovat velmi opatrně.“

Kněz si spokojeně uvědomil, jak odlišnou písničku Honeymoon najednou zpívá. Arogance je pryč. Naučil se respektovat schopnosti svého protivníka. To je potěšitelné. „Jinými slovy, guvernér si chce zachránit křeslo, takže se potřebuje ujistit, že já mu ho nepodrazím.“

„Dalo by se to brát i tak.“

„Kde se sejdeme?“

„Tady v Kapitolu, v guvernérově úřadě.“

Ty ses snad zbláznil, chlape.

„Nebude tu žádná policie a nikdo od FBI,“ pokračoval Honeymoon. „Bez ohledu na výsledek jednání vám bude zaručen svobodný a nerušený odchod.“

Jo, to určitě.

„Věříte na skřítky?“ zeptal se Kněz. „Cože?“

„Na takové ty kouzelné pidimužíky. Věříte, že existují?“

„Ne, to asi ne.“

„Já taky ne. Proto vám taky do té pasti nevlezu.“

„Dal jsem vám slovo –“

„Zapomeňte na to. Prostě to pusťte z hlavy, jasný?“

Na druhém konci linky se chvíli nic neozývalo.

Melánie zabočila a auto zamířilo k obrovskému klasicistnímu průčelí Kapitolu. Tam někde je Honeymoon, obklopený lidmi z FBI, se sluchátkem u ucha. Kněz se zadíval

na bílé sloupy a na kopuli střechy. „Řeknu vám, kde se sejdem, tak si radši dělejte poznámky. Můžeme?“

„Nebojte se, poznamenávám si to.“

„Na trávník přímo před Kapitolem, doprostřed, postavíte kulatý stolek a dvě židle. Bude to jako při pózování pro fotografie. Ať tam guvernér sedí ve tři odpoledne.“

„Přímo venku?“

„Poslechněte, kdybych ho chtěl zastřelit, mohl bych to provést snadněji než takhle.“

„Asi ano...“

„Guvernér musí mít v kapse podepsanou listinu, která mi zaručí, že nebudu trestně stíhán.“

„S tím nemůžu souhlasit...“

„Promluvte si se šéfem. On souhlasit bude.“

„Promluví si s ním.“

„Dál tam bude fotograf s polaroidem. Chci snímek, jak mi podává tu záruku, abych měl důkaz. Jasně?“

„Jistě.“

„A hrajte poctivě. Žádné fígle. Můj seismický vibrátor je už na místě a připravený vyvolat třetí zemětřesení. Tentokrát ovšem udeřím na velké město. Neříkám, které to je, ale jde o tisíce lidských životů.“

„Rozumím.“

„Jestli tam ve tři odpoledne guvernér nebude... bum.“
Přerušil spojení.

„Žjo,“ řekla Melánie. „Schůzka s panem guvernérem. Myslíš, že to je léčka?“

Kněz se zamračil. „Mohla by být,“ pokrčil rameny. „Nevím. Vážně nevím.“

Judy nenacházela žádnou chybu. Postup akce vypracoval Charlie Marsh a lidé ze sacramento pobočky FBI. V okolí bílého zahradního stolku se slunečníkem, který úpravně postával na trávníku, se na dohled poukřývala dobrá třícítka

agentů, ale ona přesto neviděla ani jediného. Někteří stáli za okny v okolních vládních kancelářích, jiní se krčili v autech a dodávkách na ulici a na parkovišti, ještě víc se jich poschovávalo v samotném Kapitolu. Všichni byli dobře ozbrojeni.

Sama Judy hrála úlohu fotografa a byla ověšená fotoaparáty a objektivy. Zbraň měla v brašně od foťáku, která jí visela přes rameno. Čekala, kdy se objeví guvernér, dívala se hledáčkem na stůl a židle a předstírala, že vybírá nejlepší záběr.

Aby ji Granger hned nepoznal, nasadila si světlou paruku. Tu, kterou vozívala nastálo v autě. Dost často ji používala při sledovačkách, zvláště když pracovala víc dní na stejném cíli. Snižovala tím riziko, že si jí sledovaný všimne a pozná ji. Když paruku nosila, musela se ale smířit s určitou dávkou šprýmů a popichování. *Hele, Maddoxová, pošli mi sem do auta tu pěknou blondýnku. Ty můžeš zůstat, kde jseš.*

Věděla, že Granger se dívá. Nikdo ho nezahlédl, ale před hodinou jim zavolal a protestoval proti tomu, že v okolí nastavěli zábrany. Chtěl, aby po ulici chodili lidé a aby kolem vládní budovy obcházeli turisté a návštěvníci jako obvykle.

Zábrany odstranili.

Žádný jiný plot tu nebyl, a tak se po trávníku volně procházeli návštěvníci a kolem Kapitolu, po zahradách a před elegantními vládními budovami v přilehlých ulicích se po určených trasách šinuly organizované turistické skupiny. Judy si je všechny pokradmu prohlížela skrz objektiv. Nevšíkala si povrchních rysů a zajímala se jen o to, co se nedá snadno zakrýt převlekem. Pečlivě zkoumala všechny vysoké muže ve středním věku a nezabývala se jejich vlasy, tvářemi ani oblečením.

Minutu před třetí nebylo pořád ještě po Rickym Grangerovi ani vidu.

Díval se i Michael Quercus, který se s Grangerem setkal. Byl v pozorovací dodávce se zatemněnými okny, která stála

na rohu ulice. Musel se držet stranou, protože Granger by jej mohl poznat a vylekat se.

Judy promluvila do mikrofonku, který měla pod košilí, připnutý k podprsence. „Hádám, že Granger se ukáže, teprve až když se objeví guvernér.“

V maličkém reproduktorku za jejím uchem zapraskalo. „Zrovna jsme si přesně to říkali,“ ozval se Charlie Marsh. „Škoda, že se to nedá udělat, aniž by se guvernér takhle vystavoval.“

Mluvili i o možnosti použít dvojníka, ale ten plán jim zhatil sám guvernér, který prohlásil, že nepřipustí, aby někdo místo něj riskoval, že ho zabijí.

„Škoda, ale...“ řekla Judy.

„Ale jinak to nejde,“ dokončil Charlie.

Po chvíli se v hlavním vchodu do budovy ukázal guvernér.

Judy překvapilo, že je dost malý. Když ho vídala v televizi, získala dojem, že je vysoký. Taky vypadal zavalitěji než obvykle, ale to bylo tím, že měl pod sakem neprůstřelnou vestu. Přešel přes trávník uvolněným a sebevědomým krokem a pak se posadil do stínu ke stolku.

Judy ho několikrát vyfotila. Brašnu od fotoaparátu si nechala volně viset z ramene, aby se mohla rychle dostat ke zbrani.

A pak zahlédla koutkem oka nějaký pohyb.

Z Desáté se zvolna blížil Chevrolet Impala.

Měl vybledlý dvoubarevný lak, světle modrý a smetanový, a blatníky měl nad koly prorezlé. Řidičova tvář byla skrytá ve stínu.

Odvážila se rozhlédnout se. Neviděla ani jediného agenta, ale všichni se jistě dívají.

Auto zastavilo u krajnice proti guvernérovi.

Judy se rozbušilo srdce.

„To bude on,“ ozval se pozoruhodně klidným hlasem guvernér.

Dveře auta se otevřely.

Vystoupil muž v džínách, kostkované flanelové košili navlečené přes bílé tričko a v sandálech. Když se narovnal, Judy si všimla, že měří tak metr osmdesát, snad o něco víc, je hubený a má dlouhé černé vlasy.

Na očích měl veliké tmavé brýle a kolem hlavy si jako čelenku omotal barevný bavlněný šátek.

Judy si jej prohlížela a přála si, aby se mu mohla podívat do očí.

V mluvítku znovu zapraskalo. „Judy? Je to on?“

„Já nevím!“ řekla. „Mohl by.“

Muž se rozhlédl. Travnatá plocha byla rozlehlá a stolek stál dobrých dvacet nebo třicet metrů od krajnice. Vydal se ke guvernérovi.

Judy cítila, že ji všichni provrtávají očima a čekají na znamení.

Pohnula se a popošla, aby byla mezi ním a guvernérem. Muž si jí všiml, zaváhal, pak šel dál.

„Tak co?“ dotazoval se znovu Charlie.

„Nevím,“ šeptala a snažila se skoro nehýbat rty. „Ještě pár vteřin!“

„Moc to neprotahuj.“

„Myslím, že to není on,“ odhadla Judy. Na všech fotkách měl Granger orlí nos ostrý jako nůž. Tenhle muž má široký, rozplácly nos.

„Určitě?“

„Není to on.“

Muž už byl u Judy na dosah. Prošel kolem ní a blížil se ke guvernérovi. V chůzi vsunul ruku pod košili.

„Pro něco sahá!“ řekl Charlie z reproduktorku.

Judy padla na koleno a zašátrala v brašně po pistoli.

Muž něco začal vytahovat zpoza košile. Judy spatřila tmavý válec podobající se hlavní pistole. „Stát! FBI!“ rozkřikla se.

Z aut a z dodávek a z Kapitolu se vyrojili agenti.

Muž ztuhl.

Judy mu mířila zbraní na hlavu. „Vytáhněte to pomalu a podejte mi to.“

„No jo, jasně, hlavně nestřílejte!“ Muž vytáhl tu věc zpod košile. Byl to stočený časopis omotaný gumičkou.

Judy mu jej vzala. Zbraň nechala namířenou a prohlédla si jej. Byl to Time z tohoto týdne. Uvnitř nebylo nic.

„Nějakej chlap mi dal sto dolarů, když to dám guvernérovi!“ zajíkal se strachy ten muž.

Agenti Robsona obklopili a doprovodili dovnitř do Kapitolu.

Judy se rozhlédla po parku a po ulicích. *Granger nás pozoruje. Určitě. Kde ale proboha je?* Lidé se začali zastavovat a civěli na pobíhající agenty. Po schodech od hlavního vchodu šla dolů skupina turistů v čele s průvodcem. Když se na ně Judy dívala, oddělil se od hloučku muž v květované košili a vydal se pryč. Judy na něm něco upoutalo.

Zamračila se. Je vysoký. Košile je moc velká a plandá mu kolem těla, a tak nedokázala určit, jestli je hubený nebo ne. A na hlavě má kšiltovku.

Rychlou chůzí se za ním vydala.

Nevypadalo to, že by spěchal. Judy nespustila poplach. Kdyby všichni agenti začali pronásledovat nějakého neškodného turistu, mohl by díky tomu skutečný Granger uniknout. Instinkt ji ale přinutil přidat do kroku. Potřebovala se mu podívat do tváře.

Muž zabočil za roh. Judy se rozběhla.

Uslyšela za uchem Charlieho hlas. „Judy? Co se děje?“

„Jenom si něco prověřuju,“ lapala už trošku po dechu. „Asi je to turista, ale pro jistotu za mnou pošli pár lidí jako krytí.“

„Hned.“

Došla na roh a spatřila, jak květovaná košile prochází vysokými dřevěnými vraty a mizí v Kapitolu. Připadalo jí, že muž kráčí svižněji. Ohlédla se přes rameno. Charlie mluvil se dvěma mladíky a ukazoval na ni.

Na boční ulici naproti parku vyskočil ze zaparkované dodávky Michael. Rozběhl se k ní. Ukázala na vrata. „Viděl jsi toho chlapa?“ křikla na něj.

„Jasně, byl to on!“

„Zůstaň tady,“ nařídila. Je to civilista, nemá se do toho co plést. „Nelez sem, sakra!“ Vběhla do Kapitolu.

Ocitla se ve velké hale s krásnou mozaikovou podlahou. Panoval tu chládek a klid. Před ní bylo široké schodiště s kobercem a se zdobně vyřezávaným zábradlím. Šel doleva nebo doprava, dolů nebo nahoru? Rozhodla se jít doleva. Chodba se stáčela doprava. Proběhla rychle kolem výtahové strojovny a dostala se do rotundy, kruhové místnosti, v jejímž středu stála nějaká socha. Asi ve výšce dvou pater nad ní místnost přecházela v bohatě zdobenou kopuli. Ocitla se před další volbou: šel dál, zabočil doprava k Podkově – anebo se vydal vlevo po schodech nahoru? Rozhlédla se. Skupina turistů se vyděšeně dívala na zbraň v její ruce. Podívala se na kruhový ochoz v úrovni druhého patra a koutkem oka zahlédla křiklavě barevnou košili.

Vyrazila k jednomu ramenu velkého schodiště.

Nad schody se zastavila a rozhlédla se po ochozu. Na protější straně byl otevřený průchod, který jako by vedl do jiného světa: strohá moderní chodba s umělohmotnou podlahou a osvětlená zářivkami. Květovaná košile byla v té chodbě.

Ted' už běžel.

Judy se vydala za ním. V běhu promluvila udýchaně do mikrofonu v podprsence. „Je tady, Charlie! Co je sakra s tím krytím?“

„Ztratili tě. Kde jsi?“

„Ve druhém patře v kancelářské části.“

„Fajn.“

Dveře kanceláří byly pozavírané a na chodbě nebyla ani noha; je přece sobota. Sledovala květovanou košili za roh, pak za další, ještě za jeden. Držela se ho, viděla ho, ale nedoháněla ho.

Ten hajzl má ale kondici.

Oběhla budovu dokola a dostala se zase do stejné chodby. Protože jej na chvílku ztratila z dohledu, usoudila, že se zase vydal po schodech nahoru.

Se supěním vyrazila po zdobných schodech do třetího patra.

Díky šipkám a nápisům zjistila, že vlevo je ochoz nad jednací síní senátu a vpravo zase ochoz nad aulou poslanecké sněmovny. Zabočila doleva, došla ke dveřím vedoucím na ochoz a zjistila, že jsou zamčené. Na druhé straně to bude jistě stejné. Vrátila se ke schodišti. Kam zmizel?

V rohu si všimla cedulky. „Severní schodiště – bez přístupu na střechu.“ Otevřela dveře a ocitla se v úzké funkční schodišťové šachtě s obyčejnými dlaždicemi na podlaze a s kovovým zábradlím. Slyšela, jak se její kořist řítí dolů po schodech, ale nic neviděla.

Spěchala za ním.

Vyběhla zase dole v rotundě, v přízemí. Grangera neviděla, zato zahlédla Michaela nejistě se rozhlízejícího na všechny strany. „Viděl jsi ho?“ zavolala.

„Ne.“

„Drž se zpátky!“

Z rotundy vedla mramorem vykládaná chodba ke guvernérovým místnostem. Ve výhledu jí bránila skupina turistů, kterým průvodce ukazoval dveře vedoucí do Podkovy. Není kus za nimi vidět květovanou košili? Nevěděla to jistě. Hnala se za ní po mramorové podlaze a cestou mýjela zarámované obrazy, jeden pro každý okres státu. Po její levici

vedla další chodba k východu s automatickými prosklenými dveřmi. Spatřila košili, jak mizí ven.

Běžela za ní. Granger se prodíral přes ulici L, nebezpečně kličkoval před rozčilenými řidiči. Vyhýbali se mu a vztekale troubili. Skočil na kapotu žlutého kupé a prošlápl ji. Šofér otevřel dveře a nakvašeně vystoupil, pak uviděl Judy s pistolí a spěšně zase zalezl dovnitř.

Upalovala přes ulici a vystavovala se v hustém provozu stejnému nebezpečí jako on. Uskočila před autobusem, který se skřípěním zabrzdil, přeběhla po kapotě téhož žlutého kupé, přiměla dlouhou limuzínu vyhnout se přes tři jízdní pruhy. Byla už skoro na chodníku, když tu se po vnitřním pruhu přivířil přímo proti ní motocykl. Uskočila a stroj ji minul snad o pár centimetrů.

Granger uháněl po Jedenácté ulici a pak skočil do nějakého vchodu. Judy upalovala za ním. Zmizel v garážích. Vběhla do nich za ním tak rychle, jak dokázala, a vtom ji něco tvrdě udeřilo do tváře.

Strašlivě ji zabilely nos a čelo. Přestala vidět. Padla na záda a hlučně se svalila na beton. Ležela bez hnutí, byla ochromená šokem a bolestí, nedokázala ani myslet. Za pár vteřin ucítila, jak ji za zátylek bere silná ruka, a jakoby z veliké dálky uslyšela Michaelův hlas: „Judy, pro pána Boha, jsi naživu?“

Začalo se jí jasnit v hlavě a vrátil se jí zrak. Zamžourala a uviděla Michaelovu tvář.

„Mluv, říkej mi něco!“ žadonil Michael.

Otevřela ústa. „Bolí to,“ vykoktala.

„Díky Bohu!“ Vytáhl z kapsy kalhot kapesník a s překvapující něhou jí otřel rty. „Teče ti krev z nosu.“

Posadila se. „Co se stalo?“

„Viděl jsem, jak vbíháš dovnitř jako namydlený blesk, a za chvíličku jsi ležela na zemi. Asi na tebe čekal, a jak jsi proběhla vraty, uhodil tě. Jestli toho chlapa někdy dostanu do ruky...“

Judy si uvědomila, že upustila zbraň. „Pistole...”

Rozhlédl se, zvedl ji a podal jí ji.

„Pomoz mi vstát.“

Postavil ji na nohy.

Obličej ji příšerně bolel, ale už jasně viděla a na nohou se držela dobře. Pokusila se rozumně uvažovat. *Třeba jsem ho ještě neztratila.*

Byl tu výtah, ale neměl by čas do něj nastoupit. Musel nahoru po rampě. Znala to tady, sama tu parkovala, když jezdila na jednání k Honeymoonovi, a tak si vzpomněla, že se garáž táhne přes celý blok a má vjezdy u Desáté i Jedenácté. Třeba to Granger ví taky a už utekl vraty ven na Desátou.

Nedalo se dělat nic jiného, než zajít tam.

„Jdu za ním,“ řekla.

Rozběhla se po rampě. Michael utíkal za ní. Nebránila mu v tom. Už dvakrát mu nařizovala, aby se odklidil, a k další výzvě neměla sílu.

Dostali se na první podlaží. Judy ucítila v hlavě tepavou bolest a najednou se jí roztřáslы nohy. Věděla, že daleko se už nedostane. Vydali se přes garáž.

Najednou se z jednoho vyznačeného parkovacího místa rozjelo přímo proti nim černé auto.

Judy odskočila, padla na zem a zběsile se koulela, dokud nezapadla pod jeden ze zaparkovaných vozů.

A už se jen dívala na pneumatiky černého auta, které s kvílením zabočilo a pak vyrazilo jako střela dolů po rampě.

Vstala a horečně hledala očima Michaela. Předtím slyšela, jak překvapeně a zděšeně vykřikl. Nesrazilo ho auto?

Pak ho spatřila pár metrů od sebe. Byl na všech čtyřech a celý bledý šokem. „Jsi v pořádku?“

Vstal. „Jsem, jenom mě to trochu vylekalo.“ Judy se podívala, jestli ještě nespatří značku černého auta, ale vůz už zmizel.

„Zatraceně,“ sykla. „Utekl mi.“

Když v sedm večer vcházela do důstojnického klubu, přiběhl k ní Radža Chan.

Když ji uviděl, zarazil se. „Co se ti stalo?“

Co se mi stalo? Nepovedlo se mi zabránit zemětřesení, špatně jsem odhadla, kde se skrývá Melánie Quercusová, nechala jsem si Rickyho Grangera utéct před nosem. Zpackala jsem to a zítra bude další zemětřesení a umře ještě víc lidí a bude to moje vina.

„Uhodil mě Ricky Granger,“ odpověděla. Měla na tváři náplasti. V nemocnici v Sacramentu jí dali prášky a bolest ustoupila, ale přesto se cítila jako zbitá a zbavená vší odvahy. „Kam jsi to tak pádil?“

„Vzpomínáš si ještě, že jsme hledali desku s názvem Déšť čerstvých sedmikrásek?“

„Jasně. Doufala jsem, že tak najdeme stopu vedoucí k té ženské, co volala do pořadu Johna Trutha.“

„O jednom výlisku vím. A je to tady ve městě. Ten obchod se jmenuje Viktorovy vinylové vykopávky.“

„Zasloužíš metál!“ Judy cítila, že se jí vrací energie. Tohle by mohla být stopa, kterou potřebuje. Nebyla to žádná velká sláva, ale i tak ji to zase naplnilo nadějí. Třeba je ještě možnost, že dalšímu zemětřesení zabrání. „Jedu s tebou.“

Skočili do Radžova zabláceného Dodge Colt. Na podlaze auta bylo nastláno plno obalů od sladkostí. Radža zprudka

vyjel z parkoviště a zamířil do Haight-Ashbury. „Patří to chlápkoví jménem Viktor Plumstead,“ vysvětloval. „Když jsem mu předevečírem volal, nebyl tam, a náhradní prodavač mi řekl, že o té desce neví, ale že se zeptá šéfa. Nechal jsem mu číslo a on mi před pěti minutami volal.“

„Konečně máme kliku!“

„Tu desku vydala roku 1969 sanfranciská firma Transcendental Tracks. Mělo to docela ohlas a tady kolem zálivu se to slušně prodávalo, ale jiný úspěch společnost neměla, a tak za pár měsíců zkrachovala.“

Judino nadšení poněkud ochladlo. „Takže nemáme kde pátrat po tom, kam se mohla podít.“

„Třeba nám něco řekne samotná deska.“

Viktorovy vinylové vykopávky byl maličký obchůdek k prasknutí přecpaný starými deskami. Těch pár obvyklých prodejních regálů uprostřed místnosti přetévalo papundeklovými krabicemi a přepravkami na ovoce, které byly narovnané jedna na druhé až ke stropu. Vonělo to tam jako ve staré, prachem zapadlé knihovně. Uvnitř byl jediný zákazník, tetovaný chlapík v kožených kraťasech, který si prohlížel jednu z prvních desek Davida Bowieho. Úplně vzadu stál za pokladnou hubený mužíček ve vypasovaných džínách a v batikovaném tričku. Držel v ruce hrnek s nápisem „Legalizovat!“ a popíjel z něj kávu.

Radža se představil. „Vy budete asi Viktor. Před pár minutami jsme spolu mluvili telefonem.“

Viktor se na ně zadíval. Tvářil se překvapeně. „Konečně tu mám štáru z FBI – a přijedou si dva Asiati. Co se to děje?“

Radža mu to vysvětlil. „Já jsem kvóta pro nebělochy a kolegyně je kvóta pro ženy. Každá úřadovna FBI má ze zákona dva takové, jako jsme my. Všichni ostatní agenti jsou běloši ostříhaní na ježka.“

„Aha, to jo.“ Viktor se tvářil nejistě. Nevěděl, jestli si z něj Radža utahuje nebo ne.

„Co je s tou deskou?“ ozvala se Judy netrpělivě.

„Tady to je.“ Odvrátil se od nich a Judy si všimla, že má vedle pokladny gramofon. Přesunul ramínko nad desku a spustil jehlu. Po úvodní zběsilé změti kytarových zvuků zazněla překvapivě pohodová nahrávka, něco mezi jazzem a funky, s klavírem a složitým rytmem bubnů. Pak se ozval ženský hlas.

*Rozpouštím se
Cítíš, jak se rozpouštím
Měním se v kapalinu
Zvolna měknu*

„Řek bych, že je to docela aktuální,“ odtušil Viktor.

Judy by spíš řekla, že to jsou pitomé žvásty, ale na tom nesešlo. Bezpochyby to byl hlas z nahrávky od Johna Truthe. Mladší, jasnější, něžnější, ale s tímž jednoznačně poznatelným, hlubokým, vzrušujícím zbarvením. „Máte obal?“

„Jasně.“ Podal jí jej.

Obal měl ožmoulané rohy a natavená fólie se už z hlazeného papíru loupala. Vepředu byl mnohabarevný vzor, ze kterého bolely oči. Nápis *Děšť čerstvých sedmikrásek* se dal sotva přečíst. Judy obal obrátila. Zadní strana byla umolousaná a v pravém horním rohu byl kroužek od hrnku s kávou.

„Hudba otevírá vrátka do paralelních vesmírů...“ začínal průvodní text.

Judy to přeskočila. Dole byla v jedné řadě pětice černobílých fotografií zachycujících jen hlavy a ramena. Čtyři muži a jedna žena. Přečetla si popisky.

*Dave Reynolds, klávesy
Ian Kerry, kytara*

Ross Muller, baskytara
Jetty Jones, bicí
Stella Higginsová, poezie

Judy se zamračila. „Stella Higginsová,“ vyrazila rozrušeně. „Mám dojem, že tohle jméno jsem už slyšela!“ Věděla to docela jistě, ale nedokázala si vzpomenout, kde to bylo. Možná je jen přání otcem myšlenky. Dívala se na malou černobílou fotografii. Viděla asi dvacetiletou dívku s usměvavou smyslnou tváří, vlnitými vlasy a širokými, plnými ústy, přesně jak to předvídal Simon Sparrow. „Byla krásná,“ zašeptala si víceméně pro sebe. Pátrala ve tváři po šílenství, které by člověka dohnalo až k hrozbě zemětřesením, ale nic takového nenacházela. Viděla jen dívku plnou chuti do života a naděje. *Co se s tvým životem stalo špatného?*

„Můžeme si to půjčit?“ zeptala se Judy.

Viktor se zatvářil uraženě. „Já desky prodávám, půjčovnu nevedu,“ řekl.

Nehodlala se s ním dohadovat. „Kolik?“

„Padesát babek.“

„Dobře.“

Zastavil gramofon, vzal desku a vsunul ji do papírové košilky. Judy zaplatila. „Díky, Viktore. Velmi jste nám pomohl.“

„Stella Higginsová,“ řekla Judy, když byli zase v Radžově autě. „Kde jsem to jméno slyšela?“

Radža zavrtěl hlavou. „Mně to nezapíná.“

Když vystupovali, podala mu desku. „Nech tu fotku zvětšit a rozešli to po okřscích,“ nakázala mu. „A desku dej Simonu Sparrowovi. Člověk nikdy neví, co z toho vyleze.“

Vešli do velícího střediska. Veliký plesový sál teď vypadal dost plně. Velký stůl na porady nahradili ještě větším. V tom davu už bude pěkných pár dalších hlavounů z washingtonského ústředí, řekla si Judy, a taky lidi z oddělení

pro nouzové situace při městských, státních i federálních úřadech.

Šla ke stolům vyšetřovací skupiny. Skoro všichni byli přilepení na telefonu a probírali nějaké stopy. Judy oslovila Carla Theobalda. „Co děláš?“

„Probírám hlášení o tom, kdo kde zahlédl světle hnědý Plymouth Cuda.“

„Mám pro tebe něco lepšího. Někde tu máme na CD-ROMu kalifornský telefonní seznam. Podívej se na jméno Stella Higginsová.“

„A když ji najdu?“

„Zavolej jí a zjisti, jestli má podobný hlas jako ta žena, co volala Johnu Truthovi.“

Posadila se k počítači a začala probírat policejní databáze. Stellu Higginsovou našla. Měla záznamy pro držení marihuany a dostala podmíněný trest za napadení policisty při demonstraci. Datum narození odpovídalo, bydliště bylo na Haight Street. V databázi nebyl snímek, ale zdálo se, že to je ona.

Oba rozsudky byly z roku 1968 a potom tam nebylo zholá nic.

Stellin záznam se podobal papírům Rickyho Grangera: začátkem sedmdesátých let všem policejním složkám zmizela z dohledu. Judy si materiály vytiskla a připevnila je na nástěnku s podezřelými. Pak poslala jednoho agenta, aby se podíval na Haight Street, ačkoli si byla naprosto jistá, že po třiceti letech tam už Higginsovou nenajde.

Ucítila na rameni něčí ruku. Byl to Bo. Tvářil se účastně. „Co to máš s obličejem, holčičko?“ Jemně se špičkou prstu dotkl náplastí na nose.

„Nedávala jsem si dost pozor,“ řekla.

Políbil ji na temeno. „Jsem večer ve službě, ale musel jsem sem skočit a podívat se, jak se ti vede.“

„Kdo ti řekl, že se mi něco stalo?“

„Ten... ženatej. Michael.“

Ženatej. Usmála se. *Připomíná mi, že Michael není pro mě.*

„Nic se mi nestalo, ale asi budu mít dvě nádherné modřiny.“

„Měla by sis odpočinout. Kdy se chystáš domů?“

„Nevím. Zrovna jsem na něco kápala. Posad' se.“ Pověděla mu o desce *Děšť čerstvých sedmikrásek*. „Vidím to takhle. Krásná holka, žila v šedesátých letech tady v San Francisku, chodila na demonstrace, kouřila trávu, stýkala se s lidmi z rockových kapel. Pak začala sedmdesátá léta a ona ztratila iluze nebo ji to prostě jen znudilo, a pověsila se na krk charismatickému chlapíkovi, který utíkal před mafií. Spolu založili sektu. Té skupině se bůhvíjak podařilo přežít třicet let, co já vám, třeba vyráběli šperky. A pak se něco stalo. Jejich existenci ohrozil plán na výstavbu elektrárny. Stáli tváří v tvář zkáze všeho, pro co se roky dřeli a co roky budovali, a začali přemýšlet, jak stavbu zastavit. Jakkoli. Pak se členem skupiny stala seismoložka a přišla s šíleným nápadem.“

Bo přikývl. „Zní to rozumně. Nebo by to rozumně znělo jim, jestli jsou dost cáklí.“

„Granger má dost zkušeností se zločinem, aby dokázal ukrást seismický vibrátor, a dost osobního kouzla, aby ostatní členy sekty přiměl účastnit se provádění plánu.“

Bo se zatvářil zamyšleně. „To místo, kde jsou doma, jim nejspíš nepatří.“

„Proč?“

„Představ si, že žijí někde poblíž míst, kde se má stavět jaderná elektrárna, takže se musejí přestěhovat. Kdyby jim ten dům nebo statek nebo co já vím patřil, dostali by odstupné a mohli by začít někde jinde. Takže bych řekl, že mají krátkodobý pronájem anebo jsou to squatterři.“

„Asi máš pravdu, ale to nám nepomůže. Žádná celostátní databáze pronájmů půdy neexistuje.“

Přišel Carl Theobald se zápisníkem. „V seznamu jsou tři. Stella Higinsová z Los Angeles je sedmdesátiletá paní s

hláskem jako konipásek. Paní Higginsová ze Stocktonu má silný africký přízvuk, tipoval bych to tak na Nigérii. A S. J. Higginsová bydlí na Diamond Heights a jmenuje se Sandra.“

„Sakra,“ ulevila se Judy. „Stella Higginsová je ta, co mluvila s Johnem Truthem – a já vím určitě, že jsem to jméno už slyšela.“

„Zkus projít vaše vlastní záznamy,“ navrhl Bo.

„Cože?“

„Když ti to jméno připadá povědomé, mohlo by to být proto, že se už při pátrání objevilo. Podívej se na záznamy z vyšetřování.“

„Dobrý nápad.“

„Musím jít,“ řekl. „Z města utíká spousta lidí a zůstávají po nich prázdné domy. Celá sanfranciská policie bude mít rušnou noc. Hodně štěstí – a odpočiň si trochu.“

„Díky, Bo.“ Judy našla na počítači vyhledávací funkci a zadala klíčová slova pro prohledávání adresáře týkajícího se Kladiva ráje: Stella Higginsová.

Carl jí nahlížel přes rameno. Adresář byl už pěkně obsáhlý a prohledávání trvalo nějakou dobu.

Konečně obrazovka blikla a naskočilo na ní tohle:

Nalezené soubory: 1

Judy nadšeně vykřikla.

„Kristepane!“ přidal se Carl. „Ona tam vážně je!“

Bože, můj Bože, asi jsem ji našla.

Když Judy soubor otevírala, nakukovali jí přes rameno už dva další agenti.

Byl to rozsáhlý soubor se všemi poznatky, které agenti nasbírali před šesti dny při nepovedené razii v Los Alamos.

„Co to sakra je?“ řekla Judy zmateně. „Copak byla v Los Alamos a my jsme ji přehlídli?“

Objevil se Stuart Cleever. „Co se to tu děje?“

„Našli jsme tu ženskou, co volala Johnu Truthovi!“ hlásila Judy. „Kde?“

„V údolí Stříbrné řeky.“

„Jak to, že vám proklouzla?“

Tu akci řídil Marvin Hayes, ne já! „Nevím, dělám na tom, dejte mi chvilku!“ Stiskla klávesy a prohledávala dokument, kde v něm jméno je.

Stella Higginsová nežije v Los Alamos. Proto si jí nevšimli.

Dva agenti navštívili vinohrad ležící asi o osm kilometrů výš proti proudu. Pozemek byl pronajatý od federální vlády, a to na jméno Stella Higginsová.

„Sakra, byli jsme tak blízko!“ vykřikla zoufale Judy. „Mohli jsme ji mít před týdnem!“

„Vytiskněte to, ať to vidí všichni,“ nařídil Cleever.

Judy stiskla příslušnou klávesu a četla dál.

Agenti si svědomitě zapsali jména a věk všech dospělých. Judy si všimla manželských párů s dětmi a toho, že jako adresu všichni uvedli vinici. Takže tam žijí nastálo.

Třeba to je sekta a agentům to prostě jen nedošlo.

Anebo si ti lidé dali záležet na tom, aby pravou povahu své obce skryli.

„Máme je!“ řekla Judy. „Tehdy nás svedli na falešnou stopu, protože lidi z Los Alamos vypadali jako ideální podezřelí. A když se ukázalo, že v tom prsty nemají, měli jsme pocit, že štekáme na špatný strom. Ostatní sídla v údolí jsme proto prověřili nedbale. A přehlédli jsme pravé pachatele. Teď jsme je ale našli.“

„Myslím, že máte pravdu,“ kývl Stuart Cleever. Otočil se ke stolu velitele zásahových jednotek. „Charlie, zavolej do sacramento pobočky a uspořádej společnou razii. Judy ti řekne, kde. Udeříme na ně se svítáním.“

„Měli bychom zasáhnout hned,“ namítla Judy. „Jestli budeme čekat do rána, můžou utéct.“

„A proč by teď měli někam mizet?“ zavrtěl Cleever hlavou. „V noci je to moc riskantní. A zvlášť na venkově můžou podezřelí ve tmě uniknout.“

Měl pravdu, ale Judy instinkt napovídal, že by neměli čekat. „Radši bych to riziko přijala,“ řekla. „Víme, kde jsou, tak proč si pro ně nejít?“

„Ne,“ zamítl to rázně. „A už žádné námitky, prosím. Rázie proběhne ráno.“

Zaváhala. Věděla naprosto jistě, že to je chybné rozhodnutí. Byla ale příliš unavená, než aby se dohadovala. „No dobře,“ souhlasila. „V kolik odsud musíme vyrazit, Charlie?“

Marsh se podíval na hodinky. „Tak ve dvě ráno.“

„Tak se půjdu pár hodin prospat.“

Cestou potkala Michaela. „Vypadáš utahaně,“ oslovil ji. „Zavezu tě domů.“

„A jak se dostanu zpátky?“

„Přespím u tebe na gauči a pak tě zase odvezu.“

Zastavila se a zadívala se na něj. „Musím tě upozornit, že mě strašně bolí obličej. Asi by pro mě byl polibek utrpení, nemluvě o čemkoli jiném.“

„Bude mi stačit držet tě za ruku,“ usmál se.

Začínám si myslet, že tomuhle pánovi nejsem tak docela lhostejná.

Nadzvedl tázavě obočí. „Tak co bude?“

„A přikryješ mě a ohřeješ mi mléko a přineseš mi aspirin?“

„Ano. Necháš mě, abych se díval, jak spíš?“

Kamaráde, máloco na světě by mi udělalo větší radost.

Vyčetl jí to z tváře. „Slyšel jsem tě říkat, že ano?“ optal se.

Usmála se. „Ano.“

Když se Kněz vrátil ze Sacramento, šlel vzteky. Předtím si byl jistý, že guvernér se chce dohodnout. Měl pocit, že má vítězství na dosah. Už si k tomu blahopřál. A všechno to bylo

k ničemu. Guvernér Robson neměl vůbec v úmyslu jednat. Celé to byla komedie. Lidi od FBI si mysleli, že ho do té připitomělé léčky můžou chytit jako nějakého mizerného zlodějčka. Zuřil hlavně kvůli tomuhle projevu neúcty. Mysleli si, že je nějaký idiot.

Však on je naučí. A ta lekce bude tvrdá.

Bude je to stát další zemětřesení.

Celá komuna se ještě nevzpamatovala z otřesu způsobeného odchodem Doliny a Básničky. Připomněl jim to, na co se snažili zapomenout: to, že zítra by všichni měli z údolí odejít.

Kněz řekl Jedlíkům rýže, jak velký tlak na guvernéra vyvinuli. Dálnice jsou ještě teď plné kombíků naložených dětmi a kufry, lidé prchají před blížícím se zemětřesením. V poloprázdných předměstích, kterými projížděli, už probíhalo drancování a zloději vycházeli z domů naložení mikrovlnkami a CD přehrávači a počítači.

Také ale věděli, že guvernér nehodlá ustoupit.

Byl sice sobotní večer, ale nikdo netoužil po společnosti. Po večeři a modlitbě se téměř všichni odebrali do srubů. Melánie zašla předčítat dětem před spaním. Kněz seděl venku před srubem, díval se, jak měsíc klesá za údolí, a pomalu se uklidňoval. Otevřel si pět let starou láhev jejich vlastního vína; tenhle ročník měl kouřovou příchut' a on ho měl moc rád.

Je to bitva nervů, řekl si, když byl zase s to klidně rozvažovat. Kdo to vydrží déle, on nebo guvernér? Kdo z nich dokáže déle ovládat své lidi? Srazí zemětřesení státní správu na kolena dřív, než se FBI podaří Kněze vyčmuchat v jeho horské skrýši?

Přišla k němu Hvězda, šla bosá, ozařovalo ji měsíční světlo, kouřila joint. Pořádně zatáhla, sklonila se ke Knězi, políbila ho, otevřela mu rty ústa. Nasál omamný kouř z jejích plic.

Vydechl, usmál se. „Pamatuju se, jak jsi mi tohle udělala poprvé. Byla to ta nejrajcovnější věc, jaká se mi kdy stala.“

„Vážně?“ chtěla vědět. „Rajcovnější než felace?“

„Mnohem. Pamatuju se, že když mi bylo sedm, pozoroval jsem matku, jak ho kouří zákazníkovi. Nikdy ale kunčofty nelíbala. Jediný, koho líbala, jsem byl já. To mi řekla.“

„Co jsi to měl proboha za život!“ Zamračil se. „Řekla jsi to, jako bych ho už měl za sebou.“

„Tuhle jeho část určitě, ne?“

„Ne!“

„Je skoro půlnoc. Lhůta, kterou jsi jim dal, za chvíli vyprší. Guvernér se nevzdá.“

„Bude muset,“ řekl Kněz. „Je to jen otázka času.“ Vstal. „Musím si poslechnout zprávy.“

Přešli spolu vinohrad zaléváný světlem měsíce a vystoupali po cestičce k autům. „Pojď, odjedeme,“ řekla najednou. „Jenom ty a já a Květina. Nasedneme do auta teď hned a vypadneme. S nikým se nerozloučíme, nezabalíme si, nevezmeme si ani šaty na převlečení, nic. Prostě zmizíme, jako když jsem v devětašedesátém zmizela ze San Franciska. Pojedeme, kam nás oči povedou – do Oregonu, nebo do Las Vegas, třeba i do New Yorku. Anebo co takhle Charleston? Vždycky jsem se chtěla podívat na jih.“

Neodpověděl, nastoupil do cadillaku a zapnul rádio. Hvězda si sedla vedle něj. Brenda Leeová zpívala *Let's Jump the Broomstick*.

„Tak co, co ty na to?“

Začaly zprávy a on zesílil zvuk.

„Ricky Granger, který je podezřelý, že je vůdcem teroristické skupiny Kladivo ráje, dnes v Sacramentu těsně unikl FBI. Z měst poblíž Sanandreakého zlomu stále prchají obyvatelé. Na mnoha dálnicích v okolí Sanfranciského zálivu je znemožněn provoz, mnohakilometrové kolony aut zatarasily i státní silnice číslo 280, 580, 680 a 880. A prodavač

starých desek z Haight-Ashbury tvrdí, že agenti FBI si u něj koupili gramodesku s fotografií další podezřelý.“

„Desku?“ vyjekla Hvězda. „Co to sakra...“

„Majitel obchodu, pan Viktor Plumstead, řekl reportérům, že FBI jej požádal o pomoc při pátrání po nahrávce z šedesátých let, na které podle nich může být hlas jedné z osob podezřelých v případě Kladiva ráje. Jak říká, po několikadenní námaze našel desku dávno zapomenuté rockové skupiny Déšť čerstvých sedmikrásek.“

„Ježíši Kriste! Sama jsem na to málem zapomněla!“

„FBI ale odmítá potvrdit nebo vyvrátit, zda pátrá po zpěvačce skupiny Stelle Higginsové.“

„Do prdele!“ neudržela se Hvězda. „Znají moje jméno!“

Kněz horečně přemýšlel. Jak je to nebezpečné? Jméno jim moc nepomůže. Hvězda ho už dobrých třicet let nepoužila. Nikdo neví, kde Stella Higginsová žije.

Ale ano, ví.

Potlačil zoufalé zaúpění. Na jméno Stella Higginsová je pronajatý pozemek. A on sám je navíc řekl agentům FBI, kteří sem zabrousili ten den, kdy podnikli razii v Los Alamos.

Tím se zcela mění situace. Dříve nebo později někoho z FBI napadne si to spojit.

A kdyby se jim to nějakou náhodou nepodařilo, pořád je tu ten policajt ze Silver City, co se zrovna rekreuje na Bahamách a co napsal jméno Stella Higginsová na složku týkající se případu, který za pár týdnů bude projednávat soud.

Údolí Stříbrné řeky přišlo o utajení.

Ta myšlenka jej k nesnesení rozesmutnila.

Co může dělat?

Možná by teď mohl s Hvězdou utéct. Klíče jsou v autě. Za pár hodin by mohli být v Nevadě. Zítra v poledne by byli osm set kilometrů odsud.

Sakra, to ne. Ještě mé nedostali.

Ještě to zvládne.

Původně měl v plánu postarat se, aby se úřady nikdy nedozvěděly, kdo za Kladivem ráje stojí a proč se dožadoval zastavení stavby elektráren. Teď to FBI brzy zjistí – ale třeba by šlo je přinutit, aby si to nechali pro sebe. Kněz by to mohl pojmout do svých požadavků. Kdyby je přinutil rozhodnout se pro zastavení výstavby, tohle by už spolklí snadno s tím.

Ano, je to drzost – ale celá ta věc je holá drzost. Mohl by to dokázat.

Ale musí se dostat z dosahu FBI.

Otevřel dveře auta a vystoupil. „Jdeme,“ řekl Hvězdě. „Máme spoustu práce.“

Pomaličku vylezla ven. „Ty se mnou nechceš utéct?“ řekla smutně.

„Nechci, sakra.“ Bouchl dveřmi a odešel.

Šla za ním přes vinohrad a pak do osady. Vstoupila do svého srubu, ani mu nepopřála dobrou noc.

Kněz šel do srubu k Melánii. Spala. Rázně s ní zatřásl, aby se vzbudila. „Vstávej,“ poručil jí. „Musíme odjet. A rychle.“

Judy se dívala a čekala, až si Stella Higginsová vypláče srdce.

Byla vysoká, a i když za jiných okolností mohla působit přitažlivě, teď vypadala jako troska. Tvář měla zkroucenou lítostí, po tvářích jí stékal staromódní makeup, široká ramena se otřásala vzlyky.

Seděly v maličkém srubu, který byl jejím domovem. Všude okolo byly hromady zdravotnických potřeb: balení obvazů, krabičky s aspirinem a s prášky proti bolení hlavy a žaludku, lahvičky s tinkturou proti zácpě, sirup proti kašli, jód. Po stěnách visely kresby, na kterých ji děti zachytily, jak je ošetřuje. Stavení bylo primitivní, bez elektřiny a bez tekoucí vody, ale jako by v něm bylo cítit štěstí.

Judy zašla ke dveřím, podívala se ven a dala Hvězdě chvilku, aby se sebrala. Údolí vypadalo v bledém jitřním světle nádherně. Ze stromů na příkrém svahu mizely poslední

lehké cáry mlhy, dole v údolí se leskla a třpytila řeka. Na bližší části svahu byl úpravný vinohrad a pravidelné řádky keřů révy byly pečlivě vyvázány ke dřevěným rámcům. Judy se na chvíli nechala ovládnout pocitem vnitřního míru, pocitem, že tady jsou věci právě takové, jaké by měly být, a že zbytek světa je šílený. Otřásla se, aby se toho strašidelného dojmu zbavila.

Objevil se Michael. Zase chtěl s nimi jet proto, aby se postaral o Dustyho, a Judy řekla Stuartu Cleeverovi, že by mu to měli dovolit, protože jeho odbornost je pro vyšetřování velmi významná. Vedl Dustyho za ruku. „Jak mu je?“ zeptala se Judy.

„V pořádku,“ kývl Michael.

„Našli jste Melánii?“

„Není tady. Dusty říká, že se o něj starala velká holka, která se jmenuje Květina.“

„A má ponětí, kam Melánie odjela?“

„Ne.“ Kývl ke Hvězdě. „Co ti řekla?“

„Zatím nic.“ Judy se vrátila dovnitř a posadila se na kraj postele. „Povězte mi o Rickym Grangerovi,“ požádala ji.

„Je v něm dobro i zlo,“ odpověděla Hvězda, jakmile přestala vzlykat. „Vím, že předtím byl zločinec, dokonce někoho zabil, ale po celou tu dobu, po celých těch pětadvacet let, co jsme byli spolu, nikomu ani neublížil – až teď, až když někoho napadlo postavit tu pitomou svinskou přehradu.“

„Chci ho jenom najít dřív, než ublíží ještě víc lidem,“ řekla Judy mírně.

Hvězda kývla. „Já vím.“

Judy přinutila Hvězdu, aby se na ni podívala. „Kam jel?“

„Kdybych to věděla, pověděla bych vám to,“ řekla Hvězda. „Ale já to nevím.“

Kněz a Melánie vyjeli do San Franciska v dodávce patřící komuně. Kněz měl dojem, že nabouraný cadillac by byl příliš podezřelý a Melániino oranžové subaru bude už policie hledat.

Všechn provoz mířil spíš opačným směrem, a tak se moc nezdrželi. Do města dorazili v neděli krátce po páté nad ránem. Na ulicích bylo sem tam pár lidí: na autobusové zastávce se objímal nezletilý páreček, dva nervní feťáci si od dealera v dlouhém plášti kupovali dávku, po vozovce si to šněroval nějaký zoufalý kořala. Zato čtvrt' až u vody byla dokonale prázdná. Opuštěná průmyslová krajina vypadala v ranním světle bezduše a přízračně. Našli sklad firmy Perpetua a Kněz odemkl vrata. Realitní agent dodržel slib – fungovala elektřina a v umývárně tekla voda.

Melánie zajela dovnitř s dodávkou a Kněz se podíval na seismický vibrátor. Nastartoval, pak zvedl a zase spustil desku. Všechno v pořádku.

Lehli si na gauč v kanceláři a přitulili se k sobě. Kněz zůstal vzhůru a znovu a znovu si probíral, jak na tom je. Ať to bral jakkoli, jediná rozumná věc, kterou teď guvernér Robson může udělat, je vzdát se. Kněz se přistihl, že si sestavuje vymyšlený projev pro pořad Johna Truthe a mluví o tom, jak hloupě se guvernér dosud choval. *Mohl by zemětřesení zastavit jediným slovem!* Po hodině si uvědomil, jak je to

zbytečné. Ležel na zádech a začal s relaxačním rituálem, který používal před meditací. Tělo se zklidnilo, srdce začalo bít pomaleji, mysl se vyprázdnila. Usnul.

Probudil se až v deset dopoledne.

Postavil na vaříč hrnec s vodou. Z komuny si přivezl sklenici s ekologicky pěstovanou kávou a pár šálků.

Melanie zapnula televizi. „V komuně mi chyběly zprávy,“ přiznala. „Dřív jsem se na ně dívala pořád.“

„Já obvykle zprávy nenávidím,“ řekl Kněz. „Nadělají ti starosti o spoustu věcí, se kterými nemáš šanci nic dělat.“ Ale přesto se s ní díval, protože chtěl zjistit, jestli tam bude něco o něm.

Prakticky celé zprávy byly o něm.

„Kalifornské úřady berou hrozbu zemětřesení, jehož termín se krátí, velmi vážně,“ řekl moderátor. K tomu zabírali zaměstnance města, jak v parku u Golden Gate stavějí stan polní nemocnice.

Ten pohled Kněze rozzlobil. „Proč nám jednoduše nedáte to, co chceme?“ zeptal se televize.

Další šot ukazoval agenty FBI, jak prohlížejí v horách sruby. „Pane Bože, to je naše komuna!“ řekla Melanie po chvíli.

Uviděli Hvězdu zachumlanou ve starém nachovém hedvábném županu. Dva muži v neprůstřelných vestách ji vyváděli ven ze srubu a ona se tvářila nešťastně.

Kněz zaklel. Nepřekvapilo ho to – právě reálná hrozba, že k razii dojde, jej včera v noci vyhnala tak narychlo –, ale přesto v něm ten pohled vyvolával zuřivost a zoufalství. Ti neomalení parchanti pošpinili jeho domov.

Měli jste nás nechat na pokoji. Teď už je pozdě.

Uviděl podmračenou Judy Maddoxovou. *Doufala jsi, že mě chytíš, co? Dneska moc hezky nevypadala. Měla pod oběma očima modřiny a přes nos širokou náplast. Lhala jsi mi a pokusila ses mě polapit lstí. Nediv se, že jsi takhle dopadla.*

Ale v duši cítil sklíčenost. Celou tu dobu FBI podceňoval. Když s tím vším začal, nikdy by ho nenapadlo, že se jednou bude dívat, jak do jeho svatyně, do údolí, které bylo jeho skryší po tolik let, vtrhávají agenti. Judy Maddoxová je chytřejší, než si myslel.

Melánie zalapala po dechu. V záběru se objevil její manžel Michael s Dustym v náručí. „Ne!“ vykřikla.

„Dustyho přece nezatknou,“ ozval se Kněz netrpělivě.

„Ale kam s ním Michael pojede?“

„Záleží na tom?“

„Jasně, jestli ho odveze tam, kde bude zemětřesení!“

„Michael přece ví nejlíp ze všech, kudy vede zlomová linie! Nikam, kde by to bylo nebezpečné, určitě nepojede.“

„Proboha. To doufám, zvláště když má s sebou Dustyho.“

Kněz měl dívání na televizi dost. „Jdeme ven,“ rozhodl. „Vezmi s sebou mobil.“

Melánie si sedla za volant dodávky a Kněz zamkl sklad. „K letišti,“ nařídil, sotva si sedl vedle ní.

Protože se vyhýbali dálnicím, dostali se dost blízko k letišti a teprve pak uvázli v dopravní zácpě. Kněz odhadl, že kolem nich musejí používat mobilní telefony tisíce lidí – všichni se snaží chytit letadla, dovolat se domů, zjistit, jak rozsáhlá dopravní zácpa je. Zavolal do pořadu Johna Trutha.

Vzal to John Truth osobně. Knězi došlo, že v tenhle hovor doufal a čekal na něj. „Mám požadavek, tak poslouchej pozorně,“ řekl mu Kněz.

„Bez obav, nahrává se to,“ odpověděl Truth.

„Asi to večer přehraješ, co, Johne?“ řekl Kněz s úsměvem.

„Doufám, že to už budeš sedět za katrem,“ řekl Truth zavile.

„Ty mi taky polib prdel.“ Ten chlap nemá důvod být protivný. „Takže ten nový požadavek: chci prezidentskou milost pro všechny členy Kladiva ráje.“

„Já to prezidentovi vzkážu.“

„Teď se zase snaží být sarkastický. Copak nechápe, jak to je důležité? „A samozřejmě zmrazení výstavby všech nových elektráren.“

„Počkej, počkej,“ namítl Truth. „Když teď všichni vědí, kde ta tvoje komuna je, nepotřebuješ přece zarazit všechny stavby. Stačí, když nebude zaplaveno vaše údolí, ne?“

Kněz to zvážil. Ani ho to nenapadlo, ale chápal, že Truth má pravdu. Přesto se rozhodl s tím nesouhlasit. „Ne, sakra,“ odsekl. „Mám svoje zásady. Kalifornie potřebuje méně elektřiny, ne víc, jestli tu moje vnoučata mají nějak slušně žít. Trvám na původním požadavku. Jestli to guvernér nepřijme, dojde k dalšímu zemětřesení.“

„Jak to můžeš udělat?“

Ta otázka Kněze překvapila. „Cože?“

„Jak to můžeš udělat? Jak můžeš způsobit tolika lidem tolik utrpení a trápení – zabíjet, mrzačit, bořit, vyhánět zděšené lidi z domovů... Jak s tím dokážeš usnout?“

Jeho otázka Kněze rozzuřila. „Nehraj si na mravopochestného,“ odsekl. „Pokouším se zachránit Kalifornii.“

„Zabíjením lidí.“

Knězi došla trpělivost. „Zavři už tu zkurvenou držku a poslouchej. Povím ti něco o příštím zemětřesení.“ Podle Melánie se další seismické okno otevře v půl sedmé večer. „V sedm,“ oznámil Kněz. „Začne to v sedm.“

„A můžeš mi říct –“

Kněz přerušil spojení.

Chvilku mlčel. Z rozhovoru mu zbyl nepříjemný pocit. Truth měl být vylekaný k smrti, ale místo toho s Knězem div nežertoval. Choval se k němu, jako by už prohrál, tak je to.

Dojeli na křižovatku. „Tady to můžeme otočit a jet zpátky,“ navrhla Melánie. „V opačném směru není žádný provoz.“

„Tak jo.“

Obrátila vůz. Kněz byl zamyšlený. „Vrátíme se ještě někdy do údolí?“ řekla Melánie. „Myslím, když teď FBI a vůbec všichni vědí, kde je?“

„Ano!“ řekl pevně.

„Nekřič!“

„Ano, vrátíme,“ zopakoval tišeji. „Vím, že to vypadá zle, a asi se budeme muset nějakou dobu držet stranou. Určitě přijdeme o letošní sklizeň. Lidi od novin tam budou obcházet týdně. Ale nakonec na nás zapomenou. Začne nějaká válka, nebo budou volby nebo vypukne sexuální skandál a z nás bude stará záležitost. Pak tam potichoučku zase vklouzneme, nastěhujeme se do svých domů, dáme vinohrad do pořádku a začneme pracovat na nové úrodě.“

Melánie se usmála. „Jasně.“

Ona tomu věří. Já nevím jistě. Ale nehodlám o tom přemýšlet. To by podrylo mou vůli. Teď žádné pochybnosti. Jen činy.

„Chceš se vrátit do skladu?“ zeptala se Melánie.

„Ne. Kdybych byl v té díře zavřený celý den, zcvoknul bych se. Zajed' do města, najdeme si nějakou restauraci a nasvačíme se. Mám hlad.“

Judy a Michael odvezli Dustyho do Stocktonu, kde žili Michaelovi rodiče. Letěli vrtulníkem. Dusty se bál. Přistáli na fotbalovém hřišti předměstské střední školy.

Michaelův otec byl penzionovaný účetní. Rodiče měli úhledný předměstský domek, jehož pozemek zadní stranou sousedil s golfovým hřištěm. Judy si v kuchyni u stolku dala kávu a Michael ubytoval Dustyho. „Ta příšernost možná obchodu pomůže,“ řekla paní Quercusová znepokojeně, „ale stejně je to zlá věc a nikomu to nic dobrého nepřinese.“ Judy si vzpomněla, že půjčili Michaelovi peníze na rozjezd firmy a on má starosti, jestli jim je bude moct splatit. Ale paní

Quercusová má pravdu – když se stal Michael konzultantem FBI, mohlo by to jeho firmě pomoci.

Judy se v myšlenkách vrátila k seismickému vibrátoru. V Údolí Stříbrné řeky ho nenašli. Nikdo ho nezahlédl od pátečního večera, ale desky, díky kterým vypadal jako pouťová atrakce, našel vedle silnice jeden z těch stovek silničářů, kteří ještě teď uklízejí trosky ve Felicitas a kolem něj.

Věděla, v jakém autě teď Granger jezdí. Zjistila si od členů komuny, jaká auta mají, a podívala se, které chybí. Vzal si dodávku. Rozeslala její popis na všechny strany. Teoreticky by ji teď měli hledat všichni policajti v Kalifornii, ale v praxi bude většina z nich mít plné ruce práce se zmatkem na ulicích.

Nesnesitelně ji trápilo pomyšlení, že kdyby se s Cleeverem pořádně pohádala a přesvědčila ho, aby razii podnikli ne ráno, ale už večer, byla by Grangerova chytla. Jenže byla příliš unavená. Dneska se cítila lépe – razie jí do žil napumpovala adrenalin a dodala jí energii. Přesto nebyla fyzicky ani tělesně v pořádku a mlela z posledního.

Na lince stála maličká televize. Zvuk byl ztlumený. Pak začaly zprávy a ona požádala paní Quercusovou, jestli by to nemohla zesílit. Dávali rozhovor s Johnem Truthem, který mluvil telefonicky s Grangerem. Přehrál záznam části jejich rozhovoru. „V sedm,“ řekl Granger z nahrávky. „Začne to v sedm.“

Judy se otřásla. Myslí to vážně. V hlase není cítit ani lítost, ani výčitky, nikde ani náznak toho, že by váhal ohrozit životy tolika lidí. Mluví rozumně, ale je poznat, že s jeho lidskostí to není tak docela v pořádku. Ve skutečnosti mu na utrpení druhých nezáleží. A to je rys pro psychopaty příznačný.

Napadlo ji, co by asi z jeho hlasu vyčetl Simon Sparrow. Ale na psycholingvistiku je už pozdě. Došla ke dveřím kuchyně a zavolala. „Michaele! Musíme jet!“

Ráda by Michaela nechala v bezpečí s Dustym. Ale potřebovala, aby byl na velitelství akce. Jeho odborné znalosti mohou být nedocenitelné.

Přišel s Dustym. „Jsem skoro nachystaný,“ řekl. Pak zazvonil telefon a vzala to paní Quercusová. Po chvilce podala sluchátko Dustymu. „To je pro tebe.“

Dusty si sluchátko vzal. „Haló,“ řekl nejistě. A pak se mu obličej rozjasnil. „Ahoj, mami!“

Judy strnula.

Melánie.

„Ráno jsem se probudil a ty jsi byla pryč! A pak pro mě přijel táta!“

Je téměř jisté, že Melánie je s Knězem někde, kde mají seismický vibrátor. Judy sáhla po mobilu a navolila číslo velitelství. Dovolala se Radžovi. „Vysledovat hovor,“ sypala ze sebe tiše. „Melánie Quercusová volá sem do Stocktonu.“ Nadiktovala mu číslo přístroje, na kterém mluvil Dusty. „Hovor začal před minutou a zatím pořád pokračuje.“

„Dělám na tom,“ ozval se Radža.

Judy přerušila spojení.

Dusty poslouchal, občas jen přikyvoval nebo vrtěl hlavou, jako kdyby zapomněl, že matka jeho pohyby nemůže vidět.

Pak najednou předal sluchátko otcí. „Chce s tebou mluvit.“

„Proboha, zjistěte, kde je!“ šeptl Michael Judy.

Vzal si od Dustyho telefon a přitiskl si mluvítko na prsa, aby nic nebylo slyšet. „Vem si to na druhé lince v ložnici.“

„Kde to je?“

„Naproti přes halu, zlatíčko,“ vysvětlila paní Quercusová.

Judy ve vřítu do ložnice, skočila šipkou přes vyšívaný přehoz na postelích, chmátla po telefonu stojícím na nočním stolku a přikryla mluvítko dlaní.

„Kde proboha jsi?“ uslyšela Michaela.

„Na tom nesejde,“ odpověděla Melánie. „Viděla jsem tě s Dustym v televizi. Je v pořádku?“

Takže byla někde, kde se mohla dívat na televizi. „Dusty se má dobře,“ oznámil jí Michael. „Zrovna jsme sem přijeli.“

„Doufala jsem, že tam budete.“

Michael si všiml, že mluví potichu. „To nemůžeš mluvit nahlas?“

„Ne, nemůžu, tak pořádně poslouchej, ano?“

Nechce, aby ji Granger slyšel. To je dobře – mohlo by to být znamení, že se začínají rozcházet v názorech.

„No dobře, dobře,“ souhlasil Michael.

„Zůstaneš s Dustym, vid’?“

„Ne, pojedu do města.“

„Cože? Michaele, proboha, to je nebezpečné!“

„Copak zemětřesení bude v San Francisku?“

„To ti nemůžu říct.“

„Bude to na poloostrově?“

„Ano, na poloostrově, tak ať je Dusty někde stranou!“

Judin mobil zapípal. Pořád držela mluvítko telefonu v ložnici přikryté, přiložila si mobil ke druhému uchu a ohlásila se. „Slyším.“

Byl to Radža. „Volá z mobilu. Je v San Francisku. Přesněji to u digitálního přístroje určit nejde.“

„Pošli pár lidí na ulice, ať hledají tu dodávku!“

„Jasně.“

Judy přerušila hovor.

„Když tě to tak trápí, co kdybys mi rovnou řekla, kde je seismický vibrátor?“

„To nemůžu,“ sykla Melánie. „Zbláznil ses?“

„Nech toho. Já že jsem se zbláznil? Já snad vyvolávám zemětřesení?“

„Už nemůžu mluvit.“ Ozvalo se cvaknutí.

Judy vrátila sluchátko na přístroj na nočním stolku, převalila se na záda a horečně přemýšlela. Melánii unikla řůra informací. Je někde v San Francisku. Ani tak nebude snadné tu jehlu najít, ale pořád menší kupka sena než celá Kalifornie.

A k příštímu zemětřesení má podle ní dojít někde na Sanfranciském poloostrově, což je široký pás země mezi Tichým oceánem a Sanfranciským zálivem. Někde v té oblasti musí být i seismický vibrátor. Judy ale měla pocit, že nejzajímavější je náznak o možné neshodě mezi ní a Grangerem. Jisté je, že si zavolala, aniž mu to řekla, a zřejmě taky měla strach, že ji zaslechne. To je nadějně. Té roztržky by Judy mohla využít.

Zavřela oči a soustředila se. Melánie má strach o Dustyho. To je její slabost. Jak toho ale využít proti ní?

Zaslechla kroky a otevřela oči. Vešel Michael. Zvláště se na ni podíval.

„Co je?“ zeptala se.

„Může ti to připadat nevhodné, ale na té posteli ti to moc sluší.“

Uvědomila si, že je v domě jeho rodičů. Vstala.

Objal ji. Bylo to příjemné. „Co obličej?“ zajímal se.

Zadívala se na něj. „Když si dáš hodně pozor...“

Jemně ji políbil na rty.

Jestli se mu chce mé líbat, když zrovna vypadám takhle hrozně, musím se mu vážně líbit.

„Mhmm,“ vydechla. „Až tohle všechno skončí...“

„Ano.“

Na chvíli zavřela oči.

A potom začala znovu přemýšlet o Melánii.

„Michaele...“

„Poslouchám.“

Vymanila se z jeho objetí. „Melánie má strach, aby se Dusty nedostal do zóny, kde bude zemětřesení.“

„Bude tady.“

„Ale nepotvrdil jsi jí to. Ptala se tě, ale ty jsi jen řekl, že když jí to dělá starosti, měla by ti říct, kde je seismický vibrátor. Přímou jsi jí neodpověděl.“

„Ale jistě to vyplývá... neblázni, proč bych ho chtěl vystavovat nebezpečí?“

„Já mluvím o tom, že ji můžou nahlodávat pochyby. A ať je, kde je, má tam televizi.“

„Někdy si zprávy nechává puštěné celý den – uklidňuje ji to.“

Judy pocítila bodnutí žárlivosti. *Zná ji tak dobře.* „A co kdybychom přiměli nějakého televizního reportéra, aby s tebou udělal rozhovor v operačním středisku v San Francisku, o tom, co děláš pro Úřad... a Dusty by se tam někde vzadu mihl?“

„Pochopila by, že je v San Francisku.“

„A co by udělala?“

„Asi by mi zavolala a seřvala by mě.“

„A kdyby se ti dovolat nemohla...“

„Měla by hrozný strach.“

„A zabránila by Grangerovi, aby použil seismický vibrátor?“

„Možná. Kdyby mohla.“

„Stojí to za pokus?“

„A máme na vybranou?“

Teď nebo nikdy, říkal si Kněz. Možná se guvernér a prezident nevzdají, dokonce ani po Felicitas ne. Ale večer bude třetí zemětřesení. Pak zavolá Johnu Truthovi a řekne: „Udělám to znovu! Tentokrát to bude Los Angeles nebo San Bernardino nebo San Jose. Můžu to udělat tolikrát, kolikrát budu chtít. Budu v tom pokračovat, dokud nesložíte zbraně. Takže se rozhodněte!“

San Francisko vypadalo jako mrtvé město. Jen málo lidí chodilo po nákupech nebo na procházky, zato hodně jich mířilo do kostelů. Restaurace byly poloprázdné. Kněz objednal steak a vajíčka a vypil tři koktejly. Melánie byla

zaražená a myslela na Dustyho. Kněz si říkal, že kluk se má dobře, když je s otcem.

„Vyprávěl jsem ti někdy, proč se jmenuju Granger?“ zeptal se Melánie.

„To není jméno po rodičích?“

„Matka si říkala Veronika Nightingalová. A že prý se můj táta jmenoval Stewart Granger. Vykládala mi, že odjel na dalekou cestu, ale jednou se vrátí, přijede ve velké limuzíně plné dárků – jí přiveze parfémy a čokoládu, mně zase kolo. Když přšelo a nemohl jsem si hrát na ulici, sedával jsem celé hodiny u okna a vyhlížel jsem ho.“

Melánie jako by na chvilíčku zapomněla na vlastní problémy. „Chudinko moje malá,“ řekla.

„A teprve ve dvanácti jsem přišel na to, že Stewart Granger byl velká filmová hvězda. Někdy v době, kdy jsem se narodil, se proslavil v roli Allana Quattermaina ve filmu *Doly krále Šalamouna*. Myslím, že si to máma vybásnila. Málem mi to zlomilo srdce, to ti teda povím. Strávil jsem u toho mizernýho okna tolik času.“ Kněz se usmál, ale ta vzpomínka zabořila.

„Kdo ví?“ pokrčila rameny Melánie. „Třeba to fakt byl tvůj otec. Herci dost chodí za děvčkama.“

„Asi bych se ho měl zeptat.“

„Je po smrti.“

„Vážně? To jsem nevěděl.“

„Jo, četla jsem to v People, je to už pár let.“

Kněze ta ztráta zabořila. Nikdy neměl nic, co by se víc podobalo otci, než byl Stewart Granger. „No vida, tak se to už nedozvím nikdy.“ Pokrčil rameny a přivolal číšníka.

Kněz se ani po odchodu z restaurace nechtěl vrátit do skladu. Když byl v komuně, dokázal bez potíží jen sedět a nic nedělat, ale v ohavné místnosti v té tovární pustíně by dostal ponorkovou nemoc. Po pětadvaceti letech života v Údolí Stříbrné řeky už nemohl bydlet ve městě. A tak se s Melánií

procházeli u moře po Fisherman's Wharf, hráli si na turisty a těšili se ze slaneého větříku vanoucího od zálivu.

Pro každý případ si pozměnili vzhled. Ona si snadno poznatelné dlouhé rusé vlasy svázala a nacpala pod klobouk a nasadila si tmavé brýle. Kněz si tmavé vlasy napomádoval a připlácí k hlavě a na tváři už měl třídní strniště. Obvyklého vzhledu stárnoucího hipíka se úplně zbavil a vypadal teď jako latinskoamerický seladon. Nikdo si jich nevšímal.

Kněz naslouchal, o čem se baví těch pár lidí kolem. Každý měl po ruce nějaké zdůvodnění, proč neodjel z města.

„Mně to hlavu nedělá, náš dům je stavěný proti zemětřesení...“

„Náš taky, ale v sedm budu stejně radši v prostředku parku...“

„Já jsem fatalista. Buď je mi to zemětřesení souzeno, nebo není...“

„No co, člověk se klidně může zabít, když jede do Las Vegas v autě...“

„Před časem jsem si dal zpevnit barák...“

„Zemětřesení přece nikdo nemůže vyvolat, byla to shoda okolností...“

Pár minut před čtvrtou se vrátili k autu.

Policajta si Kněz všiml, když už bylo skoro pozdě.

Po koktejlech byl zvláště klidný a cítil se skoro nezranitelný, a tak se po policii moc nerozhlížel. Toho, že za autem stojí uniformovaný městský policista, prohlíží si značku a něco říká do vysílačky, si všiml, až když byl snad tři metry před vozem.

Okamžitě se zarazil a chytil Melánii za paži.

Ve chvílce mu došlo, že chytřejší by bylo jít nenápadně pryč; jenže už bylo pozdě.

Polda zvedl oči od značky a zachytil jeho pohled.

Kněz se podíval na Melánii. Policisty si nevšimla. Málem jí řekl: „Nedívej se na auto!“, ale došlo mu, že to by se na ně

podívala téměř jistě. A tak raději řekl to, co ho napadlo hned potom. „Podívej se mi na ruku.“ Otočil ji dlaní nahoru.

Podívala se tam a pak se zahleděla zase na něj. „A co mám jako vidět?“

„Dívej se tam dál a já ti to vysvětlím.“

Poslechla.

„Projdeme kolem auta. Ten polda si zapisuje značku. Všiml si nás, vidím ho koutkem oka.“

Sklouzla pohledem od jeho dlaně k obličeji. A pak mu k jeho překvapení dala facku.

Zabolelo to. Zalapal po dechu.

„Táhni si k tý svojí pitomý blondýně!“ zaječela na něj.

„Cože?“ ptal se naštvaně.

Šla pryč. Ohromeně se na ni díval. Prošla kolem dodávky.

Polda se na Kněze po očku potouchle podíval.

Kněz se rozešel za Melánii. „Počkej, tak sakra počkej!“

Policajt se zase začal věnovat poznávací značce.

Kněz dohnal Melánii a spolu zašli za roh.

„Chytrá holka,“ ocenil ji. „Ale nemusela jsi tolik přitlačit.“

Na Michaela otočili silný bodový reflektor a na tmavě zelenou polokošili mu připevnili miniaturní mikrofon. A namířili na něj malou televizní kameru na trojnožce. Za jeho zády pracovali u monitorů dva mladí seismologové, které sem přivedl. Proti němu seděl Alex Day, televizní reportér, asi tak dvacetiletý fešák s módním krátkým zástřihem. Navlékl si na to maskáčovou blůzu, což Judy připadalo až přehnaně dramatické.

Dusty stál vedle Judy, držel ji za ruku a díval se, jak s jeho otcem dělají rozhovor.

„Ano,“ říkal právě Michael, „můžeme určit místa, kde bude nejsnazší vyvolat zemětřesení, ale které teroristé zvolí, to naneštěstí zjistíme až ve chvíli, kdy uvedou do činnosti seismický vibrátor.“

„A co byste lidem poradil?“ zeptal se Alex Day. „Jak se mají chránit, pokud dojde k zemětřesení?“

„Nejlepší bude pamatovat si tři zásady. Schovat se, chránit se, nepadnout. Schovat se pod stůl, psací nebo jídelní, chránit si tvář rukama před padajícími střepy, snažit se neupadnout, dokud otřesy nepřestanou.“

„Teď běž k tátovi,“ vyzvala Judy Dustyho.

Dusty vešel do záběru. Michael si jej vysadil na koleno. Alex Day řekl svou narážku: „A můžeme nějakými zvláštními opatřeními chránit děti?“

„To, co jsem právě říkal, si s nimi procvičte hned teď, aby věděly, co mají při zemětřesení dělat. Dohlédněte, aby na sobě měly pevné boty, ne žabky nebo sandály, protože po otřesech je všude na zemi spousta střepů. A držte je doma, abyste je pak nemuseli někde hledat.“

„A měli by si lidé na něco dávat pozor?“

„Rozhodně by neměli vybíhat ven z domů. Při zemětřeseních většinu zranění způsobí cihly a další stavební prvky padající z poškozených budov.“

„Pane profesore, děkujeme, že jste dnes přijal naše pozvání.“

Alex Day se na Michaela a na Dustyho usmíval tak dlouho, až to vypadalo, že mu úsměv přimrzl na tváři. Pak řekl kameraman: „Bezva.“

Všichni se uvolnili. Štáb začal rychle balit fidlátka.

„A kdy můžu letět k babičce vrtulníkem?“ dožadoval se Dusty.

„Hned teď,“ řekl mu Michael.

„Za jak dlouho to přijde do zpráv?“ chtěla vědět Judy. „Žádný velký stříh nebude potřeba, takže to půjde dost rychle. Tak do půl hodiny, řekl bych.“

Judy se podívala na hodinky. Bylo čtvrt na šest.

Kněz a Melánie šli dobrou půlhodinu, ale neuviděli žádný taxík. Pak Melánie zavolala z mobilu taxislužbu. Čekali, ale nikdo to nebral.

Kněz div nešílel. Po všem, co dokázal, se snad proboha jeho velký plán nezhroutí jen proto, že nesežene taxíka!

Konečně se u mola číslo 39 objevil špinavý chevrolet. Řidič měl na kapotě napsané nějaké nevyslovitelné středoevropské jméno a tvářil se jako socha. Z angličtiny ovládal jen slova „vlevo“ a „vpravo“ a nejspíš byl v celém San Francisku jediný, kdo o žádném zemětřesení neslyšel.

Do skladu se vrátili v půl sedmé.

Judy se v operačním středisku zhroutila na židli a zírala na telefon.

Za pět minut půl sedmé. Granger do pětatřiceti minut zapojí seismický vibrátor. Jestli to vyjde stejně jako ve dvou předchozích případech, bude zemětřesení. Tohle ale bude horší. Pokud Melánie mluvila pravdu a přístroj je někde na Sanfranciském poloostrově, otřesy téměř jistě zasáhnou město.

Od pátečního večera, kdy Granger v pořadu Johna Truthe oznámil, že příští zemětřesení dopadne na San Francisco, opustily město a jeho nejbližší okolí asi dva miliony lidí. Zůstalo ale ještě přes milion mužů, žen a dětí, kteří své domovy opustit buď nechtějí, nebo nemohou: chudí, staří, nemocní, a k nim pak policisté, požárníci, lidé pracující ve zdravotnictví, zaměstnanci městské správy, kteří by se měli účastnit záchranných prací. Takže i Bo.

V televizi mluvil Alex Day z improvizovaného studia zřízeného ve středisku pro nouzové akce v úřadě starosty na Turk Street. Jen pár ulic odsud. Starosta měl na sobě klobouk a purpurovou vestu a říkal občanům, ať se schovávají, chrání a nepadají.

Rozhovor s Michaelem běžel na všech stanicích každých pár minut: prozradili vedoucím pracovníkům televize, co je jeho skutečným účelem.

Ale vypadalo to, že Melánie se nedívá. –

Knězovu dodávku našli ve čtyři hodiny na Fisherman's Wharf. Hlíдали ji, ale nevrátil se k ní. Právě teď prohledávali všechny garáže a parkoviště v okolí a pátrali po seismickém vibrátoru.

Taneční sál důstojnického klubu byl plný lidí. Kolem poradního stolu se tísnilo aspoň dvacet hlavounů v oblecích. Michael a jeho pomocníci se krčili u počítačů a čekali na nevhodně veselý zvuk, který bude prvním znamením tektonického otřesu, jehož se obávali. Judini lidé pořád viseli na telefonech a prověřovali hlášení o tom, že někdo zahlédl osoby podobající se Grangerovi a Melánii, ale do jejich hlasů se čím dál tím víc mísil zoufalý tón. To, že v televizním šotu s Michaelem použili Dustyho, byla jejich poslední přesnější rána – a vypadalo to, že i ta šla vedle.

Většina lidí pracujících v operačním středisku bydlela v tomhle kraji. Administrativní skupina už zařídila evakuaci všech jejich rodin. Budova, ve které byli, byla považována za jednu z nejbezpečnějších: armáda ji dala ještě dodatečně vyztužit, aby byla odolná proti zemětřesení. Ale nemohli utéct. Stejně jako vojáci, požárníci a policisté naopak museli jít přímo do nebezpečí. Je to jejich práce. Venku na buzerplacu stála celá letka vrtulníků s otáčejícími se rotory. Stroje čekaly, až budou muset Judy a její kolegy odvézt do míst, kde by mohlo začít zemětřesení.

Kněz si zašel do koupelny. A když si myl ruce, uslyšel, jak Melánie zaječela.

S mokřýma rukama vběhl do kanceláře. Našel ji, jak vytřeštěně sleduje televizi. „Co je?“ zeptal se.

Byla celá bledá a jednou dlaní si přikrývala ústa. „Dusty!“ řekla a ukázala na obrazovku.

Kněz uviděl rozhovor s Melániiným manželem. Dusty seděl Michaelovi na koleně. Po chvíli se obraz změnil „To byl Alex Day a jeho rozhovor s jedním z předních světových seismologů, profesorem Michaellem Quercusem, přímo z operačního střediska FBI na základně Presidio,“ řekla moderátorka.

„Dusty je v San Francisku!“ zajíkala se Melánie.

„Ne, není,“ řekl Kněz. „Možná tu byl v té době, kdy natáčeli ten rozhovor. Teď už je ale kilometry daleko.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Samozřejmě že můžu. A ty taky. Michael se přece o syna dobře postará.“

„Moc ráda bych to věděla jistě.“ Melánii se třásl hlas.

„Udělej kafe,“ požádal ji Kněz vlastně jen proto, aby ji nějak zaměstnal.

„Tak jo.“ Vzala z vařiče hrnec a zašla ho do umývárny naplnit vodou.

Judy se podívala na hodinky. Půl sedmé.

Zazvonil telefon.

Sál ztichl.

Sáhla po sluchátku, to jí vyklouzlo, a tak zaklela, znovu je chytla a přitiskla si je k uchu. „Ano?“

„Melánie Quercusová chce mluvit s manželem,“ řekla spojovatelka.

Díky Bohu! Judy kývla na Radžu. „Vysledovat.“

Ale on už mluvil do svého telefonu.

„Spojte ji,“ řekla Judy.

Všichni hlavouni v oblecích opustili hlavní stůl a shlukli se kolem Judy. Stáli, mlčeli, špicovali uši.

Tohle je asi nejdůležitější telefonický rozhovor v mém životě.

Uslyšela cvaknutí. Pokusila se promluvit klidně. „Tady Judy Maddoxová.“

„Kde je Michael?“

Melánie mluvila tak vyděšeně a zmateně, že Judy pocítila soucit. Nevypadá na nic víc než na matku strachující se o osud dítěte.

Vzpamatuj se, Judy. Ta ženská je zabiják.

Zatvrdila se. „Kde jste, Melánie?“

„Prosím,“ šeptala Melánie. „Řekněte mi, kam odvezl Dustyho.“

„Něco za něco,“ řekla Judy. „Já zařídím, aby byl Dusty v bezpečí, a vy mi povíte, kde je seismický vibrátor.“

„Můžu mluvit s manželem?“

„Jste s Grangerem? S Knězem?“

„Ano.“

„A jste tam, kde je seismický vibrátor?“

„Ano.“

Tak tě skoro mám.

„Melánie, vy vážně chcete zabít tolik lidí?“

„Ne, ale musíme...“

„Až budete ve vězení, nebudete se moct starat o Dustyho. Nebudete vidět, jak roste.“ Judy uslyšela na druhém konci linky vzlyk. „Leda skrz sklo. A než vás pustí, bude dávno dospělý a nebude vás znát.“

Melánie se rozplakala.

„Řekněte mi, kde jste, Melánie.“

V tanečním sále vládlo naprosté ticho. Nikdo se ani nepohnul.

Melánie něco šeptla, ale Judy tomu nerozuměla. „Víc nahlas!“

Pak uslyšela, jak nějaký muž zařval: „Komu to sakra voláš!“

„Rychle, rychle!“ pobízela ji Judy. „Povězte mi, kde jste!“

Mužský hlas už burácel. „Dej mi ten zkurvenej telefon!“

„...Perpetua –“ pípala Melánie. Pak vykřikla.

Chvilku poté se spojení přerušilo.

„Je někde blízko moře jižně od města,“ řekl Radža.

„To nestačí,“ vykřikla Judy.

„Přesněji to určit nejde!“

„Do prdele!“

„Všichni se uklidněte,“ ozval se Stuart Cleever. „Za chvilku si to přehrajeme znovu. Ale hlavně – Judy, slyšela jste od ní nějaký náznak?“

„Na konec něco řekla. Znělo to jako perpetuum. Carle, prohledej seznam všech místních jmen a hledej něco podobného.“

„Taky se můžeme podívat na seznam firem,“ navrhl Radža.

„Můžou být v garážích nějaké kancelářské budovy.“

„Jasně.“

Cleever nervózně bubnoval do stolu. „Proč vlastně zavěsila?“

„Myslím, že Granger ji přistihl a vzal jí telefon.“

„Co chcete dělat teď?“

„Poletíme,“ řekla Judy. „Prohlédneme si pobřeží. Vezmu s sebou Michaela, aby mi řekl, kde vede zlomová linie. Třeba zahlédneme seismický vibrátor.“

„Tak leťte,“ kývl Cleever.

Kněz se zuřivě díval, jak se Melánie krčí pod špinavým umyvadlem. Pokusila se ho zradit. Kdyby tu měl pistoli, okamžitě by ji zastřelil. Ale revolver, který vzal strážnému v Los Alamos, měl v nákladáku, pod sedadlem.

Vypnul Melániin mobil, vsunul si ho do kapsy košile a snažil se uklidnit. To ho naučila Hvězda. Jako mladík klidně své zuřivosti dával průchod, protože věděl, že druhé to děsí – a s vyděšenými lidmi se snáz jedná. Hvězda ho naučila, jak správně dýchat, jak se uvolnit a myslet – což je dlouhodobě výhodnější.

Zvažoval, kolik škody Melánie napáchala. Dokáže FBI zjistit, odkud se ozvala? Jsou s to určit, kde je mobil, ze kterého se volá? Musí předpokládat, že to dovedou. A pokud ano, brzy tu budou a začnou po okolí hledat seismický vibrátor.

Nemá už čas. Seismické okno se otevře v šest čtyřicet. Podíval se na hodinky: šest třicet pět. K čertu s termínem – musí zemětřesení vyvolat ne v sedm, ale hned teď.

Vyběhl z umývárny. Seismický vibrátor stál uprostřed skladu předkem k vysokým vratům. Naskočil do kabiny a nastartoval.

Vibračnímu mechanismu trvalo minutu dvě, než se natlakoval. Netrpělivě sledoval ukazatele. *Tak rychle, rychle!* Konečně se ciferníky zeleně rozzářily.

Otevřely se druhé dveře a dovnitř se vsoukala Melánie. „Nedělej to!“ zaječela. „Nevím, kde je Dusty!“

Kněz sáhl po páce, kterou se spouštěla deska vibrátoru k zemi.

Melánie mu srazila ruku. „Prosím, nedělej to!“

Udeřil ji hřbetem ruky přes obličej. Vykřikla, na rtech se jí objevila krev. „Táhni odsud!“ zařval na ni. Trhl pákou a deska se spustila.

Melánie se natáhla a vrátila ji zase do původní polohy.

Kněz začal vidět rudě. Znovu ji udeřil.

Vykřikla a přikryla si obličej rukama, ale neutekla.

Kněz vrátil páku zase do dolní polohy.

„Prosím,“ žadonila, „nedělej to.“

Co s tou pitomou čubkou provedu? Vzpomněl si na revolver. Má ho pod sedadlem. Sáhl tam a vytáhl ho. Na tak stísněný prostor je to moc veliká a neobratná zbraň. Namířil na Melánii. „Vylez ven,“ nařídil jí.

K jeho úžasu znovu natáhla ruku, přitiskla se tělem ke hlavní revolveru a trhla pákou zpátky.

Stiskl spoušť.

V maličké kabině nákladáku se ozvala ohlušující rána.

Na zlomek vteřiny Kněz pocítil lítost, že zničil její krásné tělo; pak ten pocit zahnal.

Odhodilo ji to k protější stěně kabiny. Dveře byly ještě pořád otevřené, a tak vypadla, skulila se dolů a s ohavným tupým zvukem dopadla na podlahu skladu.

Kněz se ani nepodíval, jestli je mrtvá.

Potřetí pohnul pákou.

Deska pomalu klesla k zemi.

A jakmile se jí dotkla, Kněz zapojil přístroj.

Vrtulník byl čtyřmístný. Judy seděla vedle pilota, Michael za ní. A když letěli podél pobřeží Sanfranciského zálivu k jihu, spojili jim hovor z operačního střediska a Judy uslyšela ve sluchátkách hlas jedné z Michaelových studentek a pomocnic: „Michaele! Tady Paula! Spustil to – spustil vibrátor!“

Judy strnula hrůzou. *Myslela jsem si, že mám víc času!* Podívala se na hodinky. Tři čtvrtě na sedm. Ještě pořád zbývá čtvrt hodina do Grangerovy lhůty. Muselo ho k činu dohnat to, že jim Melánie zavolala.

„Zachytil seismograf nějaké otřesy?“ ptal se Michael.

„Ne, zatím jenom seismický vibrátor.“

Takže ještě žádné zemětřesení. Díky Bohu.

„Najděte to místo, rychle!“ rozkřikla se do mikrofону.

„Chvilíčku, hned budou souřadnice.“

Judy sáhla po mapě.

Tak dělejte, dělejte!

Za chvilku jí Paula z obrazovky přečetla několik čísel. Judy to místo našla na mapě. „Ještě tři kilometry na jih a pak asi kilometr do vnitrozemí,“ řekla pilotovi.

Vrtulník se naklonil a nabral rychlost – a jí se sevřel žaludek.

Letěli přes starou příbřežní tovární čtvrť plnou opuštěných fabrik a vrakovišť. Tady by byl klid i v obyčejnou neděli: teď

tu je jako po vymření. Judy se rozhlížela a pátrala po nákladním autě, které by mohlo být seismickým vibrátorem.

Na jihu spatřila dvě policejní hlídková auta, jak se řítí ke stejnému místu jako oni. Na západě našla blížící se obrněný vůz zásahové jednotky. Z Presidia už vylétají další vrtulníky plné po zuby ozbrojených agentů. Brzy bude na souřadnice, které našla Paula, mířit polovina policejních aut v Severní Kalifornii.

„Paulo, co vidíš na monitoru?“ vyptával se Michael.

„Nic, vibrátor pracuje, ale bez účinku.“

„Díky Bohu!“ ulevila si Judy.

„Pokud bude postupovat jako předtím, přemístí auto o půl kilometru a zkusí to znovu,“ pokračoval Michael.

„Jsme tu,“ oznámil pilot. „Tady jsme na těch souřadnicích.“ Vrtulník začal kroužit.

Judy a Michael vyhlíželi ven a zběsile pátrali po seismickém vibrátoru.

Dole se nic ani nepohnulo.

Kněz zaklel.

Vibrační mechanismus pracoval, ale žádné zemětřesení nezačalo.

Stalo se to v obou předchozích případech. Melánie říkala, že sama moc nechápe, proč to na některých místech zabere a na jiných ne. Nejspíš to souvisí s různým druhem podloží. Vibrátor pokaždé způsobil zemětřesení až napotřetí. Dneska ale Kněz velmi potřeboval mít štěstí napoprvé.

A neměl.

Celý roztřesený vztekem vypnul mechanismus a zvedl desku.

Bude muset auto přemístit.

Vyskočil. Překročil Melánii, která ležela schoulená u stěny na betonu a krvácela, a rozběhl se k vratům. Byla staromódní

a dvoukřídla a otvírala se dovnitř. A v jednom jejich křídle byla malá dvířka pro pěší. Kněz je trhnutím otevřel.

Judy si přečetla nápis na vchodu do jednoho malého skladu: „Perpetua – věčné kalendáře.“

Myslela si, že Melánie říká „perpetuum“.

„Tady to je!“ rozkřikla se. „Dolů!“

Helikoptéra rychle klesala, vyhnula se elektrickému vedení po jedné straně vozovky a přistála uprostřed liduprázdné ulice.

Judy otevřela dveře, jakmile ucítila, že se stroj dotkl země.

Kněz se podíval nahoru.

Na ulici přistál vrtulník. Spatřil, jak z něj někdo vyskočil. Žena s náplastí na obličeji. Poznal Judy Maddoxovou.

Vyrazil kletbu, která zanikla v hluku vrtulníku.

Nebude mít čas otevřít vrata.

Tryskem se zase vrátil k autu, nastoupil a zařadil zpátečku. Couval, dokud to šlo, zastavil, až když zadní nárazník třáskl o stěnu. Pak zařadil jedničku. Pustil motor do co nejvyšších obrátek a pak trhnutím pustil spojku. Auto vyrazilo vpřed.

Kněz zadupl plyn do podlahy. Velký nákladní vůz proletěl s řevem přes celý sklad a rozrazil stará dřevěná vrata.

Judy Maddoxová stála přímo před nimi se zbraní v ruce. Když se vraty vyřítilo auto, zatvářila se překvapeně a zděšeně. Kněz se divoce šklebil a hnál se proti ní. Skočila do strany a auto ji minulo snad o pár centimetrů.

Helikoptéra stála uprostřed ulice. Někdo z ní vystupoval. Kněz poznal Michaela Quercuse.

Zamířil ke stroji, zařadil vyšší rychlost a zrychlil.

Judy se překulila, zamířila na dveře na řidičově straně a dvakrát vypálila. Měla pocit, že něco zasáhla, ale auto se jí zastavit nepodařilo.

Helikoptéra rychle vzletěla.

Michael pádil ke straně ulice.

Judy usoudila, že Granger by rád zachytil podvozek vrtulníku jako ve Felicitas, ale tentokrát byl na něj pilot příliš rychlý; když nákladák přešel místy, kde jeho stroj stál, byl už vysoko.

Jenže to provedl ve spěchu a zapomněl na elektrické vedení.

Mezi vysokými sloupy se táhlo snad pět nebo šest drátů. Lišta rotoru se jich zachytila a přesekla jen některé. Motor vrtulníku vysadil. Jeden ze sloupů se naklonil a padl. Lišty rotoru se konečně uvolnily a roztočily se, ale mezitím už vrtulník ztratil zdvih a s ohlušující ranou dopadl na zem.

Knězi zbyla ještě jedna naděje.

Pokud se mu podaří poodjet půl kilometru, spustit desku a zapnout vibrátor, mohl by vyvolat zemětřesení dřív, než ho FBI dostane. A ve zmatku vyvolaném zemětřesením by mohl uniknout jako minule.

Zatočil volantem a jel po ulici dál.

Když nákladák objížděl zřícenou helikoptéru, Judy po něm znovu vypálila. Doufala, že zasáhne buď Grangera, nebo nějakou důležitou součást mechanismu, ale neměla štěstí. Auto se kodrcalo po rozbité ulici dál.

Podívala se na vrtulník. Pilot se nehýbal. Zase otočila hlavu k seismickému vibrátoru, který nabíral rychlost.

Ted' tak mít pušku.

Doběhl k ní Michael. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ řekla. A rozhodla se. „Podívej se, jestli se nedá pomoci pilotovi. Já jdu za Grangerem.“

„Dobře,“ kývl po chvilce váhání.

Judy vrátila zbraň do pouzdra a rozběhla se za autem.

Byl to líný vůz a zrychlování mu zabralo spoustu času. Nejdřív se k němu rychle přibližovala. Pak Granger přeřadil a nákladák nabral rychlost. Judy běžela ze všech sil, srdce jí bušilo a v prsou ji začalo píchat. Nákladní auto mělo vzadu pověšenou velikou rezervu. Pořád je ještě doháněla, ale už ne tak rychle. A když už si myslela, že je nikdy nedožene, Granger znovu přeřadil, auto na chvíli zpomalilo, Judy ještě víc přidala a skočila na zadní dveře.

Jednou nohou přistála na nárazníku a rychle sáhla po rezervním kole. Chvilku se děsila, že uklouzne a spadne; podívala se pod sebe, na ubíhající vozovku. Přece jen se jí ale podařilo udržet se. Vystrachala se na plošinku mezi nádržemi a ventily. Tam se potácela, snažila se udržet rovnováhu, div nespadla, a konečně se vyrovnala.

Nevěděla, jestli ji Granger viděl.

Dokud je auto v pohybu, nemůže zapnout vibrátor. A tak jen stála, poslouchala bušení vlastního srdce a čekala, až zastaví.

Ale on ji viděl.

Uslyšela tříštění skla a spatřila, jak zadním okénkem kabiny vykukuje hlaveň. Pudově se skrčila. Okamžitě uslyšela, jak se kulka odrazila vedle ní od jedné nádrže. Naklonila se doleva, aby byla přímo za Grangerem, přitiskla se co nejvíc dolů. Srdce měla až v krku. Zaslechla další výstřel a schoulila se ještě víc. Minul ji. Pak to vypadalo, že to vzdal.

Nevzdal.

Nákladák silně zabrzdil. Judy to vrhlo dopředu, až se hlavou bolestivě udeřila o nějakou trubku. Pak Granger zabočil ostře doprava. Judy odletěla na stranu a po jednu děsivou chvilku si myslela, že ji odstředivá síla vymrští na tvrdou silnici, kde najde smrt. Nějak se ale udržela. Teď si uvědomila, že Granger sebevražednou rychlostí zamířil přímo proti cihlové stěně opuštěné továrny. Křečovitě se přidržela nádrže.

V poslední chvíli dupl na brzdu a strhl vůz stranou. O zlomek vteřiny pozdě. Vyhnul se čelnímu nárazu, ale blatník vrazil do zdi a ozval se řev rvaného kovu a cinkání tříštícího se skla. Judy ucítila zoufalou bolest na žebrech – náraz ji silně přitiskl na nádrž, které se držela. A pak ji to odhodilo stranou.

Na chvilku úplně ztratila orientaci. Pak dopadla na levý bok na zem. Dopad z ní vyrazil všechn dech, takže ani nedokázala vykřiknout bolestí. Hlavou se udeřila o vozovku, levá paže jí znecitlivěla. Zmocnilo se jí zděšení.

Za vteřinku dvě se jí hlava pročistila. Cítila bolest, ale hýbat se mohla. Pomohla jí neprůstřelná vesta. Černé manšestráky si roztrhla a jedno koleno jí krvácelo, ale nebylo to nic vážného. Tekla jí krev i z nosu: obnovila si zranění, které jí Granger způsobil včera.

Dopadla na zem poblíž zadního rohu auta, hned za jeho obrovské dvojité pneumatiky. Kdyby Granger o metr couvl, zabil by ji. Odkulila se stranou, aby zůstala sice za autem, ale mimo dosah jeho obřích kol. Od námahy ji palčivě rozbolela žebra. Zaklela.

Nákladák nezačal couvat. Granger se ji nepokusil napadnout. Třeba neví, kam dopadla.

Rozhlédla se po ulici. Čtyři sta metrů zpátky se Michael pokoušel vytáhnout pilota z hořící helikoptéry. Na druhé straně nespatriła ani policejní auta, ani vůz zásahové jednotky, který předtím zahlédla ze vzduchu; neviděla ani další helikoptéry FBI. Nejspíš bude trvat jen pár vteřin, než přijedou – jenže právě těch pár vteřin ona nemá.

Stoupla si na kolena a vytáhla zbraň. Čekala, že Granger vyskočí z kabiny a vystřelí na ni, ale to se nestalo. Bolestně se vystrachala na nohy.

Kdyby k němu přišla z jeho strany, určitě by ji viděl ve zpětném zrcátku. Došla ke druhé straně a odvážíla se nakouknout zpoza rohu auta. I na téhle straně je velké zpětné zrcátko.

Padla na kolena, pak si lehla na břicho a začala se plazit pod autem.

Soukala se, dokud nebyla téměř pod kabinou řidiče.

Zaslechla nějaký nový zvuk a zapřemýšlela, co to je. Střelila pohledem nahoru a uviděla, jak nad ní visí veliká ocelová deska.

Pomalu se k ní spouštěla.

Zběsile se odkulila. Nohou se chytila o jedno kolo. Těžká deska pořád nelítostně klesala a ona se zoufale snažila se uvolnit. Ta věc by jí rozdrtila nohu jako hračku z umělé hmoty. Na poslední chvíli se jí podařilo nohu vytáhnout a odkulit se z dosahu.

Už byla venku. Granger ji každou chvíli uvidí. Kdyby se teď vyklonil se zbraní v ruce z okénka na spolujezdcově straně, mohl by ji snadno zastřelit.

V uších se jí rozezněla rána, jako by poblíž dopadla bomba, a půda pod nohama se jí rázně rozechvěla. Zapojil vibrátor.

Musí to zastavit. Na chvíličku se jí vybavil otcův dům. Viděla v duchu, jak se hroutí a padá, jak se hroutí celá ulice.

Přitiskla si levou ruku k boku, aby potlačila bolest, a přinutila se vstát.

Dva kroky – a byla u dveří. Potřebovala je otevřít pravou rukou, a tak si zbraň přendala do levé – uměla střílet oběma – a namířila ji vzhůru.

Ted.

Naskočila na stupátko, chytila kliku a trhnutím otevřela dveře.

Ocitla se tváří v tvář Richardu Grangerovi.

Tvářil se asi tak vyděšeně, jako se ona cítila.

Levou rukou na něj zamířila. „Vypni to!“ rozkřikla se. „Vypni to!“

„Tak jo,“ kývl, usmál se a sáhl pod sedadlo.

Varoval ji právě ten úsměv. Pochopila, že se nechystá vypnout vibrátor. Nachystala se k výstřelu.

Ještě nikdy nestřílela na živého člověka.

Granger vytáhl revolver jako z Divokého západu.

Když se k ní dlouhá hlaveň už obracela, zamířila mu na hlavu a vypálila.

Kulka jej zasáhla do tváře vedle nosu.

Vystřelil vteřinku nato. Hluk a záblesky ze dvou výstřelů byly strašlivé. Ucítla v pravém spánku palčivou bolest.

Probudil se v ní letitý výcvik. Učili ji, aby vždycky pálila dvakrát, a svaly si na to vzpomněly. Automaticky znovu stiskla spoušť. Tentokrát jej zasáhla do ramene. Okamžitě se vyřinula krev. Svalil se na bok, dopadl na dveře, z bezvládných prstů mu vypadla zbraň.

Ježíši, tak takhle to vypadá, když člověk někoho zabije?

Judy ucítla, že jí po pravé tváři teče krev. Musela bojovat s návalem slabosti a bylo jí na zvracení. Pořád mířila na Grangera.

Stroj stále vysílal vibrace.

Šmejdila očima po té spoustě tlačítek a ciferníků. Právě zastřelila jediného člověka, který ví, jak se ten krám vypíná. Zachvátilo ji zděšení. Potlačila je. *Někde tu musí být klíč.*

Byl.

Sáhla přes nehybné Grangerovo tělo a otočila jím.

Najednou bylo ticho.

Podívala se po ulici. Helikoptéra před skladem firmy Perpetua hořela.

Michaele!

Otevřela dveře auta a silou se snažila neodmlet. Věděla, že než se vydá k Michaelovi, měla by něco udělat, něco důležitého, ale nedokázala přijít na to, co to je. Přestala se snažit rozpomenout se a vylezla z auta.

Z dálky se k ní přibližovalo ječení policejních sirén; pak spatřila blížící se hlídkový vůz. Zamávala na něj. „FBI,“ řekla malátně. „Odvezte mě k tomu vrtulníku.“ Otevřela dveře a padla do auta.

Policista dojel těch pár set metrů ke skladu a zastavil v bezpečné vzdálenosti od hořícího stroje. Judy vystoupila. Uvnitř helikoptéry nikoho neviděla. „Michaele!“ zaječela. „Kde jsi?“

„Tady!“ Byl za rozbitými dveřmi skladu a skláněl se nad pilotem. Judy se k němu rozběhla. „Potřebuje doktora,“ řekl Michael. Podíval se jí do obličeje. „Proboha, ty taky!“

„To nic,“ mávla rukou. „Jsou tu za chvíli.“ Vytáhla mobil a zavolala do operačního střediska. Vzal to Radža. „Judy, co se děje?“ dotazoval se.

„To chci vědět od tebe, sakra!“

„Vibrátor přestal pracovat.“

„Taky jsem ho vlastnoručně zastavila. Ale co otřesy?“

„Nic. Vůbec nic.“

Judy úlevou div nepadla. Zastavila stroj včas. Žádné zemětřesení nebude.

Opřela se o zeď. Bylo jí na omdlení. Sotva se držela na nohou.

Necítila žádný triumf, žádnou radost z vítězství. Snad to přijde později, až budou s Radžou a s ostatními sedět v baru Evertons. Zatím byla jen naprosto vyčerpaná.

Dojelo k nim další policejní auto. Vystoupil z něj důstojník. „Poručík Forbes,“ představil se. „Co se tu sakra stalo? Kde je pachatel?“

Judy ukázala na seismický vibrátor. „Sedí v támhletem autě,“ řekla. „Je mrtvý.“

„Podíváme se tam.“ Poručík se vrátil do vozu a vyrazil po ulici pryč.

Michael někam zmizel. Judy vešla do skladu, že se po něm poohlédne.

Spatřila ho, jak sedí na betonové podlaze v louži krve. Jemu ale nic nebylo. V rukou držel Melánii. Její tvář byla ještě bledší než obvykle a plandavé tričko celé nasáklo krví z příšerné rány na prsou.

Michael měl tvář zkroucenou žalem.

Judy k němu došla a klekla si vedle něj. Sáhla Melánii na krk a hledala tep. Nic.

„To je hrůza, Michaele,“ řekla. „Je mi to moc líto.“

Polkl. „Chudák Dusty,“ řekl.

Judy se ho dotkla na tváři. „To bude zase dobrý.“

Za pár minut se znovu objevil poručík Forbes. „Promiňte, paní,“ oslovil ji zdvořile, „ale neříkala jste, že v tom nákladním autě je mrtvý muž?“

„Ano,“ řekla. „Zastřelila jsem ho.“

„No,“ zaváhal policajt, „já jen, že tam už není.“

Hvězda dostala deset let.

Nejdřív to pro ni bylo utrpení. Pro někoho, kdo celý život hledal svobodu, je tuhá vězeňská kázeň pravé peklo. Pak se do ní ale zamilovala jedna hezká bachařka jména Jane, začala jí nosit makeup a knížky a marihuanu a bylo to trochu lepší.

Květinu dali k pěstounům, k metodistickému knězi a jeho ženě. Byli to dobrosrdeční lidé a nebyli s to pochopit, odkud přišla. Květině chyběli rodiče, ve škole jí to šlo pod psa a začala zase mít potíže s policií. A potom, za dva roky, našla svou babičku. Veronika Nightingaleová měla Kněze ve třinácti, takže jí teď bylo jen něco přes šedesát. Měla v Los Angeles obchod s erotickými pomůckami, prádlem a s pornokazetami. Bydlela v pěkném bytě na Beverly Hills a jezdila v červeném sportovním autě. Vyprávěla Květině o tom, jaký byl její otec jako kluk. Květina od kněze a jeho ženy utekla a nastěhovala se k babičce.

Dubina se někam vypařil. Judy věděla, že ve Felicitas seděli v autech čtyři lidé, a dala si dohromady, jakou roli v případě sehrál. Dokonce v truhlárně získala kompletní sadu jeho otisků. Nikdo ale nevěděl, kam zmizel. Pár let nato našli jeho otisky na ukradeném autě použitém při loupežném přepadení v Seattlu. Ze samotné loupeže podezřelý nebyl, protože měl dobré alibi, ale policie okamžitě dala vědět Judy. Ta si záležitost probrala se státním návladním – byl to její starý

přítel Don Riley, který si mezitím vzal jednu marketingovou pracovníci z pojišťovny – a spolu zjistili, že obvinění Dubiny v případě Kladiva ráje by se mohlo opřít jen o slabé důkazy, a tak se rozhodli, že ho nechají být.

Milton Lestrangle zemřel na rakovinu. Brian Kincaid šel do důchodu. Marvin Hayes dal výpověď a stal se šéfem ochranky ve firmě vlastníci síť supermarketů.

Michael Quercus si získal jistou proslulost. Protože pěkně vypadal a uměl srozumitelně vysvětlovat, vždycky když šlo o nějaké zemětřesení, volali si z televizí nejdřív jeho. Jeho firma vzkvétala.

Judy se stala šéfkou oddělení. Nastěhovala se k Michaelovi a Dustymu. Když z Michaelovy firmy začaly plynout slušné peníze, koupili si dům a rozhodli se, že si pořídí dítě. Měsíc nato už byla těhotná, a tak se vzali. Bo na svatbě brečel.

Judy přišla na to, jak Granger unikl.

Zranění v obličeji vypadalo hrozně, ale nebylo vážné. Kulka v rameni škrtila o žílu a on kvůli náhlé ztrátě krve ztratil vědomí. Judy mu měla změřit tep a teprve pak vyrazit za Michaellem, ale byla vlastními zraněními a ztrátou krve tak oslabená a popletená, že na správný služební postup zapomněla.

Granger se sesunul do takové polohy, že mu krevní tlak zase stoupl, a pár vteřin po jejím odchodu se probral. Doplazil se za roh na Třetí ulici a měl štěstí – u světel stálo auto. Nastoupil si, namířil na řidiče revolver a nechal se odvézt do města. Cestou si z Melániina mobilu zavolaal Paulu Bealemu, majiteli lahvovery, který za starých zločineckých časů byl jeho kumpánem. Beale mu dal číslo na lékaře, ke kterému chodili kriminálníci.

Granger přiměl řidiče, aby ho vyložil poblíž doktorova bydliště, na špinavém předměstí. (Zděšený občanek jel domů, zavolaal na okresek, tam měli obsazeno, a tak událost nahlásil až druhý den.) Lékař, chirurg, kterému kvůli závislosti na morfiu

vzali diplom, Grangera sešil. Granger u něj zůstal jen přes noc a zmizel. Judy nikdy nezjistila, kam se pak vydal.

Voda rychle stoupá. Zaplavila už všechny dřevěné domky. Za jejich zavřenými dveřmi plavou podomácku vyrobené postele a židle. Pod vodou jsou už i jídelna a chrám.

Celé týdny čekal, až voda dosáhne k vinohradu. Teď se to stalo a vzácné keřky se topí.

Doufal, že tu snad najde Ducha, ale pes už dávno někam utekl.

Vypil láhev svého oblíbeného ročníku. Kvůli zranění na tváři se mu obtížně pije i jí. Doktor byl v rauši a sešil mu to špatně. Ale podařilo se mu toho prolít hrdlem dost, aby se opil.

Odhazuje láhev a z kapsy vytahuje velký joint marihuany, do které přimíchal dost heroinu, aby ho to složilo. Zapálí si, natáhne a vydá se dolů ze svahu.

Když mu voda sahá až ke stehnům, posadí se.

Naposledy se rozhlédne po údolí. Skoro už není k poznání. Žádný zurčící proud. Jsou vidět jen střechy domů. Vypadají jako dna převrácených lodí plovoucích na hladině tůně. Réva, kterou před pětadvaceti lety sázel, je teď pod vodou.

Už to není údolí. Stalo se z něj jezero. Všechno, co tu bylo, zabili.

Zhluboka natáhne z jointu zmáčkutého mezi prsty. Vsaje smrtící kouř hluboko do plic. Cítí divoký proud potěšení, jak droga vstupuje do krevního oběhu a zaplavuje mu mozek. Tak konečně šťasten, malý Ricky, pomyslí si.

Převalí se a padne do vody. Leží tváří dolů, bezmocný, droga mu vygumovala vůli. Vědomí pomaličku mizí, jako by někdo v dálce ztlumoval lampu, je pořád temněji, až nakonec světlo zhasne.

Poděkování

Za pomoc s touto knihou bych chtěl poděkovat následujícím lidem:

Kalifornskému guvernérů Peteru Wilsonovi; Jonathanu R. Wilcoxovi, vedoucímu odboru úřadu guvernéra Kalifornie pro styk s veřejností; Andrewovi Poatovi, vedoucímu dopravního odboru téhož úřadu;

Profesorovi Marku D. Zobackovi, vedoucími katedry geofyziky na Stanfordské univerzitě;

Lidem ze sanfranciského úřadu FBI: zvláštnímu agentu Georgi E. Groztovi, vedoucímu oddělení pro styk s médii a s veřejností, který mi otevřel mnohé dveře; zvláštní agentce Candice DeLongové, která se mnou strávila mnoho času a pomohla mi poznat podrobnosti ze života a práce agentů; výkonnému zvláštnímu agentu Bobu Walshovi; zástupci výkonného zvláštního agenta Georgi Vinsonovi; zástupci výkonného zvláštního agenta Charlesovi W. Matthewsovi III; hlavnímu výkonnému agentu John Grayovi, koordinátorovi pro krizové situace; hlavnímu výkonnému agentu Donu Whaleyemu; hlavnímu výkonnému agentu Larrymu Longovi, vedoucímu oddělení technické podpory; zvláštnímu agentu Tonyemu Maxwelllovi, koordinátoru týmu pro shromažďování důkazního materiálu; Dominiku Gizzimu z administrativního oddělení;

Lidem ze sacramentské pobočky FBI: zvláštní agentce Carole Micozziové; zvláštnímu agentu Mikovi Ernstovi;

Počítačové odborníci Pearle Greavesové z informačního oddělení ústředí FBI ve Washingtonu;

Okresnímu šerifovi z okresu Sierra, Lee Adamsovi;

Lucienu G. Cantonovi, řediteli odboru úřadu sanfranciského starosty pro nouzové situace;

Kalifornskému státnímu geologovi Jamesi F. Davisovi; paní Sherry Reserové z tiskového odboru ministerstva životního prostředí;

Charlesi Yanezovi, manažerovi jihatexaské pobočky firmy Western Geophysical; Janet Lovedayové z téže firmy; Rhondě G. Booneové, manažerce pro komunikace, z firmy Western Atlas International; Donniemu McLendonovi z pobočky Western Geophysical v texaském Freeru; panu Jesse Rosasovi, řidiči buldozeru;

Dr. Keithu J. Rosingovi, řediteli pohotovostního oddělení Irvinova zdravotního střediska;

Brianu Butterworthovi, profesoru kognitivní neuropsychologie z londýnského University College.

Většinu z těch, které jsem jmenoval, mi našel Dan Starer z newyorské služby pro spisovatele Research for Writers.

Jako vždy moje skicy a první náčrty textu četl a konstruktivně kritizoval můj agent Al Zuckerman; děkuji také svým redaktorkám – Anně Pattyové v New Yorku a Suzanne Baboneauové v Londýně; a mnoha přátelům a příbuzným, především pak Georgi Brennanovi, Barbaře Follettové, Angusi Jamesovi, Jann Turnerové a Kim Turnerové.

Ken Follett
Kladivo ráje

Z anglického originálu The Hammer of Eden
vydaného roku 1998 nakladatelstvím Crown Publishers v New Yorku
přeložil Richard Podaný.

Redigoval Viktor Janiš.

Obálku navrhla Jana Šťastná.

Vydala Euromedia Group – Knižní klub v Praze roku 2000
jako svou 992. publikaci.

Odpovědný redaktor Stanislav Wimmer.

Počet stran 448.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk  Finidr, spol. s r. o., Český Těšín.

Vydání první.